

Giới thiệu Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!

Lạc Thần Hi từ một cô nhí, sau một đêm trở thành thiếu phu nhân hào môn, lại còn là nhà có tiền có quyền nhất thành phố T.

Đêm tân hôn của cô và Mục đại thiếu, chỉ có một thân ảnh lạnh lùng và giọng nói cao ngạo: “Dù cho cô giờ thù đoạn gì ga đến Mục gia, thì trong mắt tôi cô chẳng là cái thá gì cả!”

còn cô vô cùng bình tĩnh và nói một cách vô tình, “Mục thiếu à đừng đánh giá cao bản thân mình đến vậy chứ, cả thân thể cùng tiền của anh, tôi đều chẳng mất!”

Sau khi kết hôn - ban ngày Mục đại thiếu tiêu tiền như nước, ban đêm thì “Em nói em chẳng mất anh ở chỗ nào chứ, há?”

Lạc Thần Hi càng cảm thấy phiền phức hơn, tàn nhẫn vứt giấy ly hôn, “Thời gian vừa qua thật khó khăn mà, ly hôn đi!”

Một giây sau, cô công chúa nhỏ ôm hành lý hình dán hellokitty chạy đến, vui mừng ôm lấy đùi cô, “Ma ma, có phải chúng ta chơi trò bỏ nhà ra đi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chị cả kết hôn

Hôm nay là đêm tân hôn của Lạc Thần Hi.

Mà chủ rể chính là đại thiếu gia của Mục gia, Mục Diệc Thần. Đó là một gia tộc giàu có và quyền thế hàng đầu thành phố T. Điều đáng nói ở đây là, người mà cô sắp cưới vốn dĩ lại là anh rể của cô.

"Cạch" một tiếng, cha của cô, Lạc An Quốc, đẩy cửa bước vào.

"Thế nào? Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Lạc An Quốc vội vã đóng cửa phòng rồi cuống cuồng đi tới.

Lạc Thần Hi chỉ đáp "Ừ" một tiếng.

"Nói đi chứ! Con ừm cái gì há? Các thông tin về chị của con, con đã thuộc lòng hết chưa?"

"Đã thuộc."

Nghe vậy, Lạc An Quốc lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Đúng là con gái ngoan của ba mà. Kể từ ngày hôm nay trở đi, con phải sống trong thân phận của chị con tại Mục gia, vì vậy con tuyệt đối không được để lộ bất kỳ một sơ hở nào, có biết không há? Trên dưới Lạc gia nhà chúng ta đều dựa cả vào còn đấy!"

Lạc Thần Hi nhin không được, lườm ông ta.

Thật khâm phục Lạc An Quốc, không ngờ ông ta còn có thể giả dạng thành người cha hiền lành như thế này. Da mặt ông ta thật sự đủ dày mà!

Dù mang thân phận là tiểu thư của Lạc gia nhưng ngay từ khi còn nhỏ, cô đã bị ném vào viện mồ côi rồi.

Mãi đến tận nửa tháng trước, Lạc An Quốc mới đem cô trở về.

Cô còn tưởng là do Lạc An Quốc đã ăn năn hối cải, nhưng không tới mấy ngày, cô liền bị ép phải làm thế thân cho người chị cùng cha khác mẹ, Lạc Thần Tâm, vừa bị tai nạn giao thông. Đó chính là lý do mà cô có mặt trong hôn lễ ngày hôm nay với thân phận là cô dâu.

Nghe tới cũng lạ, cô cùng Lạc Thần Tâm là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng theo bức ảnh mà Lạc An Quốc đưa cho cô thì hai người bọn họ lại giống nhau như hai giọt nước...

"Mục gia là một trong những gia tộc giàu có và quyền thế hàng đầu Trung Quốc, chị con đã phải hao tốn không biết bao nhiêu tâm tư mới có thể làm cho Mục đại thiếu gia chịu cưới nó vào cửa. Vậy mà cuối cùng người được lợi lại là con, trở thành Mục thiếu phu nhân."

Cô được lợi?

Lạc Thần Hi nghe đến đó, cũng không nhin được nữa, cười gằn lên, "Lạc tổng, lời nói dối lòng như thế đừng nên nói thì hơn! Từ khi Lạc Thần Tâm cùng Mục đại thiếu gia đính hôn thì ông chiếm được bao nhiêu lợi ích từ Mục Gia rồi? Hiện tại không nở thì bỏ nên mới buộc tôi phải làm thế thân cho chị tôi. Cần gì phải nói những lời dễ nghe như vậy?"

Lần này Lạc An Quốc không giả bộ được nữa nên sắc mặt cũng trầm xuống.

"Được, nếu mày đã rõ ràng như vậy thì tao cũng nói thẳng luôn! Mày tốt hơn hết là phải luôn luôn cẩn thận khi đến làm dâu tại Mục gia, tuyệt đối không được để bất cứ ai hoài nghi thân phận của mày. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì tao sẽ không đưa một xu nào tiền thuốc men cho người phụ nữ Lạc Văn Quân kia đâu, hiểu chưa?"

Nghe thấy những lời nói vô liêm sỉ này, cô phải cố gắng kiềm chế lắm mới không dấm cho Lạc An Quốc một đấm.

Vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ rồi!

Tuy mẹ của cô, Lạc Văn Quân, bẩm sinh đã bị bệnh tim nhưng mấy năm gần đây vẫn chưa hề phát tác.

Tuy nhiên, khi biết Lạc An Quốc muốn ép cô làm thế thân cho Lạc Thần Tâm để gả đến Mục gia thì Lạc Văn Quân đã vô cùng lo lắng cho con gái mình, bà và Lạc An Quốc do vậy mà xảy ra tranh chấp.

Ngay lập tức, bệnh tim của Lạc Văn Quân tái phát, bị đưa đến phòng cấp cứu, thậm chí từng bị cảnh báo tình trạng nguy kịch!

Nhưng Lạc An Quốc thì một chút cảm giác tội lỗi cũng không hề có, mà trái lại còn sử dụng tiền thuốc men của Lạc Văn Quân để uy hiếp Lạc Thần Hi kết hôn!

Người mẹ luôn yêu thương cô giờ vẫn đang nằm trong bệnh viện, tình hình ngàn cân treo sợi tóc, cần một khoản tiền chi trả lớn đến mức không phải cô muốn gánh là có thể gánh nổi.

Lạc Thần Hi không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đồng ý điều kiện của Lạc An Quốc.

Ngày thứ hai, cô liền bị đưa đến Mục gia.

Lạc Thần Hi lạnh lùng nói: "Lạc tổng yên tâm, tôi sẽ không để cho ông phải thất vọng."

Lạc An Quốc hừ lạnh nói: "Vậy thì tốt, tao tin, dù có cho tiền thì mày cũng không dám gây rắc rối gì cho tao. Thôi được rồi, sắp tới giờ rồi, chỉ cần chờ một lúc nữa Mục đại thiếu gia sẽ tới. Nhìn xem mày nóng lòng thế nào kia, đến đây, uống một chén rượu đó, tĩnh tâm một chút đi."

Nói xong, ông cầm hai ly rượu đó mà ông vừa lấy từ dưới lầu lên, một ly đưa cho Lạc Thần Hi, còn một ly khác thì cầm ở trong tay.

"Ba chúc con tân hôn hạnh phúc!"

Lạc Thần Hi một phần là vì muốn Lạc An Quốc nhanh chóng biến đi, một phần là do ngày hôm nay cô chuẩn bị hôn lễ cả ngày rồi mà còn chưa được uống một giọt nước nào, cũng rất khát, thế nên cô tiếp nhận chén rượu và uống một hơi cạn sạch.

Nhưng mà, cô không nhận ra, ngay khi cô ngửa đầu uống rượu, mắt của Lạc An Quốc chợt lóe lên một tia bất thường.

(Đến bây giờ còn có rất nhiều người nói đây là truyện nam chính trước khi kết hôn đã có con gái nên muốn vứt bỏ. Tôi muốn nhấn mạnh một lần nữa: Con là do phía bên nữ tự sinh ra, cùng nam chính không có bất cứ quan hệ nào hết, đều là trong sạch, hoàn toàn trong sạch!!!)

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ở trong mắt tôi, cô chẳng là cái thá gì cả!

Lạc An Quốc vừa đi khỏi, Lạc Thần Hi lập tức bật dậy, lấy từ trong túi nhỏ bên người ra hai bản thỏa thuận đã được in sẵn từ trước.

Tuy rằng ở trước mặt Lạc An Quốc cô tỏ ra rất nhu thuận, thế nhưng, căn bản cô không hề có ý định sẽ làm theo những gì Lạc An Quốc nói.

Trước đó cô đã nghe qua, Mục đại thiếu gia cùng người chị Lạc Thần Tâm của cô chỉ đang trong giai đoạn đính ước mà đã có với nhau một đứa con gái. Thế nhưng tình cảm hai bên lại không được tốt. Trong ba năm đính ước, Lạc Thần Tâm đã nhiều lần mang con gái ra để bức hôn nhưng đều thất bại. Việc này từ sớm đã trở thành trò cười trong vòng xoáy hào môn.

Lần này, hôn lễ cuối cùng cũng có thể được cử hành. Nhưng vẫn là bởi vì bà của Mục Diệc Thần lâm bệnh nặng, mong muốn trước khi nhắm mắt xuôi tay được nhìn thấy đứa cháu trai duy nhất mà mình yêu thương yên bề gia thất, vì thế Mục Diệc Thần mới bắt đầu đi đáp ứng.

Ngồi lại, Mục Diệc Thần ắt hẳn cũng là phải miễn cưỡng lắm mới chấp nhận được sự tồn tại của một người phụ nữ đáng ghét như cô ở trong nhà của hắn ta.

Thật là vừa vặn làm sao! Cô cũng không muốn làm thế thân của người khác, rồi lại phải cùng một người đàn ông chung sống cả đời mà không có nền tảng tình yêu.

Hai người bọn họ cứ như hai lý tưởng lớn gặp nhau, cùng chung một mục tiêu, chẳng phải sẽ dễ dàng đi đến những quan điểm chung hay sao?

Trong lúc Lạc Thần Hi đang suy tính kỹ lưỡng, thì không hiểu sao, cô đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể mình ngày càng tăng cao, thậm chí hô hấp cũng có chút khó khăn.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Là do nhiệt độ của điều hòa chính quá cao à?"

Cảm giác khó chịu trong người khiến cô không nhận được. Cô liền kéo cổ áo ngủ lỏng ra, muốn mát mẻ hơn một chút.

Thế nhưng, vẫn không khá hơn tí nào.

Nóng quá!

Nóng quá đi mất!

Cảm giác nóng rực bên trong cơ thể cô ngày càng mãnh liệt, gò má cũng trở nên đỏ ửng, mồ hôi cứ tuôn ra rồi chạy dọc theo những sợi tóc mà nhỏ xuống sàn...

Đầu óc Lạc Thần Hi bị choáng váng nặng nề, trực giác nhận thấy có điều gì đó không ổn. Cô gắng gượng đứng lên, muốn đến trước cửa sổ hóng gió một lúc, mong bản thân sẽ tỉnh táo lại.

Thế nhưng, chỉ vừa mới đứng dậy, cô liền nghe được tiếng bước chân từ ngoài hành lang truyền vào trong phòng...

"Âm" một tiếng, cửa phòng bị người khác dùng lực đẩy ra.

Mục Diệc Thần lạnh lùng đứng tại cửa phòng chăm chú quan sát cô.

Nét mặt âm trầm lạnh lẽo, không làm giảm đi chút nào sự điển trai của anh ta, nhan sắc này thật sự khiến Lạc Thần Hi bất giác mê đắm, trong nháy mắt cô trở nên thất thần.

Ai ai cũng đều truyền tai nhau đại thiếu gia nhà họ Mục đẹp đến mức lay chuyển trời đất, hoàn toàn có thể liệt trong hàng tuyệt sắc của nhân gian. Cũng vì vậy mà từ xưa đến nay luôn được đặt cho danh xưng ông chồng quốc dân.

Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy nha!

Nhận ra trên khóe miệng người đàn ông này khe nhếch, tò mò không hài lòng, cô mới hoàn hồn, cuống quýt nói "Mục tiên sinh, anh đến đây đúng lúc, tôi có chuyện muốn cùng anh thương..."

Thế nhưng, cô chưa nói dứt câu, Mục Diệc Thần liền đặt lạnh lùng cắt ngang.

"Lạc Thần Tâm, tôi không có hứng thú nghe cô nói hươu nói vượn. Hôm nay tôi đến đây, chính là để cảnh cáo cô, đừng tưởng rằng giờ phút thủ đoạn bước được vào Mục gia thành công, thì cô có thể trở thành thiếu phu nhân nhà họ Mục. Ở trong mắt tôi, cô chẳng là cái thá gì cả! Những chuyện bí mật mà cô hết mực che giấu kia, hiện tại tôi đều đã biết cả!"

"Tôi không phải có ý này..."

Lạc Thần Hi há miệng ra, vừa định nói tiếp, thì lại bị chặn ngang một lần nữa.

"Cô tốt nhất nên an phận thủ thường, ngoan ngoãn mà ở yên trong tầm kiểm soát của tôi, đừng ở bên ngoài gây chuyện làm mất mặt Mục gia! Còn nữa, cách tôi xa ra một chút, đừng xuất hiện trong tầm mắt của tôi, nếu cô không tuân thủ, tôi vẫn còn đây biện pháp để cho cô có hối cũng không kịp!"

Mục Diệc Thần căn bản không thêm quan tâm đến phản ứng của Lạc Thần Hi, rất tự nhiên mà giáo huấn cô một trận, sau đó liền xoay người định bỏ đi.

Lạc Thần Hi hai lần muốn mở miệng nói nhưng cả hai lần đều bị cắt ngang, sắc mặt cô cũng vì thế mà sa sầm xuống hẳn.

Trời ạ, kiểu đàn ông xấu xa gì đây? Tự cho mình là đúng sao?

Thật không có chút gì là tôn trọng người khác!

Từ đầu đến cuối đều không để cô nói hết câu!

Nhìn thấy Mục Diệc Thần chỉ còn cách của phòng một bước, Lạc Thần Hi ngay lập tức trở nên kích động, bật thốt lên: "Mục Diệc Thần, anh đứng lại đó cho tôi!"

Cô không chỉ lên tiếng mà còn bật dậy, muốn đuổi theo.

Thế nhưng, chỉ trong nháy mắt ngay khi cô đứng dậy, một luồng nhiệt quái dị mang theo cảm giác nóng rực đột nhiên từ bụng dưới của cô truyền lên.

Hai chân Lạc Thần Hi bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, ngã xuống một cái.

Sân nhà liền vang ra một tiếng "rầm" thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giã Dứt Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thủ đoạn quyền rũ đàn ông

Chết tiệt... Đau quá, đau chết đi được!

Lạc Thần Hi đau đến mức nước mắt cũng suýt nữa chảy ra.

Cú ngã rất đau, hai tay và hai đầu gối thậm chí cả đầu của cô đều đập xuống đất, bộ dáng này có khi còn diễn tả chính xác hàm ý của câu thành ngữ "phục sát đất" trong sách giáo khoa cao trung là như thế nào.

Cái miệng vì ngã chống vó mà hướng thẳng lên trời.

Càng khổ hơn là, mặt cô tiếp đất trước!

Cô cảm giác cả khuôn mặt của mình đều biến thành cái bánh chưng rồi!

Mà một tiếng "Đứng lại" sấm động trời đất này tất nhiên cũng đủ làm Mục Diệc Thần dừng bước.

Hắn xoay người, nhìn người phụ nữ đang nằm trên sàn nhà với tư thế kì quái kia, nét mặt so với trước đó càng thêm đen, nhìn như mực cũng sắp chảy ra từ khuôn mặt đó.

"Hôm nay dù chiếu thức quyền rũ đàn ông của cô có đa dạng, có sáng tạo đến thế nào đi nữa, thì đáng tiếc... Đối với tôi cũng vô dụng cả thôi!"

Nghe được rõ sự kinh thường trào phúng trong lời nói của Mục Diệc Thần, đột nhiên Lạc Thần Hi quên hết mọi cảm giác đau đớn, ngẩng đầu lên căm tức nhìn người đàn ông đang ớ trên cao nhìn xuống kia.

"Anh cũng tự yêu bản thân mình quá rồi đấy? Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi quyền rũ anh hả?"

"Cả hai mắt đều thấy."

Mục Diệc Thần nói một cách đầy ẩn ý.

Lạc Thần Hi hướng theo tầm mắt của hắn rồi cúi đầu nhìn xuống bản thân, trong nháy mắt vẻ mặt của cô liền biến sắc.

Vừa nãy vì quá nóng, nên cô đã cởi bớt vài nút áo ngủ ra cho mát một chút. Bây giờ, với cái tư thế ngã chống vó này, đột nhiên lộ ra một mảng lớn da thịt trắng ngần như tuyết, ngay cả rãnh ngực sâu hoắm đều có thể thấy rõ ràng..

Lạc Thần Hi nhanh chóng túm lấy cổ áo, kéo bộ đồ ngủ, muốn che khuất "cánh xuân" vừa bị nhìn thấy.

Nhưng cô vốn dĩ không nghĩ đến, lúc cô ngã chống vó, vạt áo ngủ cũng bị tóc lên theo, lộ ra cặp chân thon dài của cô.

Theo động tác kéo áo lên của cô, thì áo ngủ cũng từng tí một mà nhích lên, cho đến khi chúng không thể che được cái miệng nhỏ của cô nữa.

Đột nhiên hô hấp của Mục Diệc Thần hơi ngưng lại, một luồng nhiệt vô thức từ bụng dưới xông lên.

Người phụ nữ này tuy tâm cơ thâm sâu, lòng dạ độc ác, thế nhưng, quả thực cũng có bản lĩnh quyền rũ người khác thật đấy!

"Người phụ nữ chết tiệt! Đừng kéo nữa, mau đứng lên đi!"

Nhìn Lạc Thần Hi luống cuống tay chân đất từ dưới đất bò dậy, Mục Diệc Thần chỉ cảm thấy cô đang muốn khiêu chiến ý chí của hắn.

Thế là hắn nhanh chóng bước lên phía trước, thô lỗ kéo cô dậy.

"Ồ!"

Lạc Thần Hi bị người đàn ông cầm tay kéo mạnh lên, vốn định thuận thế mượn lực mà đứng vững, nhưng ai ngờ, hai chân của cô lại một lần nữa bùn rùn bất lực, ngược lại cả người ngã vào trong lòng của Mục Diệc Thần.

Sự việc quá đột ngột, Mục Diệc Thần không kịp chuẩn bị, nên đã trực tiếp bị cô đẩy ngã nhào trên sàn nhà.

"Lạc! Thần! Tầm!"

Nghe tiếng nghiền răng nghiền lợi của Mục Diệc Thần từ bên tai truyền tới, Lạc Thần Hi thực sự khóc không ra nước mắt.

Ông trời làm chứng!

Cô tuyệt đối không hề có ý muốn câu dẫn Mục Diệc Thần đâu.

Cô còn hận không thể cách xa Mục Diệc Thần ra một chút cơ mà!

Cái loại đàn ông bá đạo hung hăng này, tính cách đáng ghét đến tột cùng, dù gương mặt ngăm rất thuận mắt nhưng có không tiền cho cô cũng không thêm nhận!

Thế nhưng, cả hai lần cô đều run chân, vừa nãy cảnh "xuân" lộ ra ngoài còn có thể nói là ngoài ý muốn. Bây giờ thì hay rồi, trực tiếp đẩy ngã người ta... Dù có trăm cái miệng cũng không biện minh được nữa rồi.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi vô tình lướt xuống môi của Mục Diệc Thần, một đôi môi mọng hoàn mỵ đang hơi mím lại. Đặc biệt, phần môi dưới còn có một vết máu.

Không lẽ... Không lẽ chính là do cô mà ra?

"Cô còn đang nhìn cái gì nữa hả? Ra khỏi người tôi nhanh lên!"

Mục Diệc Thần cực kỳ phẫn nộ.

Hắn thế mà lại bị người phụ nữ mà hắn chán ghét nhất cưỡng hôn!

Vô cùng nhục nhã!

Mồ hôi hột trên trán Lạc Thần Hi tuom ra, "Đứng lên thì đứng lên, làm gì mà dừ dẩn như vậy chứ?

Anh cho là tôi thích gần gũi anh như thế lắm à?"

Nói xong, cô chống tay xuống đất, muốn đứng dậy.

Cũng không hiểu sao, thân thể của lại có bùn rùn hết lần này đến lần khác, mới vừa rồi chỉ là run chân, bây giờ thì cả cơ thể cũng không có chút sức lực nào.

Thân thể mới vừa nhích lên được một chút, cánh tay liền không chống đỡ nổi.

Cả cơ thể lại một lần nữa ngã vào người đàn ông nằm phía bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cứng rắn như vậy, hung hăng như vậy!

Cô cuống quýt giải thích: "Thật... Xin lỗi! Tôi sẽ lập tức đứng lên, lập tức..."

Thế nhưng, thân thể khó hiểu của cô lại ngày càng không có sức lực.

Trong lúc thân thể cô cùng với Mục Diệc Thần áp sát vào nhau như vậy, dường như càng khiến nhiệt độ tăng lên.

Thêm vào đó, sát bên cạnh truyền đến hơi thở gấp gáp của Mục Diệc Thần cùng mùi hormone nam tính đang tỏa ra mãnh liệt, khiến đầu óc của Lạc Thần Hi càng thêm mụ mị.

Cho dù vẫn cách nhau mấy lớp quần áo, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, cơ bắp của Mục Diệc Thần phía dưới bàn tay cô hoàn mỹ đến mức nào...

Lạc Thần Hi dùng sức lắc đầu, muốn đem những ý nghĩ hỗn tạp này quăng hết ra ngoài.

Mặc dù cô vốn là người yêu thích cái đẹp, thế nhưng, trước giờ, cô chưa từng bị mê muội đến mức này?

Đối với những anh chàng đẹp trai, cô đơn thuần đều chỉ là muốn ngắm nhìn vậy thôi. Ngày hôm nay, không biết bản thân bị trúng gió gì mà lại sinh ra cảm giác thèm thuồng người đàn ông này cơ chứ?

Lạc Thần Hi nỗ lực thêm vài lần nhưng đều nhận lấy thất bại.

Cơ thể không còn chút sức lực nào, mỗi lần cô nhướn lên được một chút, là lại ngay lập tức ngã xuống. Hai chân thon dài vì thế mà không ngừng trượt qua trượt lại trên người của Mục Diệc Thần, khiến hắn cũng dần cảm thấy cơ thể khó nóng.

Mục Diệc Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô rốt cuộc có đứng lên hay không! Lạc Thần Tâm, tôi cảnh cáo cô, cô mà còn không đứng lên thì chính anh coi như cô xong đời đấy!"

Lạc Thần Hi vừa tức vừa vội, suýt phun ra ba ngụm máu.

"Anh anh.. Không phải bản thân anh tay chân đều dài sao? Tôi không có sức để đứng lên thì chính anh phải tự đứng lên đi chứ!"

Gân xanh trên trán của Mục Diệc Thần nổi lên, hần nếu có thể lên, đã sớm đứng lên rồi!

Cũng là vì người phụ nữ tâm cơ thâm sâu này, mượn cơ thể ngã, nhưng thực tế là đang cố tình câu dẫn, ngồi ở trên người hắn mà chậm chậm cọ xát.

Đã vậy lại còn cưỡng hôn hắn!

Tận hai lần!

Sự cao ngạo, tự tin của hắn từ trước đến nay, giờ phút này đã bị cô làm cho biến mất không còn chút gì.

Thân thể cứng ngắc đến mức đau đớn cùng cực, sức lực toàn thân dường như đã dồn xuống hết nửa người dưới.

Hắn phải liều mạng kìm nén bản thân lắm mới không đem tiểu yêu tinh này lập tức giải quyết ngay tại chỗ. Tình trạng hiện tại của hắn như vậy thì làm sao còn có thể đứng lên được nữa chứ?

"Anh anh... Anh giờ trò lưu manh a!"

Lạc Thần Hi nẩy lần ngã chổng vó đều chạm phải một vật cứng rắn đang dần vươm lên. Sau khi liên tục đụng phải mấy lần, cô mới ý thức được đó là gì, bất ngờ cô mới phản ứng lại.

Chính là Mục Diệc Thần... Hắn vậy mà lại nổi lên phản ứng đối với cô!

Hon nữa còn cứng rắn như vậy, hung hăng như vậy!

Sao lại giống với tính cách của hắn như thế chứ.

Lạc Thần Hi sợ đến sắc mặt trắng bệch ra, càng cố gắng hết sức để đứng dậy, nhưng thân thể lại ngày càng nóng, khiến cho cô khó mà điều khiển suy nghĩ bản thân.

"Người phụ nữ đáng chết này, đây là cô tự tìm đến đấy nhé!"

Mục Diệc Thần ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Lạc Thần Hi, bỗng nhiên lật người, đem cô áp đảo ở trên thân.

Ngày thứ hai.

Đây là cảm giác duy nhất khi Lạc Thần Hi tỉnh dậy.

Cả đầu đau như muốn nứt ra, không những vậy mà khắp toàn thân cũng đều cực kỳ đau nhức, như ngày hôm qua mới chạy Marathon về vậy.

Ngay khi cô chưa kịp biết bản thân mình đang ở đâu thì bỗng nhiên, một lực đạo phía sau lưng của cô truyền đến.

Cô bị ép buộc lật người lại, hai vai bị giữ chặt và ấn lên trên giường.

Một cơ thể đàn ông đầy mạnh mẽ, choáng hết phía trên của cô.

"Lạc Thần Tâm! Có thực sự to gan lắm đấy!"

Vẻ mặt của Lạc Thần Hi tràn đầy kinh ngạc.

Một màn nhan sắc tuần tú thế này, dù cho đang tức giận, thì vẫn vui tai thích mắt như cũ.

Ngũ quan của Mục Diệc Thần hoàn mỹ tinh xảo không khác gì một kiệt tác của tạo hóa. Chỉ có điều, mắt phượng thâm trầm đen như mực kia hiện giờ đang tràn đầy lửa giận, đầy sát cũng chứa đầy phẫn nộ.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Lạc Thần Hi chắc đã bị xé nát thành từng mảnh rồi.

Cô ngáy người một giây, rất nhanh, ký ức buổi tối hôm qua lướt ngang tâm trí cô.

Tối ngày hôm qua, cô kết hôn cùng Mục đại thiếu gia!

Cô vốn dĩ đã chuẩn bị hợp đồng thỏa thuận kỹ càng, muốn cùng Mục Diệc Thần nói chuyện rõ ràng.

Kết quả, nói qua nói lại, liền lăn đến trên giường... Trời ơi, không đúng, là trên đất mới phải.

Lạc Thần Hi cười gượng hai tiếng, "Trắng... Trắng sì à, xin hạ thủ lưu tình, nghe... nghe tôi giải thích trước đã..."

Mục Diệc Thần lạnh lùng cong môi, "Giải thích sao? Được, tôi cho cô cơ hội đấy!"

Lạc Thần Hi vắt hết óc để nhớ lại kí ức của tối ngày hôm qua.

Tuy rằng ký ức có chút mơ hồ, thế nhưng, cô vẫn có thể nhớ rõ ràng, Mục Diệc Thần hoàn toàn không có ý muốn làm gì cô cả, mà là do cô đã khiến người đàn ông này ngã nhào xuống đất đến tận hai lần.

Sau đó cô còn trên cơ thể của người ta cọ qua cọ lại, cọ đến nửa ngày, chết sống không đứng lên nổi.

Chết tiệt, tại sao lại như vậy cơ chứ?

Muốn tự biện hộ cũng không tìm được cái lý do nào cả!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Phụ nữ tự đưa mình tới cửa, không ngủ thì quá uổng phí

"Cô còn muốn tự biện hộ sao?"

Nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông này, lồng tơ sau lưng của Lạc Thần Hi dựng đứng hết lên, rồi mới kinh hãi phát hiện ra, bản thân vừa mới đem tất thảy những gì nghĩ trong lòng nói ra thành tiếng.

Mất thấy không chống chế được nữa, cô chỉ còn có thể cười khan vài ba tiếng.

"Ha ha, tôi nói này... Mục Dịch thiếu, chuyện này... Tuy rằng... chuyện phát sinh ngày hôm qua là một chút ngoài ý muốn, thế nhưng, sau đó cũng chính là anh chủ động ôm tôi lên trên giường, không phải sao? Anh là đàn ông cũng sẽ không bị thiệt thòi gì cả, nên cần chỉ phải tính toán như thế chứ, đúng không? Hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại, tối qua là đêm tân hôn của chúng ta, chúng ta ngủ cùng nhau như vậy... Cũng rất bình thường mà..."

Sao những lời này, nói thế nào cũng nghe ra có vẻ cặn bã vậy chứ?

Dưới ánh mắt ngày càng lạnh lùng nghiêm nghị của Mục Dịch Thần, âm thanh của Lạc Thần Hi dần nhỏ lại.

Cuối cùng, cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Mục Dịch Thần lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, "Làm sao vậy? Nói không được nữa à? Cô cho rằng tôi ngu ngốc đến mức, không phát hiện ra cô đã bỏ thuốc tôi hay sao?"

Bỏ thuốc?

Bỏ thuốc gì cơ chứ?

Lạc Thần Hi sửng sốt một chút, rồi bỗng nhớ lại những phản ứng bất thường trên cơ thể của cô ngày hôm qua.

Vừa nhìn thấy Mục Dịch Thần, thì cô liền run chân một hồi, cơ thể lại ngày càng nóng... Lẽ nào cũng là bị người ta bỏ thuốc sao?

Thế nhưng, buổi tối ngày hôm qua cô đâu ăn món gì?

Không đúng!

Bỗng nhiên đầu óc của cô thông suốt, nhớ tới ly rượu đỏ mà Lạc An Quốc đưa cho cô.

"Bên trong rượu đỏ có bỏ thuốc sao?!" Lạc Thần Hi chợt tỉnh ngộ, trợn tròn hai mắt, kinh sợ kêu lên.

Nhưng Mục Dịch Thần lại hoàn toàn hiểu sai ý cô.

Hắn cười lạnh một tiếng, "Cuối cùng cô cũng thừa nhận mình bỏ thuốc trong rượu vang!"

Cái gì?? Cô thừa nhận lúc nào cơ chứ?

Lẽ nào, Lạc An Quốc không chỉ bỏ thuốc cô, mà còn động chân động tay với ly rượu của Mục Dịch Thần.

Âm thanh lạnh lẽo của Mục Dịch Thần lần nữa vang lên: "Sao vậy? Chẳng lẽ do chúng ta dính hôn nhiều năm như vậy mà tôi vẫn chưa từng chạm qua cô, nên cô không đợi được tiếp nữa à? Một mực bỏ thuốc tôi! Cô khát khao đến như vậy sao? Tôi ngủ với cô thì thế nào hả? Phụ nữ tự đưa mình tới cửa, không ngủ thì quá uổng phí."

Lạc Thần Hi ngẩn ra, không dám tin mà trợn to hai mắt.

Mục Dịch Thần cùng chị cô... Lẽ nào chưa từng có ngủ qua sao?

Thế nhưng, trong tài liệu mà Lạc An Quốc cho nàng xem rõ ràng viết, hai người bọn họ đã có một bé gái ba tuổi rồi mà?

"Hiện tại, lập tức rút ra ngoài cho tôi!"

Ngay ở lúc cô vẫn đang trợn tròn mắt, Mục Dịch Thần đã mất đi tỉnh thần nại, nắm chặt bờ vai của cô, như muốn đem cô ném ra khỏi giường.

Lạc Thần Hi theo bản năng đưa tay ra kéo hắn, muốn giải thích, "Chờ đã, anh trước hết nghe... tôi... nói..."

Trên tay bỗng truyền đến cảm giác bất thường.

Tầm mắt của hai người đồng thời nhìn xuống, liền thấy trên tay của Lạc Thần Hi cầm là một cái quần ngủ.

Vừa nãy cô chỉ là thuận tay một chút, lại không biết tốt xấu mà nắm trúng quần của Mục Dịch Thần, còn trực tiếp kéo xuống, lộ ra chiếc quần lót màu đen bốn góc.

Dưới tấm vải mỏng manh, còn dựng lên một cái lều nhỏ.

Lạc Thần Hi trợn mắt há hốc miệng nhìn tình cảnh này, đến nửa ngày vẫn chưa kịp lấy lại phản ứng.

"Nhìn đủ chưa hả?" Mục Dịch Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lạc Thần Hi nhanh chóng buông lỏng tay ra, đang muốn bù đắp một chút, thì ngay lúc đó, ngoài hành lang bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

"Ân!" một tiếng, cửa phòng bị người bên ngoài mở tung ra.

"Ba ba ba ba ba, ông mặt trời đã lên đến mông rồi, tại sao ba vẫn chưa rời giường vậy? Bà nội nói, trẻ ngoan là không thể nằm mãi trên giường, sẽ xấu hổ xấu hổ lắm nha!"

Một bóng người nhỏ bé mềm mại, mặc một bộ đầm công chúa màu phấn hồng, từ cửa chạy vội vào, trực tiếp nhào đến bên giường.

Bé gái nhỏ nhắn, khuôn mặt bánh bao mập mạp trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ. Đôi mắt vừa to lại vừa tròn xoe, như một con mèo nhỏ, đang tò mò đánh giá bọn họ.

Lạc Thần Hi cùng Mục Dịch Thần trong nháy mắt đều hoá đá.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giấc Đắc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Ba ba thật lợi hại

Tối hôm qua, Mục Dịch Thần đơn thuần chỉ muốn đến cảnh cáo Lạc Thần Hi rồi rời đi, cũng không có dự định làm ra cái loại chuyện không thích hợp cho trẻ con thấy như vậy.

Vì vậy, căn bản hắn không hề khóa cửa.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới ngày bản thân lâm vào hoàn cảnh này, bị con gái mở cửa đi vào phòng rồi lại bắt gặp hắn cùng một người phụ nữ ở trên giường.

Đột nhiên không khí trở nên yên tĩnh.

Tình cảnh vô cùng xấu hổ.

"Ba ba? Hai người đang làm gì vậy?"

Bánh bao nhỏ lại hoàn toàn không ý thức được ba ba nó đang vì khó xử mà cứng đờ người, con bé cứ mở to đôi mắt long lanh nước, nhìn hai người chăm chăm không chớp mắt, trong mắt tràn đầy nét hồn nhiên.

Mục Diệc Thần cuối cùng cũng coi như từ trong khiếp sợ mà khôi phục lại một chút, nhanh chóng mở miệng nói: "Đường Đường, con đi ra ngoài trước đi. Ba ba hiện tại... À... Có chút không thích hợp lắm. Tạm thời bây giờ con cứ xuống dưới lầu chơi với cô con một lúc đi, ba ba lập tức đi xuống cùng con ngay."

Đường Đường nhún nhún chiếc miệng nhỏ, oan ức nói, "Không được! Con chỉ muốn chơi cùng ba ba thôi! Ba ba là người xấu, ngày hôm qua đã hứa với Đường Đường rồi kia mà!"

Khuôn mặt bánh bao của Đường Đường xụ xuống, nhưng vẫn trông vô cùng đáng yêu.

Từ trước đến nay Mục Diệc Thần chưa từng từ chối tiêu công chúa của mình chuyện gì, thế nhưng, tình huống bây giờ thực sự là quá đặc biệt mà.

Hắn chỉ có thể tiếp tục dỗ dành cô bé, "Đường Đường ngoan nào, con chỉ cần chờ một lát là được rồi, ba ba..."

"Ba ba, ba..."

"Sao vậy Đường Đường?" Mục Diệc Thần thấp giọng hỏi.

Bánh bao nhỏ duỗi một ngón tay mập mạp ra chỉ vào vị trí quan trọng của Mục Diệc Thần, tiếng nói trong trẻo vang lên, "Ba ba, sao ba ba lại đi vệ sinh vào trong quần nhỏ luôn vậy chứ! Thật là bẩn nha!"

"Cái gì chứ?!"

Mục Diệc Thần nhìn theo hướng ngón tay cô bé, trong nháy mắt sắc mặt liền hóa đen.

Bên trong chiếc quần nhỏ màu đen đang dựng lên một chiếc lều nhỏ, lại bị con hắn nhìn thấy!

Hon nữa còn là một bé...gái!

Mục Diệc Thần luống cuống, một tay che mắt của Đường Đường, đồng thời, tay kia kéo chân qua, che nửa người dưới lại.

Nhưng bánh bao nhỏ lại hoàn toàn không hề phối hợp, hai cái tay nhỏ bé đẩy đẩy ngón tay của Mục Diệc Thần, muốn đem bàn tay của hắn đẩy ra, miệng nhỏ còn nói, "Ba ba đi vệ sinh vào trong quần, Đường Đường đã thấy cả rồi! Ba ba còn muốn giấu trong chân, xấu hổ xấu hổ quá! Con muốn đi nói cho bà nội biết!"

Mục Diệc Thần cảm thấy như suốt chút nữa mình đã phun ra một ngụm máu!

Mắt thấy bánh bao nhỏ xoay người, có vẻ như thật sự đang muốn chạy đi kể với bà nội, hắn luống cuống tay chân muốn đem bắt cô bé trở lại.

"Đường Đường, con chờ một chút! Con quay lại đây!"

Nếu để cho đứa nhỏ này đi ra ngoài ba hoa một lúc thì hắn thật sự sẽ trở thành trò cười của cả nhà mất!

"Xi xì!"

Lạc Thần Hi cuối cùng cũng nhịn không được nữa mà cười to thành tiếng, "Ha ha ha ha ha, đây thật sự là chuyện buồn cười nhất mà tôi từng gặp trong năm nay đấy! Ba ba đi đại tiện cả vào quần, chắc là do bị táo bón mấy ngày rồi đúng không?"

Mục Diệc Thần lúc này mới nhớ tới đến cô gái còn đang nằm bên cạnh mình!

Vẫn là người phụ nữ hắn chán ghét nhất!

Dáng vẻ xấu hổ thảm hại của bản thân khi nãy đều đã bị người phụ nữ này thấy hết rồi.

Mục Diệc Thần khẽ quát một tiếng, "Không được cười!"

Lạc Thần Hi vội lấy tay che miệng lại, thế nhưng, bờ vai của cô vẫn là đang không ngừng co giật.

"Lạc Thần Tâm, tôi đã nói rồi, không được cười!" Mục Diệc Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lạc Thần Hi cười đến mức thở không ra hơi, khó khăn đáp lại một câu, "Tôi... Tôi... Tôi thực sự là nhịn không được mà..."

Con gái của Mục Diệc Thần thật là quá xinh đẹp, quá đáng yêu, so với người cha này thì quả thực là một trời một vực mà!

Thật khó có thể tưởng tượng được Mục Diệc Thần lạnh lùng như vậy làm sao có thể sinh ra một cô con gái dễ thương đến thế.

Mục Diệc Thần giận dữ, muốn phải dạy dỗ người phụ nữ không biết trái phải này.

Ngay lúc đó, một tiếng nói mềm mại bỗng vang lên bên cạnh hai người, "Ba ba, chị xinh đẹp này là ai vậy ạ?"

Bánh bao nhỏ không biết lúc nào đã chạy về phía đầu giường, khẽ nghiêng đầu nhìn Lạc Thần Hi, người phát ra tiếng cười lớn vừa nãy mà hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1: Giã Đốt Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mẹ là mẹ của con mà!

Nghe thấy Đường Đường bí bô nói chuyện, Lạc Thần Hi hơi run run.

Cô cảm thấy có điểm không đúng.

Chị xinh đẹp sao? Cô bé chính là đang nói cô sao?

Thế nhưng, cô bé Đường Đường này không phải là do Mục Diệc Thần cùng người chị Lạc Thần Tâm của cô sinh ra hay sao?

Nhìn thấy cô không phải nên gọi mẹ sao?

Nhưng nghe giọng điệu của bánh bao nhỏ này, cảm giác sao cứ như đang đối mặt một người xa lạ vậy chứ?

Thấy Lạc Thần Hi còn chưa kịp nói lời nào thì bánh bao nhỏ đã tự nhiên mà bò lên trên giường, ôm lấy cánh tay của cô rồi cọ xát, "Chị ơi, chị thơm quá đi!"

Lạc Thần Hi tràn đầy nghi hoặc trong lòng. Thế nhưng, đối mặt với sự đáng yêu của tiểu thiên sứ này, tim của cô cũng mềm nhũn ra, cần bản không kịp suy nghĩ nhiều.

Cô lộ ra nụ cười nhân nhật, ôn nhu nói: "Đường Đường, con không nhớ mẹ sao? Mẹ là mẹ của con mà!"

"Mẹ... Là mẹ sao?" Bánh bao nhỏ ngẩn người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên nghịch ra.

Lạc Thần Hi cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng ngẫm lại bản thân cũng nói không sai gì, vì vậy tiếp tục cười nói: "Không sai, mẹ chính là mẹ của con mà. Nào, lại đây, để mẹ ôm con một cái!"

Tĩnh ra cũng lạ.

Kể từ bốn năm trước, sau khi bị mất đi đứa con kia, cô luôn đặc biệt sợ hãi việc tiếp xúc với trẻ con.

Thế nhưng, nhìn thấy Đường Đường với khuôn mặt nhỏ mập mập trắng trẻo, lại làm cho cả trái tim cô đều hóa thành nước.

Một lòng chỉ muốn ôm một cái, hôn nhẹ một cái.

Lạc Thần Hi giang tay ra, muốn ôm bánh bao nhỏ vào trong lòng.

Nhưng không ngờ, ngón tay của cô còn chưa đụng được tới người bánh bao nhỏ, thì cô bé Đường Đường mà nãy giờ vẫn đang ôm lấy cánh tay của cô bỗng nhiên lập tức đổi sắc mặt, đẩy cô ra một bên.

"Đường Đường?"

Lạc Thần Hi còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe tiếng khóc vang trời vang đất bên cạnh truyền đến.

"Oa... Oa... Oa..."

"Đường Đường, con... con làm sao vậy?"

Lạc Thần Hi ngây người một chút, nhìn bánh bao nhỏ đột nhiên khóc lớn mà hoàn toàn bối rối, không biết nên làm gì.

Cô làm sao cũng không ngờ tới, mới vừa rồi còn là một bánh bao nhỏ dễ thương, mà chỉ trong chớp mắt liền khóc lớn, hơn thế còn khóc tới mức thê lương như vậy nữa chứ.

"Oa... Đừng đụng vào con, con không có mẹ... Chị đi ra đi... Em chán ghét chị!"

"Đường Đường, con đừng khóc nữa mà..."

Lạc Thần Hi nhất thời hoảng hốt, tay chân luống cuống muốn ôm lấy Đường Đường đang khóc lóc.

Nhưng ngay lúc này, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị ngoài cửa phòng truyền đến, "Lạc Thần Tâm, lại là cô! Cô mau thả ra Đường Đường ra!"

Lạc Thần Hi sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy mẹ của Mục Diệc Thần là Đàm Nguyệt Như cùng em gái là Mục Vi Vi cùng đi vào.

Đường Đường nhìn thấy Đàm Nguyệt Như, lập tức nhảy xuống giường, rúc đầu vào trong lòng của bà nội, thân thể nho nhỏ vẫn còn run rẩy không ngừng, cứ như sau lưng có ác quỷ đang đuổi theo phía sau.

Đàm Nguyệt Như vỗ nhẹ lưng của Đường Đường, dỗ dành cô bé, "Đường Đường ngoan, không khóc không khóc, chúng ta không thèm để ý tới người phụ nữ hư hỏng kia nữa, bà nội dẫn con đi ăn sô cô la có được hay không?"

Đường Đường vùi đầu ở trong lòng của bà, khẽ gật đầu một cái.

Đàm Nguyệt Như ném cho Lạc Thần Hi một cái trừng mắt sắc nhọn, rồi ôm Đường Đường rời đi.

Người phụ nữ hư hỏng? Là đang nói cô sao?

Lạc Thần Hi mờ mịt chớp chớp đôi mắt to tròn, vẫn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao bỗng nhiên bánh bao nhỏ lại khóc chứ?

Cho dù cô không có kinh nghiệm trông con nít, thế nhưng cũng biết bình thường, mấy đứa bé đều sẽ không thể trở mặt nhanh như vậy được, đúng không?

Hơn nữa, nhìn bộ dạng run rẩy của Đường Đường khi ở lòng của Đàm Nguyệt Như, có vẻ là cô bé thật sự rất sợ đó!

Thế nhưng... Đường Đường rốt cuộc đang sợ cái gì chứ?

Cô tự thấy thái độ của bản thân vừa nãy rất hòa nhã mà?

Lúc này, Mục Vi Vi đi tới, không chút khách khí hỏi: "Lạc Thần Tâm, chị thật đúng là người phụ nữ đáng sợ mà! Chị vừa rồi đã làm gì Đường Đường hả? Nó là con ruột của chị đó! Chị hại con bé một lần còn chưa đủ sao, còn muốn lần lượt con bé mấy lần nữa mới đủ đây hả? Chị thực sự là người phụ nữ ác độc nhất mà tôi từng gặp mà!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giẫm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tôi đã làm chuyện gì khiến mọi người đều oán trách như vậy chứ?

Lạc Thần Hi không nhận được nhủ mày, "Chị...Chị không làm gì cả?"

Rốt cuộc trước đây chị cô đã làm ra những loại chuyện gì đối với Đường Đường mà lại khiến mọi người đều oán trách như vậy chứ?

Lạc Thần Hi trong đầu ngập tràn những câu hỏi, nhưng lại không có cách nào hỏi rõ.

Mục Vi Vi tất nhiên hoàn toàn không tin lời cô nói, "Đóng kịch! Chị lại đóng kịch nữa rồi! Nếu chị không làm gì Đường Đường thì sao con bé lại khóc đến thế thảm như vậy chứ? Tôi đã sớm biết, chị đúng là cái dạng mà không gì là không dám làm mà! Lần này chị lại làm ra chuyện hỏng hóc gì nữa rồi hả?"

Nhưng, thật sự là cô không hề làm gì cả mà!

Đứng rồi, Mục Diệc Thần từ nãy đến giờ vẫn luôn ở bên cạnh cô, chứng kiến toàn bộ cảnh cô và bánh bao nhỏ chơi cùng nhau, hẳn chắc chắn có thể giúp cô chứng minh!

Nghe tới đây, Lạc Thần Hi vội vàng quay đầu lại nhìn Mục Diệc Thần, dùng chân bên dưới chân đá đá hấn ra hiệu.

"Mục Diệc Thần, anh nói gì đi chứ! Vừa nãy là tự Đường Đường chạy tới, anh rõ ràng nhìn thấy mà! Mau giải thích rõ với em gái anh đi!"

Mục Vi Vi cá giận nói: "Chị cho rằng chị lên giường với anh tôi rồi thì anh ấy sẽ nghe lời của chị sao? So với bất cứ ai thì anh tôi đều là hiểu rõ nhất, chị là cái loại phụ nữ như thế nào!"

"Đù rồi Vi Vi, đúng là tự Đường Đường chạy tới."

Mục Diệc Thần đột nhiên lên tiếng.

"Anh hai, sao anh lại..." lại nói đỡ cho Lạc Thần Tâm chứ?

Mục Vi Vi không dám tin mà trợn to hai mắt, dù thế nào cũng không nghĩ tới việc Mục Diệc Thần lên tiếng bảo vệ cho Lạc Thần Hi.

Lần trước chính người phụ nữ này ngược đãi Đường Đường như thế nào, anh hai đều quên hết rồi sao!

Mục Diệc Thần cứ như vậy mà bị em gái nhìn chằm chằm thì cũng không hề để chịu chút nào, hần khẽ ho khan một tiếng, "Được rồi, em đi ra ngoài trước đi."

Mục Vi Vi từ trước đến giờ đều rất nghe lời anh hai. Cho nên, dù không tình nguyện cô vẫn phải đánh đi ra ngoài.

Trước khi đi, cô cũng tương tự Đàm Nguyệt Như mà phóng ánh mắt khinh thường vào người đang mê mang là Lạc Thần Hi.

Trong phòng một lần nữa lại yên tĩnh.

Lạc Thần Hi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện vừa xảy ra thật sự quá đột ngột, cô đến giờ vẫn không hiểu gì, Đường Đường vì sao lại đột nhiên khóc thảm thương đến như vậy, lẽ nào thật sự là cô bé đang sợ hãi mẹ ruột của chính mình hay sao?

"Đừng rồi, " Cô nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang nằm bên kia của chiếc giường lớn, "Vừa nãy cảm ơn anh đã giúp tôi thanh minh. Cũng xin lỗi anh, chuyện trước đó, tôi không nên cười anh..."

"Lạc Thần Tâm..."

Cô lời còn chưa nói hết, liền bị ngắt lời.

Mục Diệc Thần ngồi thẳng dậy, nhìn cô từ trên cao, ánh mắt lạnh lẽo u ám.

Ánh mắt này không giống như nhìn một người vừa mới cùng với hắn chung chăn gối, mà trái lại như thể đang nhìn cái gì buồn nôn lắm vậy.

"Tôi đã từng nói không cho phép cô đến gần Đường Đường! Ngay hôm nay là chuyện bất ngờ, thế nhưng, sau này cảm cô lại gần Đường Đường thêm một bước nào nữa! Còn nữa, cũng không nên tới gần tôi, sai lầm của tôi ngày hôm qua không thể phát sinh nữa! Nhớ kỹ, nếu muốn nắm chắc cái danh xưng con dâu Mục gia này, thì cô cần thận mà kẹp chặt cái đuôi lại, sống sao cho giống con người đi!"

Nói xong, hắn cũng không thêm nhìn thêm phản ứng của Lạc Thần Hi mà trực tiếp xuống giường, tiến thẳng vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước trong phòng tắm truyền đến, khuôn mặt của Lạc Thần Hi lúc xanh lúc trắng.

Người đàn ông này... Quả thực không hề biết nói lý lẽ!

Đẹp trai thì ghê gớm lắm sao? Có tiền thì ghê gớm lắm sao?

Lại có thể tự phụ về bản thân mình như vậy?

Được rồi, cứ cho là hắn rất ghê gớm đi...

Thế nhưng, hắn cũng không thể si nhục người khác như vậy!

Tóm lại, lúc trước cô còn tưởng rằng Mục Diệc Thần là người có thể thương lượng được, muốn cùng hắn đàm phán, bây giờ nhìn lại thì hình như bản thân cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi!

Chẳng qua, Mục Diệc Thần cũng hi vọng hai người đường ai người nấy đi, không can thiệp vào chuyện của nhau, việc này vừa hay lại trùng ý của cô!

"Từng giấc mơ lần lượt bay lên khung trời, là mỗi lần khoảng thời gian xưa cũ qua đi..."

Điện thoại di động mà Lạc Thần Hi bỏ trên tủ đầu giường vang lên.

Cô nhanh chóng nhấc máy.

"Lạc tiểu thư, tôi gọi từ bệnh viện Di Hòa quốc tế, bệnh tình của mẹ cô, bà Lục Văn Quân, đang chuyển biến xấu, hiện đã được đưa vào phòng phẫu thuật, mong cô nhanh chóng tới ngay..."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tìm người tính sổ

Bệnh viện quốc tế Di Hòa.

Lạc Thần Hi ngay khi vừa nhận được điện thoại đã vội vàng từ Mục gia chạy tới, ngồi mầy tiếng đồng hồ liền trước cửa phòng giải phẫu.

Mấy tiếng đồng hồ này đối với cô mà nói, dài như mấy năm trôi qua vậy...

Cuối cùng, Lục Văn Quân cũng thoát khỏi tình trạng nguy kịch.

Lạc Thần Hi nằm sấp trước giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt đang đeo đường khí của Lục Văn Quân, vành mắt lặng lẽ đỏ lên.

Cô nhớ tới lời mà vừa nãy bác sĩ nói với cô.

"Lạc tiểu thư, tình trạng của mẹ cô cực kỳ không tốt, nửa tháng trước vừa mới phát tác một lần, chẳng bao lâu, lại phát bệnh thêm lần nữa... Tuy rằng lần này may mắn cấp cứu kịp, thế nhưng, nếu như sau này lại tái phát thêm lần nữa thì e là..."

"Còn nữa, Lạc tiểu thư, dựa theo tình trạng cơ thể hiện tại của mẹ cô, dù có bị kích động hay không thì cũng chỉ còn sống được khoảng thời gian tầm nửa năm nữa thôi. Cơ hội duy nhất chính là trong thời gian nửa năm này có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép tim thành công. Tuy nhiên, bộ phận hiến tạng lại có rất ít người. Có lẽ, cô nên chuẩn bị tâm lý trước đi..."

Nửa năm! Chỉ còn thời gian nửa năm!

Lạc Thần Hi dù có gắng thế nào cũng không thể nào chấp nhận được kết quả như thế này.

Rõ ràng năm ngoái khi Lục Văn Quân đến kiểm tra sức khỏe, các bác sĩ đều nói bệnh tình của bà đã được khống chế rất tốt, có thể khỏe mạnh sống thêm ít nhất hai mươi năm cũng không thành vấn đề.

Nếu như không phải đột nhiên Lạc An Quốc chạy tới nhận lại cô, thì Lục Văn Quân nhất định vẫn rất bình an.

"Mẹ, mẹ nhất định phải cố gắng khỏe lại nhé. Nếu không, con ngay cả một người thân cũng sẽ không có, chỉ còn lại một mình trên đời này mà thôi..."

Tuy rằng cô có cha ruột, thế nhưng, Lạc An Quốc thực chất chỉ coi cô là thứ công cụ đổi lấy danh lợi cho ông ta mà thôi.

Dù cô có người chồng trên danh nghĩa kia, thế nhưng, Mục Diệc Thần cũng không phải người thân của cô.

Hơn nữa, dựa trên những sự việc xảy ra sáng sớm hôm nay, thì Mục Diệc Thần thậm chí còn ghét cay ghét đắng người chị Lạc Thần Tâm của cô nữa kia!

Hiện tại làm thế thân của Lạc Thần Tâm, Mục gia đối với cô mà nói, không khác nào đám rống hang hổ cả

Cô... Thật sự chỉ còn có một người thân là Lục Văn Quân mà thôi...

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu mẹ! Bác sĩ Lâm đã nói rồi, với tình trạng của mẹ bây giờ, sau khi cấy ghép tim thì có thể sống thêm ít nhất hai mươi năm, chỉ cần tìm được người hiến thích hợp, nhất định có thể chữa trị dứt điểm!"

Lạc Thần Hi nuốt ngược nước mắt vào trong, đẩy mắt ánh lên vẻ kiên cường!

"Lạc tiểu thư..."

Nghe có người gọi cô, Lạc Thần Hi quay đầu nhìn lại, phát hiện là Lâm Thăng, bác sĩ trưởng khoa chữa trị cho Lạc Văn Quân.

Lâm Thăng tuy còn trẻ tuổi nhưng lại rất có tài. Anh vừa về nước sau hai năm du học, y thuật cao cường, phong độ ngời ngời, chính là hình ảnh đại diện của bệnh viện Di Hòa.

Lạc Thần Hi nhanh chóng gạt nước mắt rồi đi tới.

"Bác sĩ Lâm, còn có chuyện gì sao?"

Lâm Thăng nhìn vết nước mắt còn lưu lại trên mặt của Lạc Thần Hi, rất muốn đưa tay lên lau giúp cô, nhưng cuối cùng chỉ nín nín môi.

"Lạc tiểu thư, cô đừng quá đau lòng, chuyện quan trọng nhất hiện tại chính là phần chấn lèn, đem hết sức lực cho cô để tìm người hiến thích hợp cho bà Lạc. Tôi có bằng hữu ở không ít bệnh viện quốc tế, cũng sẽ có thể giúp cô một phần."

Lạc Thần Hi cảm kích vạn phần, "Cảm ơn anh, bác sĩ Lâm, lần này nếu như không có anh, tôi thật sự..."

Lâm Thăng lắc đầu, ngắt lời cô, "Lạc tiểu thư, đây là trách nhiệm của mỗi người bác sĩ như tôi, không cần phải nói cảm ơn. Ngược lại có một việc, tôi nghĩ nên nhắc nhở cô một chút."

"Chuyện gì vậy?" Lạc Thần Hi ngăn ra.

Lâm Thăng do dự một chút, như thể đang muốn tìm từ ngữ thích hợp.

"Hừm, chính là... Không biết trong nhà cô có phải có người thân nào đó hay xảy ra mâu thuẫn với bà Lạc hay không? Dù gì thì sau này, hy vọng cô nhắc nhở người đó cố gắng hạn chế việc xuất hiện trước mặt bệnh nhân, tránh làm ảnh hưởng đến tâm tình của bệnh nhân. Còn một vấn đề nữa, đó là...về chuyện viện phí, cô có phải đang gặp khó khăn gì hay không?"

Lạc Thần Hi lại càng nghe càng thấy không đúng, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bác sĩ Lâm, có phải đã có ai đó làm gì mẹ của tôi mới khiến bà ấy đột nhiên phát bệnh, đúng không?"

Lâm Thăng thờ dãi, "Đúng vậy, có một vị phu nhân chừng bốn mươi tuổi, tóc xoăn màu nâu đỏ, sáng sớm hôm nay đã đến bệnh viện. Nói đến đề thăm bệnh nhân, thế nhưng vừa đến phòng bệnh, liền kiểm có nói bà Lạc đang ở phòng bệnh có sử dụng thiết bị quá xa xỉ, nói bệnh viện cô ý lừa gạt tiền. Về vấn đề này... có cũng biết đó, với tình trạng hiện tại của bà Lạc, những thiết bị này đều là tất yếu, thiếu một thứ nào cũng đều có thể dẫn đến nguy hiểm tính mạng! Sau đó, bà ấy còn cùng bà Lạc tranh cãi một trận..."

Nghe đến đây, Lạc Thần Hi lập tức hiểu rõ vấn đề. Nhất thời, sắc mặt của cô trở nên tái nhợt đi.

"Tôi biết rồi! Bác sĩ Lâm, cảm ơn anh đã nói cho tôi nghe những điều này. Giờ tôi xin phép đi trước, phiền anh giúp tôi chú ý tình trạng của mẹ tôi nhiều hơn một chút."

"Chờ đã, Lạc tiểu thư, cô đi đâu vậy?"

"Tìm người tính sổ!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Loại người như bà chính là thềm đòn mà !

Lạc Thần Hi bắt xe, vội vã chạy tới biệt thự của Lạc gia.

"Nhị tiểu thư, tại sao cô lại về đây?"

Lạc Thần Hi đẩy quần gia ra, "Hồ Mạn Nhã đâu? Kêu bà ta ra đây!"

"A? Có tìm phu nhân sao? Nhưng mà..."

Lạc Thần Hi căn bản không thèm nghe hần nói gì, trực tiếp phóng thẳng lên lầu.

Bỗng nhiên, cửa một gian phòng ở lầu hai mở ra, một người phụ nữ trung niên ăn mặc hoa lệ nhanh chóng xuất hiện ở cửa phòng, chỉ thẳng vào mặt Lạc Thần Hi mà mắng nhiếc.

"Lạc Thần Hi, cái đồ mất dạy này, đúng là sống trong cô nhi viện có khác, một chút quy củ cũng không hiểu! Ai cho phép mày hô to gọi nhỏ ở Lạc gia này hả?"

Lạc Thần Hi nhìn thấy bà ta, trong nháy mắt sắc mặt của cô liền lạnh xuống.

Hồ Mạn Nhã chính là người vợ thứ hai của Lạc An Quốc, chính xác hơn thì xuất phát điểm của bà ta chính là làm hồ ly tinh rồi từ đó mới trèo lên.

Năm đó, Tô Lệ Dung, mẹ ruột của Lạc Thần Hi cũng là bởi vì biết được sự tồn tại của Hồ Mạn Nhã cùng Lạc Thần Tâm, mà tức giận đến mức sinh non, suýt nữa thì một xác hai mạng.

Kết quả là, Lạc Thần Hi được cứu sống, nhưng Tô Lệ Dung lại buông tay trần thế, thậm chí còn không thể nhìn được đứa con gái mà mình vừa mới ra đời dù chỉ một chút...

Tô Lệ Dung vừa mất được một tháng, Lạc An Quốc liền cưới Hồ Mạn Nhã vào cửa.

Mà Lạc Thần Hi con gái của vợ trước, thì bị vứt thẳng vào trong cô nhi viện.

Thù của mẹ ruột cô còn chưa kịp báo, không ngờ hôm nay Hồ Mạn Nhã lại còn dám đi vào bệnh viện, suýt chút nữa chọc Lạc Văn Quân tức chết!

Nghĩ tới đây, Lạc Thần Hi tức giận đến run cả người.

"Hồ Mạn Nhã, hôm nay bà đã đến bệnh viện quốc tế Di Hòa đúng không? Mẹ tôi tái phát bệnh lần này, đều do bà hại, đúng hay không?"

"Tao..." Mặt của Hồ Mạn Nhã loé lên chút bối rối, "Con nhóc chết tiệt kia, con mắt nào của mày nhìn thấy tao đến đó chứ?"

Rõ ràng bà đã đưa tiền cho y tá trong bệnh viện, yêu cầu bọn người đó không được tiết lộ gì rồi mà.

Làm sao vẫn bị con nhóc chết tiệt kia này biết được chứ?

Lạc Thần Hi cười lạnh một tiếng, "Bà đừng giả bộ nữa! Bà nói bà không đến đó đúng không? Được, vậy có bản lĩnh thì bà theo tôi cùng đến kiểm tra camera của bệnh viện!"

Thấy không lừa gạt được, Hồ Mạn Nhã quyết định không cần giả bộ nữa, hừ lạnh nói: "Tao đã đến đây, thì sao? Tao chính là có lòng tốt, cố tình đại diện Lạc gia đi thăm viếng người phụ nữ kia đáng thương kia. Kết quả là mày chạy tới đây, hô to gọi nhỏ với tao! Thật đúng là đồ ăn cháo đá bát mà!"

Lạc Thần Hi thấy bà ta đến tận lúc này rồi mà còn muốn đổi trắng thay đen, tức giận đến cắn răng.

"Bà có lòng tốt? Bà chính là có ý đến để kích động mẹ tôi, làm cho bà ấy lại phát bệnh thêm một lần nữa, đây gọi là lòng tốt sao? Bà yêu cầu bệnh viện bỏ bớt máy móc chữa bệnh của mẹ tôi, đây cũng là lòng tốt hả? Rõ ràng bà muốn hại chết mẹ tôi mà!"

"Ờ thôi, xem mày đang nói kia! Cái gì gọi là hại chết mẹ mày chứ? Người phụ nữ kia không phải chỉ là bị bệnh tim thôi sao? Cần chi phải tốn nhiều tiền như vậy? Còn ở lại phòng bệnh nữa? Mày có biết bây giờ viện phí đắt cỡ nào không? Tuy là Lạc gia mở công ty, nhưng hai năm qua kinh tế khó khăn, làm ăn cũng theo đó là khó khăn hơn, mày cũng không phải không biết! Vậy mà còn không biết nghĩ cho Lạc gia, mỗi ngày đều phung phí lung tung cho người phụ nữ kia? Mày nhìn tao một chút, cả nửa năm rồi không có mua được một cái túi xách mới nào, nếu như tiết kiệm được số tiền kia thì..."

"Bốp!"

Một tiếng tát giòn giã vang lên!

Nghe thấy Hồ Mạn Nhã nói muốn cắt bớt tiền chữa bệnh cho Lục Văn Quân để bà ta mua túi xách, thì cuối cùng Lạc Thần Hi không nhịn được nữa, trực tiếp vung tay tát thẳng vào mặt bà ta một cái!

"Mây... Mây... Mây dám đánh tao!"

Hồ Mạn Nhã bung mặt, lộ vẻ không thể tin nổi.

Lạc Thần Hi chỉ là do nhất thời kích động nên mới ra tay. Nhưng khi đánh xong, cô lại thấy cực kỳ hả hê.

Loại cực phẩm như Hồ Mạn Nhã, nên đánh từ sớm rồi!

Đúng, cô hiện giờ chỉ hối hận bản thân không tát bà ta sớm hơn một chút!

Lạc Thần Hi nói một cách lạnh lùng: "Mắc gì tôi lại không dám chứ? Loại người như bà chính là thêm đòn mả!"

Dứt lời, cô lại vung tay, "Bốp bốp bốp bốp", tát Hồ Mạn Nhã thêm bốn cái bạt tai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thật sự dám đánh người sao?

Kết quả là khuôn mặt của Hồ Mạn Nhã sưng phồng lên.

Đến một lúc sau bà ta mới phục hồi lại tinh thần.

Hóa ra, Lạc Thần Hi mà bà ta cho rằng có thể tùy tiện ức hiếp không thương tiếc lại thật sự dám đánh người sao!

"Đồ... Chết tiệt! Cái con nhóc chết tiệt này, tao xé rách cái miệng của mày!"

Hồ Mạn Nhã nhào lên, muốn đánh trả.

Tuy nhiên, Lạc Thần Hi cô từ nhỏ đã theo tập Taekwondo, tay chân nhanh nhẹn, tất nhiên Hồ Mạn Nhã không xứng là đối thủ của cô, trái lại còn bị cô thừa cơ đánh thêm mấy cái nữa.

Nghe được tiếng thét chói tai của Hồ Mạn Nhã, cả quán gia lẫn nữ hầu trong biệt thự đều chạy vọt tới, cố gắng tách hai người họ ra.

"Dừng tay! Hai người... Hai người đang làm gì vậy hả?"

Lạc An Quốc vừa mới về nhà, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, suýt chút nữa ngã đi.

Ông vội vàng quát lên bảo dừng lại.

Lúc này Lạc Thần Hi mới dừng tay.

Hồ Mạn Nhã bị cô đánh đến kinh sợ, nhanh chóng chạy đến nép sau Lạc An Quốc, bắt đầu khóc to tó cáo, "Chồng ơi! Anh mau nhìn xem cái con nhóc chết tiệt kia kia, nó... nó lại dám đánh em kia!"

Nhìn thấy những vết thương hằn rõ trên mặt của Hồ Mạn Nhã, vẻ mặt của Lạc An Quốc cực kỳ khó coi.

"Chuyện gì thế này? Lạc Thần Hi! Ngày hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của mày, mày không cố gắng ở lại Mục gia mà chạy về nhà làm cái gì hả? Lại còn ra tay đánh di Hồ của mày nữa! Đây là thái độ của mày khi cư xử với người lớn sao?"

Lạc Thần Hi cười lạnh nói: "Người lớn? Sao ông không hỏi bà ta một chút xem bà ta hôm nay đã làm cái gì hả?"

"Mày có ý gì?" Lạc An Quốc nhủ mày.

Hồ Mạn Nhã thấy thế, nhéo mạnh bắp đùi của mình để nước mắt tuôn ra rồi cố hết sức kêu khóc.

"Ôi, tôi thật đúng là số khổ mả! Đây là cái nghiệp chướng gì vậy chứ! Vất vả lắm mới nuôi lớn được đứa con gái, nhìn nó gả vào nhà giàu, kết quả thì lại trở thành như vậy! Hiện tại thì tốt rồi, cái con nhóc chết tiệt này chiếm thân phận của chị mình, sau khi trở thành con dâu của Mục gia thì về Lạc gia làm loạn, đòi đánh đòi giết tôi rồi còn động tay động chân nữa chứ! Nếu Thần Tâm của tôi không bị tai nạn, thì tôi đâu phải chịu oan ức đến này!"

Hồ Mạn Nhã giờ đã thu lại đáng vẻ chửi bới khi nãy, nước mắt nước mũi cứ thế chảy nhầy nhụa trên mặt, than thân trách phận, trông cực kỳ bi đát.

Lạc An Quốc nhìn bà ta khóc đến đáng thương, lập tức lửa giận trong lòng bị thôi bùng lên, cảm tức quát Lạc Thần Hi, "Lạc Thần Hi! Mày xem mày có còn là người hay không hả? Mày có thể gả vào Mục gia, đều là do chị mày lót đường! Mà không cảm ơn thì thôi đi, đằng này mày còn đánh đập người lớn. Mày thật sự cho rằng tao không có cách nào trị được mày nữa phải không? Tiền thuốc thang của Lục Văn Quân mày không cần nữa đúng không?"

Lạc Thần Hi nghe ông ta nhắc đến Lục Văn Quân, biểu hiện trên mặt càng ngày càng lạnh hơn.

"Tiền thuốc thang sao? Tôi cũng không dám hi vọng tiền thuốc thang gì từ chỗ ông nữa! Ngày hôm nay chắc chính ông là người phải Hồ Mạn Nhã đến bệnh viện làm loạn, muốn đem toàn bộ máy móc chữa trị trên người mẹ tôi gỡ hết xuống? Hại bà bệnh tình tái phát, suýt chút nữa là mất mạng tại chỗ! Tôi đã nghe theo ông mà gả đến Mục gia, vì sao các người còn muốn hại mẹ tôi chứ!"

Lạc Thần Hi cảm thấy mình đúng là quá bất hiểu mà.

Lục Văn Quân vẫn luôn yêu thương cô như con gái ruột, nhưng giờ lại bị cô liên lụy, đến tính mạng cũng lâm vào nguy kịch, thời gian sống không còn đến nửa năm!

"Mày nói cái gì? Tao lúc nào..."

Lạc An Quốc nghe xong lời này, thì ngẩn người, lập tức kinh ngạc nhìn về phía Hồ Mạn Nhã, "Mạn Nhã, lẽ nào là bà..."

Hồ Mạn Nhã không kịp ngăn cản Lạc Thần Hi, mắt thấy sự thật phơi bày, bà ta nhanh chóng cúi đầu, hạ thấp giọng khóc nức nờ.

"Tối... An Quốc, thật sự tôi không cố ý mà! Tôi chỉ là... chỉ là lo lắng cho ông. Gần đây, Lạc gia khó khăn như thế, mà ông còn phải chu cấp người phụ nữ kia nhiều tiền thuốc men như vậy. Tôi đau lòng cho ông mà, muốn giúp ông giảm đi ít tiền, bớt đi chút áp lực..."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dù sao thì Lạc gia cũng là nhà mẹ đẻ của mày

Hồ Mạn Nhã khi còn trẻ chính là người đẹp nổi tiếng gần xa. Bằng không, một cô thôn nữ làm việc tại quán rượu như bà ta không đời nào có thể với tới thiếu gia nhà giàu hai thế hệ như Lạc An Quốc được.

Hiện tại tuy rằng bà ta không còn trẻ nữa, nhưng vẫn còn có mấy phần nhan sắc, khóc lên còn có vẻ đầm đìa đáng yêu.

Lừa tức giận của Lạc An Quốc bị đội tất đi một chút, "Ai, bà.. thật là không biết phân biệt nặng nhẹ mà!"

Ông ta lại lần nữa chuyển hướng sang Lạc Thần Hi, tràn ngập tức giận, tất cả đều đổ hết lên trên người của cô.

"Mày xem lại mình một chút đi, có giống ai không hả? Quả nhiên là loại người không có giáo dục mà! Dù di Hò có làm mày kích động đi chăng nữa, thì cũng là người lớn trong nhà! Chỉ vì việc nhỏ như vậy mà mày lại chạy về nhà gây sự, còn ra tay đánh người! Thật sự không ra thể thống gì cả! Thực sự mày đã khiến tao quá thất vọng rồi!"

Thất vọng?

Lạc Thần Hi trào phúng nhếch nhếch khóe miệng.

Nói đến thất vọng, thì cô còn thất vọng hơn trăm ngàn lần!

Lúc được nhận về lại Lạc gia, cô còn cho rằng cha mẹ cô trước khi vứt bỏ cô, có thể là do cô nổi khỗ tâm trong lòng. Sau đó biết thân thế của chính mình, cô cũng vẫn còn hy vọng Lạc An Quốc thực sự muốn bù đắp.

Nhưng hiện thực tàn nhẫn lại tát cho cô một phát!

Hóa ra, cô được cha ruột nhận trở về, chỉ là vì... khuôn mặt của cô giống hệt người chị chuẩn bị bước vào hào môn gia thế của cô mà thôi!

Cái gì là thật tâm muốn bù đắp, cái gì là tình thâm giữa cha và con gái chứ? Chẳng qua là một vợ kịch mà thôi!

Đã vậy còn không thể kiên trì mà diễn được nửa tháng!

Lạc Thần Hi lạnh lùng nói: "Việc ông thất vọng hay không cũng chẳng liên quan đến tôi. Hôm nay tôi tới, chỉ muốn nói cho ông biết, nếu như ông còn muốn muốn tôi tiếp tục ở lại Mục gia, nhất định phải đồng ý ba điều kiện của tôi."

Hồ Mạn Nhĩ vừa nghe xong liền nói nóng, "Mày có ý gì hả? Mày được gả vào Mục gia, có lợi như vậy, mày còn muốn ra điều kiện sao?"

Lạc Thần Hi không thêm liếc nhìn bà ta dù chỉ là nửa con mắt, nhất mực nhìn chăm chăm Lạc An Quốc nói tiếp, "Nếu như việc Lạc gia trao đổi người kết hôn bị Mục gia phát hiện, e là cũng không phải đơn giản chỉ bị mất đi vài cái hộp tác đấu."

"Con nhóc chết tiệt kia, mày dám uy hiếp tao?" Lạc An Quốc không nghĩ đến việc Lạc Thần Hi đột nhiên trở nên ngoan cố như vậy, nhất thời giận không chỗ phát tiết, "Mày cho rằng mày gả được vào Mục gia, tức là ván đã đóng thuyền rồi sao, nghĩ là tao không có cách nào trị được mày sao? Nói cho mày biết, thế lực sau lưng của Mục gia lớn đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của mày đấy. Bọn họ không phải người mà mày có thể chọc được đâu! Bây giờ chúng ta đều là trên cùng một con thuyền rồi, một khi chuyện này bị lộ ra, cứ cho là Lạc gia xong đời đi, thì kết cục của mày cũng không tốt hơn so với bọn tao đâu!"

Lạc Thần Hi vẫn như cũ, bình tĩnh nói, "Vậy thì sao nào? Cứ cho là Mục Diệc Thần sẽ xử lý tôi đi, thì đối với tôi cũng không có gì đáng sợ, dù sao thì mẹ của tôi cũng sắp mất đi, tôi cũng không muốn sống nữa. Nếu có thể kéo thêm mấy người các người cùng xuống nước, tính ra tôi lời to rồi."

"Mày..."

Lạc An Quốc suyết chút nữa bị cô chọc tức đến hộc máu, một lúc sau, hô hấp mới trở lại bình thường.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lạc Thần Hi, cuối cùng ông ta đã hiểu, ngày hôm nay Hồ Mạn Nhĩ suyết chút nữa hại chết Lạc Văn Quân, chính là gián tiếp bức Lạc Thần Hi đến đường cùng.

Đây thực sự là... mềm thì sợ cứng, cứng thì sợ ngang, ngang lại sợ đũa không muốn sống!

Nếu như thật sự Lạc Thần Hi quyết tâm muốn trả thù Lạc gia, vậy thì chỉ cần dựa vào những con chip trong tay của cô, cũng đủ khiến toàn bộ Lạc gia vĩnh viễn không sống nổi!

Bây giờ, Lạc An Quốc đã có chút hối hận với quyết định đề cho Lạc Thần Hi gả thay.

Lạc Thần Hi nhìn tướng như yếu đuối, nhưng bên trong xương cốt lại cứng rắn, ông ta không tài nào khống chế được.

Lạc An Quốc cân nhắc thật nhanh cái lợi và cái hại trước mắt. Khi mở miệng lần nữa thì giọng nói đã dịu dàng hơn rất nhiều.

"Ha ha, Thần Hi à... Con đang nói lời vô nghĩa gì vậy? Dù sao thì Lạc gia cũng là nhà mẹ đẻ của con mà, Lạc gia tốt, thì con ở Mục gia sống cũng sẽ tốt, không phải sao? Như vậy đi nhé, con có điều kiện gì cứ việc nói, nếu ba có thể làm được, nhất định đều đồng ý với con!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Dù sao cũng sắp chết rồi

Trong lòng của Lạc Thần Hi không khỏi buồn cười, thật chưa từng thấy người nào vô liêm si như vậy, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

Thực sự là quá giỏi đóng kịch mà!

Xem bộ dạng hiện tại của Lạc An Quốc, người nào không biết, e là còn lầm tưởng ông ta là một người ba tốt, hết mực yêu thương con gái mình nữa đấy!

Chẳng qua, cô cũng không rành tính toán mà chuyện này.

Lạc Thần Hi rất nhanh liền nói ra ba cái điều kiện của bản thân.

"Thứ nhất, ông nhất định phải chịu trách nhiệm, trong ba tháng, tìm giúp mẹ tôi người hiền tìm thích hợp, giúp bà ấy hoàn thành ca giải phẫu cấy ghép tim."

Lạc An Quốc rất nhanh gật đầu, "Được, ba sẽ nghĩ cách ngay."

Nghe nói như thế, Hồ Mạn Nhĩ lập tức trợn to hai mắt, "Chồng, anh... anh sao đáp ứng nó cơ chứ?

Anh có biết việc này tốn bao nhiêu tiền không hả?"

"Cầm miệng! Việc tôi quyết định, không cần cô xen vào!" Lạc An Quốc găm lên giận dữ, ngắt lời bà ta.

Ông ta đương nhiên biết việc tìm người hiền tìm sẽ cần rất nhiều tiền...

Nhưng, mạng của Lạc Văn Quân chính là thứ hiện tại Lạc Thần Hi đề ý nhất. Nếu như không đồng ý với cô điều kiện này, thì chắc chắn sau này sẽ không cách nào thương lượng được nữa.

Lạc Thần Hi tiếp tục nói: "Thứ hai, từ hôm nay mẹ tôi cần đổi phòng bệnh, tất cả thuốc men cùng thiết bị trị liệu đều phải là loại tốt nhất. Đồng thời, tất cả những người của Lạc gia hoặc có liên quan đến Lạc gia đều không được xuất hiện trước mặt của mẹ tôi thêm một lần nào nữa!"

Cái điều kiện này, rõ ràng khiến Hồ Mạn Nhĩ càng đau lòng hơn.

Nhưng Lạc An Quốc vẫn rất thoải mái mà đồng ý.

"Thứ ba, sau này, chuyện tôi ở Mục gia, các người không được phép can thiệp. Chuyện bỏ thuốc tôi và Mục Diệc Thần như tối hôm qua, tôi không muốn tiếp tục xảy ra thêm lần nào nữa."

Nghe tới điều kiện này, rốt cục Lạc An Quốc cũng thay đổi sắc mặt.

"Như vậy sao được? Nếu như mày ở Mục gia làm chuyện gì không thích hợp, bại lộ thân phận thì tính sao?"

Lạc Thần Hi nói: "Chuyện này không cần ông bận tâm. Như ông vừa nói, tôi tự biết thế lực của Mục gia hùng mạnh cỡ nào. Nếu như thân phận của tôi bại lộ, người xui xẻo đầu tiên chính là tôi còn gì!"

Nhưng Lạc An Quốc vẫn là không yên lòng, "Không được, tao không thể đồng ý với mày được. Chỉ ít, mỗi tuần mày đều phải gọi điện thoại về, báo cáo cho tao tình trạng của mày ở Mục gia chứ..."

"Tôi đã nói rồi, đồng ý điều kiện của tôi, còn nếu không tôi sẽ đập đồ hết tất cả! Đến thời điểm đó, xem ai xui xẻo hơn ai!" Lần này thái độ của Lạc Thần Hi cực kỳ kiên quyết, căn bản không có muốn cùng Lạc An Quốc thương lượng.

Hiện tại cô đã hiểu chuyện hơn, đối phó với loại người như thế này, không thể có chút thỏa hiệp nào, còn không thì sẽ bị bòn rút đến cái xương cũng không còn!

Lạc An Quốc vừa đám vừa xoa, cũng không thể thuyết phục được Lạc Thần Hi, không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý cả ba điều kiện kia.

Lạc Thần Hi tận mắt nhìn Lạc An Quốc chuyển một triệu vào tài khoản của bệnh viện, mới chịu xoay người rời đi.

Cô vừa rời đi, mặt của Hồ Mạn Nhã liền đầm đìa nước mắt.

"Chồng, sao anh lại có thể đồng ý điều kiện của con nhóc chết tiệt kia chứ, là một triệu lận đó! Mấy tháng nay em còn chưa mua được cái túi xách nào..."

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Lạc An Quốc tức đến nổ phổi mà ngắt lời, "Cô còn dám nói! Việc ngày hôm nay, đều là do cô gây ra, cô khi không lại chạy đến chỗ của Lục Văn Quân làm cái gì hả? Bà ta mà xảy ra chuyện gì, thì Lạc Thần Hi còn có thể nghe lời được sao?"

"Nhưng, em chỉ là muốn tiết kiệm một ít tiền mà thôi... Người phụ nữ kia thật sự không cần nằm phòng bệnh tốt như vậy, em đều hỏi qua rồi, bệnh này không thể trị khỏi, vậy còn lãng phí tiền làm cái gì kia chứ? Dù sao cũng sắp chết rồi, sao không kêu nó mang bà ta về nhà tự nuôi đi?"

"Thực sự là tóc dài kiến thức ngắn mà!" Lạc An Quốc nghe xong những lời này, tức giận cực kỳ, đã có chút hối hận khi cưới một người phụ nữ vô văn hóa như thế này.

Ở trên giường thì đứng là hầu hạ rất khá, nhưng còn nói đến việc lớn, chỉ có cản trở mà thôi!

"Tóm lại, cô nhớ kỹ cho tôi, nếu như muốn sau này, khi Thần Tâm trở lại có thể sống những ngày tháng dễ chịu ở Mục gia, thì cô đừng dại mà đi tìm Lục Văn Quân nữa, càng không được đi tìm Lạc Thần Hi! Có nghe rõ không hả?"

"Nhưng mà..." Hồ Mạn Nhã vẫn là không cam lòng.

Ngày hôm nay bị con nhóc chết tiệt kia đánh cho vài cái bạt tai, bà ta vẫn còn muốn tìm cơ hội trả thù lại đây!

"Không có nhưng nhị gì hết, nếu như cô còn gây phiền phức cho tôi, thì Thần Tâm đời này cũng đừng mơ làm con dâu của Mục gia nữa!"

Nghe Lạc An Quốc nhắc lên con gái ruột, cuối cùng Hồ Mạn Nhã cũng coi như có chút sợ, dù không cam tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vừa mới kết hôn, thì đã có một lớp xanh mượt ở trên đầu

Cùng lúc đó.

Trong căn phòng đặc biệt tại câu lạc bộ Secret xa hoa nhất.

Dưới ánh đèn mờ, Mục Diệc Thần nghiêng người dựa vào ở trên ghế salon.

Khí chất cao quý cùng tao nhã, ở trên người hắn được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên tay hắn cầm một ly rượu đỏ, có chút thất thần.

Nhìn thấy rượu đỏ, hắn không tự chủ nghĩ đến tối hôm qua...

Hắn trước giờ luôn tự chủ, rất ít khi mất khống chế như vậy, ngoại trừ cái đêm của bốn năm trước khiến hắn có cô con gái Đường Đường ra, thì chính là tối hôm qua.

Dù chỉ là hồi tưởng lại tình cảnh ngày lúc đó, cũng làm cho hắn cả người khô nóng, thân thể cứng đờ đến nổi đau đớn.

Bỗng nhiên, trên vai bị người khác vỗ một cái.

Hạ Cẩn Tư trên mặt mang theo ý cười bốn cọt, tiến tới, "Tôi nói này... Đây không phải Mục đại thiếu của chúng ta hay sao? Làm sao cậu lại ở chỗ này hả? Mới kết hôn được hai ngày là đã chạy đến đây uống rượu?"

Mục Diệc Thần sầm mặt lại, lạnh lùng nhìn về phía tên bạn thân, không nói gì.

Hạ Cẩn Tư đặt móng trên chiếc ghế salon bên cạnh hắn rồi ngồi xuống, "Lẽ nào là đối với người vợ mới này không hài lòng sao? Không phải chứ? Dù sao thì Lạc Thần Tâm cũng là một người đẹp tuyệt sắc đấy!"

Nghe được bạn thân nhắc lên người phụ nữ đã chiếm lấy tâm trí của hắn nguyên cả ngày hôm nay kia, thì về mặt của Mục Diệc Thần càng khó coi hơn, không nhìn được gờ tay của tên kia trên vai mình ra, "Cậu chán thờ rồi à?"

Bạch Thế Huân ở bên kia thấy vậy liền cười, "Cẩn Tư, cậu thực sự là hết chuyện để nói mà! Nếu không là do bà nội Mục nghe theo tên thầy bói đoán mệnh nào đó nói bậy bạ, nói gì mà người phụ nữ kia là mệnh vượng phu, buộc Diệc Thần phải kết hôn, thì sao hắn có thể cưới người phụ nữ kia về nhà được chứ?"

Bạc Đình Uyên bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt tinh nghịch, "Tôi nói rồi mà, làm sao Diệc Thần có thể làm chuyện suy nghĩ không thông như vậy chứ!"

Bọn họ cứ tiếp tục câu một câu tôi một lời, bày tỏ sự cảm thông sâu sắc với việc mà hắn vướng phải.

Lạc Thần Tâm là loại phụ nữ như thế nào, bọn họ sao lại không biết chứ?

Năm đó, lúc còn ở trong nước, có ý đồ muốn leo lên cành cao, quyến rũ không ít thiếu gia nhà giàu, sau khi đến nước Pháp, thì đòi sống sinh hoạt lại càng thối nát.

Trùng hợp là, có một lần Mục Diệc Thần bị bỏ thuốc, người phụ nữ kia đứng lúc xông vào, cứ thế mà cướp đi lần đầu tiên của Mục đại thiếu, còn lên lút sinh ra một đứa con gái.

Mãi đến tận con gái đầy tháng, mới tìm tới cửa.

Mục gia mặc dù là gia môn giàu có, thế nhưng, gia phong lại rất truyền thống.

Con gái cũng có rồi, Mục Diệc Thần hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải đính hôn với cô ta.

Lạc Thần Tâm cuối cùng cũng được đúng như ý nguyện, leo vào cửa hào môn giàu có hàng đầu của thành phố T.

Thật không ngờ, Mục Diệc Thần, người kiên cường tự mãn nhất trong đám bọn họ, cuối cùng lại cưới phải loại phụ nữ như vậy...

"Thảm! Thảm! Đúng là quá thảm mà! Vừa mới kết hôn, thì đã có một lớp xanh mượt ở trên đầu, ngay cả tôi cũng không nhìn được đồng cảm với cậu!" Hạ Cẩn Tư rung đùi đắc ý rồi cảm thán.

Bạch Thế Huân cũng nói: "Dù sao thì cười cũng cười rồi, trước hết cậu cũng nên dùng tạm tạm một chút chứ. Chỉ ít tướng mạo vóc người của Lạc Thần Tâm đều rất hoàn mỹ, hơn nữa cô ta lại kinh nghiệm phong phú, nhất định có thể đem cậu, lão xử nam vạn năm, hầu hạ đến mức thoải mái như tiên!"

Mục Diệt Thần tàn bạo mà trừng mắt nhìn Bạch Thế Huân một chút, khinh bỉ nói: "Cậu cho rằng tôi có thể như cậu, không hề kén chọn, chỉ cần là phụ nữ liền có thể ăn? Tôi đây rất sợ bẩn!"

Tuy lời thì nói như vậy, nhưng trong đầu của hắn, lại một lần hiện lên cảnh tượng nồng nhiệt tối hôm qua.

Chìm đắm vào trong cảm xúc mãnh liệt của người phụ nữ nhỏ bé kia, khuôn mặt nhỏ hồn nhiên lại quyền rũ ửng hồng, tóc dài tán loạn ở trên gối, chau mày, bắt lực rồi thờ hồn hèn.

Khi hắn xâm chiếm, đáng đáp của cô đáng thương đến mức không biết làm sao, thực sự không nhìn ra chút "Kinh nghiệm phong phú" nào cả.

Lẽ nào, hắn thật sự giống Bạch Thế Huân bọn họ bình thường hay trêu chọc, là cái gì mà lão xử nam vạn năm cũng không hiểu chuyện sao?

Thậm chí ngay cả kỹ thuật diễn xuất của cô ta cũng nhìn không thấu?

Mục Diệt Thần bỗng nhiên lắc lắc đầu.

Chết tiệt, hắn đang suy nghĩ gì vậy hả? Hắn cũng đã có đứa con gái ba tuổi rồi, xử nam cái quái gì chứ! Thực sự là bị bọn Bạch Thế Huân làm cho rối loạn mà!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người phụ nữ này muốn lên trên trời rồi à?

Bạch Thế Huân lên tiếng, "Tôi không kén chọn khi nào chứ? Vóc người, tướng mạo, kỹ thuật, chỉ cần có bất cứ điểm nào không đạt, tôi sẽ không thêm ngó tới làm gì."

Bạc Đình Uyên nói: "Được rồi được rồi, Diệt Thần, cậu cũng không cần quá khó chịu. Cho dù kết hôn rồi thì cậu vẫn có thể đem người phụ nữ kia vứt trong nhà cũ, cô ta không can thiệp được cậu đâu! Chờ thêm mấy năm nữa trực tiếp ly hôn, cô ta cũng chẳng dám làm gì đâu."

"Thì đó! Chẳng qua chỉ là một cô gái thôi mà, hà tất vì cô ta mà tự làm hỏng tâm tính chứ? Nào đến đây, huynh đệ chúng tôi hôm nay sẽ liều mình bởi quân tử, cùng cậu không say không trở về."

Hạ Cẩn Tư khước miệng treo một nụ cười lưu manh, lấy trong tủ rượu ra vài bình rượu đỏ.

Tửu lượng của Mục Diệt Thần cao có tiếng ở trong đám bạn thân, cho tới tận bây giờ chưa bao giờ thấy hắn uống say cả.

Chẳng qua, ngày hôm nay, tâm tình của Mục Diệt Thần phiền muộn, nói không chừng có thể đem hắn chuốc say đấy!

Nhưng lúc hắn vừa mới nâng ly rượu đưa tới trước mặt Mục Diệt Thần, liền bị đẩy ra, "Tôi không uống rượu đỏ, cầm đi đi, đừng để tôi nhìn thấy nó nữa!"

Nhìn thấy rượu đỏ, hắn lại cảm thấy phiền lòng!

Hạ Cẩn Tư sững sờ, "Làm sao vậy? Không phải cậu thích nhất loại rượu đỏ của cái trang trại sản xuất rượu này hay sao?"

Mục Diệt Thần nhiu nhây, bỗng nhiên đứng lên, đi ra ngoài cửa.

"Này, Diệt Thần, cậu muốn làm gì?" Hạ Cẩn Tư ở phía sau cố hỏi.

"Muốn quá rồi, về nhà."

Mục Diệt Thần nhắc áo khoác âu phục treo ở giá, cũng không quay đầu lại mà đi khuất rồi.

Để lại một đám bạn thân hai mặt nhìn nhau, cũng không biết hắn uống lộn thuốc gì.

Trước đây không thấy hắn đi về sớm như thế, hiện tại cưới phải người phụ nữ có tâm tư thâm sâu như vậy, lại còn tự chạy đi tìm phiền muộn.

Chiếc xe Cadillac màu bạc phiên bản giới hạn đồ ngay trước biệt thự.

Mục Diệt Thần đóng sầm cửa xe, âm thầm nắn bàn thân một tiếng.

Về sớm như thế làm cái gì chứ?

Để Lạc Thần Tâm nhìn thấy, chỉ sợ còn tưởng hắn nóng ruột nóng gan muốn về với cô ta!

Tiến vào biệt thự, Mục Diệt Thần ào nào cỡi áo khoác vứt trên ghế salon, kéo cà vạt, như thường lệ, đi lên phòng ngủ ở lầu hai của mình.

Hắn đã có chủ ý, muốn đem cái người phụ nữ tâm cơ thâm sâu kia đuổi ra phòng ngủ chính, quyết không cho có bất kỳ cơ hội nào bỏ lên trên giường của hắn nữa, khiến cho cô nhận thức rõ ràng thân phận của chính mình.

Nhưng, vừa mở cửa phòng, hắn liền sững sốt một chút.

Không có ai?!

Người phụ nữ kia lại không có ở đây?

Lông mày của Mục Diệt Thần nhú lại thật chặt.

Tốt lắm, chỉ mới kết hôn được hai ngày mà ngay cả tối cũng không về, người phụ nữ này là muốn lên trời rồi à?

Nếu như cô còn dám trở về, chứ chờ xem hắn trừng trị cô như thế nào!

Hắn chuyển hướng, đi tới căn phòng của Đường Đường, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Tiến đến chiếc giường nhỏ, hắn thấy, trong chiếc đệm công chúa màu hồng phấn trên giường, bánh bao nhỏ mềm mại kia đã ngủ say, trên đôi gò má trắng nõn còn hiện lên chút ửng đỏ nhàn nhạt, miệng nhỏ hơi nhô lên, trông như búp bê vậy.

Nhìn thấy cô bé ngủ rất an ổn, Mục Diệt Thần cuối cùng cũng yên tâm.

Sáng sớm, Đường Đường nhìn thấy người phụ nữ kia, rồi lại còn bị cô ta dọa cho phát khóc, hắn đang lo lắng Đường Đường sẽ bị ác mộng như trước kia nữa chứ.

Không sao rồi, xem ra lần này, bánh bao nhỏ không phải chịu đã kích quá lớn.

Nhưng ai ngờ, hắn vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại phát hiện Đường Đường bắt an đi chuyển trong chăn, đồng thời, cái miệng nhỏ còn nói lẩm bầm, lầu bầu cái gì đấy.

Mục Diệt Thần lại lo lắng, nhanh chóng tới gần.

"Ừm.. chị ơi... đến đây đi... thơm thơm. Đường Đường muốn ôm một cái..."

Mục Diệt Thần sững sốt một chút xù.

Hắn còn tưởng Đường Đường mơ thấy ác mộng, nhưng bây giờ nhìn lại không giống lắm thì phải?

Chị là ai?

Mục Diệc Thần trong đầu bỗng nhiên lướt qua cảnh tượng qua sáng sớm hôm nay, Đường Đường bỏ đến trên giường của bọn họ, ôm cánh tay của Lạc Thần Hi mà ra về làm nũng.

Sẽ không là cái người phụ nữ đáng ghét kia đấy chứ?

Đường Đường không phải ghét cô ta nhất hay sao?

Làm sao có khả năng ngay cả trong mơ cũng muốn ôm cô ta một cái chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ngày thứ hai sau đêm tân hôn, lêu lổng ở bên ngoài

Mục Diệc Thần làm sao cũng không nghĩ ra.

Đường Đường đã vờn mình một cái, kéo con gấu bông bên cạnh vào lòng, trong miệng ngọt ngào nói: "Chị... moah "

Lập tức, hôn một cái bẹp trên mặt của gấu bông, rồi lại nằm nhoài người ra ngủ tiếp.

Cái móng nhỏ hướng lên trời, rất giống bộ dáng ngốc nghếch của người phụ nữ nào đó ngã chổng vó lên trời ngày hôm qua.

Mục Diệc Thần: "... "

Ngay cả người với gấu bông cũng không biết phân biệt, con bé ngốc này thực sự là con gái của hắn sao?

Trí thông minh của hắn cao như vậy, Đường Đường xem ra chỉ có thể là di truyền từ mẹ nó rồi..

Không, không thể!

Tiểu công chúa của hắn đáng yêu như thế, tuyệt đối không thể di truyền bất kỳ gì từ cái người phụ nữ đáng ghét kia được!

Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng mà ngừng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường.

Đã mười một giờ!

Người phụ nữ kia lại muộn như vậy mà vẫn chưa chịu trở lại!

Quả thực muốn tạo phản rồi mà!

Ngay lúc này, bỗng nhiên dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa.

Lạc Thần Hi sau khi rời khỏi Lạc gia, lại đi tới bệnh viện quốc tế Di Hòa một lần nữa, đổi cho Lục Văn Quân một phòng bệnh mới.

Chờ đến khi mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa, cô mới phát hiện, mới đó đã tới gần nửa đêm rồi.

Nhớ lại sáng nay, cô không một lời mà đã rời khỏi Lạc gia, Lạc Thần Hi nhất thời cảm thấy rất không ổn, vội vàng trở về.

Sau khi sử dụng vân tay để mở cửa, cô đi vào biệt thự rồi nhìn thử, bên trong vô cùng yên ắng.

Mọi người dường như đều đang ngủ...

Lạc Thần Hi thăm thò phào nhẹ nhõm.

Xem ra, Mục Diệc Thần thật sự rất chán ghét chị của cô, vì lẽ đó nên hoàn toàn không nhìn tới cô luôn.

Có lẽ, ngay cả nhà mình hắn cũng không muốn về.

Lạc Thần Hi thầm nghĩ, "Thật tốt quá rồi! Mục Diệc Thần không ở đây, cảm giác như không khí cũng nhờ vậy mà trong sạch hơn hẳn luôn!"

Người đàn ông như Mục Diệc Thần thật sự quá nguy hiểm, ở trước mặt của hắn, cô rất khó bảo đảm bản thân không lộ ra kẽ hở gì, vẫn là chủ động tránh ra xa một chút thì sẽ tương đối an toàn hơn.

Cả một ngày đầy mệt mỏi, giờ đây coi như phát sinh một chuyện tốt cuối ngày đi.

Lạc Thần Hi hít một hơi thật sâu, chậm rãi xoay người, kéo theo thân thể uể oải của mình chuẩn bị đi tới phòng khách nghỉ ngơi.

Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói trầm thấp nam tính, hạ xuống nhẹ nhàng trên đỉnh đầu của cô.

"Lạc Thần Tâm, chỉ mới là ngày thứ hai sau đêm tân hôn mà cô lêu lổng ở bên ngoài thế như vậy mới chịu về, cô lại còn rất vui về thì phải?"

Biểu hiện trên mặt của Lạc Thần Hi lập tức cứng lại, từ từ ngừng đầu, liền nhìn thấy người đàn ông cao to đẹp trai đang đứng khoanh tay ở hành lang lầu hai, từ trên cao nhìn xuống cô.

Khuôn mặt đẹp đến mức tinh xảo, ở dưới ánh đèn mờ mờ, càng hiện ra khí chất thần bí mà xa cách.

Lạc Thần Hi hoảng hồn.

Một người đàn ông mà khuôn mặt còn đẹp hơn so với người phụ nữ, thì phụ nữ biết sống làm sao nữa chứ?

"Tại sao không trả lời? Vừa nãy không phải nói rất hay sao? Tôi không ở đây, cảm giác như không khí cũng nhờ vậy mà trong sạch hơn hẳn cơ mà?" Âm thanh của người đàn ông mang theo tức giận lại lần nữa vang lên bên tai.

Lạc Thần Hi kinh hãi, lúc này mới phát hiện, Mục Diệc Thần không biết lúc nào đã từ trên lầu đi xuống, bước tới trước mặt cô.

Khoảng cách giữa hai người rất gần.

Khí thế bức người cùng hơi thở nam tính hiện rõ trước mặt cô.

Lạc Thần Hi sợ đến mức bất động, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Người đàn ông này rất rớt cuộc xuất hiện từ lúc nào vậy? Bước đi lễ nào không hề có một chút âm thanh gì sao?

Còn đứng lúc nghe được những lời phi báng của cô khi nãy nữa chứ!

Chuyện này... có chút rắc rối rồi đây.

Lạc Thần Hi cười khan một tiếng, "Ha ha, Mục... Mục đại thiếu, chào buổi tối a! Muốn như vậy, sao anh còn chưa ngủ vậy?"

Bây giờ già vò mắt trí nhớ, không biết còn có kíp hay không nhỉ?

Âm thanh của Mục Diệc Thần nhàn nhạt, "Chưa ngủ được, vợ mới cưới của tôi vẫn còn mãi lang thang ở bên ngoài, không muốn trở về, thì làm sao tôi có thể ngủ sớm như vậy được chứ?"

"Híc, cái này..." Lạc Thần Hi ngăn ra.

Bị hấn nói thành ra như vậy, nghe thật giống cô là một phụ nữ rất dơ bẩn.

Có làm hay không chứ?

Mục Diệc Thần lẽ nào quên, chẳng phải sáng sớm hôm nay hấn vừa mới cảnh cáo cô, bảo cô phải lặn xa tầm mắt của hấn một chút sao?

Mục Diệc Thần thấy cô không nói gì, ánh mắt càng thêm thâm trầm, áp bức hỏi: "Nói cho rõ ràng, rốt cuộc suốt buổi tối hôm nay cô đã đi đâu hả?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Độc Xì* *Lòng Kỳ Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tôi đã nói rồi, đây chính là quy củ của gia đình

Chỉ cần nghĩ đến việc hấn cố ý chạy từ câu lạc bộ Secret về sớm, mà người phụ nữ này lại nửa đêm mới trở về, trong lòng của Mục Diệc Thần như có một luồng lửa lớn không tên bốc lên, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

Cho dù hiện tại hai người bọn họ không có cảm tình gì, thì cũng chỉ có thể là hấn đem Lạc Thần Tâm vứt ở nhà, bản thân đi ra ngoài thoải mái vui vẻ mới đúng chứ!

Sao tình huống bây giờ lại hoàn toàn bị đảo ngược như vậy chứ?

Người phụ nữ này không phải vẫn khốc lóc một mực đòi gã cho hấn, lại còn từ mọi thủ đoạn bí ỏ mà chuốc thuốc hấn sao?

Vậy mà giờ đây, vừa được gã vào cửa chưa tới một ngày đã dám ở bên ngoài lêu lổng đến nửa đêm!

Rõ ràng không hề người chồng mới cưới này vào trong mắt mà.

Hon nữa, lại còn dám nói hấn làm ô nhiễm không khí!

Lạc Thần Hi cảm nhận được Mục Diệc Thần đang rất tức giận, không khỏi rụt cổ lại.

Vấn đề này đối với cô mà nói, có chút khó trả lời, nếu nói thật mọi chuyện với Mục Diệc Thần, thân phận của cô ngay lập tức sẽ bại lộ.

Cô suy nghĩ một chút, mới hồi đáp: "Tôi là trở về Lạc gia một chuyến, sau đó, nghe nói trong nhà có người thân bị bệnh, nên tiện đường đi bệnh viện thăm một chút. Điện thoại di động tôi hết pin, vì vậy mới không biết thời gian trôi qua như thế nào, hóa ra đã muộn đến như vậy a..."

"Ha, cô cho rằng tôi sẽ tin chuyện hoang đường của cô hay sao?" Mục Diệc Thần cười lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin cô một chút nào.

Lạc Thần Hi nhanh chóng từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, hai tay đưa tới trước mặt hấn, cho hấn xem qua.

"Đây, điện thoại di động của tôi đang ở ngay đây, tự anh xem đi, thật sự là hết pin mà."

Mục Diệc Thần không chút khách khí cầm lấy điện thoại di động của cô, nhấn nút nguồn mấy lần, quả nhiên không cách nào khởi động máy, lòng mảy mui chặt thoáng thả lỏng ra một chút.

Nhìn thấy sắc mặt hấn rõ ràng thay đổi, Lạc Thần Hi lén lút giờ ngón cái tự tán thưởng bản thân!

Khi bạn nói dối, cách để cho người khác tin tưởng chính là, mọi thứ cứ nói theo hướng chung chung nhất đều không thành vấn đề gì, thế nhưng, những chi tiết nhỏ lại nhất định phải đủ chân thực.

Hiện tại, chỉ với chi tiết điện thoại di động hết pin này, thì cũng khiến Mục Diệc Thần tin tưởng cô thêm mấy phần.

Xem ra, lần này cô thể thuận lợi qua ải rồi.

"Nhìn đi, tôi không có lừa gạt anh chứ, nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi đi tắm trước đây..."

Lạc Thần Hi chỉ lo nếu mình còn đứng lại đây thêm giây nào nữa thì Mục Diệc Thần sẽ lại hỏi tiếp những vấn đề khó nói, vì vậy cô liền nhanh chóng tìm cớ chuồn lẹ.

Mục Diệc Thần nhìn ra ý đồ của cô, lập tức gơ tay khóa cổ tay của cô lại, kéo mạnh cô về phía sau.

Lạc Thần Hi không đứng vững, thân thể lay động rồi ngã ụcịch xuống một bên của ghế sofa.

Mục Diệc Thần cúi người xuống, hai tay chống lên hai bên thành ghế sofa, vừa vịn vịn tròn cô lại vào giữa.

So... Sofa!?

Lạc Thần Hi vừa ngược mắt, liền nhìn thấy Mục Diệc Thần đang cời áo, xương quai xanh cùng một mảng da thịt lớn trước ngực dần dần lộ ra bên trong cổ áo.

Hồ hấp nóng nực của đàn ông phun ở trên mặt Lạc Thần Hi, khiến tim của cô cứ nhảy loạn lên trong lồng ngực.

Theo bản năng, cô hồi tưởng lại một số đoạn ký ức ngắn của buổi tối hôm qua...

Nét đẹp của Mục Diệc Thần, không chỉ giới hạn ở khuôn mặt phi thường tuấn mỹ, mà còn là ở mỗi một bắp thịt ẩn giấu dưới quần áo kia, mọi đường nét đều hoàn mỹ, ngay cả... cái vị trí ở bên dưới kia nữa, cũng rất...

"Lạc Thần Tâm, cô đang nhìn đi đâu vậy hả?"

"Tôi đang nhìn phía dưới..." nửa thân dưới của anh...

Lạc Thần Hi theo bản năng mà mở miệng, nói đến một nửa, bỗng nhiên tỉnh lại, nhanh chóng ho khan hai tiếng, "Ha ha, tôi đang nhìn cảm của anh đấy. Cảm anh trông rất đẹp mắt, lại còn dài nữa, anh quá mức đẹp trai như vậy không thấy mệt sao?"

Mặc dù biết cô gái nhỏ này là đang nói vớ vẩn, thế nhưng, nghe thấy cô khen mình tuấn tú, vẫn khiến vẻ mặt Mục Diệc Thần thả lỏng mấy phần.

"Đừng có mà nói ngọt với tôi! Cô lẳng tai mà nghe rõ cho tôi, kể từ ngày mai trở đi, không cho phép cô về muộn như vậy nữa. Mỗi ngày trước khi đến giờ cơm tối nhất định phải về đến nhà, đây là quy củ của Mục gia, cô đã nhớ kỹ chưa?"

Lạc Thần Hi ngăn ra, "Mỗi ngày trước giờ ăn cơm tối đều phải về nhà sao? Sao lại có thể như thế được? Nếu như tôi có việc phải ăn cơm ở bên ngoài thì làm sao đây?"

"Vậy nhất định phải gọi điện thoại báo cho tôi biết trước một tiếng!"

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, theo bản năng mà phản bác: "Nhưng, không phải anh bảo tôi cách xa anh một chút, tuyệt đối không được quấy rầy anh hay sao?"

Còn báo cô gọi điện thoại báo, chuyện này thích hợp sao?

Về mặt của Mục Diệc Thần tối sầm lại, "Im miệng, tôi nói rồi, đây chính là quy củ của gia đình!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lạc Thần Tâm, cô đúng là không giống với trước kia

Mục Diệc Thần cho phép người phụ nữ này gọi điện thoại cho hắn, cô không phải nên rất vui mừng mà đồng ý sao?

Lại còn dám phản bác!

Không đúng, người phụ nữ này tâm địa rất sâu, chắc lại là đang giả bộ.

Có khi, qua ngày mai cô lại dựa đó mà kiếm cớ, một ngày gọi đến ba bốn lần để quần lấy hắn cũng không chừng.

Nghĩ tới đây, lập tức Mục Diệc Thần lại nói thêm một câu, "Buổi tối, chỉ khi thật sự có chuyện gì đó mới gọi cho tôi, còn những lúc bình thường thì tuyệt đối không được quấy rầy tôi, dù cô có gọi, tôi cũng sẽ không nghe máy, hiểu chưa hả?"

Lạc Thần Hi gật đầu liên tục, "Hiểu rồi, tôi hiểu rồi. Anh không muốn nhìn thấy tôi, thì đương nhiên cũng không muốn nhận được điện thoại của tôi. Anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không gọi điện cho anh, cho dù là báo tin, thì tôi cũng sẽ chỉ nhắn tin mà thôi!"

Kỳ thực không cần Mục Diệc Thần cảnh cáo, cô cũng sẽ không tự mình đi chuốc phiền phức.

Cô còn ước gì bản thân có thể tránh xa khỏi Mục Diệc Thần một chút đây!

Thái độ tự giác của Lạc Thần Hi rất chân thành, đang muốn xem thử lần này liệu Mục Diệc Thần đã hài lòng hay chưa.

Kết quả vừa ngẩng đầu... Chuyện gì nữa vậy? Sao cô có cảm giác như nét mặt của Mục Diệc Thần lại càng đen hơn khi này...

"Rất tốt!" Mục Diệc Thần nghiêng răng mà phun ra hai chữ, rồi lại nói "Cô nhớ kỹ lấy!"

"Ừ, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ!"

Lạc Thần Hi thấy sắc mặt hắn không được ổn lắm, chỉ sợ lại chọc giận hắn, vì thế, thái độ càng thêm tốt, càng thêm ngoan ngoãn.

Mục Diệc Thần nhìn cô đang chớp chớp đôi mắt to, bày ra một mặt vẻ vô tội, lại còn hơi cúi người, cảm giác như đang cực kỳ uất ức!

"Mục Diệc Thần, xong rồi chứ? Nếu không còn chuyện gì thì tôi trở về phòng nghỉ ngơi trước nhà." Lạc Thần Hi đẩy một cái hắn, muốn đứng dậy.

Nhưng ai ngờ, cô đẩy đến mấy lần, người đàn ông phía trước vẫn không một chút nhúc nhích, thân thể cao to cường tráng vẫn vững vàng như cũ mà giam trên thân thể của cô, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

"Anh... Anh sao lại nhìn như tôi như vậy chứ?." Lạc Thần Hi bị hắn nhìn có chút sợ hãi.

Môi mông của Mục Diệc Thần khẽ mở, phun ra một câu làm cho cô sợ đến mức mắt mặt.

"Lạc Thần Tâm, cô đúng là không giống với trước kia.

Nghe hắn nói thế, Lạc Thần Hi Tâm nhất thời không đáp lại được gì.

Có ý gì vậy? Lẽ nào Mục Diệc Thần đã nhìn ra gì đó sao?

Không phải chứ?

Trong tài liệu mà Lạc An Quốc đưa cô xem rõ ràng viết, quan hệ giữa Mục Diệc Thần cùng Lạc Thần Tâm vô cùng xa cách. Kể từ sau khi hai người đính hôn thì cũng chẳng gặp nhau được mấy lần, Mục Diệc Thần xem Thần Tâm không khác gì người xa lạ.

Lạc Thần Hi cười gượng hai tiếng, "Không giống chỗ nào chứ? Chỉ là chúng ta trước đây chưa biết rõ lẫn nhau? Hiện tại, đã ở chung một nhà, đương nhiên sẽ phát hiện đối phương có chút khác so tưởng tượng, chuyện này cũng rất bình thường mà!"

Cô mạnh mẽ giải thích một lèo, rồi xong liền bày ra một đôi mắt mèo tròn xoe, chờ đợi phản ứng của Mục Diệc Thần.

Hi vọng hắn nhanh chóng thả cô ra.

Mục Diệc Thần phi cười một tiếng, "Chỉ mong thực sự như vậy... Tôi mặc kệ việc hôm nay cô về muộn như vậy, rốt cuộc có phải là trở về Lạc gia thật hay không. Tôi chỉ cảnh cáo cô một lần này mà thôi, nếu cô đã thành con dâu của Mục gia, thì cho dù cô đi đâu cũng chính là đại diện cho mặt mũi của Mục gia! Những thứ quan hệ phóng túng trước đây của cô, hãy xóa sạch sẽ cho tôi. Nếu để tôi biết cô còn dính líu tới bất kỳ người đàn ông nào... Tôi đảm bảo sẽ khiến cô phải hối hận cả đời đây."

Trước đây, bọn Hạ Cẩn Tư từng trêu chọc rằng hắn sớm muộn cũng sẽ bị Lạc Thần Tâm cấm cho một cái sưng to, nhưng, xưa nay hắn đều không để trong lòng.

Nếu đã là người phụ nữ hắn không thêm để ý, thì dù có làm chuyện gì cũng đều không liên quan tới hắn.

Nhưng tối hôm nay, khi lần nữa nghe được câu nói kia, hắn lại cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Cảm giác không thoải mái đó, lúc phát hiện đêm khuya Lạc Thần Hi mới trở về, trong nháy mắt, lại càng bị đẩy lên đến đỉnh điểm.

Lạc Thần Hi trong óc cứ ù ù cạc cạc.

Nghe đến đây, cô mới nhận ra, vừa nãy, Mục Diệc Thần vẫn không tin tưởng chuyện "điện thoại di động hết pin" mà cô nói.

Trong lòng của hắn, thậm chí đã sớm khẳng định cô ở bên ngoài lêu lổng rồi.

Đáy mắt của Lạc Thần Hi hiện lên vẻ tức giận, "Mục Diệc Thần, suy nghĩ của anh thật xấu xa! Vừa nãy tôi đã giải thích rồi, anh có tin hay không thì tùy? Còn bây giờ, anh tránh ra cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vỗ tay cho tình yêu, còn có thể tạo ra âm thanh bộp bộp

Dù hôm qua cô cùng Mục Diệc Thần có lăn lộn cỡ nào trên giường, thì hắn cũng không có tư cách nói xấu cô như vậy!

Người đàn ông này quả thực quá tự cao tự đại! Không thể nói lý mà!

Uổng cho cái khuôn mặt đẹp trai như thế!

Lạc Thần Hi đẩy ngực của Mục Diệc Thần ra, muốn đứng dậy lần nữa.

Nhưng khoảng cách hai người thực sự quá gần rồi, cô dùng sức giãy dụa cũng không thể thoát khỏi vòng vây của Mục Diệc Thần.

Eo thon của cô không ngừng vận vẹo, lướt qua cơ bụng rắn chắc của hắn, Mục Diệc Thần bị cô ma sát đến nóng hết cả người, ánh sáng nơi đáy mắt cũng càng thêm u ám nguy hiểm.

Mà Lạc Thần Hi vẫn không hề cảm giác được điều đó, đẩy hắn mấy lần vẫn không thành công, cô quyết đoán ưỡn ngực, muốn phá tan vòng vây của hắn.

Sự mềm mại cô trực tiếp đập vào ngực Mục Diệc Thần, khiến hầu kết của hắn không ngừng lên xuống. Bỗng nhiên hắn đưa tay cầm lấy chiếc cảm nhỏ rồi nâng mặt cô lên đối diện với mặt hắn.

"Lại muốn quyền rũ tôi sao?"

"Cái...cái gì chứ?!" Lạc Thần Hi mở to đôi mắt tràn đầy mờ mịt.

Cô muốn quyền rũ hắn lúc nào chứ? Rõ ràng là đang muốn thoát ra khỏi hắn kia mà?

Nhưng mà, Mục Diệc Thần lại không nghe lời giải thích của cô. Mắt thấy cô bối vì kinh ngạc mà hơi hé mở bờ môi, hắn cũng không cần tiếp tục khống chế lửa dục từ nội tâm đang bốc lên nữa, trực tiếp làm cái chuyện mà kẻ từ sáng hôm nay khi tỉnh lại đã vẫn luôn muốn làm...

"Như cô mong muốn!"

Bờ môi mỏng mang theo cảm giác lạnh lạnh mạnh mẽ che phủ bờ môi của Lạc Thần Hi, khiến mọi kinh ngạc của cô chưa kịp thốt lên đều bị nuốt hết.

Dù thế nào thì Lạc Thần Hi cũng không nghĩ tới, rõ ràng vừa nãy hai người vẫn đang nói chuyện dang hoàng, đột nhiên giờ cô lại bị cưỡng hôn!

Cô dùng sức đập vai của Mục Diệc Thần, muốn thoát khỏi hắn.

Nhưng đối với Mục Diệc Thần, hành động chống cự của cô chỉ như đang gãi ngứa mà thôi.

Cả ngày hôm nay, người phụ nữ này từng khắc một dấu ở trong đầu hắn mà bám dai như đĩa, chuyện này không phải quyền rũ thì là gì chứ?

Ngay khi Mục Diệc Thần suyết chút nữa không nhận được mà đem người phụ nữ nhỏ bé trong lòng mình đè ngã xuống đất rồi muốn làm gì thì làm...

Bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân từ lâu hai truyền đến.

Sau đó, âm thanh mềm nhũn của Đường Đường vang lên sau lưng hai người.

"Ba ba! Ba đang làm cái gì vậy?"

Cả người Mục Diệc Thần cứng đờ, lập tức thả Lạc Thần Hi ra.

Hắn lại bị con gái của mình bắt gian ở giường... Không, là bắt gian ở sofa...

Lạc Thần Hi lúng túng tới cực điểm, cúi đầu nhìn thấy dấu hôn đang in rõ trên ngực mình, lập tức dùng hai tay che mặt lại, cảm giác hai gò má đều nóng phừng phừng lên cả rồi!

Trời đất ơi!

Cô cô cô... Rốt cuộc cô sao vậy chứ?

Rõ ràng bản thân là bị người đàn ông xấu xa này cưỡng hôn, nhưng sau đó cơ thể cô lại sinh ra cảm giác mãnh liệt. Nếu không phải Đường Đường đột nhiên xuất hiện, dù cô có bị Mục Diệc Thần coi sạch quần áo thì chắc cô cũng không phát hiện ra!

Tại sao lại như vậy chứ? Lê nào ngày hôm nay Lạc An Quốc lại cho bỏ thuốc cô sao?.

Càng thám hại hơn chính là, tình cảnh này còn bị Đường Đường bắt gặp!

Việc này có tính là bọn họ đang hủy hoại mầm xanh tổ quốc không đây?

Nhưng mà, Đường Đường hoàn toàn không ý thức được việc hai người đang khó xử, hai mắt của cô bé vụt sáng lên, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Mục Diệc Thần, rồi lại nhìn Lạc Thần Hi.

Cuối cùng, dùng sức gật gật đầu, đưa ra kết luận, "Đường Đường biết rồi! Ba ba cùng chị đang là vỡ tay cho tình yêu!"

Con con... Đường Đường, con nói cái gì? Cái...cái gì mà vỡ tay cho tình yêu? Là ài... Ai nói cho con vậy chứ?" Lạc Thần Hi nghe được cái từ này từ trong miệng bánh bao nhỏ nói ra, suyết chút nữa bị nước miếng của chính mình làm sặc chết.

Đường Đường cười híp mắt nói: "Là cô cô nói á. Cô nói nam sinh mà ép trên thân nữ sinh, chính là vỡ tay cho tình yêu, còn có thể phát ra âm thanh bộp bộp, sau đó sẽ có em bé. Ba ba cùng chị cũng đang tạo ra em bé đúng không?"

Bánh bao nhỏ cắn cắn ngón tay, nghiêng đầu nghĩ hoặc nhìn hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tập 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giống như những cặp mẹ con bình thường khác

Vấn đề này...

Cô phải trả lời làm sao đây?

Giờ phút này, Lạc Thần Hi quả thực chỉ muốn học theo đã điều mà đào một cái hang rồi tự đem đầu mình chôn xuống!

Thế nhưng, bánh bao nhỏ lại đặt câu hỏi, "Chỉ ới, tại sao lúc chị cùng Ba ba tạo em bé lại không có phát ra âm thanh bộp bộp? Là do cô nói không đúng sao?"

Mục Diệc Thần tức giận đến nghiêng rằng, "Mục Vi Vi! Cả ngày đều ở trong trường học học cái gì vậy chứ? Lại còn dám nói cho Đường Đường nghe những loại chuyện như thế này! Xem ra thực sự là nên giáo huấn lại thật nghiêm mà!"

Bởi Đường Đường từ nhỏ đã không sống cùng mẹ, nên người thân cận nhất với cô bé mà thuộc nữ giới chính là Mục Vi Vi.

Đường Đường bình thường nếu không có chuyện gì thì đều chạy đi tìm Mục Vi Vi, Mục Vi Vi cũng vô cùng yêu thương chiều chuộng tiểu công chúa duy nhất của Mục gia này.

Vốn dĩ, Mục Diệc Thần còn rất vui mừng. Cô em gái này tuy rằng có chút phản nghịch, nhưng đối với Đường Đường lại đặc biệt có kiên trì, bù đắp biết bao nhiêu tiếc nuối cho việc Đường Đường không có mẹ bên cạnh.

Nhưng ai ngờ, Mục Vi Vi thậm chí ngay cả chuyện kia cũng dạy cho Đường Đường...

Rõ ràng ngay từ đầu hẳn nên biết con nhóc kia không đáng tin cậy mà!

Không trách bà nội lại nói, Đường Đường vẫn là cần một người mẹ để chăm sóc cho con bé.

Ngày lúc Mục Diệc Thần đang phiền muộn, Đường Đường đã tự động dắt bò lên ghế salon, sau đó, lại bò lên trên người Lạc Thần Hi, đưa tay ôm lấy cổ của cô.

"Chị!"

"Đường Đường ngoan, sao muộn như vậy con còn chưa đi ngủ?"

Được bánh bao nhỏ mềm mại chủ động nhào vào trong lòng, Lạc Thần Hi lại thụ sung nhược kinh, nhanh chóng nâng cô bé dậy rồi kéo vào lòng, chỉ sợ cô bé té xuống.

"Đường Đường đang đợi chị trở về! Chị ơi, tại sao mới sáng sớm chị lại lên lút bò trốn vậy chứ? Đường Đường tìm chị lâu lắm luôn!"

Nghe được câu hỏi của Đường Đường, Lạc Thần Hi không khỏi sùng sốt một chút.

Tình huống gì thế này?

Sáng sớm Đường Đường rõ ràng là ở trước mặt cô khóc lóc rồi rời đi, làm sao giờ lại thành cô lên lút bò trốn chứ?

Nhìn về mặt oan ức lên án của bánh bao nhỏ, Lạc Thần Hi càng thêm mờ mịt, nhanh chóng quay đầu hướng ánh mắt cầu cứu về phía người đàn ông kia.

Mục Diệc Thần nhìn một lón một nhỏ ôm nhau, đáng vẻ cực kỳ thân mật, mặt hắn đầy kinh ngạc.

Hắn còn nhớ rất rõ sáng sớm nay lý do vì sao mà Đường Đường khóc lóc thảm thiết rồi được Đàm Nguyệt Như ôm đi kia mà.

Mới vừa nãy thôi, hắn còn lo lắng Đường Đường sẽ vì thế mà lưu lại bóng ma trong lòng, có khi còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý lần nữa.

Nhưng hiện tại...

Đường Đường lại chủ động nhào vào lòng của người phụ nữ kia, còn là một dáng vẻ rất tin nhiệm ý lại!

Giống như những cặp mẹ con bình thường khác

Sao lại có thể như thế nhỉ?

Trước đây, mỗi lần cặp mẹ con này gặp nhau, đều sẽ kết thúc bằng việc Đường Đường bị dọa đến khóc lớn.

Thấy Mục Diệc Thần không lên tiếng, Lạc Thần Hi không còn cách nào khác, chỉ có thể mạnh mẽ giải thích cho bản thân, "Ban ngày mẹ... à không, chị còn phải đi ra ngoài làm việc nha!"

Buổi sáng nay cũng chỉ vì cô bảo mình là mẹ của Đường Đường mà đã khiến cô bé khóc lóc thảm thiết, bây giờ cô đâu dám để lịch sử lặp lại nữa chứ.

"Làm việc? Tại sao lại phải làm việc chứ?" khuôn mặt bánh bao béo tròn phồng lên, đầy nghi hoặc.

"Bởi vì làm việc thì mới kiếm được tiền, có tiền, mới mua đồ ăn cho Đường Đường được chứ!" Lạc Thần Hi nặn nặn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Đường Đường, mỉm cười nói.

Đường Đường thực sự là cô bé dễ thương nhất mà cô từng gặp.

Khiến người ta vừa nhìn thấy nụ cười của cô bé thôi, liền không nhịn được muốn đem hết mọi thứ tốt nhất đem cho cho bé.

Đường Đường nghe xong lời này, lại như là càng thêm nghi hoặc, "Tại sao phải làm việc thì mới có tiền? Không phải chỉ cần xin ba ba là được hay sao?."

Từ nhỏ đến lớn, Đường Đường mà muốn cái gì, chỉ cần nói ba ba biết, thì ba ba sẽ cho mua cho ngay!

"Khụ khụ khụ..." Lạc Thần Hi không nhịn được một trận ho khan.

Xin tiền Mục Diệc Thần sao?

Dựa theo mức độ căm ghét của hắn đối với cô, chắc sẽ đá bay cô luôn ấy chứ?

Trưởng trọng dáng vẻ phát cuồng của Mục Diệc Thần, Lạc Thần Hi âm thầm rùng mình một cái.

Nhanh chóng ôm lấy Đường Đường, giải thích: "Bởi vì Đường Đường là con gái của ba ba, chị thì không phải, nên không thể xin tiền ba ba được."

Bánh bao nhỏ rõ ràng bị logic này làm cho chóng mặt, nhăn cái mũi nhỏ, nghĩ một hồi, lỳ ra vẻ mặt đồng tình.

"Đường Đường biết rồi, nhất định là do ba ba quá hẹp hòi."

*** Chú thích: Theo nguyên tác, Đường Đường gọi Lạc Thần Hi là Đại tỷ tỷ - cách bày tỏ sự tôn trọng, quý mến. Người được gọi chiếm giữ một vai trò rất quan trọng trong lòng người gọi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công chúa nhỏ liền như vậy vứt bỏ hắn

"Không không không, không liên quan tới ba ba của Đường Đường..." Lạc Thần Hi không biết nên giải thích thế nào.

"Nhưng mà, cô cũng từng nói, đàn ông mà không chịu cho phụ nữ dùng tiền của mình, chính là hẹp hòi! Ba ba đúng là hẹp hòi mà!" Đường Đường sử dụng một loại khẩu khí khinh bỉ nói.

Cô cũng không dám quay đầu lại nhìn xem nét mặt của Mục Diệc Thần hiện giờ.

Mục Diệc Thần đã đủ chán ghét cô rồi, vậy mà hiện tại tội danh của cô lại thêm vào một mục là: dạy hư cô công chúa nhỏ của hắn...

Chỉ có ông trời mới biết ngày mai cô còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa hay không!

"Ba hẹp hòi... sao?"

Đang lúc này, âm thanh của Mục Diệc Thần bỗng nhiên vang lên sát bên tai của cô khiến Lạc Thần Hi sợ đến mức suýt chút nữa nhảy lên.

Người đàn ông này từ lúc nào lại dựa sát vào như vậy chứ?

Không biết hắn có thể nê mặt Đường Đường mà tạm hoãn việc giết cô lại hay không đây?

"Tôi chưa từng nói lời này, anh... anh không nên hiểu lầm..." Lạc Thần Hi nhanh chóng giải thích.

Mục Diệc Thần lạnh lẽo nhìn cô một cái, đưa tay ôm bánh bao nhỏ trong lòng của cô, "Đường Đường, đã hơn nửa đêm, con nên đi ngủ rồi. Cùng ba ba trở về phòng nào."

Nhưng mà, sau khi Đường Đường liếc mắt nhìn hần, liền quay đầu một cái, lại nhào vào trong lòng của Lạc Thần Hi một lần nữa, chôn đầu sâu vào cổ của cô, xoay mông lại với chính ba ba của mình.

"Không được! Đường Đường không muốn ngủ với ba ba, Đường Đường muốn ngủ chung cùng chị cơ."

Mục Diệc Thần vốn đã mở rộng hai tay, đang chờ cô công chúa nhỏ nhào vào trong lòng ngực của hần.

Kết quả, Đường Đường rất cục không để ý tới hần.

Thật lúng túng quá.

Mục Diệc Thần duy trì cái tư thế đấy, sững sờ đến mức bất động, mãi vớxb không thể tin được, từ trước đến giờ cô công chúa nhỏ cứ nói "thích nhất Ba ba" "yêu nhất Ba ba", vậy mà giờ lại vứt bỏ hần!

Mất thấy vẻ mặt của Mục Diệc Thần trở nên âm trầm hơn, Lạc Thần Hi nhanh chóng ôm Đường Đường khuyên bảo: "Đường Đường ngoan, muộn như vậy rồi, Đường Đường hãy cùng ba ba đi ngủ đi."

Bánh bao nhỏ vừa nghe, Lạc Thần Hi miễn cưỡng cô bé đi, nhất thời cực kỳ oan ức, hai con mắt to tròn trong nháy mắt liền ngập tràn nước mắt, dường như lúc nào cũng có rớt xuống.

"Chị, chị không thích Đường Đường sao?"

Lạc Thần Hi nhanh chóng lắc đầu, "Không có không có! Chị làm sao lại không thích Đường Đường chứ, chị thích Đường Đường nhất mà!"

"Chị lừa em!" Âm thanh run rẩy của bánh bao nhỏ lên án nói: "Chị không cùng Đường Đường đi ngủ!"

"Chị... Nhưng... Được rồi, Đường Đường, đây là hai việc khác nhau, Đường Đường bây giờ cứ đi ngủ trước nha, chờ Đường Đường tỉnh dậy, chị sẽ lại chơi với Đường Đường có được hay không?"

Lạc Thần Hi vắt hết đầu óc để dụ dỗ bánh bao nhỏ.

Không phải cô không muốn cùng Đường Đường ngủ, mà là... Người đàn ông bên cạnh này vẫn ở sử dụng ánh mắt uy hiếp nhìn cô!

Mới sáng sớm hôm nay, tất cả người của Mục gia đều đang ngăn cản cô tới gần Đường Đường, cô suy đoán, Mục Diệc Thần cũng sẽ không cho phép cô ôm Đường Đường đi ngủ đâu.

Đúng như dự đoán, Mục Diệc Thần đi tới trước một bước, ôm lấy eo của Đường Đường, muốn mạnh mẽ ôm bánh bao nhỏ mang đi.

"Đường Đường nghe lời nào, đừng bướng bỉnh nữa, đi thôi, ba ba kể chuyện cho con nghe nào."

Nhưng mà, Đường Đường lại một mực ôm cái cổ của Lạc Thần Hi, liều mạng ôm sát không buông tay, Mục Diệc Thần muốn gỡ tay của cô bé ra, thì cô bé liền lập tức khóc lớn.

"Oa... Oa... Ba ba đi ra đi... Con muốn chị cơ..."

Mặt của Mục Diệc Thần đen sì chẳng khác nào đáy nồi cà.

Cô công chúa nhỏ của hần, cô công chúa mà hần vất vả nuôi lớn!

Lại ghét bỏ hần.

Chỉ muốn ngủ cùng với người phụ nữ đã từng bắt nạt mình.

Lạc Thần Hi ôm sát bánh bao nhỏ, lén lút liếc nhìn Mục Diệc Thần, cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: "Mục đại thiếu, không thì... Hãy để Đường Đường ngủ cùng tôi đi."

Cô cũng không muốn gây sự với người đàn ông nguy hiểm này, nhưng, nghe được tiếng khóc của Đường Đường, cô thực sự không có cách nào chịu đựng được nữa.

Tiểu Thiên Sứ đáng yêu như thế khóc rồi?... Thật làm cho cô đau lòng mà...

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Mục Diệc Thần quét về phía cô.

Lạc Thần Hi nhanh chóng giơ tay phải lên xin thề: "Tôi bảo đảm, Đường Đường theo tôi, sẽ không đi một sợi tóc nào đâu!"

Mục Diệc Thần nhìn cô một lúc, mới lạnh lùng lên tiếng, "Còn không mau tới đây?"

Lạc Thần Hi nháy mắt mấy cái, "Hà?"

"Chín giờ tối là Đường Đường phải đi ngủ, nhưng hiện tại đã sắp mười hai giờ rồi!" Mục Diệc Thần nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Đùng ăn đậu phụ có độc này

"Ý của anh là... Anh đồng ý để tôi ngủ cùng với Đường Đường sao?"

Lạc Thần Hi phản ứng lại, lập tức vui mừng ngồi thẳng người, đôi mắt mèo xinh đẹp tỏa ra vẻ sung sướng.

Quá tốt rồi! Thực sự là quá vui mừng mà!

Nghĩ đến có thể ôm thân thể bé nhỏ mềm mại của Đường Đường ngủ cùng một chỗ, cô liền vui mừng đến mức suýt chút nữa nhảy lên.

Bánh bao nhỏ cũng lập tức nghiêng đầu, khẽ mất động lại giọt nước còn chưa lau khô, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hiện lên nụ cười.

Nhìn như này một lớn một nhỏ hai khuôn mặt tinh xảo giống nhau, đều là một nét mặt nín khóc mỉm cười kích động, Mục Diệc Thần uất ức đến mức đôi mắt, không biết trái tim có bao nhiêu tan nát!

Này là xảy ra chuyện gì vậy hả?

Làm sao lại khiến cho hần thật sự giống như ác bá ép buộc mẹ con cốt nhục người ta chia lìa vậy chứ!

Hần rõ ràng là muốn bảo vệ cô công chúa nhỏ của hần có được hay không hả?

Ai, đúng là sói con mắt trắng mà!

Đang lúc này, bánh bao nhỏ bỗng nhiên xoay người, hướng về phía trong lòng Mục Diệc Thần, ôm cổ hần, ở trên mặt hần bẹp một cái.

"Ba ba, ba thật tốt! Đường Đường thích Ba ba nhất!"

Công chúa nhỏ rớt cục lại "thích Ba ba nhất!"

Nghe được câu này, sắc mặt Mục Diệc Thần Tâm hơi giảm bớt một chút, cũng hơi hơi người ngoại.

Sau khi Đường Đường hôn hần xong, cha và con gái không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía Lạc Thần Hi trên ghế salon.

Lạc Thần Hi nháy mắt một cái, có chút mờ mịt nói rằng: "Hai người tại sao đều nhìn tôi?"

Mục Diệc Thần bỗng nhiên giật mình, sắc mặt đen tối lại.

Vừa nãy Đường Đường trong lòng ngực hắn cạ tới cạ lui, như vậy trong nháy mắt, hắn lại theo bản năng mà cảm thấy, Lạc Thần Hi cũng nên cùng Đường Đường như thế, nhào tới ở bên mặt khác của hắn cũng hôn một cái, nói một câu yêu hắn nhất mới đúng.

Như vậy mới là một nhà ba người.

Hắn đúng là buổi tối uống nhiều rồi! Lại có cái liên tưởng như thế!

"Không có gì, chúng ta đi..."

"Chị, tại sao chị không hôn ba ba?"

Mục Diệc Thần làm sao cũng không nghĩ tới, Đường Đường lại đem chuyện hắn vừa nghĩ trong lòng nói ra.

Lời vừa nói ra, hai người lớn đều ngẩn người.

Đường Đường ở trong khuỷu tay của Mục Diệc Thần dùng sức uốn éo, sử dụng cái móng đem tay hắn mở ra, hai tay mở ra, lại một lần nữa ngã về phía Lạc Thần Hi ở bên kia.

Lạc Thần Hi nhanh chóng tiếp được bánh bao nhỏ nhiều thịt này.

Đường Đường bám trên vai của cô, bí bô nói: "Chị cũng hôn nhẹ ba ba đi! Chúng ta đều phải cảm ơn ba ba nha!"

Nói xong, bánh bao nhỏ mở to hai mắt, đầy mặt chờ mong mà nhìn Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi nhất thời không biết nên làm gì.

Bao cô hôn Mục Diệc Thần sao?

Tuy rằng xét về giá trị nhan sắc của Mục Diệc Thần, thì cô chính là người được lợi à!

Nhưng vấn đề là, xét về mức độ chán ghét cô của Mục Diệc Thần, thì một lát sau cô sẽ không bị người đàn ông này ném đến Thái Bình Dương cho cá mập ăn đấy chứ?

Suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của cô, hay là thôi đi.

Khấp thiên hạ đàn ông đẹp nhiều như vậy, không nhất định phải ăn khối đậu hũ có độc này.

Lạc Thần Hi một cái ôm lấy bánh bao nhỏ, đứng lên, "Đường Đường, thật sự quá muộn rồi, em nên ngủ thôi. Chị cũng buồn ngủ, mí mắt đều không mở ra được, chúng ta ngủ đi..."

Đường Đường mặc dù có chút bất mãn, nhưng nhìn thấy đáng vẻ buồn ngủ của Lạc Thần Hi, vẫn là ngoan ngoãn nằm nhoài trong ngực của cô, cho cô ôm lên lâu.

Mục Diệc Thần đi phía sau lưng hai người.

"Chị, gian phòng của em đây nha!"

Lạc Thần Hi vừa muốn chuyển hướng ngón tay Đường Đường chỉ mà đi, liền bị người đàn ông phía sau ngăn cản.

"Giường Đường Đường quá nhỏ, ngủ không được, ngày hôm nay cô ngủ chỗ kia đi." Thanh âm trầm thấp truyền đến.

Lạc Thần Hi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Mục Diệc Thần sẽ nhường lại phòng ngủ của chính mình.

Vì Đường Đường, hắn có thể hi sinh lớn như vậy!

"Há, vậy cũng tốt."

Lạc Thần Hi gạt gù, ôm bánh bao nhỏ đi vào phòng ngủ chính, quay đầu nói lời từ biệt với Mục Diệc Thần.

"Vậy tôi cùng Đường Đường ngủ trước, Mục đại thiếu, ngày mai chúng ta..."

Cô nói đến một nửa, bỗng nhiên trọn to hai mắt.

Mục Diệc Thần theo sát cô đi vào, còn trò tay đem đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 23: Cái tên cảm thú nhà anh

Nhìn thấy hành động của Mục Diệc Thần, Lạc Thần Hi cả người rùng mình, một loại cảm giác nguy hiểm nổi lên trong lòng.

Trước mắt cảnh tượng này, thực sự là có chút quá quen thuộc.

Ngay ở tối ngày hôm qua, cũng gian phòng này, cũng người đàn ông này...

Một hồi cuồng nhiệt dây dưa, làm cho hai chân cô đến hiện tại còn không nhận được run lên.

Nhìn thấy Mục Diệc Thần nhanh chân hướng về cô bên này đi tới, vừa đi vừa cời cúc trên áo sơ mi ra, chân của Lạc Thần Hi đều mềm nhũn.

Cô ôm chặt lấy Bánh bao nhỏ trong lòng, mặt đầy đề phòng mà nhìn Mục Diệc Thần, "Anh... Anh muốn làm cái gì."

Mục Diệc Thần bị cô hỏi thì ngẩn ra, lập tức hơi nheo mắt lại, tầm mắt rơi vào khuôn mặt căng thẳng nhỏ nhắn.

Bị cặp mắt mèo hồn nhiên lại quyến rũ kia nhìn chăm chăm, Mục Diệc Thần thân thể đột nhiên căng thẳng, cái loại cảm giác nóng rực đêm qua tựa hồ lại trở về...

Chẳng qua, nhìn thấy vẻ mặt Bánh bao nhỏ trong lòng Lạc Thần Hi ngây ngốc giống y như đúc cô nhìn sang, lửa dục trong cơ thể của Mục Diệc Thần lập tức liền tắt.

Mỗi móng của hắn cong lên, lộ ra một vết tà tỳ y cười, "Cô cảm thấy tôi muốn làm cái gì hả?"

Ngón tay thon dài mạnh mẽ kéo theo cúc áo sơ mi áo lên trên, làm đáng phải mở ra.

Nút buộc áo sơ mi của hắn tất cả đều mở ra, cơ bắp rắn chắc lưu loát, cơ bụng tám múi cường tráng mạnh mẽ, vài dẹt ở dưới như ẩn như hiện.

Lạc Thần Hi hít vào một ngụm hơi lạnh, lập tức gột tay che mắt Đường Đường, "Anh anh anh... Con gái anh vẫn còn ở đây! Anh muốn làm cái gì.. Anh cái tên cảm thú này!"

"Cầm thú sao?" Mục Diệc Thần xi một tiếng khinh bỉ "Lạc Thần Tâm, bên trong đầu óc của cô đến cùng đang suy nghĩ cái gì vậy hả? Cô sẽ không cho rằng... Tôi hứng thú với loại phụ nữ như cô đấy chứ?"

Lạc Thần Hi tức giận đến mức cắn răng, nhưng cùng lúc, lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nghe ý tứ của Mục Diệc Thần, tựa hồ cũng không tính đối với cô làm cái gì cả...

"Vậy làm sao anh lại theo tôi đi vào trong hả?."

"Cho phép tôi nhắc nhở cô, đây là phòng ngủ của tôi đấy." Mục Diệc Thần nhàn nhạt mở miệng.

Lạc Thần Hi gặng dữ, "Vậy... Vậy anh ngủ nơi này đi! Tôi cùng Đường Đường có thể ngủ phòng khách!"

"Cô cho rằng tôi sẽ để cho cô cùng Đường Đường cùng ngủ trong một căn phòng sao? Đừng tưởng rằng ngày hôm nay cô đối với Đường Đường khá hơn một chút, thì tôi sẽ quên trước đây cô đã từng đối với nó làm gì! Đường Đường nhất định phải ngủ cùng cô, tôi cũng không đánh lòng từ chối. Chẳng qua, tôi phải tự mình kiểm soát nhìn cô."

Mục Diệc Thần nhìn chăm chăm cô, hơi không kiên nhẫn giải thích.

Nghe xong lời này, Lạc Thần Hi nhất thời nói không ra lời.

Đường Đường như thế ý lại cô, hại cô cũng đã quên, Mục gia tất cả mọi người đều phòng bị Lạc Thần Tâm, không cho cô tới gần Đường Đường.

Hiện tại, Mục Diệc Thần có lo lắng như vậy, cũng là chuyện đương nhiên.

"Vậy... Vậy anh buổi tối an phận một chút, không cho tìm cơ hội động tay động chân với tôi!" Lạc Thần Hi vẫn có chút không yên lòng, lên tiếng cảnh cáo hần.

Mục Diệc Thần nhìn từ trên xuống dưới, nhìn quét qua cô một lần, lập tức khinh thường nói: "Cô không khỏi quá đề cao chính mình chứ? Loại xương sườn dính chặt lưng như cô, ngày hôm qua, nếu không do cô vô liêm sỉ bỏ thuốc tôi, thì tôi đối với cô cũng không cứng lên nổi đâu!"

Lạc Thần Hi vừa xấu hổ vừa tức giận, không nhận được cắn răng.

"Mục Diệc Thần! Ánh mắt anh mù sao? Anh có gặp qua người ngực có mông có mả xương sườn dính chặt hay không hả? "

"Còn có, ngày hôm qua tôi bỏ thuốc anh hỏi nào! Không phải tôi làm..."

"Àm" một tiếng, nghênh tiếp cô, là âm thanh Mục Diệc Thần đóng cửa phòng tảm lại.

"Chết tiệt! Cái con người này!"

Lạc Thần Hi tức giận bất bình mắng một tiếng, vừa quay đầu, liền nhìn thấy trong lồng ngực Bánh bao nhỏ mờ to mất hồn nhiên, tò mò nhìn cô.

Cô nhất thời hoảng hốt.

Nguy rồi! Quên mất bánh bao nhỏ đang ở đây!

Cô lại hại mầm non của quốc gia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Dốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Người phụ nữ đáng chết này lại bỏ thuốc gì cho mình nữa chứ?

"Khụ khụ, Vừa nãy chị không có nói gì, con cái gì đều không nghe thấy, tốt rồi, nên đi ngủ!"

Lạc Thần Hi vội ho một tiếng, mạnh mẽ dời đi đề tài.

Cũng còn tốt, nghe được hai tiếng "đi ngủ", bánh bao nhỏ ánh mắt sáng lên, lập tức tự động bò vào trong ổ chăn.

Đồng thời, còn vén chăn lên, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Chị, ngủ thôi!"

Lạc Thần Hi nhìn giường lớn có chút quen mắt, trong đầu không tự chủ được hiện lên một chút hình ảnh không thích hợp dành cho thiếu nữ.

"Chị!" Bánh bao nhỏ nghiêng đầu thúc giục.

Lạc Thần Hi nhanh chóng bỏ qua tạp niệm trong đầu, leo lên giường.

Cô vừa mới vừa nằm xuống, Bánh bao nhỏ liền lặn vào trong ngực của cô cọ cọ, "Chị ngủ ngon!"

"Đường Đường ngủ ngon."

Bánh bao nhỏ mập mập trắng trẻo trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra đỏ ửng nhàn nhạt, nhắm mắt lại, trong chốc lát liền ngủ.

Lạc Thần Hi vốn dĩ còn có chút lo lắng, nghe nói bảo đứa nhỏ ngủ là cái việc có độ khó cao cần nhiều kỹ thuật, cô không có kinh nghiệm, nếu như làm cho Đường Đường khóc, chắc Mục Diệc Thần lại phải tức giận nữa rồi.

Chẳng qua, may là, Đường Đường đặc biệt đặc biệt ngoan, bản thân ngủ say.

Trong lồng ngực ôm một Bánh bao nhỏ, mềm nhũn, ấm vô cùng.

Nghe Đường Đường nhẹ nhàng hít thở, Lạc Thần Hi thần kinh căng thẳng cả ngày từ từ thả lỏng ra.

Trong lúc vô tình, cũng dần dần chìm vào mộng đẹp.

Mục Diệc Thần tẩm xong lúc đi ra, nhìn thấy chính là hình ảnh hai mẹ con dựa vào nhau ngủ say.

Tình cảnh này, lại hài hòa một cách ngoài ý muốn.

Khuôn mặt của Đường Đường, có bảy phần giống mẹ.

Chỉ có điều, trong mắt của Lạc Thần Tâm đều lóe lên tham lam cùng tính kế, để hần mỗi lần nhìn thấy đều này sinh chán ghét.

Mà Đường Đường vừa đơn thuần vừa đáng yêu, khiến người ta không nhận được thương yêu bé từ trong đáy lòng.

Cùng Lạc Thần Tâm hoàn toàn khác nhau.

Nhưng hiện tại..

Mục Diệc Thần hạ thấp tầm mắt trên người của Lạc Thần Hi, trên mặt lộ ra một tia suy nghĩ sâu sắc.

Dáng vẻ của người phụ nữ này, đơn thuần như vậy vô hại như vậy, gương mặt trắng nõn vì ngủ mà đỏ bừng bừng, miệng nhỏ hơi cong lên, lông mi như cây rê quạt nhỏ, quả thực giống Đường Đường y như đúc.

Đều là ai nhìn thấy, đều sẽ cho rằng, đây là một đôi mẹ con có cảm tình rất tốt.

Ánh mắt của Mục Diệc Thần càng thêm thâm trầm, thân thể cũng từ từ hướng về phía Lạc Thần Hi, ngày càng dựa vào gần hơn.

"A..."

Lạc Thần Hi đột nhiên đang ngủ thì trở mình, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Mục Diệc Thần lúc này mới phát hiện, bản thân trong lúc vô tình, cũng đã ép một nửa trên người Lạc Thần Hi, chỉ thiếu một chút, là hôn lên cánh môi hoa anh đào béo mập của cô.

"Đáng chết! Người phụ nữ đáng chết này lại bỏ thuốc gì cho mình nữa chứ?!"

Mục Diệc Thần lập tức giật thót, như bị người nào đó đuổi giết, bước nhanh đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm lại một lần nữa truyền ra tiếng nước ào ào.

Sáng ngày thứ hai, thời điểm Lạc Thần Hi rời giường, bên người đã không ai.

Chỉ có một mình cô, nằm giữa trung tâm giường lớn.

Lạc Thần Hi lập tức ngồi dậy, nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, đều để lại dấu vết có người ngủ qua.

Cô lúng túng cắn lên móng tay.

"Ngày hôm qua, mình rõ ràng là đặt Đường Đường ở giữa giường lớn nha! Lẽ nào là tướng ngủ của mình quá tệ, khiến Đường Đường cắt ngang. Nhưng cứ như vậy, Mục Diệc Thần không phải cũng bị mình dồn xuống dưới giường hay sao?"

Ngủ phòng của người ta, còn suýt chút nữa đẩy người ta dồn xuống giường.

Đây thực sự là tội ác tày trời mà.

Lạc Thần Hi mang theo tấm lòng áy náy, rời giường đi tắm, nhìn thấy điện thoại di động của chính mình nằm trên tủ đầu giường, đã được cắm sạc pin.

Ai biết, điện thoại di động mới vừa mở, liền tích tích liên tục vài âm thanh nhắc nhở, khiến cô sợ hết hồn.

Lạc Thần Hi nhanh chóng tỉnh dậy một chút, phát hiện ngày hôm qua nhận được tới bảy, tám cuộc điện thoại chưa từng nghe qua, đều là là một số xa lạ gọi đến.

Cuối cùng, khả năng là phát hiện cô vẫn không mở máy, cái số này liền để lại cho cô một tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người đàn ông tắm nước lạnh trong một đêm

Thần Hi tiểu thư, chúc mừng cô vượt qua vòng sơ tuyển của giải thi đấu nhà thiết kế Hoa Phong, tiến vào vòng thứ hai của trận đấu. Xin mời chín giờ sáng ngày mai đến tổng bộ tập đoàn quốc tế thời thường SL, đến lúc đó các vị dự thi tự chất. Người vắng mặt trực tiếp loại bỏ tự cách dự thi.

Nhìn thấy tin nhắn này, Lạc Thần Hi sửng sốt một giây, lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Một tháng trước, cô báo danh tham gia giải thi đấu nhà thiết kế Hoa Phong.

Cuộc thi đấu này do Hoa Quốc xa xỉ phẩm lớn nhất tập đoàn SL, tập đoàn thời thượng quốc tế chủ sự, là cuộc thi quốc nội quyền uy nhất hiện nay trong ngành thiết kế thời trang.

Một khi ở thu hoạch được giải thưởng trong trận đấu, dù cho chỉ là một cái khen thưởng nhỏ nhất, đều ngay lập tức sẽ trở thành nhà thiết kế thời trang mới được săn đón ở Trung Hoa..

Chính vì như thế, hàng năm số nhà thiết kế dự thi báo danh nhiều vô số kể, tỉ lệ đào thải của vòng sơ tuyển đạt đến chín mươi lăm phần trăm.

Trong đó, còn bao gồm rất nhiều nhà thiết kế độc lập đã có chút danh tiếng.

Mà Lạc Thần Hi chỉ là một sinh viên hệ đại học sắp tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang mà thôi, có thể thông qua vòng sơ tuyển này, đúng là hiếm thấy.

"Quá tốt rồi! Nếu như có thể ở giải đấu Hoa Phong có giải thưởng, có thể lấy được một triệu tiền thưởng, như vậy dù Lạc gia chiều trò thủ đoạn, thì mình cũng có thể gánh được tiền thuốc men cho mẹ rồi. Nói không chừng cũng không cần phải chịu đựng cái tên Mục Diệc Thần tự cao tự đại này nữa."

Sau khi vui mừng xong, cũng có chút nghĩ mà sợ.

"May là vừa rời giường liền có được cơ hội, nếu không phải vậy, bỏ qua hội nghị liền bị loại bỏ tự cách, vậy thì quá oan uổng rồi."

Lạc Thần Hi nhìn một chút thời gian trên điện thoại di động, hiện tại là bảy giờ rưỡi sáng.

Từ nơi này chạy tới tổng bộ tập đoàn SL, khoảng chừng cần 40 phút, trên đường vẫn kịp mua đồ ăn lót bụng một chút.

Cô không lãng phí thời gian nữa, lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt xong xuôi, trang điểm nhẹ nhàng, nhấc túi xách, liền chuẩn bị ra ngoài.

Thế nhưng, vừa đến dưới lầu, cô liền bị người gọi lại.

"Chị, chị rút cục rời giường rồi! Mau tới dùng cơm com!"

Nghe được âm thanh nhảy nhót của Đường Đường, Lạc Thần Hi quay đầu nhìn lại, không khỏi ngăn ra.

Trong phòng ăn lầu một, Mục gia mọi người đều ngồi vây quanh trước bàn, đang dùng món ăn.

Sáng sớm, Mục Diệc Thần trên người đã mặc vào âu phục chính trang, tay cầm dao nĩa, tư thái ưu nhã ăn điểm tâm.

Hắn là điển hình cho loại người mặc quần áo nhìn gầy, cởi quần áo lại có dáng người tốt, đêm hôm qua, dáng người nam tính tràn ngập hơi thở áp bách của Mục Diệc Thần vẫn còn ở trong đầu của cô, nhưng hiện tại, hần mặc đồ Tây giấy da, lại có một loại khí chất cao lãnh cấm dục, cao quý mà tao nhã.

"Nhìn đủ chưa?"

Lạc Thần Hi nháy mắt một cái, đối với ánh mắt có chút không kiên nhẫn của Mục Diệc Thần, ý thức được bản thân lại nhìn hắn đến mức há hốc mồm.

Cô cái tật yêu nhan sắc chết tiệt này!

Tại sao Lạc An Quốc muốn cô gả cho người như vậy, là Mục Diệc Thần điển trai đến như thế nữa chứ!

Này không phải ép cô phạm sai lầm sao?

"Xem đủ rồi, liền tới dùng cơm đi!" Mục Diệc Thần lạnh lùng mở miệng.

Nhan sắc đẹp đến như thế được người ta yêu thích, khi nói chuyện lại như vậy làm người ta chán ghét.

Lạc Thần Hi mười điểm tiếc hận đất bừa bãi, lắc đầu từ chối, "Tôi không ăn, tôi có việc gấp, lập tức sẽ ra ngoài..."

"Làm sao vậy hả? Tối hôm qua lang thang đến nửa đêm mới trở về, sáng sớm lại muốn ra ngoài? Lạc Thần Tâm, cô có hay không đem cảnh cáo của tôi hôm qua để ở trong lòng?" Mục Diệc Thần vừa mở miệng chính là chê cười.

Lạc Thần Hi kinh ngạc tròn to hai mắt.

Người đàn ông này ăn phải thuốc nổ sao? Sáng sớm lại trong người lại lớn như vậy!

Ngày hôm qua nhìn hân thương yêu Đường Đường như vậy, cô còn tưởng rằng người đàn ông này không đến mức xấu xa như cô nghĩ, bây giờ nhìn lại, còn là một người tự cao tự đại không sai chút nào!

Mục Diệc Thần không nghĩ tới, ấn tượng của bản thân trong lòng Lạc Thần Hi lại một lần nữa rơi xuống tới đáy vực.

Người đàn ông tắm nước lạnh trong một đêm, tính tình cũng tự nhiên không khá lên được.

Nhìn vẻ mặt vô tội của người phụ nữ này, càng cảm thấy không thoải mái.

Rõ ràng là người phụ nữ này không an phận, tại sao đáng vẻ lại thật giống bị hấn bắt nạt vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chị, nữa nè!

"Nhìn cái gì vậy? Còn không mau lại đây?" Mục Diệc Thần lên tiếng thúc giục.

Vốn dĩ Lạc Thần Hi đã không muốn để ý đến hân, nên xoay người rời đi.

Coi cô là chó con sao? Kêu thì đến, đuổi thì đi!

Nhưng vào ngày lúc này, âm thanh mềm mại của bánh bao nhỏ lại truyền đến lần nữa, "Chị ơi, Đường Đường còn muốn cùng chị ăn cơm thêm lần nữa mà!"

Lạc Thần Hi dừng bước, nhẹ nhàng nói: "Đường Đường, chị không kịp ăn cơm, ngày mai cùng em ăn có được không?"

"Khả Tổ, đã nói trẻ ngoan là đều phải ăn cơm mỗi ngày. Tại sao chị lại không như vậy chứ?" Một tay của Đường Đường cầm thìa, còn một tay kia xoa cằm, đầy nghi ngờ hỏi.

"À, chuyện này..."

Cô không biết nói thế nào.

Mục Diệc Thần lạnh lùng lên tiếng: "Lạc Thần Tâm, cô có biết lấy mình làm gương là gì hay không? Cô không ăn điểm tâm, thì lấy gì mà nói Đường Đường chứ? Sau này nó học cô thì phải làm sao bây giờ hả?"

Nghe hân nói đến vấn đề giáo dục trẻ con, Lạc Thần Hi đột nhiên xấu hổ.

Có vẻ như hai ngày nay cô vẫn luôn phá hoại mầm xanh đất nước thì phải.

Nếu còn như vậy, Đường Đường sẽ không bị cô dạy hư đấy chứ?

Không còn cách nào khác, cô đành đi đến nhà ăn.

Vẫn còn một giờ nữa, phải ăn nhanh lên một chút, chắc vẫn tới kịp mà...

Trên bàn ăn, ngoại trừ Mục Diệc Thần cùng Đường Đường, còn có Mục Vi Vi cùng Mục Diệc Thần và em trai Mục Diệc Lăng.

Bốn người đều nhìn chằm chằm Lạc Thần Hi.

Sự xem thường và căm ghét trong mắt của Mục Vi Vi vốn không có cách che giấu được, mà Mục Diệc Lăng thì lại có vẻ thâm trầm hơn nhiều, gương mặt tuấn tú giống Mục Diệc Thần đến sáu, bảy phần, luôn mang theo một ý cười nhàn nhạt.

Bên tay trái của Đường Đường Mục Diệc Thần, còn bên tay phải là Mục Vi Vi.

Lạc Thần Hi đi tới gần, không biết mình nên ngồi chỗ nào nữa.

Khi cô còn đang do dự, thì Mục Diệc Thần đã nhích sang bên trái một chút, nhường vị trí của bản thân cho cô.

Lạc Thần Hi không khỏi ngẩn người.

Mục Diệc Thần: "Làm sao vậy? Ăn một bữa cơm còn muốn ba giục bốn mời sao? Đứng ngốc ở đó làm gì hả?"

Lạc Thần Hi tức giận nghiến răng, hận không thể cắn chết người đàn ông này! Nói chuyện êm tai một chút thì hân sẽ chết sao?

"Ai đứng ngốc chứ! Ngồi thì ngồi!"

Nàng thờ phỉ phò ngồi xuống vị trí của Mục Diệc Thần vừa ngồi.

Mà Mục Vi Vi ở bên kia đã tròn tròn mắt.

Tuy rằng Mục gia không có nhiều quy củ nhà giàu gì, bình thường cũng khá là tùy tiện, thế nhưng, cũng không thể để cho người đàn bà không biết xấu hổ kia ngồi chiếc ghế đó chứ! Cho cô ta vào bàn ăn cơm, đã là xem trọng cô ta rồi!

Lạc Thần Hi vừa mới ngồi vững vàng, nhóc con liền nướn người qua.

"Chị ơi, chiếc bánh này rất ngon, là bánh Đường Đường yêu thích nhất, cho chị này!"

Một miếng bánh gato bơ bị đẩy tới trước mặt của Lạc Thần Hi, phía trên có đầy anh đào cùng ô mai, nhìn có vẻ rất ngon miệng.

Lạc Thần Hi vội nói: "Đường Đường, em cứ ăn đi..."

Nói còn chưa dứt lời, thì lại thêm một cái bánh bao nhỏ nhắn được bỏ vào trong bát của cô.

"Chị, bánh bao nữa nè!"

Tiếp theo...

"Chị, bánh trôi nước nữa nè!"

"Chị, thịt nữa nè!"

"Chị..."

Trong chốc lát, trong bát của Lạc Thần Hi ngập tràn các loại đồ ăn, xếp thành một chồng cao cao như ngọn núi nhỏ.

Nhìn thấy Đường Đường còn muốn gấp cho cô thêm rau, Lạc Thần Hi nhanh chóng ngăn cản bé, "Được rồi, Đường Đường, nhiều như vậy chị ăn không hết đâu. Em ăn đi mà."

Bánh bao nhỏ chu chu miệng nhỏ, còn có chút không tình nguyện.

Lạc Thần Hi cầm lấy chiếc đũa, gấp một cái bánh bao nhỏ bỏ vào trong miệng. "Nhìn này, chị đã ăn hết rồi!"

Lúc này bánh bao nhỏ mới có chút thoả mãn.

Đang ngồi ở phía bên kia của Đường Đường Mục Vi Vi, lúc này cũng nhìn thấy cảnh đấy.

Từ trước đến giờ cô công chúa nhỏ nhà bọn họ cực kì nhạy cảm, không chỉ thích ăn vặt, mà còn cực kỳ bảo hộ đồ ăn, dù là Mục Diệc Thần cũng đừng nghĩ cướp đồ ăn trong bát của bé!

Nhưng bây giờ, bé lại cho người phụ nữ đề tiện kia đồ ăn sao?

Còn đem bánh gatô ô mai mà bé thích ăn nhất cho Lạc Thần Tâm!

Đường Đường đối với cô của bé như cô ta, còn không có tốt như vậy đâu!

Mục Vi Vi thực sự nhìn không nổi nữa, không nhịn được hừ lạnh nói: "Có nhiều người có tay có chân, vậy mà bản thân còn không biết tự ăn sao? Còn cùng một đứa bé tranh cướp đồ ăn, có biết xấu hổ hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thân phận của tôi chính là con dâu được cưới hỏi đằng hoàng của Mục gia

Lạc Thần Hi nghe vậy, ngừng đầu liếc nhìn cô ta, không nói gì, lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Cô có thể thấy, Mục Vi Vi cực kỳ chán ghét cô, bắt đầu từ hôm qua, liền có hết sức mà thể hiện sự chán ghét đối với cô.

Chẳng qua, dù sao thì kẻ mà Mục Vi Vi chán ghét là Lạc Thần Tâm, không phải cô, cô không cần phải tự tìm bực tức.

Thế nhưng, đáng về chẳng chút đề tâm của Lạc Thần Hi, lại làm cho Mục Vi Vi càng thêm tức giận.

Cô ta vô bản mặt cái, gần gũi nhìn Lạc Thần Hi, "Này, tôi đang nói với chị đấy! Chị phớt lờ tôi như thế là có ý gì. Con gái nhà nghèo, quả nhiên một chút giáo dưỡng cũng không có! Còn thật sự cho rằng chị là con dâu Mục gia sao. Cũng không về soi gương đi! Chị bằng chị. Đừng nghĩ đến việc lừa gạt Đường Đường, bộ mặt của chị như thế nào, chúng tôi sớm biết hết rồi, bốt diễn sâu đi!"

Lạc Thần Hi nghe vậy, liền nhu mày.

Cô cũng đã lùi một bước, nhưng Mục Vi Vi vẫn không buông tha, thì cô cũng không phải cái gì một quả hồng mềm.

"Chị diễn sâu cái gì? Nói chị không có giáo dưỡng? Vậy ngược lại chị muốn hỏi em một chút, mới sáng sớm mà em đã ở trên bàn cơm đối với chị dâu mình quơ tay múa chân, đây chính là giáo dưỡng của nhà giàu quyền thế lớn nhất của thành phố T hay sao?"

Lạc Thần Hi bình tĩnh lên tiếng, âm thanh không cao.

Thế nhưng, chính loại thái độ ung dung không vội này của cô, cũng Mục Vi Vi đang tức giận đến nổ phổi kia hình thành một sự đối lập rõ ràng.

Đến cùng ai không có giáo dưỡng, không nói thì ai cũng hiểu.

"Chị cái loại phụ nữ đề tiện này... Thực sự là không biết xấu hổ mà!" Mục Vi Vi tức giận đến đòi mạng, "Tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận chị là chị dâu của tôi! Anh tôi cưới chị cái con hồ ly tinh này chỉ vì không còn cách nào khác, chị cũng chỉ là gả cho anh tôi làm ấm giường mà thôi, tốt nhất chị nên hiểu rõ thân phận của chính mình!"

"Thân phận của chị à?"

Lạc Thần Hi đã ăn gần no rồi, nên quyết đoán buông đũa xuống, lên tiếng: "Thân phận của chị chính là con dâu được cưới hỏi đằng hoàng của Mục gia, giấy kết hôn còn đang nằm trong phòng của chị đấy, em không chấp nhận cũng vô dụng. Còn cô, Đường Đường vẫn còn ở nơi này, xin Mục tiểu thư lúc nói chuyện, văn minh một chút nhé. Lỡ như dạy hư tiểu công chúa của chúng ta thì sẽ không tốt, em nói xem có đúng hay không?"

Nghe xong lời này, Mục Vi Vi lập tức ghen hờn.

Cô ta mới nhớ tới Đường Đường còn đang ở bên cạnh, liền nhanh chóng cúi đầu nhìn về phía bánh bao nhỏ bên cạnh.

Đường Đường nhu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đều căng phồng thành hình bánh bao..

Nhìn thấy Mục Vi Vi nhìn sang, lập tức bé hất chiếc cằm nhỏ lên, lớn tiếng nói: "Cô bắt nạt chị, cô là người xấu! Đường Đường không thích cô nữa!"

Một câu nói này, như một vụn mũi tên nhọn đâm tiến vào ngực của Mục Vi Vi.

Cô ta che trong ngực, "Đường Đường, làm sao con có thể đứng về phía người phụ nữ đề tiện kia chứ?"

Phản ứng của bánh bao nhỏ rất thẳng thắn, gần gũi trừng mắt nhìn cô ta, rồi xoay người nhào vào lòng của Lạc Thần Hi, không thèm nhìn Mục Vi Vi nữa.

"Lạc Thần Tâm! Người buông Đường Đường ra..." Mục Vi Vi muốn nói tiếp.

"Mục Vi Vi!" Đột nhiên thanh âm trầm thấp của Mục Diệc Thần vang lên.

"Em đừng nên chú ý lời nói của em! Em xem xem mình đang nói cái gì kia? Là những lời nói mà một cái tiểu thư gia giáo nên nói sao? Em ở trường đã học được những gì? Bình thường chính là như vậy trò chuyện cùng Đường Đường sao?"

Lạc Thần Hi, nhắc Mục Diệc Thần nhớ, để hắn nhớ tới chuyện bánh bao nhỏ từng nói ngày hôm qua gì mà "ủng hộ tình yêu".

Con bé này nên dạy dỗ lại!

Nếu không như vậy, thì Đường Đường sẽ bị con bé dạy hư mất.

"Bắt đầu từ ngày mai, em bị cấm túc một tháng, tan học thì cẩn thận ở nhà mà ôn tập, không cho đi ra ngoài chơi nữa."

"Anh!"

Mục Vi Vi sống chết trờng mắt nhìn Lạc Thần Hi, trong lòng nghẹn một ngum khi!

Rõ ràng là cái hồ ly tinh kia không biết xấu hổ, tại sao người bị phạt lại là cô ta.

Thật sự sẽ không bị cái hồ ly tinh này ở trên giường mê hoặc chứ?

Lạc Thần Hi cười híp mắt nhìn lại, khoe miệng hiện lên một vệt ý cười gào hoạt.

Nàng nói Mục Vi Vi dạy hư Đường Đường, đương nhiên không phải vô tình nói, mà là cố ý nhắc nhở Mục Diệc Thần sự việc của ngày hôm qua.

Đúng như dự đoán, Mục Diệc Thần ngay lập tức liền biến đổi sắc mặt.

Lúc này, Lạc Thần Hi ánh mắt đảo qua chiếc đồng hồ lớn trên tường, hết hồn, vội vàng đứng lên.

Trong lúc vô tình, bữa com này ăn đến hơn nửa tiếng.

Đến chín giờ chỉ còn dư lại hai mươi mấy phút.

Cô bị muộn rồi!

"À, cái kia... Thật sự tôi không kịp, phải đi rồi! Đường Đường, cảm tạ em mời chị, buổi tối chị trở lại cùng em chơi nha, moa!"

Lạc Thần Hi vội vàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Đường một cái bẹp, rồi đem bé để lại trên ghế, ra về muộn đi.

Thế nhưng, cô vừa mới đứng dậy, tay liền bị nắm chặt lấy.

"Em định đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Còn có chừa cho cầu độc thân một con đường sống hay không?

Thanh âm trầm thấp mà gọi cảm của đàn ông, vang lên bên tai.

Lạc Thần Hi cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, trên mặt nổi lên vệt đỏ ửng nhàn nhạt.

Cô muốn rút tay mình đang trong lòng bàn tay của Mục Diệc Thần ra, nhưng giắt mấy lần, vẫn chưa thành công, không thể làm gì khác ngoài lên tiếng: "Mục Diệc Thần, anh thả tôi ra, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng. Hiện tại có đi cũng không kịp, chắc chắn sẽ đến muộn rồi!"

Lạc Thần Hi lại liếc nhìn anh, trong lòng cực kỳ nôn nóng.

Có thể được thông qua vòng sơ tuyển của giải thi đấu nhà thiết kế Hoa Phong, cơ hội tốt như vậy, nếu như bỏ qua như vậy, cô sẽ khóc không ra nước mắt mất!

Bây giờ còn có hơn 20 phút, coi như vừa ra khỏi cửa có xe ngay lập tức, thì cũng bị muộn rồi, chẳng qua, đến muộn mấy phút, có thể yêu cầu người tổ chức sắp xếp một chút...

Nhưng mà, bàn tay to lớn của Mục Diệc Thần mạnh mẽ, nắm chặt cổ tay của cô, một chút cũng không có biểu hiện muốn buông ra.

Hắn nhấn mạnh, lại lần nữa hỏi: "Rốt cuộc có muốn đi đâu hả?"

Lạc Thần Hi gấp đến độ cả mặt đều đỏ, "Mục Diệc Thần! Tôi không có thời gian cùng anh ở đây đây đưa không rõ! Tôi có việc, anh nhanh chóng buông ra để tôi đi!"

Vừa dứt lời, bên người đàn ông bên cạnh cô liền đứng lên, bàn tay to lớn vẫn như cũ cầm vào cổ tay cô trên, hơi dùng sức, đưa cô cùng một chỗ kéo, đi tới cửa.

"Này, anh làm gì thế hả? Nhanh buông tôi ra!"

"Không phải nói không có thời gian, còn không kịp nữa sao? Tôi đưa cô đi." Mục Diệc Thần dừng bước một chút, quay đầu lại.

Lạc Thần Hi kinh ngạc ngẩng đầu lên, đối diện với con người đen như mực của hắn.

Con mắt của hắn sâu không thấy đáy, vẻ mặt lạnh lùng mà bình thản, hoàn toàn không nhìn ra đang nghĩ gì.

Ngay khi cô mở to mắt há miệng, thì Mục Diệc Thần đã cầm lấy chìa khóa xe trên khay trà, rồi lúi cò ra khỏi nhà.

Trên bàn ăn hai người lớn một trẻ con, đều há hốc miệng, chỉ biết ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của hai người.

"Này.. chị ơi... Đường Đường cũng muốn đi nha..."

Bánh bao nhỏ vô cùng đáng thương mím môi lại, đáng tiếc, giọng nói tình tế mềm mại của bé, nhất định là không có cách nào truyền tới tai của Mục Diệc Thần cùng Lạc Thần Hi.

Toàn bộ hành trình từ trong ra đến ngoài, Mục Diệc Lăng trước sau không nói một lời, đột nhiên giờ lên hai tay, xoa xoa eo của mình.

"Ôi, những ngày tháng này đúng là không có cách nào qua được mà! Ở nhà ăn một cái điểm tâm, cũng bị nhét cho một bụng thức ăn ầu! Thôi thôi... Còn có chừa cho cầu độc thân một con đường sống hay không?"

Nói xong, hắn đứng dậy, "Vi Vi, anh ba đưa em đi trường học."

Mục Vi Vi đang tức giận nín đầy bụng, không biết làm sao.

Nhìn thấy anh ba bắt càn nhà mình, lại có cái thái độ này, thì tức giận giậm chân.

"Anh ba! Anh anh anh... Anh không thấy cái người phụ nữ đề tiện kia đang bắt nạt em sao? Anh còn vẫn bình tĩnh như thế! Còn có anh hai cùng Đường Đường, cũng đều bị người phụ nữ kia mê hoặc! Phải làm sao bây giờ? Cũng không biết hồ ly tinh kia cho anh hai uống bữa mê thuốc lú gì, lỡ như người phụ nữ kia làm hại Đường Đường thì sao, anh đều quên hết rồi sao? Còn đi giúp người phụ nữ kia mắng em!"

Mục Diệc Lăng quay đầu, ranh mãnh cười nói: "Anh nói không phải chứ, Vi Vi, em nói chuyện vẫn nên chú ý một chút. Nếu không sau này ai dám cưới em hả?"

"Anh ba rốt cuộc anh đứng về phía ai vậy hả?!" Mục Vi Vi cả giận nói.

Mục Diệc Lăng nhún vai một cái, "Anh hai cái lão xử nam vạn năm này, đã biết yêu rồi, em không cảm thấy như vậy chơi rất vui sao?"

"Yêu... ờ? Yêu ai chứ? Người anh nói không phải Lạc Thần Tâm đúng không? Lẽ nào anh hai thật sự đối với người phụ nữ kia... Anh ba, anh còn cười!" Mục Vi Vi trừng mắt nhìn anh ba nói bậy nói bạ nhà mình, thiếu chút nữa tức đến mức ngất đi!

Người một nhà của cô, làm sao tất cả đều bị Lạc Thần Tâm cái người phụ nữ đề tiện kia mê hoặc rồi chứ, chỉ có cô ta là tỉnh táo chứ.

Không được, không thể tiếp tục như vậy được!

Cô ta nhất định phải nghĩ biện pháp đuổi người phụ nữ đề tiện kia ra khỏi nhà!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tầng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người ở trên xe thể thao rồi, không thể không cúi đầu

Mục Diệc Thần đem Lạc Thần Hi kéo đến phía trước một chiếc Aston Martin, rồi mới buông ra cổ tay của cô ra.

"Lên xe!"

Lạc Thần Hi ngồi trên vị trí ghế phụ, quay đầu cẩn thận nhìn đàn ông ở ghế bên trái từng chút một.

"Mục Diệc Thần, cái kia... Tôi..."

"Địa chỉ đâu?"

Không đợi cô nói tiếng cảm ơn, mặt của Mục Diệc Thần liền lộ ra vẻ chờ đợi.

Lạc Thần Hi nhanh chóng nói địa chỉ ghi rõ trong tin nhắn.

Mục Diệc Thần hơi nhíu mày, "Đây là địa chỉ của tổng bộ tập đoàn SL, cô đi đến nơi này làm gì?"

"Tôi tới tham gia cuộc thi đánh cờ nhà thiết kế Hoa Phong. Cuộc thi này anh chưa từng nghe tới đúng không? Chính là..."

"Tôi biết." Mục Diệc Thần đánh gãy lời của cô "Chẳng qua, cô ở nước Pháp lấy tiền mua bằng tốt nghiệp, cũng có thể vượt qua vòng sơ tuyển của cuộc thi Hoa Phong sao? Người tổ chức trận đấu này thực sự quá vô trách nhiệm rồi!"

"Này, anh có ý gì hả? Ai ở Pháp dùng tiền mua bằng chứ? Tôi..."

Khinh bỉ cô, lại khinh bỉ cả trình độ chuyên môn của cô nữa!

Lạc Thần Hi tức giận đến mức đòi mạng, theo bản năng mà mở miệng phản bác.

Nói được nửa câu, bỗng nhiên cô nhớ tới thân phận bây giờ của bản thân, nhanh chóng sửa lời nói "Hi hi, tôi ở Pháp cũng học được rất nhiều đấy, anh không thể bắt chó coi thường người khác được!"

"Cô nói ai bắt chó hả? Có tin hay không tôi liền đem cô ném xuống xe bây giờ không?" Mục Diệc Thần xì một tiếng khinh bỉ.

Lạc Thần Hi lập tức nói, "Không không không, tôi nói sai rồi, quý ngài nói đúng, quý ngài nói cái gì cũng đều đúng! Bây giờ chúng ta đang ở trên xe mà, không thể đổ xe trái quy định, càng không thể quăng vật gì ra ngoài đâu, ngài tuyệt đối đừng nên kích động nha..."

Người ở trên xe thể thao rồi, không thể không cúi đầu.

Nếu như hiện tại Mục Diệc Thần đuổi cô xuống xe, ngày hôm nay tim của cô sẽ thật sự lạnh lẽo.

Khóe miệng của Mục Diệc Thần giật giật, không nói gì thêm.

Lạc Thần Hi chỉ lo bản thân lại nói sai cái gì, sáng suốt giữ yên lặng.

Xe thể thao đi nhanh như chớp, dĩ nhiên trong 20 phút liền chạy tới phía dưới lầu tổng bộ của tập đoàn SL, cách thời gian báo danh thời gian còn tận ba phút.

Lại không trễ!

Lạc Thần Hi vui mừng khôn xiết, không thể chờ đợi được nữa mở cửa xe, muốn xuống xe.

Một chân bước ra ngoài, cô bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng quay đầu nói: "Mục đại thiếu, ngày hôm nay thực sự là cảm ơn anh, anh thật đúng là người tốt! Chờ tôi rảnh rồi sẽ mời anh ăn cơm nhé!"

Nở một nụ cười ấy, như một chú mèo nhỏ đang làm nũng.

Mục Diệc Thần tựa lưng vào ghế ngồi, cảm một miếng thuốc lá, nhắm mắt, nhìn theo bóng Lạc Thần Hi đi giày cao gót, ôm túi tư liệu, bước nhanh vào cao ốc của tập đoàn SL.

Bày ra khuôn mặt nhỏ tinh xảo xinh đẹp như vậy, có vẻ hồn nhiên mà vô tội.

Ai có thể nghĩ tới, cô lại là một người phụ nữ thâm trầm tâm cơ như vậy chứ!

Lạc Thần Tâm, cô đúng là đang diễn trò sao?

Có thể diễn bao lâu đây?

Lạc Thần Hi chạy một mạch, rốt cục một phút sau, liền chạy vào phòng họp.

Bên trong đã có hai mươi mấy người đến dự thi.

Lạc Thần Hi kí tên rồi đi vào, tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống.

Nụ cười gần phía sau nàng vang lên, "Tôi còn tưởng nhìn lầm người! Lạc Thần Hi, không ngờ đúng là cô! Tại sao cô lại ở chỗ này chứ?"

Lạc Thần Hi quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một bóng người có chút quen mắt.

Tà Hiểu Tinh, bạn học cao trung của cô.

Lúc đó, hai người đều là học sinh xuất sắc của học viện mỹ thuật tinh nhưng Lạc Thần Hi luôn là số một, Tà Hiểu Tinh kia hao tổn tâm cơ, vẫn là chỉ có thể làm người đứng thứ hai vạn năm không đổi mà thôi.

Vì thế, Tà Hiểu Tinh lúc nào cũng đối chọi gay gắt với Lạc Thần Hi.

Mãi đến tận lớp 12, Lạc Thần Hi được học viện nghệ thuật hoàng gia Y gửi giấy mời trúng tuyển, xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, mới coi như thoát khỏi sự quấy rầy của người này.

Bây giờ, lại có thể ở nơi này mà trùng hợp gặp nhau.

Lạc Thần Hi nhíu mày, qua loa gật đầu, "Đúng vậy, thật trùng hợp."

"Cô sẽ không cũng là tới tham gia giải thi đấu Hoa Phong chứ?" Tà Hiểu Tinh cười lạnh nói: "Này là đã xảy ra chuyện gì vậy? Giải thi đấu Hoa Phong không phải giải thi đấu nhà thiết kế uy tín nhất Trung Quốc hay sao? Làm sao cho có cái loại người tốt nghiệp trường học hạng ba này, cũng có thể dự thi."

Trong phòng họp vốn đang yên tĩnh, âm thanh của Tà Hiểu Tinh lại lớn, khiến những người chung quanh đều theo tiếng nói mà nhìn lại.

Chương 30: Ếch chân ngắn

Tà Hiểu Tinh càng hăng máu, cổ ý lớn tiếng nói: "Hôm nay có thể đến dự thì, có người nào không phải tới nghiệp trường danh giá trong và ngoài nước chứ? Có xem lại mình một chút, chỉ là một sinh viên của trường đại học hạng ba rách nát nào đó, cô có tư cách gì đứng ở chỗ này chứ?"

"Cái gì? Là trường đại học hạng ba rách nát sao? Cái loại trường học đó vốn dĩ học không đến thiết kế đích thực, tốt nghiệp cũng chỉ có thể đi ra ngoài đường mà mò tiệm bán quần áo thôi?"

"Còn không phải sao? Cùng người như thế chung một trận đấu, quá thực là si nhục đối với chúng ta mà!"

"Nhìn đồ cô ta mặc trên người liền biết rồi, một cái nhà thiết kế, ngay cả chính mình còn ăn mặc rách nát như thế, có thể thiết kế ra cái quần áo gì đẹp để được chứ?"

"Thật không biết ban giám khảo đang suy nghĩ cái gì nữa?"

Bị Tà Hiểu Tinh gây rối, không ít người đều dùng ánh mắt thiếu thiện cảm nhìn Lạc Thần Hi, âm thầm nghị luận.

Lạc Thần Hi cúi đầu nhìn y phục của chính mình.

Ngày hôm qua vừa mới chuyển tới Mục gia, hành lý của cô đều không thu thập, bởi vì không có thời gian, nên vẫn mặc lại quần áo của ngày hôm qua.

Hon nữa cô không có tiền, vì vậy trên người không có một cái hàng hiệu, đều là nhãn hàng giá bình dân mà thôi.

Thế nhưng, cô chỉ ít cũng tỉ mỉ phối hợp, ăn mặc sạch sẽ mà khá khéo, làm nổi bật lên ưu điểm về vóc người mình, làm sao có thể nói cô ăn mặc rách nát chứ?

Lạc Thần Hi không còn gì để nói, vốn dĩ không dự định phản ứng lại những người này.

Nhưng mà, Tà Hiểu Tinh lại tiếp tục ngăn cản đường đi của cô, quyết liệt nói: "Lạc Thần Hi, tôi nếu là cô, ngày hôm nay chắc chắn sẽ không đến nơi này làm mất mặt xấu hổ nữa! Cô cho rằng mình vẫn là thiên tài thiết kế cao trung năm đó nữa hay sao? Đừng mơ mộng hão huyền nữa! Ở cái loại trường học dở tệ kia bốn năm, cô đã thành người vô dụng rồi! Đối với người tốt nghiệp trường danh giá như tôi đây, tất nhiên không thể cùng so sánh!"

"Nếu thật sự cô đang thiếu tiền, thì có muốn tôi giới thiệu cho có một cửa hàng trên Taobao hay không, cô đi thiết kế cho bọn họ đi, một tấm có thể cho cô hai mươi tệ đấy!"

Thời điểm học cao trung, Lạc Thần Hi không chỉ có thành tích tốt, hơn nữa lại còn là hoa khôi thanh thuần xinh đẹp trong lòng của bao nhiêu nam sinh, nữ thần, cuối cùng trúng tuyển vào học viện "Nghệ thuật thánh điện" nghệ thuật hoàng gia dành cho các nhà thiết kế.

Làm cho cô ta đổ kị được đến mức tối cũng ngu không yên.

Hiện tại thì tốt rồi, Lạc Thần Hi rốt rồi, không chỉ có bị học viện nghệ thuật hoàng gia tại Y khai trừ, chỉ có thể về nước học đại học hạng ba nào đó, mà bản thân không mua nổi một món đồ hàng hiệu nào!

Cuối cùng cũng coi như đến lượt cô ta điếu vô dương oai rồi!

Nghe vậy, Lạc Thần Hi rốt cục cũng quay đầu, đánh giá Tà Hiểu Tinh từ trên xuống dưới.

Tà Hiểu Tinh dương dương tự đắc, cổ ý xoay chuyển đủ mọi góc độ, muốn cho Lạc Thần Hi nhìn rõ ràng cô ta ăn mặc xa xỉ hàng hiệu như thế nào.

Lạc Thần Hi nhếch nhếch khóe miệng, "Tà Hiểu Tinh, chiếc áo đầm trên người cô đang mặc, là loại mùa xuân mới nhất của SL đúng chứ? Năm nay bản thiết kế của SL sử dụng màu trắng đen xen kẽ cùng các đường nét tinh tế, thể hiện phong cách đơn giản mà quý phái, dẫn đến một làn sóng thời trang mới ..."

Tà Hiểu Tinh càng thêm đắc ý, "Không ngờ cô cũng có mắt nhìn chút đấy, đáng tiếc, cả đôi này cô cũng không mua nổi đâu!"

Lạc Thần Hi lộ ra vẻ tiếc hận vô cùng, thở dài, "Cái áo đầm này mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng vòng eo kéo quá thấp, người cao lớn mặc mới có vẻ rất có khí thế, nếu như mặc người lùn, thì coi như là một thảm kịch rồi! Và lại nếu phối hợp đối ứng da, thì càng đem chia đôi chân ngắn ra làm ba đoạn, nhìn vào cùng một con ếch không khác biệt là mấy."

Nghe được lời nói này, vẻ mặt của Tà Hiểu Tinh dần dần trầm xuống.

Cô ta cúi đầu, nhìn đôi ủng da dưới chân mình, nhất thời phát điên.

"Lạc Thần Hi, cô dám nói tôi chân ngắn? Còn mắng tôi là ếch? Cô muốn chết hả!"

Tà Hiểu Tinh tức đến xanh mặt cả mặt, xông lên muốn đánh người.

Lạc Thần Hi già bộ kinh sợ, hết sức vô tội nói: "Đừng kích động, đừng kích động nha! Tôi chỉ nói bộ trang phục này không thích hợp mặc mà thôi, đây là chuyện bất cứ nhà thiết kế nào cũng biết? Cô còn tự mình tìm đường chết!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Đúng là hiện trường của tai nạn xe cộ mà

Không ít người xung quanh cười trộm.

"Nói không sai, bộ quần áo, vóc dáng thấp người mặc vốn càng hiện ra chân ngắn, cùng với loại ủng kia nữa, không biết là nghĩ như thế nào?"

"Hình như cô ta không ý thức được chân của mình ngắn đúng không?"

"Không thể nào? Bản thân dài ngắn ra sao, trong lòng không hề có một chút chú ý gì sao? Nói cô ta giống như ếch, vẫn là cất nhắc cô ta đấy, kỳ thực chân không chỉ có ngắn, còn rất thô, nhìn thật giống cóc ghè như thế!"

"Trang phục trên người mình còn có thể phối hợp thành như vậy, người như thế này sao có thể làm nhà thiết kế thời trang được chứ?"

Nghe những lời đàm tiếu này, Tà Hiểu Tinh tức giận đến run rẩy.

Ý tứ trong lời nói của Lạc Thần Hi, rõ ràng chính là nói cô ta chân ngắn, hơn nữa còn nói bất cứ nhà thiết kế nào cũng biết, không phải là trào phúng cô trình độ chuyên môn không đủ sao, nói cho mọi người cô đến trường thức cũng không biết sao?

Thế nhưng, một mực Lạc Thần Hi không có chi mặt gọi tên, cô ta muốn thật nhảy ra xé cô, liền tìm đúng chỗ.

Nghĩ đến cô dễ lấy lòng cao tăng của tập đoàn SL, cổ ý chỉ một khoản tiền kếch sù mua đầy đủ một bộ trang phụ mới nhất mùa xuân của SL như thế, hiện tại, tiền đều chìm trong nước không nói, còn chữa lợn lành thành lợn què, đem mình trở thành một con ếch!

Các giám khảo của giải thi đấu mà nhìn thấy trang phục của cô ta như vậy, khẳng định cũng sẽ cho rằng cô ta không đủ chuyên nghiệp.

Dù sao, bọn họ cũng là nhà thiết kế cho nhãn hiệu thời thượng cao cấp nhất SL, có cái thiết kế ghê gớm nào mà chưa từng thấy qua chứ, làm sao đến mức như một sinh viên chưa từng va chạm với xã hội miệng còn hôi sữa, vừa nhìn thấy một chút sáng tạo, lại bị kinh sợ lớn như vậy!

Nhưng mà, khi bọn họ mở ra tập tác phẩm, nhìn kỹ vài tờ thiết kế, rất nhanh liền có người ngồi không yên.

"Andy thật sự không khuếch đại, tôi đã bao nhiêu năm chưa từng thấy nhà thiết kế thiên tài như vậy!"

"Đây thực sự là thiết kế của chính con bé kia sao? Cô ta xem ra vừa mới tốt nghiệp thôi mà?"

"Không được, tập tác phẩm này nhất định phải cho Thịnh tổng của chúng ta tự mình xem qua!"

Một nhà thiết kế tóc vàng thu hồi tập tác phẩm của Lạc Thần Hi, xoay người liền hướng phòng họp bên ngoài đi đến.

Lạc Thần Hi nhìn thấy bản thiết kế của bản thân được nhiều người vây đỡ xung quanh như thế, ban đầu còn rất đắc ý, thế nhưng bây giờ nhìn tập tác phẩm bị người lấy đi, cô nhất thời có chút ngấy người.

"Chờ đã, ông muốn mang tập tranh của tôi đi nơi nào?"

Người đàn ông có ria mép nằm nhoài trên bàn, uể oải đất nói rằng: "Thần Hi tiểu thư, cô không cần lo lắng, hẳn chỉ là muốn đem tập tác phẩm của cô cho Thịnh tổng của chúng tôi xem mà thôi."

"Thịnh tổng? Thịnh tổng nào cơ?"

"Tập đoàn SL của chúng ta còn có mấy Thịnh tổng nữa chứ? Đương nhiên là Thịnh Dục chủ tịch nhà thiết kế SL rồi!"

Thịnh Dục!

Nghe được danh tự này, Lạc Thần Hi đều sững sốt.

Thịnh Dục hiện nay là nhà thiết kế nổi danh nhất Trung Quốc, là người thiết kế, có thể gây sự cạnh tranh của toàn bộ nam nữ, một bộ lễ phục cao cấp được làm riêng do Thịnh Dục tự mình thiết kế, có thể bán ra với giá trên trời.

Người đàn ông tóc vàng muốn đem tập thiết kế của cô cho Thịnh Dục xem.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Con ruồi ở đâu bay đến đây vậy?

Tuy rằng Lạc Thần Hi rất có lòng tin với tác phẩm của mình, nhưng không nghĩ lại kinh động đến Thịnh Dục, nhận vật có danh tiếng hàng đầu ngành này như vậy.

Người tóc vàng đi rồi, các nhà thiết kế lại vây quanh Lạc Thần Hi hỏi mấy vấn đề.

Cuối cùng, người đàn ông có ria mép nói: "Thần Hi tiểu thư, chúng tôi còn phải tiếp tục phỏng vấn những người khác, phiền cô sang phòng bên cạnh chờ một lát, chắc phải một giờ nữa Thịnh tổng mới ghé qua đây.

"Vây... Cuộc phỏng vấn của tôi có được xem là đã thông qua không?"

"Thông qua, thông qua, đương nhiên thông qua rồi!" Người đàn ông có ria mép gật đầu lia lịa.

Suy nghĩ một chút, ông ta lại dặn dò tiếp: "Cô có một tháng để chuẩn bị, cô cần biến những bản vẽ này thành các bộ quần áo thực sự, hãy nắm bắt lấy thời gian, cố gắng biểu hiện cho tốt, tôi rất coi trọng cô đấy!"

Lạc Thần Hi cảm ơn người đàn ông có ria mép rồi trở về phòng họp bên cạnh.

Những người tham gia phỏng vấn lần lượt đi vào, và toàn bộ quá trình kéo dài cả buổi sáng.

Lúc trở lại, tất cả mọi người đều có vẻ buồn rầu.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của họ cũng có thể đoán được kết quả cuộc phỏng vấn như thế nào.

Lúc mà Tà Hiều Tinh trở lại phòng họp thì mặt mày hờn hờ, chỉ còn thiếu mỗi việc không viết bốn chữ "thông qua phỏng vấn" lên mặt mà thôi.

Nhìn thấy Lạc Thần Hi ngồi im trong góc không nói một lời, cô ta không nhện được mà cười nhạo một tiếng.

"Vừa nãy không phải nói rất dễ thông qua sao? Sao giờ lại không nói gì thế? Biết được trình độ của mình kém cỏi lắm đúng không? Giải thi đấu Hoa Phong là dành cho các nhà thiết kế có trình độ chuyên nghiệp, không phải chỉ nhìn mặt mũi đầu, có những người...đúng là tự coi trọng bản thân mình quá mức mà."

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, "ruồi ở đâu ra mà lại có thể ở đây ong ong loạn xạ cả lên vậy nhì.."

"Cô nói ai là ruồi chứ hả?!" Tà Hiều Tinh tức giận nói.

Bỗng nhiên, cửa phòng họp lại bị đẩy ra lần nữa.

Nhà thiết kế có ria mép đi vào, quét mắt nhìn hết mọi người ở đây một lượt.

"Cuộc phỏng vấn ngày hôm nay đã kết thúc, tiếp theo thay mặt cho ban tổ chức, tôi sẽ công bố kết quả."

Khi nghe nói đến chuyện này thì tất cả mọi người đều phấn chấn mà ngồi ngay ngắn lại và chờ đợi nhìn về phía người đàn ông có ria mép.

"Số 1, Sơ Húc. Số 3... Số 7... Số 12, Thần Hi... Số 16... Số 20, Tà Hiều Tinh. Tổng cộng có sáu người được vào vòng bán kết. Vòng bán kết cần mọi người phải chuẩn bị rất nhiều, mỗi người đều cần phải có hàng loạt quần áo may sẵn và phụ kiện trang trí. Sau này sẽ có một chuyên gia liên hệ với mọi người, hãy trở về chuẩn bị thật tốt nhé."

Người đàn ông có ria mép nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ đã, thầy Andy, xin thầy đợi một chút, có phải có chỗ nào nhầm lẫn hay không?"

Khi Tà Hiều Tinh nghe được kết quả của cuộc phỏng vấn thì đứng ngồi không yên, về mặt đầy kinh ngạc, đứng lên gọi người đàn ông có ria mép quay lại.

Tuy rằng rất nhiều nhà thiết kế đều thích sử dụng danh hiệu, không thích sử dụng tên thật, nhưng lúc Lạc Thần Hi báo danh cũng không phải tên thật. Thế nhưng, vừa nãy Tà Hiều Tinh nhìn thấy túi hồ sơ của Lạc Thần Hi trên danh sách thì biết cô chính là số 12.

Lạc Thần Hi vậy mà cũng được thông qua phỏng vấn!

Việc này thật sự không thể được!

Phỏng vấn với sơ tuyển không giống nhau.

Lúc sơ tuyển, mỗi một người dự thi chỉ cần đưa ra năm bản vẽ thiết kế là được, với nền tảng mỹ thuật khi học trung học của Lạc Thần Hi thì rất có khả năng có thể thông qua.

Thế nhưng, lúc phỏng vấn, người dự thi nhất định phải mang tới một tập tác phẩm hoàn chỉnh, nội dung không chỉ là bản vẽ thiết kế, mà còn có toàn bộ ý tưởng thiết kế, cấu trúc của mỗi một bộ trang phục, vải, vật liệu, bản vẽ...

Chuyện thiết kế thời trang không giống với suy nghĩ của người ngoài ngành chỉ cần sáng tạo là được.

Tạo ra một bộ trang phục với việc vẽ vời là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Có rất nhiều người vẽ một bản thiết kế, nhìn thì có vẻ rất đẹp, nhưng đến lúc may lên thì không hề tạo ra được tác phẩm.

Việc đó chính là sự thất bại thảm hại của việc thiết kế.

Chuyện này dính lứu rất nhiều đến thủ tục cùng quy trình chuyên môn, nó chỉ có thể được học trong học viện nghệ thuật danh tiếng, cái loại đại học hạng ba như Lạc Thần Hi, thực sự chưa chắc đã được dạy những kiến thức này.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 34: Chắc chắn đã từng làm việc gì đó không muốn ai biết

"Cò còn có vấn đề gì muốn hỏi sao?" Người đàn ông có ria mép hỏi.

Tà Hiểu Tinh chỉ vào Lạc Thần Hi, lớn tiếng nói: "Kết quả của cuộc phỏng vấn lần này có phải có gì nhầm lẫn hay không? Tôi biết người số 12 này, cô ta là người tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, chắc chắn không hề hiểu gì về thiết kế thời trang, người như cô ta thì làm sao có thể thông qua cuộc phỏng vấn này chứ?"

Người đàn ông có ria mép nhìn thấy cô ta chỉ vào Lạc Thần Hi thì không khỏi sững sờ.

Không nghĩ tới, người mà Tà Hiểu Tinh chỉ trích lại là người số 12, người có tác phẩm khiến người khác kinh điển nhất!

Người đàn ông có ria mép liếc nhìn cô ta, "Tà tiểu thư, cô đang nghi vấn tầm mắt của các nhà thiết kế của tập đoàn SL chúng tôi hay sao? Thực tế, người số 12 Thần Hi tiểu thư là người dự thi có tập tác phẩm xuất sắc nhất!"

"Cái...cái gì chứ?!"

Nghe nói như thế, những người dự thi ở đây đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Chẳng ai nghĩ tới, người bằng cấp kém cỏi nhất như Lạc Thần Hi lại có thể nhận được đánh giá cao như vậy.

Tà Hiểu Tinh càng ngày càng tức đỏ mặt.

Nghe đến vấn này cô ta còn trào phúng Lạc Thần Hi, nói cô chắc chắn là không qua được phỏng vấn, hiện tại những câu nói này của người đàn ông có ria mép này lại giống như một cái tát tàn nhẫn lên mặt của cô ta!

Tác phẩm của số 12 xuất sắc nhất...

Có ý gì vậy chứ?

Lẽ nào tác phẩm của Lạc Thần Hi còn có thể tốt hơn của cô ta.

Nhưng tập tác phẩm của cô ta đã từng mời nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài chỉnh sửa qua!

Tà Hiểu Tinh càng nghĩ càng không cam lòng, "Thầy Andy, tác phẩm của số 12 có vấn đề, đây tuyệt đối không phải là do cô ta sáng tạo ra!"

Nghe nói như thế, lòng này của người đàn ông có ria mép nhú lên.

"Tà tiểu thư, lẽ nào ý của cô là... người số 12 đã đem tác phẩm của người khác đến dự thi? Cô có chứng cứ gì không?"

Nếu như tập thiết kế của người số 12 thật sự không phải do chính cô vẽ thì chuyện đó sẽ rất nghiêm trọng.

Việc này liên quan đến danh dự của giải đấu Hoa Phong nên người đàn ông có ria mép nghiêm túc hơn.

Tà Hiểu Tinh bắt giác ghen tị.

Chúng cứ gì chứ? Cô ta làm gì có cái gì gọi là chứng cứ đâu?

Chỉ là không ưa việc Lạc Thần Hi có thể đi vào vòng thi bán kết nên bất giác kích động mà thôi...

Cô ta kìm nén một hồi lâu, mới nặn ra một câu: "Cò...bằng cấp của cô ta chính là chứng cứ! Tốt nghiệp loại trường học dở tệ kia thì làm sao có năng lực thiết kế ra cái gì hay ho chứ?"

"Tà Hiểu Tinh, đây mà cũng có thể coi là chứng cứ sao? Trình độ thiết kế có gì liên quan đến trường học chứ? Nếu như dựa vào cách nói của cô, giải thi đấu Hoa Phong cũng không cần phải tổ chức nữa, thôi thì trực tiếp lấy bằng cấp của người dự thi ra, từ cao đến thấp là được, cần gì phải thi đấu nữa chứ?"

Lạc Thần Hi cũng đứng lên, đi đến bên cạnh Tà Hiểu Tinh, không nhanh không chậm nói chuyện.

Người đàn ông có ria mép cũng cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

"Chuyện này, cuối cùng không thể tính là chứng cứ được. Tà tiểu thư, xin cô hãy chú ý lời nói của chính mình. Tùy tiện phỉ báng đối thủ cạnh tranh là hành vi cực kỳ ác độc, nếu lại tiếp tục như vậy, tôi sẽ phải hủy bỏ tư cách dự thi của cô."

Lời nói của ông rất nặng nề.

Về mặt của Tà Hiểu Tinh lúc thì xanh lúc thì trắng, trong lòng cực kỳ uất ức.

Cô ta cảm thấy bản thân mình nói không hề sai, rõ ràng Lạc Thần Hi là đồ rác rưởi, làm sao có thể hay hơn tác phẩm của cô ta cơ chứ?

Các nhà thiết kế của SL mất đầu mù sao?

Người đàn ông có ria mép dạy dỗ cô vài câu rồi xoay người rời đi.

Tà Hiểu Tinh cắn răng một chút rồi lại tiếp tục kêu lên, "Đợi một chút đã, thầy Andy, tôi có chứng cứ! Tôi từng là bạn học thời trung học với người số 12, tôi biết cô ta đã từng trúng tuyển học viện nghệ thuật hoàng gia, nhưng sau đó bởi vì đức hạnh không tốt mà bị trường học khai trừ!"

"Cò nói cái gì? Còn có chuyện như vậy sao?" Người đàn ông có ria mép trợn to mắt, hết sức ngạc nhiên.

Tà Hiểu Tinh vừa nhìn thấy có hi vọng thì nhanh chóng tiếp tục nói: "Thầy Andy, chắc cũng biết chuyện này chứ? Trường đại học nghệ thuật đứng đầu thế giới này, tuy đầu vào rất cao, nhưng sẽ không dễ dàng khai trừ sinh viên, hơn nữa còn lấy lý do đức hạnh không tốt. Người số 12 nhất định đã làm chuyện gì đó không muốn để cho người khác biết!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 35: Nhất định phải làm cô tiếc nuối cả một đời

Tà Hiểu Tinh khiến cả phòng họp rối loạn.

Học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y!

Đây có thể xem như là thiên đường của các nhà thiết kế trẻ tuổi.Điều kiện nhập học của học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y luôn cực kỳ hà khắc, số lượng sinh viên nhập học hàng năm trên toàn thế giới không quá năm mươi người, mỗi người đều chính là thiên tài trong số các thiên tài.

Chẳng ai nghĩ tới, Lạc Thần Hi lại từng là sinh viên của học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y!

Lại còn bị đuổi học!

Ở học viện nghệ thuật hoàng gia, chuyên thi không đạt mà chủ động xin nghỉ học không hề ít, nhưng vì đức hạnh không tốt mà bị đuổi học... Chuyện này khá là hiếm hoi.

Với người học nghệ thuật thì tư tưởng luôn thoáng hơn những người người bình thường.

Chuyện mà rất nhiều người coi đó là vi phạm đạo đức, nhưng nó lại là chuyện vô cùng bình thường trong mắt những nhà làm nghệ thuật.

Việc có thể bị học viện nghệ thuật hoàng gia xem xét đức hạnh không tốt thì quả thực là...

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều nghĩ đến một chuyện đầu tiên.

"Lẽ nào, kúc người số 12 ở học viện nghệ thuật hoàng gia, đã từng sao chép tác phẩm của người khác? Bằng không sao có thể bị đuổi học cơ chứ?"

"Đúng không vậy? Tôi nghe nói cô ta mở một bữa tiệc dã man ở trong trường học, bị bắt đến đồn cảnh sát, rồi bị đuổi học đấy!"

"Đây chắc là lý do duy nhất đấy?"

"Tôi nghĩ vậy..."

Tà Hiểu Tinh nhoen miệng cười, "Lạc Thần Hi, cô cũng đừng giả vờ giả vịn nữa, cô có cái quá khứ đen tối trần trụi như vậy! Còn nghĩ sau khi bị đuổi học sẽ làm người lương thiện sao. Thật không ngờ hôm nay cô còn đến đây lừa gạt cả tập đoàn SL. Cũng là bạn trung học của cô, đối với tôi quả thực là một sự sỉ nhục mà!"

Người đàn ông có ria mép cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Thần Hi, phiền cô hãy giải thích một chút, chuyện mà Tà Hiểu Tinh nói có phải là sự thật hay không?"

Về mặt của Lạc Thần Hi có chút trắng xám, nhưng vẫn âm trầm nói: "Tôi không biết ông đang muốn hỏi điều gì? Tôi đúng là đã từng học tại Học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y, cũng vì một số lý do mà bị đuổi. Chỉ là, tôi không có quá khứ đi sao chép tác phẩm của người khác, tác phẩm lần này tham gia giải đấu Hoa Phong hoàn toàn đều do tôi tạo ra."

Chính bản thân của người đàn ông có ria mép cũng không quá tin việc tác phẩm của Lạc Thần Hi là do sao chép.

Một tác phẩm thiên tài như thế, đã mấy năm nay hầnhà chưa từng nhìn thấy rồi.

Cũng không phải là rau cải trắng, làm sao có thể tùy tiện mà có thể lôi ra đây được chứ?

Nghe có nói như thế, người đàn ông có ria mép gật gù, "Chuyện này tôi đã biết, sau này chúng tôi sẽ tìm người xác thực, còn trước hết bây giờ coi như cô đã thông qua rồi..."

"Như vậy sao được chứ?" Tà Hiểu Tinh lại chen vào, "Thầy Andy, làm sao một người đi sao chép lại có thể thừa nhận hành vi sao chép của bản thân mình chứ? Cô ta chỉ đang lừa gạt mọi người mà thôi! Lạc Thần Hi, cô nói cô chưa từng sao chép, vậy cô có thể nói rõ, nguyên nhân cuối cùng khiến cô bị đuổi học hay không hả?"

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Lạc Thần Hi, chờ đợi câu trả lời của cô.

Nhưng mà Lạc Thần Hi chợt im lặng, sắc mặt cũng càng thêm trắng xám.

"Cô nói đi chứ! Có gì thì cô hãy nói đi!"

Nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lạc Thần Hi, Tà Hiểu Tinh cảm giác mình nhất định là nói trúng rồi, càng dương dương tự đắc mà ép hỏi.

Tay phải của Lạc Thần Hi nắm chặt thành quyền, móng tay nhọn ghim vào trong lòng bàn tay, nhưng hoàn toàn không có cảm giác đau đớn gì cả.

Bốn năm trước...

Mỗi lần nghĩ đến chuyện quá khứ kinh hoàng rồi phải nhắc lại cũng khiến cô đau đớn thấu tận tâm can.

Nó không chỉ hủy sự nghiệp, hủy đi tương lai sáng lạn của cô, thậm chí, còn khiến cô phải trả giá nặng nề đến hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn lần..

Nhất định phải làm cô tiếc nuối một đời.

"Thế nào hả? Không nói ra được chứ gì? Muốn không ai biết chuyện xấu, thì trừ phi mình đừng làm! Cô còn không biết đường nhanh chóng rút ra khỏi tập đoàn SI này ngay sao hả?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Thần Hi nhìn Tà Hiểu Tinh, cố gắng khống chế tình cảm của mình, giọng nói lạnh lùng "Tôi đã nói rồi, tôi bị đuổi cùng việc sao chép không có chút liên quan gì, là vì một số các lý do cá nhân mà thôi. Đây là việc cá nhân của tôi, tôi không có nghĩa vụ phải trình bày cho những người xa lạ."

Nghe xong lời này, thì người đàn ông có ria mép cũng không nhịn được mà cau mày.

Hắn không ngờ, đã đến mức này rồi mà Lạc Thần Hi còn không chịu nói rõ nguyên nhân chính xác của việc bị đuổi học.

Lẽ nào, thực sự chuyện đó đúng như Tà Hiểu Tinh nói sao?

"Thần Hi tiểu thư, nếu như vậy, sợ là chúng ta không thể nào chấp nhận tư cách dự thi của cô được nữa..."

"... Sao lại ồn ào đến vậy chứ?"

Ngay lúc này, có một giọng nói trầm thấp phía sau cửa truyền đến, ngắt lời hắn.

Người đàn ông có ria mép vừa quay đầu lại, lập tức trở nên kinh hoàng, "Thình... Thình tổng!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cay mắt

Một dáng người cao lớn đang đứng trước cửa phòng họp.

Khuôn mặt điển trai anh tuấn đủ sánh ngang với bất kỳ một người mẫu nam nào, và chiếc áo khoác màu đen làm nổi bật cảm giác cầm đực mạnh mẽ, mọi góc độ đều cực kỳ đẹp trai.

Chỉ là có vẻ khá thiếu kiên nhẫn.

"Thịnh tổng? Thịnh tổng nào? Đây là cán bộ cấp cao của tập đoàn SL sao?"

"Thậm chí ngay cả Thịnh tổng mà anh cũng không biết! Đó là chủ tịch của tập đoàn nhà thiết kế SL Thịnh Dục đó! Còn được gọi là "Bố già thời trang", là nam thần thời trang có tiếng nói nhất trong nước!"

"Bên ngoài anh ấy còn đẹp trai hơn cả trên những bìa tạp chí! Trời ạ, chúng ta đúng là quá may mắn mà, lại có thể tận mắt nhìn thấy anh ấy. Nghe nói khó khăn lắm một năm Thịnh tổng mới đến thăm tổng bộ công ty được mấy lần..."

Những người dự thi bàn luận rôm rả, vẻ mặt cũng lộ rõ sự hưng phấn.

Tầm mắt của Lạc Thần Hi nhìn đến Thịnh Dục.

Đây chính là "Bố già thời trang" trong truyền thuyết, trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, xem ra còn chưa tới ba mươi tuổi.

Thịnh Dục nhướn mày, "Andy, lão Hoàng không phải nói là lần này xuất hiện nhà thiết kế thiên tài sao? Người đó đang ở đâu? Thời gian của tôi rất quý giá, nhanh đưa cô ta đến đây cho tôi gặp."

"Híc, cái này thì..."

Lúc đó, mồ hôi lạnh trên trán của Andy liền chảy ròng ròng.

Không ngờ Thịnh Dục lại đến ngay lúc này.

Ban đầu bọn họ phát hiện thiên tài hiếm có, còn hào hứng chạy đến Thịnh tổng khoe khoang thành tích, kết quả thì, tra ra được người này lại có quá khứ đen tối về việc sao chép!

Điều này khiến hắn không biết nên trình bày như thế nào với Thịnh Dục?

"Khụ khụ, Thịnh tổng... Lúc phỏng vấn có xảy ra chút việc ngoài ý muốn nên chúng tôi đã phạm chút lỗi nhỏ... Không bằng mời anh về văn phòng nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, sau đó sẽ giải thích tỉ mỉ cho ngài nghe..."

"Hai giờ chiều ngày hôm nay, buổi ra mắt sản phẩm mùa xuân mới của SL sẽ bắt đầu. Ông có biết tôi bỏ bao nhiêu việc để tới đây không hả? Bớt nói nhảm đi, ông chỉ cần nói cho tôi, bản tác phẩm này rốt cuộc là của ai?"

Thịnh Dục lấy một tập tác phẩm từ trong áo gió ra, quơ quơ trước mặt người đàn ông có ria mép.

Bìa ngoài in số "12" to lớn ngay lập tức làm cay mắt Tà Hiểu Tinh.

Thịnh Dục lại chọn tập tác phẩm của Lạc Thần Hi? Còn chỉ thẳng tên muốn tìm cô ta nữa chứ?

Làm sao có thể như vậy được chứ? Làm sao Thịnh Dục có thể để ý cái tác phẩm chết tiệt kia của cô ta chứ?

"Thịnh tổng..." Tà Hiểu Tinh nhận không được, mở miệng.

Thịnh Dục nheo mắt lại, "Tập tác phẩm này là của sao?"

Hắn vừa nói, vừa nhìn vấy trên người của Tà Hiểu Tinh, nhìn thấy đôi ủng da cô mang thì lông mày lập tức nhíu lại, "Không có khả năng làm thi phải?"

Nhận ra được tầm mắt của Thịnh Dục và nghe thấy câu hỏi của hắn, mặt của Tà Hiểu Tinh nhanh chóng đỏ bừng lên.

Thịnh Dục ghét cô mặc đồ này giống y như Lạc Thần Hi!

"Tập tác phẩm này đúng là không phải của em, thế nhưng..."

"Không phải cô, vậy thì cô nói cái gì chứ? Tôi hỏi cô sao?"

Tà Hiểu Tinh bị hai câu nói của hắn làm cho giận dữ và xấu hổ nhưng cũng không thể không nói tập tác phẩm này là sao chép! Người số 12 kia đã từng bị học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y đuổi học vì đức hạnh không tốt! Anh tuyệt đối đừng để bị cô ta lừa gạt!

Nghe thấy những lời này, cuối cùng Thịnh Dục lần đầu tiên cũng nhìn thẳng về phía Tà Hiểu Tinh.

"Cô nói cái gì?"

Tà Hiểu Tinh cho rằng Thịnh Dục tin mình nên càng thêm hưng phấn, nhanh chóng thêm mắm dặm muối lặp lại từng chữ những câu đã nói trước đó với người đàn ông có ria mép.

Nói xong, cô kiêu khích liếc nhìn Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi luôn trong bộ dạng nữ vương ăn trên ngồi trước, không hề thực sự coi bản thân mình là thiên tài sao?

Không phải ngày hôm nay cũng bị tập đoàn SL đuổi ra hay sao chứ!

Nói không chừng còn bị toàn bộ giới thời trang phong sát.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 37: Nói cô ngu xuẩn, cũng đã quá xem trọng cô rồi

"Cô nghĩ tôi cũng ngu xuẩn như cô sao hả?" Thịnh Dục cong môi trào phúng mà nói.

Tà Hiểu Tinh vội vàng hùa theo, "Lạc Thần Hi, cô không nghe thấy Thịnh tổng nói gì sao? Cô sao chép còn dám đến tập đoàn SL bêu xấu chính mình, cô cho rằng tất cả mọi người đều sẽ ngu xuẩn như cô sao hả?"

Lời của cô ta vừa thoát ra khỏi miệng thì tất cả mọi người trong phòng họp đều nhìn cô ta bằng một ánh mắt kỳ lạ khác thường.

Ngay cả Thịnh tổng đang mắng ai cô ta cũng không biết hay sao?

Tà Hiểu Tinh còn không hề hay biết, vẫn treo bộ mặt đắc ý như cũ, cho là mình đang làm chuyện rất tốt đẹp, một công đôi việc.

Vừa vạch trần được bộ mặt thật của Lạc Thần Hi, lại vừa lấy được lòng Thịnh Dục.

Thịnh Dục dường như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, "Nói cô ngu xuẩn cũng đã quá xem trọng cô rồi! Với trí thông minh này của cô, làm sao có thể trà trộn vào cuộc phỏng vấn của giải thi đấu Hoa Phong nay vậy hả? Andy, làm sao mà các ông có thể thông qua như vậy hả? Công ty dùng tiền mời các ông tới để chơi à?"

Người đàn ông có ria mép đến nằm cũng trúng đạn, hết sức phiền muộn, hận không thể đá Tà Hiểu Tinh ra khỏi tập đoàn SL ngay lập tức.

Sao lại có cái loại người nghe không hiểu tiếng người đến ngớ ngẩn như vậy chứ!

Cuối cùng Tà Hiểu Tinh cũng cảm thấy có điểm không đúng, "Thịnh... Thịnh tổng, chuyện này giờ tôi nói đều là sự thật mà. Thiết kế của Lạc Thần Hi nhất định có vấn đề, là sao chép..."

"Cô nói cái này là sao chép sao?" Thịnh Dục giờ tập tác phẩm trong tay lên, bật ra một tiếng cười gần xem thường nói, "Tác phẩm thiên tài như thế này, cô cũng đi mà sao chép một bản cho tôi xem nào?"

Lần này, cuối cùng Tà Hiểu Tinh cũng phản ứng lại.

Nghe ra Thịnh Dục đứng về phe của Lạc Thần Hi.

Nhất thời mặt cô ta đỏ lên, "Thịnh tổng, tôi... Nhưng mà... cô ta thật sự bị học viện nghệ thuật hoàng gia nước Ý đuổi học, hơn nữa còn..."

"Tôi không quan tâm cô có ý gì, tôi chỉ biết, hàng năm tập đoàn SL đều tổ chức giải thi đấu nhà thiết kế Hoa Phong, mấy năm rồi đều không tìm ra được tác phẩm nào có thể xuất sắc hơn tác phẩm này. Cô nói cho tôi biết cô ta có thể đi sao chép ở chỗ nào được?"

"Tôi... Tôi..." Tà Hiểu Tinh cuối cùng cũng không nói nên lời.

Những người dự thi khác cũng đều bị chấn động bởi lời nói này.

Thịnh Dục lại đánh giá cao tác phẩm của Lạc Thần Hi đến như thế!

Không có ai nghi ngờ ánh mắt của Thịnh Dục cả.

Nếu vậy thì cô nghĩa là tập thiết kế của Lạc Thần Hi thật sự xuất sắc đến dị thường, người đàn ông có ria mép nói cô ta là một trong những người dự thi tốt nhất, thật sự là quá khiêm tốn rồi!

Thịnh Dục nói xong, lại tiếp tục tìm người, "người số 12 này đâu? Rốt cuộc có ở đây không hả?"

Lạc Thần Hi đứng dậy, "Thịnh tổng, tôi chính là người số 12."

Thịnh Dục đánh giá cô một lúc, rồi khẽ gật đầu, "Bây giờ giống như lời nói lúc này của tôi, có vài người mặc SL, thực sự là đang si nục thiết kế của tôi mà!"

Sắc mặt của Tà Hiểu Tinh càng ngày càng trắng bệch.

Câu nói trào phúng này nói đến ai thì không cần nói cũng biết.

Lạc Thần Hi nhin không được cười khúc khích.

Cái miệng này của Thịnh Dục thực sự là quá độc địa rồi! Chỉ cần vài ba câu, đã khinh bỉ Tà Hiểu Tinh từ đầu đến chân luôn!

Cô còn tưởng, vị boss già thời trang này sẽ cực kỳ cao ngạo, lạnh lùng, không ngờ lại là người độc mồm độc miệng như thế!

Thịnh Dục nhìn Lạc Thần Hi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Vị tiểu thư số 12 này, muốn chứng minh cô không sao chép thì cách tốt nhất là tạo ra một bản thiết kế mới khác. Tôi sẽ ra đề cho cô, sau khi cô hoàn thành xong tác phẩm, tất cả những người dự thi ở đây sẽ cho điểm, quyết định cô sẽ đi hay ở lại. Cô có dám tiếp nhận cách khiêu chiến này hay không?"

Lạc Thần Hi ban đầu có chút bất ngờ nhưng cô cũng gật đầu rất nhanh, "Có thể, tôi đồng ý tiếp nhận."

Trong mắt của Thịnh Dục loé ra một tia tán thưởng.

"Được, vậy thi cô đi theo tôi."

Sau khi hai người rời đi thì nhất thời tất cả phòng họp đều xôn xao.

Thịnh Dục còn muốn ra đề, để Lạc Thần Hi hoàn thành thiết kế tại chỗ này! Hơ nữa, còn đề bọn họ làm giám khảo!

Chuyện này thật sự làm khó người ta quá mà!

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, ở đây nhà thiết kế đều là đối thủ cạnh tranh của Lạc Thần Hi, ai mà không muốn gạt đối thủ lợi hại nhất ra khỏi chứ, ai sẽ cho cô ta điểm cao chứ?

Lạc Thần Hi còn dám đồng ý!

Cô ta điên rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Không hề hiểu chuyện một chút nào

Tập đoàn Mục thị.

"Tổng giám đốc, đây là tình hình tài chính chung của tập đoàn chúng ta trong quý này..."

Trác Phong báo cáo xong xuôi mọi thứ thì cẩn trọng nhìn sắc mặt của Mục Diệc Thần.

Không biết tại sao, hần luôn cảm thấy tổng tài đại nhân hôm nay có chút mất tập trung.

Có mấy lần hần ngẩng đầu lên nhìn, thậm chí còn cảm thấy tổng giám đốc đang ngăn người...

Không không không, việc này không thể nào xảy ra được!

Trác Phong nhanh chóng lắc đầu, muốn xóa tan cái suy nghĩ hoang đường trong đầu mình đi.

Đại thiếu gia từ trước đến giờ là người cuồng công việc, làm sao có thể trong lúc làm việc mà ngăn người được cơ chứ?

Mục Diệc Thần hơi nhướn mày, ánh mắt thâm trầm, vì mặt lạnh lùng khiến Trác Phong càng nơm nớp lo sợ, chỉ lo báo cáo vừa nãy có vấn đề gì.

Chờ một hồi lâu vẫn chưa thấy chỉ thị của Mục Diệc Thần.

"Tổng... Tổng giám đốc."

Đột nhiên Mục Diệc Thần tỉnh lại, sắc mặt càng đen, "Cậu đã báo cáo xong chưa?"

"Vâng... rồi ạ..."

"Vậy cậu đi ra đi, để báo cáo lại đây!"

Chờ Trác Phong đi ra ngoài, Mục Diệc Thần mới không nhịn được mà đập bàn một cái.

Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Lúc hần đang nghe báo cáo của cấp dưới lại có thể thất thần.

Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, hân đã cảm thấy không đúng, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kia không ngừng hiện ra trong đầu.

Không thể ngừng được việc suy đoán, cái người phụ nữ nhỏ nhắn như mèo kia có đến muộn hay không? Lại còn...sao không gọi điện cho hân chứ?

Hôm qua hân đã cho phép cô có thể điện thoại cho hân rồi mà, không phải cô ấy đã đồng ý gọi điện hay sao?

Nhỏ lúc trước, khi Lạc Thần Tâm vừa mới đính hôn với hân xong, cứ một ngày ba bữa đều gọi điện thoại đến tập đoàn Mục thị, mãi đến khi Mục Diệc Thần bảo cô ta đừng nào loạn cô ta mới thôi hay sao!

Tại sao lần này lại không gọi chứ?

Ngay lúc này, điện thoại di động của hân đang đặt trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Về áo nào trên mặt của Mục Diệc Thần biến mất không còn một chút dấu vết, nét mặt trở nên kiêu căng. "Quả nhiên, mình biết ngay là người phụ nữ này không thể nhận được mà! Lúc làm việc còn tùy tiện gọi điện thoại, không hề hiểu chuyện một chút nào! Phải cho cô ta biết thế nào là quý cù mới được!"

Hân cố ý để tiếng chuông reo một hồi lâu mới nghe.

Âm thanh lạnh lùng bật ra: "Tôi đã nhớ tôi nói với cô, không có việc gì thì không cho phép cho gọi tôi rồi mà."

"Tên nhóc thói tha, ngay cả điện thoại của bà mà còn không nghe nữa sao?"

"Bà? Sao bà lại gọi điện thoại cho cháu?"

Trong nháy mắt vẻ mặt của Mục Diệc Thần liền bình tĩnh trở lại.

Sao không phải của người phụ nữ kia chứ!

"Nếu như bà không gọi điện thoại thì cháu còn nhớ mình có một người bà hay không? Bộ xương già yếu này của bà cũng sắp bước vào quan tài rồi đấy, cũng không trách được tại sao các cháu không muốn nói chuyện với bà!"

"Bà ơi, sao bà lại nói như vậy chứ?" Mục Diệc Thần dờ khóc dờ cười.

Kể từ năm ngoài sau khi được cứu sau một cơn bệnh nặng, bà Mục đột nhiên giống như biến thành một người khác vậy.

Trước đây tình thân tích cực, không khác gì thanh niên nhưng hiện tại lại hết sức bi quan, dù há mồm hay ngậm miệng đều nói mình sống không được bao lâu nữa.

"Cháu còn ngại không nói hay sao! Sức khỏe của bà không tốt, không thể tham dự được hôn lễ của cháu, cháu còn không đưa cô dâu đến đây cho bà gặp nữa! Có phải cháu còn oán giận bà để cháu cưới một người phụ nữ mà cháu không thích hay không hả?" Giọng điệu của bà Mục hết sức mất mát.

Nghe nói thế, Mục Diệc Thần mím môi.

Nói oán giận thực sự là quá nhẹ nhàng, lúc đó xem chút nữa hân phát điên, hận không thể bóp chết người phụ nữ kia ngay tại chỗ!

Nhưng bây giờ...

Nghe được lời dận dò từ đầu bên kia của bà Mục, bảo hân đưa cô dâu tới thăm bà thì Mục Diệc Thần do dự một chút, rồi đồng ý.

Cúp điện thoại, hân lập tức tìm danh bạ điện thoại gọi cho Lạc Thần Hi.

Chính bản thân hân cũng không nhận ra, động tác của mình lại khẩn trương như thế nào.

Nhưng mà...

"Lại dám tắt máy?!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tôi rất coi trọng cô, cô gái khả ái của học viện nghệ thuật hoàng gia

Ở bên kia, Thịnh Dục trực tiếp dẫn Lạc Thần Hi đến lầu một.

Nhìn các công nhân viên cực kỳ bận rộn ở bên trong, Lạc Thần Hi kinh ngạc nói: "Chuyện này...đây là..."

"Hậu trường của buổi họp báo cho sản phẩm mùa xuân của SL. Được rồi, không có thời gian đâu, cô đi theo tôi đến đây."

Vừa nãy ở trong phòng họp lầu trên, Thịnh Dục đã nói hân đang chuẩn bị cho buổi họp báo sản phẩm mới ngày hôm nay, nhưng Lạc Thần Hi không nghĩ hân lại dẫn cô đến chỗ này.

Đối với nhà thiết kế tuổi trẻ mới đến mà nói, hậu trường chính là nơi học tập tốt nhất.

Có điều, Lạc Thần Hi chưa kịp xem cái gì đã bị Thịnh Dục kéo vào một phòng làm việc trống trải.

"Cô cũng học ở học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y sao?". Thịnh Dục ngồi xuống, rồi bắt đầu đặt câu hỏi.

Lạc Thần Hi gật gù, "Thịnh tổng, lẽ nào anh là đàn anh khóa trên của tôi sao?"

"Không phải, cô nghĩ quá nhiều rồi."

Lạc Thần Hi: "..."

Vậy tại sao vừa nãy hân lại nói từ "cũng" cơ chứ?

"Tôi ở trường bên cạnh." Thịnh Dục mỉm cười và liếm môi.

Lạc Thần Hi: "....."

Hàng xóm của học viện nghệ thuật hoàng gia, là trường nghệ thuật danh giá---- trường đại học của Saint George.

Hai trường chính là kẻ thù, thường công khai diss đối phương, ngay cả học sinh tốt nghiệp của hai trường cũng không đội trời chung, ở các tuần lễ thời trang mà gặp nhau có khi còn công khai vạch trần lẫn nhau.

"Lúc tôi còn đi học, thích nhất là đến học viện hoàng gia để chơi, thích nhất là đáng về trường cô không ưa tôi lại không làm gì được tôi. Lúc đó, học viện hoàng gia các cô nhìn thấy tôi liền chạy đi, còn ném cho tôi cái danh hiệu "ác ma"." Về mặt của Thịnh Dục có chút hoài niệm.

Lạc Thần Hi: "....."

Chết tiệt, sao cô lại có cảm giác như đưa dê vào miệng cạp thế nhỉ?

Cô có một chút hối hận khi đồng ý cuộc phỏng vấn này rồi.

"Khu khu, Thịnh tổng, rất vinh hạnh có thể được nghe sự tích vinh quang của anh trước đây, chỉ là, có phải anh nên đưa đề bài cho tôi rồi không? Thời gian của anh rất quý giá, tôi không dám làm mất thời gian đâu!" Lạc Thần Hi cười gượng hai tiếng, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Nếu đề cho Thịnh Dục nói tiếp, cô cảm thấy mình không có khả năng sống sót rồi khỏi phòng làm việc này đâu.

Thịnh Dục nghe vậy, cũng không có dây dưa, trực tiếp đứng lên.

"Không sai, thời gian đúng là không còn nhiều, đến đây đi, đề của cô ở đây."

Thịnh Dục đi đến phòng phía bên phải, kéo một tấm màn sân khấu to lớn ra.

Lạc Thần Hi nhìn sang, bất giác trợn to hai mắt.

Đằng sau tấm màn sân khấu là một bộ lễ phục cao cấp được làm riêng vô cùng tỉ mỉ.

Lễ phục được cắt, chọn phong cách kiểu đơn giản đầy tiêu chí của Thịnh Dục, cổ áo lớn, phối hợp với làn váy hơi mềm mại, vừa khéo làm nổi bật đường cong ở eo.

Phần ngực của váy cùng vị trí vai áo được thêu bằng chỉ lụa đen với họa tiết hoa văn phức tạp và nhiều màu sắc, sự kết hợp hai màu đen trắng khiến bộ lễ phục này lộ ra khí chất cao quý mà lãnh diễm.

Khi Lạc Thần Hi đến gần, cô mới phát hiện ra bộ lễ phục này dùng chất liệu cũng rất đặc biệt.

Nhìn từ các góc độ khác nhau, sẽ có những phản quang khác nhau, thể hiện những phong cách cực kỳ đa dạng.

"Đây là sản phẩm chủ chốt cho buổi họp báo chiều nay."

Thanh âm của Thịnh Dục bỗng nhiên vang lên, khiến Lạc Thần Hi đột nhiên búng tỉnh ngộ.

"À... Thiết kế này nhất định sẽ gây nên náo động đó! Nhưng mà nó liên quan gì tới việc phỏng vấn của tôi chứ..."

Thịnh Dục hững hờ đáp lại: "Đương nhiên có liên quan rồi. Bộ lễ phục này chỉ là bản thiết kế, bỏ ra thời gian ba tháng mới sửa xong được bản thảo, để chế tác được, chuyên gia phải mời mười người thêu cao cấp cùng làm việc một tháng mới hoàn thành được, nhưng tôi luôn cảm thấy nó thiếu một thứ gì đấy, vẫn chưa được hoàn mỹ."

Lạc Thần Hi nháy mắt một cái, theo bản năng mà hỏi: "Thiếu cái gì chứ?"

Thịnh Dục nhíu miệng, cười có chút nham hiểm, "Tôi cũng không biết thiếu cái gì, chỉ là cảm giác như thế. Vì thế, đề thi của cô là: tìm ra vấn đề, và chỉnh sửa nó."

Lạc Thần Hi trừng mắt nhìn Thịnh Dục, quả thực muốn mắng người!

Cô nghĩ đề thi của Thịnh Dục là một câu hỏi, nhưng cũng không nghĩ lại là đưa ra kiến nghị!

Là đang đùa với cô sao?

Nhà thiết kế hàng đầu như Thịnh Dục còn không nhìn ra vấn đề, còn bảo một con chim nhỏ vừa mới tốt nghiệp như cô chỉnh sửa?

"Ha, đúng rồi, nhắc nhở cô một chút. Hai giờ chiều, cuộc họp báo kia sẽ bắt đầu, vì thế, cô chỉ có... ba tiếng mà thôi." Thịnh Dục cười ha ha, "Cố gắng cố lên, tôi rất coi trọng cô, cô gái khá ái của học viện nghệ thuật hoàng gia!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Họ không phải người cùng một thế giới

Thịnh Dục nói xong, liền ngang rời đi.

Nghe tiếng cười nham hiểm của hắc vang xa, Lạc Thần Hi cảm nhận sâu sắc được vì sao hắc lại bị các học sinh của học viện hoàng gia gọi là "ác mã".

Hắc vốn dĩ không có ý muốn cho cô thông qua sát hạch chứ gì?

Lạc Thần Hi âm thầm phun máu một lúc và khi bình tĩnh lại, cô vẫn đứng trước chiếc váy lễ phục cao cấp này và nghiêm túc suy nghĩ về nó.

Ít nhất Thịnh Dục không nói sai dù là một chút.

Bộ lễ phục này mới nhìn thì có vẻ như rất hoàn mỹ, nhưng bình tâm mà xem xét thêm vài lần thì lại có cảm giác giống như thiếu thiếu cái gì đó.

Đối với một nhà thiết kế mong muốn sự hoàn hảo tuyệt đối thì luôn cảm thấy bị thiếu chút gì đó.

"Thiếu cái gì vậy? Rốt cuộc là bị thiếu cái gì đây?"

Lạc Thần Hi đi xung quanh bộ lễ phục vài vòng, bỗng nhiên ánh mắt của cô sáng lên, "Biết rồi!"

Ba tiếng sau.

Người đàn ông có ria mép Andy vội vã chạy tới hậu trường của chương trình, tìm Thịnh Dục, "Thịnh tổng, bộ lễ phục chủ chốt đã được đem đến rồi."

"Ồ? Vậy ông có thấy Thần Tinh không? Có ấy! hoàn thành đề thi mà tôi ra rồi sao?"

"Tôi đã xem rồi, Thần Tinh nói, đáp án của cô ấy sẽ ở trên lễ phục đó, anh đi xem sẽ biết ngay. Thịnh tổng, cuối cùng ngài đã ra cho cô ấy đề gì vậy? Không phải vẽ ra tập tác phẩm sao?"

Về mặt của người đàn ông có ria mép đầy ngu ngơ, căn bản không hiểu họ đang nói chuyện bí ẩn gì nữa.

Thịnh Dục nhíu mày, bước nhanh tới hậu trường, lúc nhìn thấy bộ lễ phục đó hắc liền sững sờ, lập tức sự kinh diễm trong đáy mắt càng ngày càng hiện rõ ràng.

Một lúc sau, hắc mới mở miệng.

"Tôi đúng là càng ngày càng không hiểu được..."

Người đàn ông có ria mép càng mơ hồ hỏi, "Thịnh tổng, ngài đang nói cái gì vậy? Không hiểu cái gì cơ?"

"Tôi không hiểu... Làm sao mà học viện nghệ thuật hoàng gia có thể khai trừ cô ấy được nhỉ? Cô gái thiên tài như vậy, dù làm bất cứ việc gì thì cũng đều có thể tha thứ được!"

Lúc này, những người dự thi đợi trong phòng họp đều có chút thiếu kiên nhẫn.

Ba tiếng trôi qua, Lạc Thần Hi như thể biến mất với Thịnh Dục mà không hề xuất hiện.

Nhưng bọn họ lại không được phép rời đi.

Cõi lòng của Tả Hiểu Tinh tràn đầy sự nghi hoặc: "Cuối cùng Lạc Thần Hi đã làm gì chứ? Lễ nào việc sao chép bị vạch trần, đã bị Thịnh tổng đuổi thẳng ra ngoài rồi sao?"

Đúng lúc này, người đàn ông có ria mép đi vào.

"Xin lỗi, đã để mọi người đợi lâu như vậy. Kết quả của cuộc phỏng vấn thứ hai của người số 12 Thần Tình vẫn chưa có. Hay là như vậy đi, mọi người nếu thấy quá buồn chán có thể đến lầu một xem chương trình. Hôm nay đúng dịp họp báo giới thiệu sản phẩm mùa xuân mới của tập đoàn SL chúng tôi."

Mọi người không thấy Lạc Thần Hi đều rất thất vọng, nhưng sau đó lại nghe thấy người đàn ông có ria mép nói bọn họ có thể đi xem buổi trình diễn mùa xuân năm nay của SL!

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều kích động.

"Chuyện này... Chúng ta cũng may mắn thật đấy!"

"Hàng năm ngoại trừ các nhân vật đỉnh đám của giới thời trang, chỉ có những minh tinh "hot" mới được SL mời, tôi nằm mơ cũng muốn đến xem một lần, không ngờ hôm nay lại có cơ hội như vậy!"

"Quá tốt rồi! Ngày hôm nay đến thực sự là đúng rồi!"

Tà Hiểu Tình càng lúc càng cười to hơn.

Cô có thể có cơ hội xem chương trình thời trang này, mà Lạc Thần Hi thì bây giờ không biết đang ngồi ở góc nào ngồi thiết kế!

Đây chính là chênh lệch!

Lạc Thần Hi của bây giờ đối với cô ta đã không phải người của một thế giới.

Những người dự thi đi theo người đàn ông có ria mép vào cánh cửa phụ của chương trình.

Mặc dù chỉ có thể đứng xem chương trình ở đằng sau, nhưng họ cũng hưng phấn đến mức muốn ngất đi.

"Thầy Andy, thực sự cảm ơn thầy rất nhiều. Nếu sau này lại có thêm cơ hội như vậy, mong thầy có thể liên hệ với tôi, tôi có thể làm chương trình miễn phí."

Tà Hiểu Tình cực kỳ nịnh hót người đàn ông có ria mép, trao đổi Weixin với hắn, hy vọng có thể ôm cái bắp đùi này.

Cũng lúc này...

"Kỳ quái, tại sao lại nghe được tiếng của Tà Hiểu Tình chứ? Là ảo giác sao?"

Ngồi ở hàng ghế đầu tiên của chương trình về mặt của Lạc Thần Hi đầy nghi hoặc, ngoáy ngoáy lỗ tai.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tả Hiểu Tình, cô còn có thể khen tôi sao

Cả chương trình chỉ gói gọn trong khoảng 40 phút, rất là ngắn.

Thời gian biểu diễn mỗi một bộ trang phục cũng chỉ có mấy chục giây ngắn ngủi mà thôi.

Tà Hiểu Tình nhìn cũng không kịp nhìn, đầy mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Sân catwalk ngày hôm nay đều là các siêu mẫu nổi tiếng thế giới, mỗi người đều có danh tiếng rất lớn, cũng chỉ có tập đoàn SL mới có thực lực như vậy.

Nếu như một ngày nào đó, bộ trang phục thiết kế của cô cũng có thể mặc trên người những siêu mẫu, biểu diễn trên sân catwalk như vậy thì cuộc đời cô xem như đã vươn đến đỉnh cao rồi!

Chương trình kết thúc, những người dự thi xem chương trình đều vô cùng kích động.

"Chương trình đã kết thúc rồi và bây giờ sẽ là bộ trang phục chủ chốt của ngày hôm nay!"

"Tôi nghe nói người mẫu của bộ trang phục chủ chốt là siêu mẫu hàng đầu trong nước Bạch Tâm Hinh! Cũng không biết trang phục như thế nào mới xứng tầm với cô ấy nữa!"

"Oa, Bạch Tâm Hinh! Cô ấy chính là thần tượng của tôi đây!"

Dưới ánh mắt mong ngóng của mọi người, Bạch Tâm Hinh bước lên sân catwalk chữ T.

Cô ấy vừa bước ra thì tiếng thán phục vang lên không ngớt.

Cao gầy thon dài, thân hình hoàn mỹ, làn da trắng như ngọc, trông cực kỳ rạng rỡ dưới ánh đèn, hơn nữa với khuôn mặt mang nét thẩm mỹ của cả phương Đông và phương Tây, Bạch Tâm Hinh thực sự không hổ là danh siêu mẫu hàng đầu!

Chỉ là, điều đầu tiên mọi người chú ý không phải là khuôn mặt đẹp của cô ấy mà là bộ lễ phục được mặc trên người.

Dưới sự cắt may đơn giản và gọn gàng, màu đen và trắng tạo ra sự tương phản đầy hoàn mỹ, đầy hiện đại, hoa văn phức tạp nhấn mạnh nét cổ điển của chiếc váy này.

Nhưng điểm xuất sắc nhất của bộ lễ phục này không phải là những cái đấy, mà chính là vị trí ngực của bộ lễ phục này.

Có một con bướm đỏ như máu nằm phía bên phải dưới xương quai xanh của Bạch Tâm Hinh.

Sắc sỡ, mà lại lành lặn.

Như vừa mới ăn no máu tươi của cô gái xinh đẹp rồi đập cánh muốn bay đi.

Bộ lễ phục vốn dĩ cấm dục như vậy, vì thế mà càng thêm mê hoặc.

Màu trắng phối hợp với đôi môi đỏ tươi của Bạch Tâm Hinh khiến cô ấy càng lộ ra vẻ lười biếng mà gợi cảm.

Từng bước đi của cô trên sân diễn cùng bộ lễ phục được chiếu dưới ánh đèn của sân diễn T đã phản chiếu những ánh sáng khác nhau, khiến cho cô có cảm giác cảm dục trộn lẫn đầy mê hoặc.

Mấy chục giây trôi qua, tất cả khán giả đều nín thở.

Mãi đến khi bóng dáng của Bạch Tâm Hinh biến mất thì ngay lập tức hiện trường mới sôi trào!

Những người xem chương trình thời trang ở đây đều là các nhiếp ảnh gia của các tạp chí thời thượng hàng đầu đều liều mạng nhấn nút chụp, cực kỳ hối hận vì phản ứng chậm chạp, không thể chụp thêm nhiều tấm hình nữa.

"Đây nhất định là chương trình biểu diễn thời trang thành công nhất của Thịnh Dục trong những năm gần đây!"

"Đúng vậy, bộ lễ phục cuối cùng này thực sự khiến tôi kinh điển! Lần đầu tiên, tôi quên mất người mẫu Bạch Tâm Hinh, mà chỉ nhìn chăm chăm lễ phục mà cô ấy mặc trên người!"

"Hôm nay trở về sẽ lập tức vẽ bản thảo, thêm con bướm này vào!"

Xem xong chương trình, nhóm người Tả Hiểu Tinh rời khỏi cửa phụ và trở lại phòng họp ở lầu mười một.

Trên đường đi, mọi người đều thảo luận về chương trình lớn hồi này.

Nói nhiều nhất chính là bộ lễ phục chủ chốt kia.

Một lát sau, người đàn ông có ria mép đi vào, "Thế nào? Sau khi mọi người xem qua chương trình cảm thấy thế nào?"

Nghe được vấn đề này, tất cả mọi người đều nâng cao cảnh giác, ý thức được người đàn ông có ria mép đang khảo nghiệm ánh mắt của bọn.

"Chương trình này có trình độ rất cao, có rất nhiều thay đổi so với thời trang truyền thống, đặc biệt là bộ lễ phục cuối cùng..."

"Con bướm kia quả thực là vẽ rộng thêm mất mà!"

Những người dự thi tranh nhau trả lời, họ cho rằng đây cũng là một phần của trận đấu, họ lấy hết sự chuyên nghiệp ra, xét từng góc độ, cuối cùng thổi phồng bộ lễ phục lên tận trời cao.

Tả Hiểu Tinh tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, "Bộ lễ phục cuối cùng không hổ là át chủ bài. Con bướm kia tuy chỉ là một trang sức nhỏ nhỏ, nhưng vừa khéo đã khiến phong cách của lễ phục thay đổi ngay lập tức, đủ để chủ đề biểu diễn của ngày hôm nay thêm phần chuẩn xác. Có thể nói, con bướm đó chính là linh hồn của chương trình hôm nay."

Phân tích của Tả Hiểu Tinh mạch lạc rõ ràng, cảm giác mình là cầu nối tốt đẹp của tất cả mọi người.

Nhất định có thể khiến người đàn ông có ria mép nhìn mình với ánh mắt khác trước.

Nhưng cô ta vừa dứt lời thì có tiếng cười khê của Lạc Thần Hi ở ngoài cửa truyền đến: "Tả Hiểu Tinh, cô còn có thể khen tôi sao, tôi thật sự không quen đâu đó!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Buồn cười hơn cả thằng hề

Nghe thấy tiếng của Lạc Thần Hi, Tả Hiểu Tinh có chút sùng sốt.

Cô ta nhanh chân đi đến trước mặt cô, đặc ý nói: "Lạc Thần Hi, cô biết bản thân mình vừa bỏ qua cái gì không? Vừa nãy trong khi cô đi về bàn thảo thì chúng tôi được mời đến xem chương trình biểu diễn của tập đoàn SL năm nay! Chương trình như vậy, cả đời này cô cũng không thể có cơ hội nhìn thấy, tôi cảm thấy đáng tiếc thay cho cô."

Tả Hiểu Tinh cho rằng, Lạc Thần Hi biết mình bỏ qua chương trình này nhất định sẽ cực kỳ phiền muộn.

Nhưng ai biết được, Lạc Thần Hi chỉ nhếch nhếch khóe miệng, "Ồ? Mọi người đến xem chương trình mùa xuân này sao?"

Hóa ra, khi cô ở hàng đầu ngồi xem chương trình, nghe được một số tạp âm, hóa ra không phải cô nghe nhầm!

"Còn có thể là giả hay sao?" Tả Hiểu Tinh cho rằng cô không tin, liều mạng phóng đại, "Chương trình của SL đều có vô số đại minh tinh cùng siêu mẫu góp mặt, lúc kết thúc trận đấu ngày hôm nay chính là người mẫu hàng đầu Bạch Tâm Hinh! Đúng rồi, cô không nhìn thấy bộ lễ phục chủ chốt ngày hôm nay đâu, thực sự quá xinh đẹp! Hai màu trắng đen, kết hợp cùng con bướm đỏ như máu quả thực là nét vẽ của tạo hóa, thật sự không biết làm sao mà Thịnh tổng có thể thiết kế ra được nó!"

Nói tới đây, cô ta dừng lại một chút, "À, tôi nghĩ ra có vốn dĩ không xem chương trình đó, không biết tôi đang nói cái gì đâu nhỉ...Bản thiết kế tốt như vậy, cô cũng không được nhìn thấy, thật đáng tiếc làm sao! Hay là đợi lên mạng xem nó đi, người bình thường thì chỉ cần lên mạng nhìn hình ảnh mà thôi, nhưng sẽ chênh lệch rất lớn so với nhìn tận mắt đấy."

Về mặt của Tả Hiểu Tinh phóng đại lên khiến Lạc Thần Hi suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Cô ho khan vài tiếng, mới miễn cưỡng áp chế lại loại kích động này, nói: "Vừa nãy tôi đã thấy hình ảnh internet, bản thiết kế con bướm thực sự có ý nghĩa rất khác biệt. Vậy các cô cảm thấy, thiết kế như vậy, nếu như tôi tham gia giải thi đấu Hoa Phong, có thể đi vào vòng thứ mấy?"

Tả Hiểu Tinh nghe được vấn đề này, nhất thời trọn to hai mắt, về mặt bị si nục hiện lên.

"Lạc Thần Hi, cô rốt cuộc không hiểu cái gì đúng không! Đây chính là bộ lễ phục then chốt của chương trình thời trang mùa xuân của SL, là bản thiết kế hàng đầu trong nước đấy! Cô lại lấy nó để so sánh với tác phẩm của giải thi đấu Hoa Phong. Đầu óc cô không phải bị hỏng rồi đấy chứ?"

Không chỉ có cô, những người dự thi khác cũng đều cảm thấy không thể nghe thêm được nữa.

"Người này thực sự là nhà thiết kế sao? Thiết kế tốt xấu đều không nhìn ra được!"

"Tác phẩm như vậy cô ta lại so sánh với tác phẩm của người mới!"

"Chính là, nếu có cái tác phẩm dự thi cấp bậc này thì nhất định là số một rồi! Còn cần phải nói hay sao?"

"Tôi vừa nãy còn chưa tin có sao chép, bây giờ nghĩ lại, trình độ như cô làm sao có thể thông qua kỳ sơ tuyển chứ?"

Nghe thấy nãy tiếng chửi bới này, Lạc Thần Hi không không hề tức giận, trái lại còn nở nụ cười.

Cô chuyển hướng sang người đàn ông có ria mép, cười nói: "Thầy Andy, như vậy có thể rồi chứ? Tất cả mọi người đều cho rằng bản thiết kế con bướm kia đều có thể đi vào vòng bán kết,...Tôi có thể coi như thông qua rồi đúng không?"

Người đàn ông có ria mép vội vàng nói: "Thông qua, đương nhiên là thông qua rồi! Thần Tinh tiểu thư, biểu hiện hôm nay của cô đúng là để tôi mở mang tầm mắt! Thực sự người trẻ tài giỏi hơn thế hệ trước mà!"

Thái độ nói chuyện của hắn đối với Lạc Thần Hi càng khách khí hơn so với lúc ban đầu.

Đùa sao, ngay cả Thịnh tổng còn nói đây là nhà thiết kế thiên tài, tiền đồ tuyệt đối không thể đo lường được!

Tả Hiểu Tinh nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, đầu óc mơ hồ, vẫn chưa kịp hoàn hồn lại.

"Chuyện này... Chuyện gì thế này? Thầy Andy, tại sao lại nói có ta phỏng vấn thông qua chứ? Chúng tôi còn chưa xem bản thiết kế của cô ta, còn chưa đánh giá nữa."

"Hừ, dựa vào các cô mà cũng xứng đáng đánh giá Thần Tinh sao?" Người đàn ông có ria mép thực sự bị sự ngu xuẩn của những người này làm cho phát khóc!

"Vừa nãy các người không phải nói, bộ lễ phục ngày hôm nay có bản thiết kế bướm bướm kia, có thể giành số một sao? Đó chính là tác phẩm của Thần Tinh đấy!"

"Cái gì? Không thể nào? Chuyện này... Sao có thể có chuyện đó được chứ?" Tả Hiểu Tinh bị đá kích lớn, lắc đầu liên tục, ai nói gì cũng không tin.

Nếu như đây là sự thật thì biểu hiện vừa nãy của cô ta thật đúng là buồn cười hơn cả thằng hề.

"Làm sao không thể chứ? Đây là bản thiết kế Thịnh tổng tự đề cử ấy hoàn thành, lẽ nào Thịnh tổng còn có thể bao che cho việc người khác sao chép sao? Trình độ của bản thân không đạt thì lại quy chụp tội danh lung tung lên người khác, có những người có bệnh đau mắt nên bắt giữ lại!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chẳng trách cô lại tắt máy

"Thần Tinh tiểu thư, cô chờ một chút."

Lạc Thần Hi từ phòng họp đi ra, chuẩn bị về nhà.

Đi tới cửa của tập đoàn SL thì bị gọi lại.

"Thịnh tổng?" Nhìn người đang đi tới, Lạc Thần Hi có chút bất ngờ, "Ngày hôm nay thực sự là cảm ơn anh, vừa nãy nhìn thấy anh phải vội vàng tiếp nhận cuộc phỏng vấn của giới truyền thông, vì thế tôi đã không đến làm phiền."

"Người đi ra từ học viện hoàng gia đều nói chuyện đối trá như vậy sao?" Thịnh Dục nhiu mày.

"Hả?" Lạc Thần Hi ngăn ra.

"Ngày hôm nay hẳn là tôi phải cảm ơn cô mới đúng, nếu không có bản thiết kế của cô, chương trình này không thể nào gây được náo động như vậy."

"Khụ khụ, anh quá khách khí rồi..."

Nghe thấy Thịnh Dục khen cô như thế, phản ứng đầu tiên của Lạc Thần Hi không phải cao hứng mà là kinh sợ...

Thịnh Dục thấy bộ mặt phòng bị của cô như vậy, không để ý mà bĩu môi, rồi lấy một thứ từ trong túi ra nhét vào tay của Lạc Thần Hi.

"Cái này... coi như lưu lại cho cô chút kỉ niệm đi."

Lạc Thần Hi cúi đầu nhìn, là cái hộp trang sức tinh xảo.

Vừa mới muốn từ chối lại nghe Thịnh Dục nói: "Cô mở ra xem đi."

Lạc Thần Hi nghe lời mở ra, chỉ thấy ở giữa hộp có một chiếc trâm cài ngực hình bướm bướm đỏ như màu máu lẳng lẳng ở trong đó.

Đây chính là bản thiết kế tạm thời của cô sau ba giờ được hoàn thành bằng tay.

Cô nhìn chăm chăm chiếc trâm cài trên một lúc, rồi đóng hộp đồ trang sức lại và bỏ vào túi xách, "Vây tôi nhận lấy, cảm ơn Thịnh tổng."

Ngày hôm nay hoàn thành thiết kế, đối với bản thân của cô mà nói cũng là một lần đột phá.

Chiếc trâm cài ngực này thực sự rất có ý nghĩa hoài niệm.

Vốn dĩ cô cho rằng vật này nhất định phải giữ lại ở tập đoàn SL, không có cách nào mang đi, còn cảm thấy có chút tiếc nuối nữa, không ngờ Thịnh Dục lại tâm lý đưa nó cho cô.

"Tôi đại biểu hiện của cô ở vòng bán kết." Thịnh Dục nhìn sâu vào mắt cô rồi xoay người rời đi.

Lạc Thần Hi đi theo con đường nhỏ được vài bước, bỗng nhiên bị ai đó cầm tay, kéo sang một bên.

Cô sợ hết hồn, vừa định thốt lên thì bên tai nghe được tiếng tức giận của người đàn ông.

"Lạc Thần Tâm! Tôi thực sự coi thường cô đấy! Cô nói cô đến tham gia thi đấu của tập đoàn SL, kết quả là cuối cùng lại hẹn hò riêng với đàn ông. Hôm qua tôi đã cảnh cáo cô, vậy mà nhanh như vậy đã quên sao? Hay cô không xem lời tôi nói ra gì đúng không?"

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, kinh ngạc mà nhìn gương mặt tuấn tú hiện lên trước mặt.

"Mục... Mục Diệc Thần! Tại sao anh lại ở chỗ này vậy?"

Trên mặt của Mục Diệc Thần hiện lên vết màu hồng, vẻ mặt rất không tự nhiên.

Hắn khẳng định là đầu óc động kinh rồi.

Vừa nãy gọi vài cuộc điện thoại cho Lạc Thần Hi đều tắt máy nên đã bỏ dở công việc còn chưa xử lý xong, lái chiếc xe thể thao đến tập đoàn SL đón người.

Không ngờ, vừa mới dừng xe ở cửa thì nhìn thấy Lạc Thần Hi và Thịnh Dục...

"Không phải cô nên giải thích gì đó với tôi sao? Trước tiên cô phải nói rõ xem cô có liên quan gì tới lão tam của Thịnh gia hả! Lê nào hắn ta cũng là một trong những đối tượng quyền rũ của cô trước đây sao?"

Con người của Mục Diệc Thần lúc lên sự tức giận, nhìn chăm chăm người phụ nữ có khuôn mặt trắng nõn tinh xảo trước mắt, trái tim như bóp nghẹt lại.

Chẳng trách cô vốn dĩ không muốn gọi điện thoại cho hắn, thậm chí còn tắt máy!

Hóa ra là bởi vì cô có đối tượng khác muốn tiếp cận ở tập đoàn SL...

Lạc Thần Hi ngăn người, "Lão Tam Thịnh gia?"

"Đừng nói cô không biết! Vừa nãy không phải cô còn không nở rời xa Thịnh Dục ở cửa tập đoàn SL hay sao?"

"Thịnh Dục là thiếu gia của Thịnh gia sao??" Lạc Thần Hi kinh ngạc nói.

Thịnh gia cũng là nhà giàu quyền thế của thành phố T, tuy nhiên vẫn không sánh được với Mục gia nhưng cũng cách nhau không xa lắm.

Lạc Thần Hi không nghĩ Thịnh Dục còn có bối cảnh gia thế như vậy.

Mục Diệc Thần lạnh lùng hừ một tiếng: "Từ trước đến nay cô chỉ tiếp cận những thiếu gia nhà giàu, nếu như Thịnh Dục chỉ là nhà thiết kế thì cô sẽ thân mật với hắn ta như vậy sao?"

Mục Diệc Thần luôn mỉm cười mãn nguyện, đều chỉ trích cô "hồng hạnh xuất tường" (ngoại tình).

Lạc Thần Hi tức giận không nhẹ, "Con mắt nào của anh thấy tôi thân mật với hắn chứ? Chúng tôi chỉ nói chuyện bình thường mà thôi!"

"Ô? Thật sao? Nói chuyện bình thường mà hắn lại đưa cho cô đồ trang sức sao? " Mục Diệc Thần cười gằn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Dốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tôi đang ôm vợ mình, sao phải sợ người khác chụp hình chứ?

Hắn là kẻ ngu si sao? Bạn bè bình thường sao có thể tặng đồ trang sức như vậy.

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi không khỏi sùng sốt.

Thậm chí, ngay cả việc này mà Mục Diệc Thần cũng nhìn thấy sao?

Nhìn thấy vẻ mặt trở mắt của Lạc Thần Hi, trong lòng Mục Diệc Thần không khỏi dâng lên lửa giận.

"Lạc Thần Tâm, có quá nhiều đến chết cũng không thay đổi! Vì sao mới làm thiếu nữ thanh thần hai ngày thì không già bộ tiếp nữa há?" Hại hắn suýt chút nữa tin! "Còn nhớ tôi đã cảnh cáo cô cái gì không há?"

Mục Diệc Thần càng nghĩ càng tức giận, một tay khóa eo nhỏ nhắn của Lạc Thần Hi lại, ôm cô vào trong lòng, một tay kia nâng cằm của cô lên bắt cô phải đối mặt hắn.

Lạc Thần Hi muốn né tránh, nhưng từ trước đến giờ thân thủ của linh hoạt của cô lại không hề có tác dụng trước mặt của Mục Diệc Thần.

Đôi tay mạnh mẽ của người đàn ông trời chắt lấy cô, cảm giác nam tính tràn ngập bí bách ngột ngạt.

"Này, anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi đã nói rồi, tôi và Thịnh Dục không có gì cả! Hắn đưa cho tôi vốn dĩ không phải đồ trang sức gì... Không đúng, là đồ trang sức, nhưng mà không phải như anh nghĩ! Mục Diệc Thần, anh thả tôi ra, anh làm tôi đau!"

Lạc Thần Hi muốn đẩy bàn tay của hắn ra, nhưng mấy lần vẫn cứ bất động, quyết đoán nhấc chân giẫm lên hắn.

Người đàn ông này thật sự quá đáng rồi!

Không phân biệt tốt xấu mà chỉ trích cô đã không nói, còn dám động tay động chân, nhìn xem cô có giẫm chết hắn hay không!

Mục Diệc Thần không nghĩ đến chuyện, người phụ nữ nhỏ nhắn nhìn vô hại như cô lại hung hãn đến vậy.

Vì không kịp đề phòng, anh bị giày cao gót giẫm một cái, đau đến mức khuôn mặt cũng vặn vẹo biến hình.

"Đáng chết!"

Lạc Thần Hi chớp lấy cơ hội này, đẩy hắn ra, rồi xoay người rời đi.

Nhưng chưa đi được mấy bước đã bị Mục Diệc Thần đuổi theo, bàn tay anh ta khóa eo của cô lại, dùng sức một chút đã có thể ngăn động tác của cô lại.

Lạc Thần Hi còn muốn gờ lại trò cũ, cánh tay của Mục Diệc Thần dịch xuống một chút, trực tiếp ôm lấy cái mông cong của cô rồi cố định hai chân cô lại.

Thân thể của hai người cùng áp sát vào nhau.

"Cô lại giẫm nữa? Thật sự cho rằng tôi không trị được cô hay sao há?" Tiếng giận dữ của người đàn ông này hiện lên ngay bên tai.

Lúc này, cả người Lạc Thần Hi đều cứng lại, ngay cả động đậy một chút cũng không dám.

Tư thế của bọn họ thực sự là quá mờ ám, bàn tay lớn của Mục Diệc Thần chỉ cách một lớp vải mỏng manh, đặt ở trên bắp đùi của cô, nhiệt độ trên bàn tay truyền đến cùng sức mạnh gần như muốn làm bóng cô.

Bọn họ đang ở trên đường cái mà!

Ở phía xa xa truyền đến tiếng nói của nhiều người.

Cũng không biết có phải là cô đa nghi hay không, thậm chí Lạc Thần Hi còn cảm thấy, bản thân nghe được tiếng giống như của Tã Hiểu Tinh.

Nếu để cho những người dự thi khác nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cô, vậy thì thật sự rất mất mặt.

"Mục... Diệc Thần, anh đừng như vậy! Anh thả tôi xuống trước đã, rồi tôi có thể giải thích..." Ngờ kìa của cô lập tức mềm mại dần.

Mục Diệc Thần hừ lạnh nói: "Giờ cô đã biết sợ rồi sao? Lúc nhận quà của Thịnh Dục, sao cô không nghĩ sẽ có hậu quả gì xảy ra chứ?"

"Mục Diệc Thần, anh... anh không thể nghe tôi giải thích sao?" Lạc Thần Hi giận dữ.

"Vậy thì cô giải thích đi"

"Trước tiên anh thả tôi xuống đã chứ!"

Mục Diệc Thần vốn dĩ không ý thức được cái tư thế này có gì đó không đúng, nhưng mà khi nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thần Hi đang ửng đỏ có chút mê người, đột nhiên hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tiếng nói của hắn trở nên mông lung, "Trước tiên cô hãy giải thích, khi nào tôi thấy thoải mái thì tôi tự nhiên sẽ để cô xuống."

Lạc Thần Hi hận không thể cắn hắn một cái, "Có phải anh điên rồi không? Lỡ như có người chụp ảnh thì anh nhất định sẽ lên trang bìa đó!"

Đại thiếu gia của Mục gia dù làm việc khiêm tốn thế nào, nhưng thực sự khi mà có quá nhiều tiền, chi số nhan sắc quá cao như hắn thì chỉ cần một chút gió thổi lay cô, cũng có thể nhanh chóng leo lên trang bìa của các phương tiện truyền thông.

Huống hồ là việc ở trên đường ôm một người phụ nữ chứ!

Lạc Thần Hi cho rằng, sau khi Mục Diệc Thần nghe xong những lời này sẽ buông cô ra.

Mọi người đều biết, từ trước tới giờ Mục đại thiếu gia ghét nhất các tin tức vạ hề, đám lợi dụng hắn tạo scandal với nữ minh tinh lung tung, cuối cùng đều bị ngăn chặn một cách tàn nhẫn.

Nhưng ai mà ngờ, Mục Diệc Thần chỉ là liếc nhìn cô, rồi lạnh lùng nói: "Tôi đang ôm vợ mình, sao phải sợ người khác chụp hình chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gọi lớn tiếng một chút

Lạc Thần Hi tròn tròn mắt, thực sự không thể tin được bản thân nghe được cái gì nữa.

Mục Diệc Thần này nhất định là giả!

Lẽ nào hắn cũng có anh trai hoặc em trai giống mình, giả vờ ngây trang sao?

Về mặt của Mục Diệc Thần như thế không có gì sợ cả, điều này khiến cho Lạc Thần Hi không biết nên làm thế nào mới tốt.

Ngay lúc này, trong mắt Lạc Thần Hi đã thấy vài bóng dáng quen thuộc.

Là Tã Hiểu Tinh!

Hóa ra vừa nãy cô thật sự không nghe lầm!

Tuy rằng Tà Hiểu Tinh vẫn còn ở trong cửa của tập đoàn SL, cách xa một khoảng nhưng chỉ cần cô ta đi ra thêm vài bước nữa thì có thể dễ dàng nhìn thấy cô và Mục Diệc Thần.

Lạc Thần Hi cắn môi, "Vừa nãy ở tập đoàn SL, tôi có thiết kế ra một cái đầm cái ngực áo, Thịnh tổng đưa cho tôi cái đó. Đây là tác phẩm đầu tiên của tôi được trình diễn trong chương trình lớn như vậy, thế nên, Thịnh tổng đưa nó cho tôi làm kỷ niệm mà thôi, cái này là tôi tự làm ra, Thịnh Dục cũng chỉ muốn chỉ dẫn cho người trẻ mà thôi, thật sự không hề có ý gì khác cả..."

Cô giải thích một lèo mọi việc, rồi chôn đầu ở trên vai của Mục Diệc Thần, muốn che mặt mình lại.

Mục Diệc Thần nghe cô nói xong, suy nghĩ lại tình hình lúc đó, lúc hai người nói chuyện đúng là đứng cách nhau rất xa, cũng tin tưởng mấy phần.

Nhưng con giận của hần vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn.

Những người của Thịnh gia đều là loại người không có lợi thì không dậy sớm bao giờ cả.

Hần không thể tin được, Thịnh Dục lại lòng tốt khi không có chuyện gì lại tự nhiên đi hướng dẫn người mới như vậy.

Nhưng bỗng nhiên Lạc Thần Hi chủ động ôm lấy cổ của hần, còn chôn mặt ở trong lòng hần.

Người phụ nữ mềm mại như vậy nằm phục trên người hần.

Tư thế thuần phục như vậy.

Lúc này hơi thở của cô, toàn bộ thân thể của cô cũng thoang thoảng mùi thơm.

Cả người Mục Diệc Thần căng cứng, đột nhiên cánh tay dùng sức càng ôm chặt Lạc Thần Hi hơn nữa và đi lại gần chiếc xe thể thao.

Cả người của Lạc Thần Hi uốn éo, đẩy bờ vai của hần ra, "Mục Diệc Thần, anh nói mà không giữ lời! Không phải nói là chỉ cần tôi giải thích, thì anh sẽ thả tôi xuống sao? Anh là tên lừa gạt mà!"

Mục Diệc Thần cong môi, "Tôi cũng không sợ bị người ta nghe thấy, cô có thể gọi lớn tiếng thêm chút nữa."

Lạc Thần Hi bất giác cứng đờ, giống như một quả cầu da bị xi hơi vậy, nắm chặt lấy áo khoác âu phục của Mục Diệc Thần, rồi chận mặt anh lại.

Đồng thời, còn có ý xấu cợt tôi cợt lui ở trên áo sơ mi của Mục Diệc Thần.

Hần không để ý đến hình tượng của cô thì cô cũng muốn trả thù lại!

Người như Mục Diệc Thần, mỗi ngày đều đẹp đến mức như chàng hoàng tử khi chỉ lăm liết, nếu như mặc một chiếc áo mùi dưa muối nhất định là rất khó chịu đúng không?

Người phụ nữ nhỏ trong lòng này giống như một con mèo con, quậy phá lung tung.

Cơ thể Mục Diệc Thần vốn dĩ có chút cứng đờ nhưng rồi nhiệt độ nhanh chóng tăng lên.

Hần không nhận được mà âm thầm oán rằng, người phụ nữ nhỏ này là có ý đúng không? Lẽ nào biết mình làm sai, nên có ý câu dẫn hần, muốn lừa dối để qua mặt hần sao?

Lẽ nào cô nghĩ, hần sẽ trúng loại mỹ nhân kế vụng về như vậy sao?

Mục Diệc Thần dè dặt người phụ nữ không an phận này, "Giao giao một chút cho ta, không được cử động nữa!"

"Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời anh chứ?"

Lạc Thần Hi thấy hần tức giận như vậy, trái lại còn bật cười.

Nên như vậy!

Xem người đàn ông này còn hung hãn như thế nào được nữa?

"Không được cử động nữa, nếu không..."

"Nếu không thì thế nào hả?" Lạc Thần Hi nâng cằm nhỏ lên.

Đôi mắt đen kịt của Mục Diệc Thần, mang theo ánh sáng sắc bén, nhìn qua đôi mắt long lanh như mắt mèo của cô, đến cái mũi hơi vênh lên, chậm chậm đến bờ môi của cô.

Cả người Lạc Thần Hi run lên.

Khí thế trên người của Mục Diệc Thần quá mạnh mẽ, khiến cho cô cảm thấy mình như tờ trắng rơi vào bể của thợ săn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hôn cô ấy! Hôn cô ấy! Hôn cô ấy!

Lạc Thần Hi vì sốt sáng mà liếm liếm môi.

Động tác này của cô, khiến một tia lý trí duy nhất còn sót lại trong đầu của Mục Diệc Thần đứt thành từng mảnh.

Suy nghĩ duy nhất của hần lúc này chính là ——

Hôn cô ấy! Hôn cô ấy! Hôn cô ấy!

Đừng để cho người phụ nữ đáng chết này câu hấp dẫn mình như vậy!

Hần nhẫn nhịn đủ lắm rồi!

Nhìn thấy khuôn đẹp trai càng tới gần thì chuông báo động trong lòng của Lạc Thần Hi rung lên, theo bản năng muốn chạy trốn.

Nhưng cơ thể của cô như bị yểm bùa phép, không thể động đậy, thậm chí theo bản năng cô còn giương cằm lên...

"Ba ba, sao mọi người không lên xe vậy?"

Bỗng nhiên, tiếng trẻ con vang lên đúng lúc đó, mang theo sự khó hiểu sâu sắc.

Đột nhiên Lạc Thần Hi hoàn hồn, tát một cái lên trên mặt của Mục Diệc Thần, đẩy hần sang một bên.

Sau đó, hoảng sợ nhảy từ trên người hần xuống.

Mục Diệc Thần cũng vì sự xuất hiện của Đường Đường mà có chút sững sờ, ngay lập tức không kịp phản ứng, đến khi hoàn hồn mới phát hiện người phụ nữ trong lòng đã trốn thoát, không chỉ có vậy, vừa nãy cô còn như thể... đã

tát hẳn một cái.

Lúc Lạc Thần Hi hành động hoàn toàn theo bản năng của cô, chỉ muốn đẩy Mục Diệc Thần ra nên hẳn nhận ra bị cô tát vào mặt cũng đã không kịp nữa rồi.

Lén lút liếc nhìn khuôn mặt trắng như nước của Mục Diệc Thần, trong lòng Lạc Thần Hi cảm thấy bồn chồn.

Tiêu tiêu tiêu thật rồi!

Có câu nói, đánh người thì không được đánh vào mặt, chưa nói đến việc là đánh một khuôn mặt đẹp trai như thế.

Mục Diệc Thần vốn dĩ biến đổi không ngừng, sẽ không nhân cơ hội dè cô ra mà đánh một trận đấy chứ?

"Chị! Tại sao hôm nay chị lại đi lâu như vậy không về nhà, Đường Đường rất nhớ chị đó!"

Đang lúc đang thấp thỏm bất an thì gấu váy bị ai đó kéo xuống.

Lạc Thần Hi cúi đầu xuống liền thấy khuôn mặt mập mạp trắng trẻo của bánh bao nhỏ, cô về rất ai oán.

Mắt của Lạc Thần Hi sáng lên.

Đứng rồi, cô còn có cái bùa hộ mệnh Đường Đường này mà!

Cô nhanh chóng khom lưng ôm lấy bánh bao nhỏ, "Chị cũng rất nhớ em!"

Nghe nói thế, bánh bao nhỏ lập tức vui sướng, chớp đôi mắt to tròn, mà nhào vào lòng của Lạc Thần Hi, ôm lấy cổ của cô, hôn lên mặt cô.

"Chị, hôn một cái!"

Khi hôn xong, bé liền đưa mặt đến trước Lạc Thần Hi, ra hiệu cho cô hôn lại.

Lạc Thần Hi đến gần hôn một cái, cảm giác tim như muốn mềm ra.

Đường Đường thật đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến cô cũng muốn quên mất, bé có người ba ba đáng ghét như vậy!

Cô nhanh chóng ôm lấy chiếc bùa hộ mệnh nhỏ này, chui vào trong chỗ ngồi của xe thể thao, nhân tiện đóng luôn cửa lại.

Cô đóng lại, nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Một giây sau, Mục Diệc Thần cũng chui vào trong xe, ngồi sát bên cạnh cô.

"Cô..." Lạc Thần Hi kinh ngạc.

"Lái xe đi!" Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, hờ hững mở miệng.

Vừa dứt lời, chiếc xe thể thao Aston Martin lập tức chạy như bay.

Lạc Thần Hi lúc mới chú ý đến, chỗ lái xe có người tài xế ngồi ở đó, Mục Diệc Thần không phải tự mình lái xe đến đây.

Nhưng lần này thật gay go, còn tưởng lên xe thể thao thì cô sẽ an toàn, không ngờ rằng...

Mục Diệc Thần quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, ánh mắt mang hàm ý sâu xa, khiến Lạc Thần Hi càng bồn chồn trong lòng, càng ôm chặt lấy bánh bao nhỏ.

"Anh... Mục Diệc Thần, anh muốn làm gì hả? Đường Đường còn ở đây, còn có... Còn có tài xế nữa!"

"Tài xế sao?" Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc Trác Phong ngồi ở phía trước một chút.

Trác Phong nhanh chóng thu lại ánh mắt lén lút nhìn qua kính chiếu hậu, "Báo cáo tổng giám đốc, tôi chưa nhìn thấy cái gì cả!"

Hắn lập tức ấn nút xuống, nâng tấm vách ngăn giữa ghế trước và ghế sau

Lúc này, trong lòng Trác Phong tràn đầy khiếp sợ.

Không ngờ, đại thiếu gia tiếp quản công ty nhiều năm như vậy, lần đầu tiên về sớm lại là để đón thiếu phu nhân!!

Đại thiếu gia vẫn luôn hờ hững với thiếu phu nhân, thậm chí còn không cho cô gặp con gái nhỏ của mình.

Tất cả mọi người đều nghĩ, đại thiếu gia nhất định là cực kỳ chán ghét vị thiếu phu nhân này!

Nhưng việc hôm nay hẳn nhìn thấy là sao vậy?

Đại thiếu gia lại có thể nhìn không nổi mà ôm chặt lấy cô ấy ngay ở trên đường cái, nếu không phải có con gái nhỏ đột nhiên chạy xuống xe, hai người chắc chắn sẽ hôn nhau!

Cái này phải là một cặp đôi cực kỳ thân mật, mới có thể không nhìn được mà hôn nhau ở trên đường cái như vậy.

Lẽ nào, bọn họ đều hiểu lầm đại thiếu gia rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Phải làm thế nào nếu bùa hộ mệnh nhỏ khó sử dụng bây giờ? Online chờ

Tấm vách ngăn dựng lên và sự trợ giúp của lái xe bị chặn lại.

Lạc Thần Hi càng căng thẳng hơn nữa.

Mục Diệc Thần chỉ yên tĩnh ngồi một chỗ, không nhúc nhích gì, cũng không nói gì, khiến cho cô có cảm giác thật ngọt ngào.

Cũng không biết bùa hộ mệnh nhỏ của cô có thể bảo vệ tốt cho cô hay không!

"Chị, Đường Đường sắp không thở được nữa rồi!"

Ngay lúc này, khoang xe trống trải yên tĩnh, tiếng Đường Đường mềm nhũn được truyền đến.

Lạc Thần Hi cảm giác ngực truyền đến lực ép, khi cúi đầu nhìn, thì thấy khuôn mặt oan ức của Đường Đường đang áp lên cô, cả khuôn mặt nhỏ đều đỏ lên.

Một đôi mắt to tròn tràn ngập nước mắt, nhìn qua rất đáng thương.

Vừa nãy cô sốt sáng quá, nên ôm Đường Đường quá gấp gấp...

Lạc Thần Hi nhanh chóng buông lỏng tay ra, cúi đầu kiểm tra tình trạng của bánh bao nhỏ.

"Xin lỗi em nha Đường Đường! Có còn chỗ nào không thoải mái hay không?"

Bánh bao nhỏ lắc đầu, tự mình ôm lấy cánh tay của Lạc Thần Hi, rồi ngồi bên cạnh cô.

Lạc Thần Hi kiểm tra trên dưới hết một lượt, xác thực Đường Đường không có vấn đề gì mới yên lòng.

Có một ánh mắt dò xét nhìn trê người của cô, Lạc Thần Hi bất giác rung mình, "Đó...cái cái đó...tôi không cố ý bắt nạt Đường Đường đâu!"

Sút chút nữa làm cô bé này khóc, còn bị ba ba của bé bắt gặp tại chỗ thì phải làm sao đây?

Online chờ giải đáp, khẩn gấp!

"Cái này đều là chuyện bất ngờ... Bất ngờ mà thôi.." Cô nỗ lực giải thích.

Bữa hộ mệnh nhỏ khó sử dụng, còn có thể xảy ra đủ loại vấn đề, khổ thật...

"Hừ, còn già vờ già vịt nữa, giống như bị tôi bắt nạt vậy." Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, khinh bỉ.

Chẳng lẽ không đúng sao?

Lạc Thần Hi âm thầm nhỏ nước bọt trong lòng, nhưng ngoài miệng thì không dám nói, chỉ có thể cười gượng hai tiếng, phụ họa mà thôi.

"Mục đại thiếu, sao hôm nay anh lại rảnh rồi, còn có ý đến đây vậy..."

"Đừng đánh trống lảng sang chuyện khác, đồ đầu rồi? Còn không lấy ra?" Mục Diệc Thần lạnh lùng mở miệng ngắt lời của cô.

Lạc Thần Hi ngớ người, "Đồ gì cơ?"

"Đồ mà Thịnh Dục đưa cho cô!" Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, vẻ mặt có chút thiếu kiên nhẫn, "Không phải cô nói hẳn đưa cho cô đồ trang sức hay sao, tại sao tôi phải tin cô chứ? Lấy ra cho tôi xem! Nếu cô không đưa, tôi sẽ tự mình lấy!"

Làm sao lại người đàn ông bá đạo như thế được cơ chứ!

Nhìn dáng vẻ hiển nhiên của Mục Diệc Thần, Lạc Thần Hi lại muốn đập hân.

Nhưng cân nhắc đến việc có đang ở trong một không gian nhỏ hẹp như vậy với Mục Diệc Thần, chỉ có duy nhất bánh bao nhỏ ở bên người, ngoại trừ giả vờ dễ thương thì không thể làm được gì khác nữa...

Cô không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn lấy cái hộp đựng đồ trang sức kia ra, mở ra ngay ở trước mặt của Mục Diệc Thần.

Hộp đồ trang sức được thiết kế cực kỳ tinh mỹ, xung quanh được trang trí bởi một vòng kim cương nhỏ bé.

So sánh với nó thì thấy cái trâm cài ngực nằm ở giữa hộp có chút mộc mạc hơn nhiều.

Khi nó ở dưới ánh sáng của sàn catwalk chữ T thì cái trâm cài ngực hình bướm bướm này rất rực rỡ. Nhưng sự thực nó chỉ là một tấm bìa cứng được gấp lại mà thành. Bên ngoài lớp giấy được sơn, sau đó dán bằng giấy nhựa phản quang mà thôi, và rồi gắn thêm một số các viên kim cương giả rẻ tiền hoàn thành xong tác phẩm.

Dù ở trong chương trình nhìn thấy thì hiệu quả mà nó mang lại vô cùng to lớn, nhưng sự thật thì giả thành của tác phẩm này chưa đến 20 tệ, hơn nữa nó hoàn toàn không thích hợp khi nhìn ở khoảng cách gần.

"Vậy mà cũng là đồ trang trí cài trên ngực áo sao? Cũng có thể trình diễn trên chương trình lớn như vậy sao?" Mục Diệc Thần nhún mày, giọng nói mang vẻ ghét bỏ.

Lại dám sỉ nhục trình độ chuyên môn của cô!!

Dù cho chú có thể nhịn được, nhưng thím không thể nhẫn nhịn được nữa rồi!

Lạc Thần Hi nổi giận đùng đùng rồi nói: "Làm sao cái này không thể xuất hiện trên chương trình lớn như vậy được chứ? Cũng không phải cứ là châu báu quý giá thì mới được xuất hiện, cái này chủ yếu phải nhìn thiết kế, thiết kế đó anh có hiểu hay không hả? Thôi quên đi, nói với anh thì anh cũng không hiểu!"

Cô lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào Weibo.

Trên Weibo hiện tại như bây ong vỡ tổ, trên trời hay dưới đất đều là tin tức liên quan đến chương trình biểu diễn chiều nay.

Lạc Thần Hi tiện tay nhấn một bài, rồi cho Mục Diệc Thần xem.

"Thấy không hả? Trên người của Bạch Tâm Hinh chính là con bướm bướm này đó!"

Mục Diệc Thần cúi đầu nhìn, một tia sáng hiện lên nơi đáy mắt.

"Hừ, thực sự là không biết nhìn hàng mã!" Lạc Thần Hi nhò giọng lầu bầu, tiện tay đẩy luôn hộp đựng đồ trang sức lại, muốn thu nó trở lại.

Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm giác thấy trên tay nhẹ đi.

Mục Diệc Thần trực tiếp cầm luôn hộp đựng đồ trang sức đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1 Tỷ* *1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Rẻ tiền hơn nữa, cũng chỉ là người đàn ông hoang dã bên ngoài đưa cho mà thôi

"Này, anh làm cái gì vậy hả?!"

Sau một giây thì Lạc Thần Hi mới phản ứng lại được, vội vàng nhào tới đoạt lại hộp đựng trang sức.

Mục Diệc Thần lại trực tiếp nhét cái hộp nhỏ kia vào bên trong túi áo phộc, đồng thời nói:"Không cho phép cô lấy lại."

"Mục Diệc Thần! Anh thật là... Anh muốn cướp đoạt chứ gì! Đó là đồ của tôi, anh dựa vào cái gì mà lấy chứ? Nhanh trả lại tôi đây, nếu không thì tôi sẽ không nhân nhượng nữa đâu!"

Lạc Thần Hi gấp gấp muốn chết.

Đây là vật kỉ niệm lần đầu tiên cô tham gia vào chương trình thời trang lớn đó!

Người đàn ông thú này dựa vào đâu mà dám cướp của cô chứ?

Mục Diệc Thần không hề nhúc nhích, "Thân phận của cô là con dâu Mục gia đi nhận đồ của người đàn ông khác, thử hỏi như vậy có lý hay không?"

"Tôi đã nói rất nhiều lần rồi! Đây chỉ là một đồ vật kỉ niệm mà thôi! Giống như anh nói vừa nãy đó, vật này không có chút giá trị gì cả, ai lại tặng đồ giá rẻ như vậy cơ chứ?"

Lạc Thần Hi đoạt mấy lần mà không được, chỉ có thể nỗ lực nói đạo lý với người đàn ông này.

Mục Diệc Thần hừ một tiếng, "Dù là đồ vật rẻ tiền do người đàn ông hoang dã bên ngoài tặng cũng không được nhận. Tôi nhớ tôi đã nhắc cô rồi đúng không? Gã vào Mục gia thì phải tuân thủ theo quy tắc của Mục gia, lão phu nhân của Mục gia không cho phép cô nhận bất kỳ món quà nào từ người đàn ông nào khác, bất kể cái gì cũng không cho nhận!"

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, "Làm gì mà có quy tắc nào không hợp lý như vậy! Sao tôi chưa hề nghe nói đến? Đây là quà giữa bạn bè với nhau, dựa vào đâu nói tôi không thể nhận chứ?"

"Dựa vào việc tôi là chồng của cô. Hơn nữa, trước đây cô chưa từng nghe nói, không có nghĩa là không có, nhớ kỹ cho tôi chuyện này!" Mục Diệc Thần từ trên cao nhìn xuống, liếc nhìn sang cô.

Trước đây không có cái luật lệ như vậy, nhưng từ hôm nay sẽ có!

Hơn nữa, hẳn đảm bảo các luật lệ này sẽ luôn được thực hiện.

Lạc Thần Hi tức giận đến ói ra máu, "Anh đúng là cái đồ ngốc cuồng, tôi không bao giờ nghe lời anh nói đâu! Đưa trăm cái ngực cho tôi nhanh lên! Cái đó là của tôi mà!"

Cô không lo đến bánh bao nhỏ ở bên cạnh mà trực tiếp nhào tới người của Mục Diệc Thần.

Nói đạo lý mà không thông thì chỉ có thể dựa vào việc cướp mà thôi!

Lạc Thần Hi dùng sức đẩy ngực của Mục Diệc Thần một cái, dè hấn ra phía sau ghế rồi cời áo khoác âu phục của Mục Diệc Thần ra.

Vừa nãy cô nhìn thấy Mục Diệc Thần cất hộp đựng đồ trang sức vào bên trong túi!

Cô cầm áo khoác lên, chỉ cần vài phút là tìm thấy cái hộp đang ở đâu, bỗng nhiên, đôi tay bị một bàn tay to lớn khác bắt lấy.

"Cô thật sự rất thích dùng nệm nhân kẻ đây? Mỗi lần đều dùng chiều này với tôi đúng không? Nói không lại thì trực tiếp cời đồ tôi ra sao?"

"Anh bị mù sao? Ai muốn cời quần áo của anh chứ! Tôi chỉ muốn lấy lại cái trăm cái... trăm..."

Lời còn chưa nói hết thì đột nhiên Mục Diệc Thần dùng sức một chút, ôm cả người cô vào trong lòng, một tay kia còn nắm chặt hai cổ tay của cô, vũng vàng khóa chặt ra phía sau lưng cô..

Nhìn cái tư thế ngồi này, Lạc Thần Hi dường như trở thành người ngồi trên người hấn, ngực còn nâng cao hơn, kẻ sát lòng ngực rắn chắc cường tráng của người đàn ông này.

Mặt ô thoáng đỏ lên, gầy dựa, "Mục... Mục Diệc Thần, anh làm cái gì vậy hả? Anh thả tôi ra ngay!"

Ánh mắt của Mục Diệc Thần chậm rãi hướng xuống dưới, roi xuống cổ áo của cô vì vụ tranh chấp hồi nãy mà thoáng nói lỏng ra.

Một mạng thịt "xuân sắc" lộ ra không thiếu cái gì, trên mặt thì ửng hồng, giống như những dấu vết ngày hôm qua hấn đã từng lưu lại nơi đó...

"Do cô muốn cời quần áo của tôi, tôi chỉ phải hợp mà thôi, sao cô còn không hài lòng như vậy chứ? Ha, người phụ nữ này!"

Mục Diệc Thần nhìn chằm chằm khuôn mặt ửng đỏ của người phụ nữ nhỏ này, nhếch miệng cười.

Nhưng vào lúc này...

"A...!!!"

Mục Diệc Thần bỗng nhiên hít phải một ngụm khí lạnh, không dám tin tưởng mà cúi đầu, trừng mắt nhìn hai cái dấu răng rõ ràng hiện trên mu bàn tay của mình.

"Ba ba bắt nạt chị, ba ba là người xấu! Đánh ba! Đánh ba nè!!!"

Đường Đường nhà "xương sườn" trong miệng ra, nhảy lên, vung nắm đấm nhỏ xúu đập phía trên cánh tay của Mục Diệc Thần.

Mãi đến khi Mục Diệc Thần buông Lạc Thần Hi ra, bé mới ôm ghì lấy cánh tay của Lạc Thần Hi.

Khuôn mặt nhỏ nhăn trăn đầy cánh giác mà nhìn chằm chằm ba ba của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Đây là thiếu phụ nhân

Mục Diệc Thần gần như không nói được bất cứ điều gì!

Công chúa của nhà hấn vậy là lại đánh hấn... Đánh hấn... còn đánh hấn như vậy...

Còn nói hấn là người xấu!

Thực sự là ngàn vạn mũi tên đâm sâu vào tim!

Hơn nữa, cái cách mà một lớn một nhỏ cùng ôm nhau thật chặt kia đều dùng loại ánh mắt nhìn kẻ biến thái mà nhìn hấn.

Đáng vẻ run lấy bấy, như thể hấn là ác bá bắt nạt hai mẹ con nhà họ vậy.

Cuối cùng là hấn đã làm sai điều gì vậy chứ? Hấn chỉ muốn gần gũi với bà xã nhà mình một chút thôi mà!

Từ khi cái người phụ nữ nhỏ kia gã vào Mục gia, thì địa vị của hấn trong lòng công chúa nhỏ tụt dốc không phanh!

So với những phiền muộn của Mục đại thiếu thì tâm trạng của Lạc Thần Hi trong nháy mắt liền trở nên trong trẻo.

Đường Đường nhà cô vậy mà biết hành động! Biết bảo vệ cô như vậy!

Cô xin rút lại lời nói trước đó là bánh bao nhỏ chỉ có thể tỏ ra dễ thương mà thôi.

Lạc Thần Hi ôm lấy bánh bao nhỏ, hôn lấy hôn để trên khuôn mặt trắng trẻo mập mập của bé, hoàn toàn bỏ qua sắc mặt âm trầm nhàn nhàn bị tảo bón của Mục Diệc Thần.

Không bao lâu, chiếc xe dừng lại.

"Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thư, đã đến nhà cũ rồi ạ."

Trác Phong cung kính đứng trước cửa xe, nhìn cả nhà ba người tổng giám đốc cùng nhau xuống xe, trong lòng lên lét tự nhủ.

Hấn còn tưởng đại thiếu gia tự nhiên muốn dựng vách ngăn lên để thân thiết với thiếu phu nhân.

Nhưng hiện tại thì về mặt của đại thiếu gia tái nhợt, về mặt của thiếu phu nhân trắng bệch, còn khuôn mặt nhỏ của tiểu thư thì vẫn mập mạp trắng trẻo.

Cái về mặt của một nhà ba người này rốt cuộc là đã làm chuyện gì trong đó vậy chứ?

Lạc Thần Hi bước xuống xe, nhìn sang hai bên một chút, có chút ngoài ý muốn, "Chúng ta không phải về nhà sao? Đây là nơi nào vậy?"

"Bà gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi dẫn cô đến chỗ bà ăn cơm. Cô nên chú ý một chút cho tôi, cái gì nên nói thì nói, cái gì không nên nói thì thôi, không cần tôi phải nhắc nhở cô nữa chứ?"

Mục Diệc Thần không ăn được đậu hũ, còn bị công chúa nhỏ của mình đánh, tính khí giận dữ, nói chuyện cũng lạnh lùng hơn rất nhiều.

Nhưng Lạc Thần Hi không chú ý tới điểm ấy, cô giật mình nói: "Cái gì? Gặp... gặp bà của anh sao? Nhưng... sao anh không nói với tôi sớm hơn chứ! Tôi chưa chuẩn bị gì cả, lại muốn tôi đi gặp bà anh sao?"

Nghe nói như thế, tâm tình của Mục Diệc Thần càng tệ hơn.

Hắn gọi điện thoại cho Lạc Thần Hi vài lần cũng không được, giờ nghĩ lại thì có lẽ người phụ nữ nhỏ này ở chung một chỗ với Thịnh Dục đây mà.

"Chuẩn bị cái gì mà chuẩn bị? Cô đã già vào Mục gia rồi, còn cần phải chuẩn bị gì khi đi gặp người lớn trong gia đình nữa chứ hả? Hơn nữa, không phải cô giỏi nhất là lấy lòng người khác hay sao? Nếu không, làm sao bà có thể ép tôi kết hôn với cô được chứ? Bản lĩnh của cô cũng thật cao cường mà!"

Mục Diệc Thần thờ ơ nói xong, kéo tay cô đi về hướng căn biệt thự.

Lạc Thần Hi chậm chậm đuổi theo hắn, trong lòng lại không nhịn được mà bôn chồn.

Vốn dĩ mọi việc không đơn giản như Mục Diệc Thần vừa nói.

Mấu chốt của vấn đề là việc căn bản cô không phải là Lạc Thần Tâm!

Đối mặt Mục Diệc Thần cùng những người như Mục Vi Vi, cũng vì họ rất ghét Lạc Thần Tâm nên trước giờ không nhìn thẳng vào cô, vò bực của Lạc Thần Hi lại được nguy trang tốt hơn.

Nhưng nếu dựa theo lời giải thích của Mục Diệc Thần thì bà Mục chính là yếu tố then chốt thúc đẩy cuộc hôn nhân này của hai người, chuyện này không phải nói rõ là Lạc Thần Tâm rất được bà Mục yêu quý hay sao?

Nếu mà cứ như vậy thì rất dễ dàng bị lộ đó!

Trong tài liệu mà Lạc An Quốc đưa cho cô, hoàn toàn không nói tới, Lạc Thần Tâm đã tiếp xúc những gì với bà Mục.

Lần này cô nên làm gì đây?

Nhưng mà không để cho cô có thời gian suy nghĩ rõ ràng, bọn họ đã tiến vào biệt thự.

"Đại thiếu gia, tiểu thư, còn có..." Dì Trần đặt ánh mắt nghi ngờ lên trên người của Lạc Thần Hi.

"Đây là thiếu phu nhân." Mục Diệc Thần từ tốn nói.

Lạc Thần Hi nhin không được mà liếc mắt nhìn hắn.

Đêm tân hôn, hắn còn nói là tuyệt đối sẽ không thừa nhận cô là thiếu phu nhân của Mục gia mà!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giẫm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ruột thịt là khác nhau

Dì Trần vội vàng đáp: "Vâng, thiếu phu nhân! Đại thiếu gia, lão phu nhân đang tản bộ ở trong sân, vừa mới nhắc đến ngài đây ạ."

Mục Diệc Thần gật đầu, "Vậy chúng ta đi qua đây đi."

Trong hậu viện, một vị lão phu nhân tóc trắng phơ phơ đang ngồi trên xe lăn, được đầy tớ gái đẩy đi tản bộ.

Bánh bao nhỏ vừa thấy bà Mục thì lập tức hưng phấn, đẩy Lạc Thần Hi từ trên người cô bỏ xuống dưới, chạy về phía bà Mục.

"Bà ơi, bà ơi! Đường Đường đến thăm bà đây!"

Bánh bao nhỏ lập tức nhào đến bên chân của bà mục.

Bà Mục hơi khom lưng, muốn ôm bánh bao nhỏ.

Mục Diệc Thần nhìn thấy thế vội bước nhanh về phía trước, ghènh ôm Đường Đường, "Bà ơi, con nhóc này rất mập, bà không bế nó được đâu."

Bà Mục lườm hắn một cái, không vui nói: "Ai nói bảo bối của tôi mập chứ! Anh thấy chân của tôi đã tiến vào quan tài nên không cho ôm con bé đúng vậy không?"

Mục Diệc Thần bị nghẹn lời, "Bà ơi, ý của cháu không phải như vậy đâu..."

Bên này bà Mục không vui, thì bên kia bánh bao nhỏ cũng không hề vui về một chút nào, cứ uốn éo trong lòng ngực hắn liên tục.

Mục Diệc Thần vội vàng đỡ dành Đường Đường, "Con ngoan một chút đi nào."

"Bà đã nói rồi đấy, Đường Đường không hề mập chút nào!" Bánh bao nhỏ trừng mắt nhìn về phía ba bà mình, rồi nghiêng đầu đuổi cánh tay mập mạp về phía Lạc Thần Hi, "Không muốn ôm ba bà nữa đâu, con muốn chị ôm cơ!"

Mục Diệc Thần không nói gì được mà chỉ có thể nhìn công chúa nhỏ nhào vào trong ngực của Lạc Thần Hi.

Được rồi, cô nhóc xinh đẹp đáng yêu nhất, bình thường mặc váy khi đi nhà trẻ cũng muốn chính mình chọn lựa.

Cái từ mập này xem ra chọc trúng phải tổ ong vò vẽ rồi đây.

Những người phụ nữ trong nhà, từ già cho đến trẻ, làm sao không có một người nào dễ dãi dành hết vậy chứ?

Bà Mục liếc mắt nhìn Lạc Thần Hi, ánh mắt không khỏi sáng lên, "Đây chính là vợ mới cưới của cháu ư? Đẹp, thực sự quá xinh đẹp rồi, đẹp như Đường Đường nhà mình vậy! Nhanh, nhanh qua đây để bà nhìn xem nào!"

Mục Diệc Thần sững sờ.

Hắn không ngờ bà lại không quen biết cái người phụ nữ này! Hắn còn tưởng rằng, Lạc Thần Tâm nhất định dùng thủ đoạn gì mà lấy lòng bà Mục rồi chứ.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thì mọi chuyện giống như không phải như vậy.

Cong Lạc Thần Hi thì thờ phào nhẹ nhõm, tuy không hiểu chuyện gì, nhưng ít nhất sẽ không bị lộ...

Cô nhanh chóng đi tới, ngọt ngào gọi một tiếng "Bà."

Bà Mục cầm lấy tay của cô, nhìn từ đầu đến chân, không cần nói cũng biết có bao nhiêu hải lòng.

"Thật là một cô gái tốt! Anh nhìn xem, con bé rất giống Đường Đường, ruột thịt này đúng là khác nhau mà!"

Lạc Thần Hi bị lời của bà nói làm cho đó ửng cả mặt.

Cô nằm mơ cũng muốn có cô con gái khá á như Đường Đường, nhưng Đường Đường không phải là con ruột của cô.

Bà Mục nói trường giang đại hải, "Trước đây bà ép cháu lấy vị hôn thê này, cháu lại không chịu, sao hôm nay lại nghe lời như thế hả? Có phải cũng biết, bà nói đúng rồi hay không hả? Bà đã sớm tìm nhà sư gởi coi cho cháu rồi, đời này chỉ cần cháu sống cùng mẹ ruột của Đường Đường thì Mục gia sẽ luôn thịnh vượng. Cháu còn không tin nữa chứ, cứ kéo dài không tới gặp bà rồi sau đó mới đồng ý."

Mục Diệc Thần không nhận được nhủ mày, "Bà nói cái gì đó khác được không? Sức khỏe của bà rất tốt, bà đừng suy nghĩ quá nhiều. Ở đây gió lớn lắm, cháu đây bà vào trong nhà nhé."

Nói xong, hần đề đẩy tờ giấy tránh ra, tự mình đẩy xe lăn đi về hướng của biệt thự.

Đồng thời, quay đầu lại liếc nhìn Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi nhanh chóng ôm Đường Đường đi theo.

Trên đường đi bà Mục còn nói: "Diệc Thần, cháu không được không tin số mệnh như vậy! Lời của tổ tiên là có đạo lý! Tiểu tử thối này, tại sao cháu lại không nói lời nào vậy hả?"

Thấy Mục Diệc Thần không tiếp lời mình, bà lại chuyển hướng sang Lạc Thần Hi, "Cháu dâu, cháu thấy bà nói đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đây là bà cố ý để dành cho cháu dâu đấy

Lạc Thần Hi nhìn thấy Mục Diệc Thần bị hỏi mà không trả lời được, còn thắm cười trộm trong bụng.

Đột nhiên, bà Mục lại ném vấn đề này cho cô.

Ngay lập tức cô cũng nghẹn lời, "Híc, chuyện này..."

Cô không biết nên trả lời thế nào nữa.

Một câu hỏi khó như vậy!

Bà Mục không biết tìm được vị đại sư kia ở đâu, nói Mục Diệc Thần phải lấy mẹ ruột của Đường Đường mới tốt, nhưng chị của cô Lạc Thần Tâm đã qua đời rồi mà...

Chắc hẳn vị đại sư kia không tính ra được, như thế cô thế biết được, không nghi ngờ gì nữa bọn họ nhất định là bọn giảng hồ chuyên bịp bợm.

Lẽ nào muốn cô che lương tâm lại mà nói đúng sao?

Một bên là ánh mắt hiền lành đang mong ngóng của bà Mục, một bên là ánh mắt uy hiếp của Mục Diệc Thần.

Lạc Thần Hi bị dây vô lương tâm.

Cuối cùng, cô quyết tâm ôm chặt bánh bao nhỏ trong lòng, lớn tiếng nói: "Hình như ngoài đây có chút lạnh đó, nếu thế thì Đường Đường sẽ bị cảm mất, trước tiên để cháu bế bé vào đây!"

Khuôn mặt của bánh bao nhỏ đang ăn mặc rất kín kẽ tỏ vẻ nghi hoặc, "Chị, em không lạnh đâu..."

Không phải nói mẹ con một lòng sao?

Lạc Thần Hi khóa bùa hộ mệnh nhỏ này trong lòng ngực của cô, ngăn bé tiếp tục nói gì đấy, sau đó ôm bé, chạy đi và trốn vào biệt thự.

Bà Mục: "..."

Mục Diệc Thần: "..."

Bà Mục: "Cháu trai hư hỏng à, sao mà bà cảm thấy hình như cháu dâu của bà không thích cháu lắm thì phải?"

Khỏe miệng của Mục Diệc Thần giật giật, "Bà ơi, bà nhìn lầm rồi, cháu dâu của bà cực kỳ cực kỳ yêu thương cháu, là cô ấy khóc lóc đòi gả cho cháu đấy."

Kể từ khi ông Mục qua đời đã năm năm, sức khỏe của bà Mục không chỉ ngày càng kém, mà đầu óc cũng có chút hồ đồ, dần dần trở nên như một đứa trẻ con.

Bởi vậy, những chuyện liên quan đến người phụ nữ tên Lạc Thần Tâm này đều là một câu chuyện dài cực kỳ đặc biệt, cả gia đình đều lừa bà Mục.

Mục Diệc Thần an ủi mình, bà Mục không biết nội tình, hiểu lầm như vừa nãy cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Lúc hần đẩy xe lăn của bà đến biệt thự thì Lạc Thần Hi cũng cùng bánh bao nhỏ ngồi trên ghế salông rồi.

Vì chuyện đánh lộn vừa nãy mà bím tóc của bánh bao nhỏ bị rơi lông ra, nhưng chỉ trong chốc lát Lạc Thần Hi đã tết lại cho bé một kiểu tóc vô cùng dễ thương.

Bánh bao nhỏ sờ sờ đầu, vui sướng cười tươi, hân cô một cái bẹp.

Bà Mục có vẻ cực kỳ vui vẻ, dặn dò di Trần: "Di nào, nhanh lên lâu, đem chiếc hộp mà tôi đã chuẩn bị kỹ càng xuống đây đi."

Di Trần nghe lời đi ngay, rất nhanh chóng liền cầm xuống một cái hộp đựng đồ trang sức có chút cổ điển.

Bà Mục vẫy tay, ý bảo Lạc Thần Hi mở nó ra, sau đó lấy từ bên trong ra một chiếc vòng tay đá Phi Thúy màu xanh ngọc, đeo lên cổ tay của cô.

"Đây là món quà gấp mặt mà bà muốn tặng cho cháu đấy!"

Lạc Thần Hi giật mình nói: "Bà ơi, cái này quý giá quá, cháu không thể nhận được đâu!"

Chiếc vòng tay tốt như thế còn được bà Mục trân trọng như vậy, chỉ cần dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, nó đáng giá đến thế nào.

Cô muốn tháo vòng tay để trả lại cho bà, nhưng không biết vì sao, chiếc vòng tay này như mắc kẹt trên tay của cô, không thể nào tháo ra được.

Có chuyện gì xảy ra vậy chứ? Vừa này rõ ràng lúc bà đeo nó lên tay cô rất dễ dàng mà?

Lạc Thần Hi cuống hết cả lên, dùng sức để tháo ra, nhưng không được, ngược lại còn khiến cổ tay của cô ửng đỏ.

Cô cắn môi, còn định dùng sức, nhưng bị một bàn tay lớn khác nắm lại.

"Được rồi, người lớn tặng đồ, không thể từ chối được đâu. Nếu như bà đã cho cô rồi, thì cô cứ nhận đi." Âm thanh trầm thấp của Mục Diệc Thần vang lên.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì cả!"

Ánh mắt của Mục Diệc Thần nhanh chóng liếc qua những vật đồ hân trên cổ tay của cô, không hiểu sao lại thấy chói mắt.

Bà Mục vỗ tay cô, "Thật sự, đây là bà cố ý để dành cho cháu dâu của bà đấy! Là bảo vật gia truyền mười mấy đời của Mục gia chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đôi tượng của phụ nữ mọi quốc gia

Bà Mục nói như vậy khiến Lạc Thần Hi lại không dám nhận.

Cô... Cô cũng không phải là cháu dâu của bà Mục!

Nhưng cô đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần tìm của Lục Văn Quân được giải phẫu cấy ghép thành công thì cô sẽ tìm cho bằng được lý do để ly hôn với Mục Diệc Thần!

Nếu không như vậy, lẽ nào phải giả mạo thân phận của người khác, sống cùng với một người đàn ông mình không có chút tình cảm nào mãi hay sao?

Mục Diệc Thần thấy khuôn mặt của Lạc Thần Hi hiện lên sự do dự, đôi mắt lóe lên, nắm chặt cổ tay của cô, khiến cho cô không cách nào tiếp tục loay hoay tháo cái vòng ngọc kia ra được nữa.

"Ngay cả bà nội mà cô cũng không nỡ mặt sao?"

"Tôi..." Lạc Thần Hi kinh ngạc nhìn hần.

Không phải Mục Diệc Thần nên là người phản đối cô quyết liệt nhất nếu cô nhận lấy vòng ngọc này sao?

Bà Mục bày ra vẻ mặt thương tâm, "Cháu không nhận chiếc vòng ngọc này, nghĩa là không thích bà sao, không muốn làm cháu dâu của bà sao? Bà biết mà, một chân của bà đã bước vào..."

"Không có, bà ơi! Cháu rất thích bà, cũng thích cái vòng ngọc này, thật sự rất đẹp! Cháu cảm ơn bà!"

Nhìn thấy bà bắt đầu ăn năn hối hận, Lạc Thần Hi ngay lập tức ngắt lời của bà.

Một giây sau bà Mục lật mặt, nở nụ cười, "Bà biết mà, cháu là một đứa trẻ tốt."

Lạc Thần Hi trốn to hai mắt, chuyện gì vậy chứ? Không phải vừa nãy bà nội còn muốn khóc sao?

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, các cháu ăn cơm với bà xong thì cứ đi đi. Di Trần, cơm nước đã chuẩn bị xong chưa?" Bà Mục thông thả nói.

Di Trần ở bên cạnh cười nói "Đã xong, đầy đủ hết rồi, lão phu nhân cố ý dọn đồ, chuẩn bị bánh pudding ô mai cho tiểu thư, cũng đã chuẩn bị xong hết rồi ạ."

"Bánh pudding ô mai!" Ánh mắt của bánh bao nhỏ sáng lên, bước chân nhỏ ngăn ngăn chạy vọt vào trong bếp.

Lạc Thần Hi không yên lòng, đi theo.

Bà Mục liếc nhìn cháu trai nhà mình một chút, chỉ tiếc mai sắt không nên kim. "Cháu nhìn xem, ngay cả một chiếc vòng tay mà cũng không chịu nhận, nhất định là không yêu cháu rồi! Chẳng nhóc như cháu đúng là quá vô dụng mà, nếu không có bà nội giúp cháu thì sao cháu có thể cưới được vợ chứ!"

Mục Diệc Thần: "..."

Tốt xấu gì thì hần cũng là ông xã số một được các nhà truyền thông bầu phiếu toàn quốc., sao trong mắt của bà nội, hần lại thành người ế tràn lan ngoài đường được kia chứ?

Lúc ăn cơm, Đường Đường lại chia bánh pudding mình yêu thích nhất cho Lạc Thần Hi.

Bà Mục hỏi cô thích ăn cái gì, còn nói nếu lần sau đến sẽ làm cho cô ăn.

Khẩn cho Lạc Thần Hi được yêu quý mà sợ hãi.

Dù sao bà Mục cũng bị bệnh nặng mới khỏi, ăn cơm chừng một nửa đã có chút mệt mỏi không chống đỡ nổi.

Lạc Thần Hi và Mục Diệc Thần cùng đưa bà về phòng ngủ nghỉ ngơi, rồi tạm biệt trở về nhà.

Hôm nay bánh bao nhỏ nhảy nhót cả buổi trưa nên khi bò lên trên xe liền gối đầu lên đùi của Lạc Thần Hi ngủ say, cái miệng nhỏ không ngừng chớp chớp, giống như còn nếm dư vị của bánh pudding ô mai vừa nấy.

Bên ngoài cửa xe, bóng đêm man mát.

Trong xe lại đặc biệt yên tĩnh.

Chỉ có tiếng hít thở theo quy luật của Đường Đường, từng nhịp từng nhịp một.

Không biết tại sao, Lạc Thần Hi bỗng nhiên có chút hoảng hốt, không nhìn được quay đầu nhìn sang người đàn ông ở bên cạnh.

Đúng lúc, Mục Diệc Thần cũng nhìn lại cô.

Khi bốn mắt chạm phải nhau, cô nhìn thấy con người đen láy thâm trầm như mực kia, như né tránh cái gì đó, nhưng chỉ lướt nhanh qua, khiến cho cô không nắm bắt được.

Trên mặt của Lạc Thần Hi nổi lên vết ửng đỏ nhàn nhạt.

Nhìn từ góc này, giả trí nhan sắc của Mục Diệc Thần đúng là ngược đời mà.

Ngũ quan hoàn mỹ không nói, ở khoảng cách gần như thế này, còn không nhìn thấy lỗ chân lông, da dẻ của hần cũng quá đẹp!

Bỏ qua tính cách hung dữ của hần, Mục Diệc Thần thực sự không thẹn với cái danh ông xã quốc dân, vừa có tiền vừa có nhan sắc vừa có thần thái.

Nếu như không phải hai người họ là loại quan hệ gây kỉnh tưng này, thì làm sao cô có cơ hội được cùng Mục Diệc Thần ngồi chung một xe như thế này, biết đâu cô sẽ trở thành đối tượng ghen tị của phụ nữ mọi quốc gia?

"Lạc Thần Tầm..." Bỗng nhiên Mục Diệc Thần mở miệng.

Lạc Thần Hi nghi hoặc nhìn hần.

Mục Diệc Thần mỉm môi, "Đầu óc của bà nội có chút hồ đồ rồi, vì thế, lời bà ấy nói, cô không nên nghĩ là thật."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bây giờ anh là ông xã thuộc sở hữu duy nhất của cô rồi

Chỉ một câu nói này, cũng khiến không khí mờ ám vừa nãy trong nháy mắt biến mất.

Lạc Thần Hi ngồi thẳng người, "Ừm... à, tôi hiểu rõ mà."

Đột nhiên cảm thấy, tối nay thật sự có chút lạnh giá.

Dù ngồi trong xe thể thao đã mở điều hòa, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lạnh.

Mục Diệc Thần nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ của cô có chút ngạc nhiên, tiếp tục nói: "Đình thấy tinh thần bây giờ của bà nội không tệ, nhưng, năm ngoái bà đã trải qua một cơn bệnh nặng, nếu không được cứu chữa kịp thời, có lẽ bây giờ đã qua đời rồi. Vì thế, những người trong gia đình đều nghe theo bà nội, không dám làm trái ý. Nhưng..."

"Nhưng, anh nói những lời nói kia ở ngay trước mặt của bà nội, hơn nữa còn bảo tôi nhận chiếc vòng ngọc kia, thật ra tất cả chỉ là để đổ dành cho bà vui vẻ thôi, đúng không?"

Không đợi Mục Diệc Thần nói trước.

Những câu nói này, vốn dĩ đã nằm ngay trên khóe môi của Mục Diệc Thần.

Nhưng khi bị người phụ nữ này cướp lời, hần lại hơi run run, trong lòng cảm giác không hề tốt chút nào.

Cảm thấy như mình đã nói sai cái gì đó.

Nhưng mà hần rất nhanh đã ném cái suy nghĩ này ra khỏi đầu, tiếp tục nói: "Cô hiểu rõ là tốt rồi. Thực ra, lần đó bà nội ép tôi phải cưới cô chỉ là giả bệnh mà thôi, tôi đã sớm biết rồi, nhưng mấy năm nay bà nội cũng không rõ, ngay cả sức khỏe bản thân cũng không biết ra sao. Tôi cưới cô, chỉ muốn để cho bà nội vui vẻ mà thôi. Chỉ cần cô tiếp tục cẩn thận giả vờ, sau đó dù chúng ta ly hôn, tôi cũng sẽ không đối xử tệ bạc gì với cô đâu."

Nhìn thấy bà Mục ở chung với Đường Đường và người phụ nữ này giống như người một nhà thật sự nên tâm trạng của Mục Diệc Thần cực kỳ phức tạp.

Kỹ thuật diễn xuất của người phụ nữ này thật tốt đến mức nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Trong nháy mắt cũng vì vậy mà hần cũng tin tưởng tất cả đều là sự thật.

Nhưng so với bất cứ ai, hần biết rất rõ bộ mặt thật của Lạc Thần Tâm.

Hần không thể khiến cô ta coi mọi thứ là thật...để cho chính bản thân hần coi là thật được.

Nghe Mục Diệc Thần nói, Lạc Thần Hi hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đúng vậy, vừa nãy cô đang suy nghĩ cái gì vậy chứ? Mục Diệc Thần là ông xã quốc dân cũng đâu liên quan gì đến cô chứ?

Dù bây giờ hần là ông xã của riêng cô cũng chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Bọn họ một người chỉ là đổ dành bà nội vui vẻ, còn một người thì lấy tiền đẻ cứu mẹ, cũng thật là...

Mỗi người đều có một ý đồ xấu xa của riêng mình.

Lạc Thần Hi gật đầu, "Hừm, tôi hiểu rõ ý của anh. Anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng phối hợp với anh, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ một suy nghĩ không an phận nào đâu."

Người phụ nữ này sao có thể gạt đầu quyết đoán như thế được chứ, ngay cả một chút do dự cũng không có.

Ngực của Mục Diệc Thần như bị bóp nghiền lại, suýt bị chết ngạt!

Đúng là...thực sự một chút nhớ nhưng hần cũng không có hay sao?

Lạc Thần Hi nghĩ tới điều gì, "À đúng rồi, cái vòng ngọc này dành cho cháu dâu của bà nội anh, đưa cho tôi thì có vẻ không thích hợp lắm nên tôi tháo ra trả lại cho anh nhé."

Nói xong, cô đưa tay ra muốn tháo vòng ngọc.

Nhưng khi cô vừa cử động liền bị Mục Diệc Thần đè trở lại. "Được rồi, cô nhớ kỹ cho tôi là được, chiếc vòng này bà đã đưa cho cô rồi, không lẽ tôi lại hẹp hòi đến mức cái này cũng muốn lấy đi hay sao?"

Giọng điệu của Mục Diệc Thần càng lúc càng lạnh đi.

Lạc Thần Hi do dự một chút, rồi nói: "Vây cũng tốt, đúng lúc bây giờ không tháo ra được, đợi về nhà tôi dùng xà phòng thử xem có tháo ra được không."

"Tôi nói rồi, chiếc vòng ngọc này cô giữ lại đi! Cô nghe không hiểu ý tôi sao?" Tiếng của Mục Diệc Thần đột nhiên tăng cao, chỉ cảm thấy như có một luồng nhiệt nóng từ trong ngực bốc lên, khiến hần buồn bực đến mức không nói nên lời.

Lạc Thần Hi sợ hết hồn, "Sao anh lại hung dữ như vậy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Dốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Có cứng hay không, cô chưa từng thử sao?

Rõ ràng cả hai người đều đã đạt được nhận thức chung, hần còn bày vẽ mặt kia ra cho ai xem chứ?

Cô muốn trả vòng ngọc lại cho hần cũng là suy nghĩ cho hần thôi mà.

Hần còn tỏ ra hung dữ với cô!

Với cái tính tình này, không trách được vì sao bà nội lại cảm thấy hần không thể cưới được một người vợ cho mình!

Nếu như cô thực sự là bạn gái của Mục Diệc Thần thì vừa nãy, hần đã biến thành chó đốm thân từ lâu rồi!

Mục Diệc Thần cũng ý thức được bản thân vừa nãy quá kỳ lạ.

Từ trước tới nay hần luôn rất kiểm chế bản thân, ở trên thương trường càng là một người cao thâm khó dò, nhưng vì sao cứ ở trước mặt người phụ nữ này lại không không chế được tính tình của bản thân chứ?

Hơn nữa, hần cũng không biết bản thân mình phiền muộn cái gì nữa!

Người phụ nữ này rất biết điều phối hợp với mình, đây là chuyện tốt không phải hay sao?

Hắn hít một hơi thật sâu: "Tôi không hung dữ với cô, chuyện chiếc vòng ngọc kia, sau này đừng nhắc đến nữa."

"Không cho nhắc đến thì không nhắc nữa." Lạc Thần Hi chịu đựng đủ cái tính khí thất thường của người đàn ông nà rồi, không do dự mà quay đầu đi, không thèm nói chuyện với hắn nữa.

Nếu như còn phải tiếp tục như vậy, cô sẽ bị tức chết cho mà coi!

Thấy cô không nói lời nào, Mục Diệc Thần cũng không nói lời nào, trong xe rơi vào sự yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Không bao lâu, đã đến được biệt thự Mục gia.

Hai người cùng vươn tay về phía Đường Đường đang ngủ say, muốn ôm lấy bé, cánh tay cùng va vào nhau trong không trung.

"Ồi!"

Lạc Thần Hi bị cánh tay rắn chắc của Mục Diệc Thần đụng vào, nhện không được khẽ hô một tiếng và nhướn mày lên.

Cơ thể người đàn ông này làm bằng sắt hay sao? Cứng như thế! Đúng là đau chết cô rồi!

"Có cứng hay không, cô chưa từng thử sao?" Âm thanh đầy từ tính của người đàn ông vang lên ngay trên đầu.

Lúc này, Lạc Thần Hi mới ý thức được, cô lại nói những gì vừa suy nghĩ trong lòng ra ngoài!

Mà người đàn ông này đáp lại..

"Cái tên lưu manh này! Cút xa một chút!"

Lạc Thần Hi tức giận đến cắn răng, mạnh mẽ lờ mờ nguyền rủa hắn một cái rồi ôm lấy Đường Đường rồi đi.

Vừa nãy hắn còn nhắc nhở cô chú ý thân phận, bây giờ lại đùa giỡn cô! Hắn coi cô là người như thế nào vậy chứ?

Mục Diệc Thần nhìn bóng lưng của cô, ngồi trên xe, trầm mặc hút xong một điếu thuốc, rồi mới xuống xe.

Lạc Thần Hi đã đưa Đường Đường vào trong phòng.

Khi ra khỏi phòng, trên hành lang của lầu hai vừa đúng lúc nhìn thấy Mục Diệc Thần đi lên.

Dáng người cao to kiên cường được phủ lên bằng chiếc áo choàng dài kiểu Anh vừa tôn lên vẻ cao lãnh kiêu ngạo, lại tao nhã bất phàm.

Hắn ngược mắt lên nhìn người phụ nữ lười biếng kia một chút.

Lạc Thần Hi bỗng nhiên hoàn hồn, nhớ tới việc bọn họ là vợ chồng mới cưới, buổi tối hai ngày trước đều ngủ cùng nhau.

Chẳng qua, ngày hôm trước là đêm tân hôn, bọn họ đều bị bỏ thuốc, ngày hôm qua thì nằm ngủ với Đường Đường.

Ngày hôm nay chắc không cần phải tiếp tục chung giường mà mỗi người một suy nghĩ nữa.

"Hừm, cái kia... Tôi vẫn ngủ phòng khách." Lạc Thần Hi mở miệng nói.

"Không cần thiết." Mục Diệc Thần lắc đầu, "Phòng ngủ này dành cho cô, trong thư phòng của tôi cũng có chỗ nghỉ ngơi."

"À? Anh chắc chắn chứ?"

Dù sao nơi này cũng là Mục gia, trong mắt Mục Diệc Thần, cô là người phụ nữ lẳng lơ, không biết xấu hổ miễn cưỡng ép gã vào đây. Đây là phòng dành cho vợ chồng, không phải nên đuổi cô ra ngoài hay sao?

Trả lời cô là một tiếng "àm".

Cánh cửa thư phòng bị Mục Diệc Thần đóng sầm lại khiến hai người ngăn cách hoàn toàn.

Lạc Thần Hi bĩu môi.

Người đàn ông này lại câu kinh nữa sao! Có làm hay không vậy?

Người bị ghét bỏ rõ ràng là cô mà, sao Mục Diệc Thần lại tức giận chứ? Thực sự không hiểu chuyện ra sao luôn!

Chẳng qua, phòng ngủ của Mục gia hoàn toàn là căn phòng sang trọng nhất.

Mục Diệc Thần đồng ý nhường lại, đương nhiên cô sẽ không ngược đãi bản thân mà mừng rỡ nhận lấy thôi.

Cô trở lại phòng ngủ chính và việc đầu tiên là khóa trái cửa.

Sau đó tắm rửa xoa bóp trong bồn tắm lớn phía bên trong, sấy khô tóc, rồi đi đến tủ quần áo chọn một bộ đồ ngủ mỏng nhất thay vào.

Một người khi đi ngủ, vì sao còn không được thoải mái tự nhiên cơ chứ?

Lạc Thần Hi ngáp một cái rồi ngã luôn ra giường, không bao lâu đã ngủ say.

Đến nửa đêm, cửa phòng bỗng vang lên một tiếng "két" nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Người phụ nữ của hắn, hắn muốn ngủ thì ngủ

Mục Diệc Thần chậm chậm đi vào phòng.

Dưới ánh sáng đèn ngủ mờ ảo, hắn nhìn người này ngủ say chết.

Ôm một chiếc gối ôm bự, hướng lên trời, ngã chổng vó.

Cái tư thế ngủ này... có vẻ khá quen thuộc.

Đôi mắt của Mục Diệc Thần tối lại, sắc mặt có vẻ hơi âm trầm.

Vừa nãy lúc ôm Đường Đường xuống xe, trong nháy mắt, dường như hắn nhìn thấy một chút bi thương ở trong mắt của cô.

Khiến đáy lòng hắn cũng căng thẳng theo.

Hắn tự nghĩ, những lời mà hắn nói ở trên xe kia có phải có chút quá đáng hay không?

Vì thế, ngay cả yêu cầu đổi phòng ngủ có gan to bằng trời này được đưa ra, hắn cũng đồng ý.

Nhưng sau khi nằm một mình ở thư phòng, hắn lại không ngủ được.

Càng nghĩ càng không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà muốn một mình hắn ở căn phòng lạnh lẽo này chứ?

Đó là phòng ngủ của hắn mà, giường của hắn, chỗ nằm cũng là của hắn luôn!

Hắn muốn ngủ thì ngủ chứ!

Nghĩ như vậy, hắn không nhận được nháy lên, tìm chìa khoá phòng ngủ và mở cửa đi vào.

Kết quả là...

Người phụ nữ này lại dám nằm ngủ như vậy?

Cho dù hắn có đi đến, cô cũng hoàn toàn không phát hiện, vẫn ngủ say như heo!

Lúc Mục Diệc Thần vừa mới bước vào cửa còn có chút chột dạ, bây giờ tất cả đều biến mất.

Hắn nhanh chân đến cạnh giường, đưa tay muốn kéo Lạc Thần Hi cùng tỉnh dậy..

Dựa vào cái gì hắn không ngủ được mà cô lại có thể ngủ tốt như vậy được chứ? Vừa nãy khi hắn nói đến chuyện ly hôn, cô cũng không hề có phản ứng? Không phải nên ngay lập tức mặc áo ngủ kêu gọi, chủ động đến thư phòng dụ dỗ hắn hay sao hả?

"Lạc Thần Tâm, cô tỉnh dậy cho tôi..."

Tay của Mục Diệc Thần vừa mới chạm đến bả vai của Lạc Thần Hi thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn chủ động hướng về phía bàn tay của hắn, cọ tới cọ lui.

Sau khi cọ xong, khóe miệng hơi nhô lên, giống như một con mèo nhỏ đang cọ quấy lắc lư khi ngủ say vậy.

Mục Diệc Thần ngăn người ra, động tác trên tay bắt giác ngừng theo mà nheo mắt lại.

"Cô cũng không phải là Đường Đường, tưởng tỏ ra dễ thương thì sẽ có tác dụng sao?"

Hắn sử dụng ngón tay bóp má của Lạc Thần Hi, "Không cho ngủ!"

Nhưng Lạc Thần Hi vẫn ngủ rất say, cho dù bị quấy rầy cũng không có dấu hiệu nào tỉnh dậy.

Hình như Mục Diệc Thần tới gần khiến cô cảm thấy nóng nực, cô lừ bầu một tiếng rồi kéo chiếc mềm trên người ra.

Tầm mắt của Mục Diệc Thần cúi xuống theo cử động của cô, bỗng nhiên, cả người hắn cứng đờ, trừng mắt nhìn một mảng da thịt trắng nõn bị lộ ra từ vạt áo mỏng manh.

Da dẻ của Lạc Thần Hi cực kỳ trắng, hơn nữa, còn mềm mại, nhẵn nhụi, giống như một món đồ sứ cao cấp nhất, dù trong tia sáng mờ ảo cũng lấp lánh sáng lên.

Trong đầu của Mục Diệc Thần không tự chủ được mà nhớ lại đêm hôm trước, lần da như tơ lụa này tiếp xúc với thân thể hắn.

Khắc sâu như vậy.

Yết hầu của hắn trượt một cái, lúc này hắn mới chú ý tới bộ đồ mà Lạc Thần Hi mặc ở trên người là một bộ đồ ngủ bằng lụa trắng.

Tuy rằng kiểu dáng không có gì, nhưng loại chất liệu này vốn dĩ là nửa trong suốt, màu trắng căn bản không che lấp được gì, trái lại càng tăng thêm mấy phần như ẩn như hiện.

Thân thể của Mục Diệc Thần trong nháy mắt căng thẳng.

"Xem như tôi hiểu nhầm cô rồi, cô cũng đã thay áo ngủ như vậy, có phải chắc chắn tôi sẽ đến hay không?"

Đột nhiên đặt bàn tay lớn lên vai của Lạc Thần Hi.

Thân thể to lớn rắn chắc theo sát ép lên người cô.

Mục Diệc Thần hôn lên đôi môi hồng khiến anh suy nghĩ cả ngày kia và tự mãn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đẹp trai đến mức mọi người không thể khép chân

Trong giấc mơ đột nhiên bị người khác quấy rối, nên Lạc Thần Hi hơi nhú mày, bất an mà khẽ tránh né.

Mục Diệc Thần giờ tay nắm lấy chiếc cảm nhẹn của cô, cố định cô lại, cương quyết lấn áp.

Đồng thời, tay phải đã thăm dò vào trong áo ngủ to tằm, xoa da thịt bóng loáng ở bên trong.

Màu trắng như "đá ngọc bích", nhưng lại yếu ớt đến mức này, chỉ cần khẽ ấn một chút cũng sẽ để lại dấu vết.

Mục Diệc Thần dần dần sa ngã.

Lạc Thần Hi cảm giác như chú thỏ nhỏ bị nướng trên một đồng lửa, ngày càng bị đè ép, đến nỗi muốn thở cũng thở không được.

Cô cố gắng gượng gượng.

Nhưng lại bị trói chặt, không thể động đậy được.

"Ừm... Đi ra đi! Đừng cản tôi..."

Mục Diệc Thần hôn vào xương quai xanh của cô, Lạc Thần Hi bỗng nhiên thấp giọng kêu lên, thậm chí đưa tay ra, muốn thoát khỏi người đàn ông đang đè trên người mình.

Đột nhiên nghe được tiếng kêu của cô, trong nháy mắt, thân thể của Mục Diệc Thần cứng ngắc tại chỗ.

Nhưng rất nhanh, hắn lại khôi phục bình thường, tiếp tục ôm lấy cô vào lòng.

Đây chính là người vợ mà hần cưới hỏi hợp pháp về nhà, coi như nửa đêm thì... Không, đó là hợp pháp, không ai có thể nói hần không đúng chỗ nào.

Dù là bản thân của cô cũng không được.

Lạc Thần Hi gầy dựa càng thêm kịch liệt.

Bỗng nhiên...

"Bốp" một tiếng, âm thanh lạnh lạnh vang lên ở giữa căn phòng vốn đang yên tĩnh.

Mục Diệc Thần che má phải in dấu tay bị lão bà đánh, sắc mặt đột nhiên trầm xuống!

Còn Lạc Thần Hi vốn dĩ không biết mình đã đánh Mục đại thiếu, còn nhỏ giọng lầu bầu trong giấc mơ, "Đi ra đi, cái con ruồi đáng ghét này! Đáng ghét, phiền chết mất thôi! Cũng đáng ghét như Mục Diệc Thần vậy đấy!"

Mục Diệc Thần cắn chặt hàm răng, "Lạc Thần Tâm! Cô già bộ ngủ đúng không? Có tỉnh dậy cho tôi!"

Nhưng mà cô chỉ trờ mình, ôm chặt gối ôm và nằm ngủ say sưa, vẫn là tư thế nhồm nguời tiêu chuẩn.

Mục Diệc Thần tức giận đến mức suýt chút nữa ngất đi!

Cô còn dám đánh hần, còn mắng hần là con ruồi! Máng xong thì ngủ, cuối cùng già bộ ngủ hay là ngủ thật vậy chứ?

Nếu như cô già bộ ngủ cũng còn tốt, nếu như ngủ thật, ngay cả trong mơ cô cũng mắng hần hay sao?

Tay của Mục Diệc Thần đặt lên chiếc mông cao đang vểnh lên của Lạc Thần Hi, uy hiếp nói "Có nghe hay không hả? Quay lại cho tôi, nếu không..."

Nhưng tiếng hít thở của Lạc Thần Hi rất nhịp nhàng, không hề có chút thay đổi nào, hoàn toàn là đáng về không nghe thấy hần nói chuyện.

"Cô già bộ ngủ, tôi thật sự đề lên cô đấy!" Mục Diệc Thần quyết đoán bốp vài cái ở nơi mềm mại kia.

Hành động đẩy tỉnh ám chỉ thể này cũng không làm cô cử động, ngược lại còn khiến cho Mục Diệc Thần suýt không khống chế được bản thân mình.

"Chết tiệt!"

Hần cúi đầu liếc mắt nhìn sang vị trí căng chặt kia, thu tay về như bị thiêu đốt, sau đó lao vào phòng tắm.

Đáng chết! Thật đáng chết mà!

Cô ta mới gà vào Mục gia có mấy ngày mà hần đã phải tắm bao nhiêu lần nước lạnh rồi.

Sáng ngày thứ hai, Lạc Thần Hi bụm mặt ngồi một chỗ, ảo não không thôi.

Cô phát hiện... Tối hôm qua cô giống như mộng xuân!

Hơn nữa, đối tượng trong mộng xuân vẫn là người đàn ông ngủ tại thư phòng ngày hôm qua.

Cảm giác nóng rực phủ lấp, hưng hực, còn có tiếng hít thở trầm đục của đàn ông, dường như thoáng qua bên tai.

"Lạc Thần Hi, mày đúng là cái đồ mê trai đẹp vô lương tâm mà! Mày đã quên mất ngày hôm qua người đàn ông kia nhục mạ mày như thế nào rồi sao? Vì sao còn mơ như thế hả! Hần đẹp trai đến mức khiến mọi người không thể khép chân được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Từ hôm qua đến hôm nay

Đúng lúc này, cửa phòng bị người bên ngoài đẩy ra.

Lạc Thần Hi nhất thời cứng đờ người.

Sẽ không trở lại chứ? Chẳng lẽ Mục Diệc Thần nghe được rồi sao?

Cũng may, là bánh bao nhỏ mềm mềm chạy vào.

Bé nhào đến cạnh giường, miệng mếu mếu "Chị, chị còn chưa dậy sao? Đường Đường còn chờ cho chị bánh nê!"

Lạc Thần Hi vội hỏi "Đường Đường, chị sẽ xuống ngay. Em ăn bánh gato trước đi, không cần đợi chị đâu."

Đường Đường lắc đầu, thái độ kiên quyết, "Không được, em muốn cùng ăn với chị cơ!"

"Vậy em đợi chị một chút nhé? Chị lập tức xuống ngay."

Bánh bao nhỏ chóp chép cái miệng như thể đang suy nghĩ.

Một lát sau, đột nhiên thắc mắc hỏi "Chị, vì sao chị không ngủ cùng với ba ba vậy ạ?"

"Khụ khụ khụ khụ!" Lạc Thần Hi suýt chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình, "Không có, đương nhiên không có! Tại sao em lại nghĩ vậy chứ? Hai ngày trước đều là do bất ngờ mà thôi, sau này chị sẽ không ngủ cùng với ba ba của em nữa!"

Đường Đường càng mơ hồ hơn, khuôn mặt nhỏ đều phồng ra, khiến mặt của bánh bao nhỏ đã biến thành bánh bao.

"Nhưng bà nội đã nói, Đường Đường nên ngủ một mình để chị với ba ba ngủ cùng với nhau như vậy thì mới có em trai em gái được ạ."

Mặt của Lạc Thần Hi đen kịt, "Bà nội của em nói khi nào vậy?"

"Ngày hôm qua ạ, lúc mà chị đi cắt trái cây ấy."

Lạc Thần Hi không nói gì nhìn lên trời, cô chỉ đi cắt hoa quả thôi, mà cũng khiến mọi người suy nghĩ nhiều như vậy!

Mục gia thực sự là đâm rỗng hang hổ, muốn khắc chết cô mà!

Đường Đường cắn ngón tay, nghi ngờ nói: "Chị, Đường Đường nói không đúng sao ạ? Ngày hôm qua Đường Đường thật biết điều nha, dù buổi tối có chút sợ, muốn tìm chị, cũng không có tìm."

Lạc Thần Hi vừa nghe được lời này liền ôm chặt lấy bánh bao nhỏ, "Đường Đường đừng sợ! Sau này, nếu buổi tối em sợ, cứ đến tìm chị nhé, lời bà nội nói sai rồi, chị sẽ không ngủ chung với ba ba của em!"

Bánh bao nhỏ hoàn toàn bị câu trả lời hợp lý của cô làm cho mơ hồ.

Nhưng bé suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chị nói như thể thì nhất định đúng, thế là ngoan ngoãn gặt cái đầu nhỏ của mình.

Lạc Thần Hi rửa mặt rất nhanh rồi nắm lấy tay bánh bao nhỏ và cùng bé xuống dưới lầu.

Trong phòng ăn, ba anh em Mục gia đã ngồi vào vị trí.

Lạc Thần Hi lên kút liếc nhìn Mục Diệc Thần một cái.

Giương mặt tuân từ của hấn vẫn đẹp như mọi khi, bộ đồ âu phục thủ công được cắt may riêng khiến cho cơ thể cao quý kiêu ngạo của hấn càng thêm nổi bật.

Chỉ có điều, con mắt của Mục Diệc Thần dường như có chút đỏ lên, phía dưới còn có quầng thâm, rõ ràng tối hôm qua ngủ không được ngon giấc.

Đương nhiên, cái này cũng không làm giá trị nhan sắc của hấn bị mất đi, trái lại còn tăng thêm khí chất lười biếng của hấn nhiều hơn bình thường một chút.

Lạc Thần Hi thấy thế, âm thầm bĩu môi.

Lẽ nào thật sự từ hôm qua đến hôm nay, Mục Diệc Thần đều ngủ không ngon giấc sao?

Đường đường là một tổng giám đốc, sự độ lượng không ít đến mức đó đâu đúng không?

Rõ ràng người nên tức giận là cô mới đúng, nhưng bụng dạ cô rộng rãi, không chỉ ngủ rất ngon, còn làm... ừ, làm giảm căng thẳng bằng giấc mơ.

Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, không dám tiếp tục nhìn thêm nữa.

Mới có hai ngày mà đã mơ loại giấc mơ kia, nếu như thêm mấy ngày nữa, không biết cô có thể phạm phải sai lầm to lớn gì đây!

Mục Diệc Thần còn tỏ ra chán ghét cô như vậy.

Suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, sau này cô nên chủ động rời xa Mục Diệc Thần một chút, không nên nói những lời không nên nói nữa.

Lạc Thần Hi ngay cả chào hỏi cũng không, lạnh lùng hất đầu, điều này làm cho sự u uất trong lòng của Mục Diệc Thần tăng thêm mấy phần.

Mục Diệc Lăng nhìn thấy dáng vẻ lạ thường của hai người họ, khéo miệng nổi lên ý cười trêu chọc, chủ động chào hỏi: "Chị dâu, chào buổi sáng."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ngay cả tên của chồng cô mà cô còn chưa gọi bao giờ

Lạc Thần Hi có chút ngoài ý muốn "Chào buổi sáng..."

Cô còn tưởng rằng, người em trai này của Mục Diệc Thần cũng giống như Mục Vi Vi, cực kỳ chán ghét cô chứ.

"Chị dâu, chị cũng đừng có xa lạ như thế, nhanh ngồi xuống đi nào! Nếu như chị cứ đứng đó, anh trai em sẽ đau lòng lắm đó." Mục Diệc Lăng cười hi hi nói.

Lạc Thần Hi vội hỏi: "Nhị thiếu, cậu cũng khách khí quá rồi."

Mục Diệc Lăng cười một tiếng. "Chị dâu à, đều là người một nhà mà, chị kêu em nhị thiếu làm gì chứ? Không thì anh trai sẽ nói em không có chút quy củ gì đó! Chị gọi tên em là được rồi!"

Lạc Thần Hi có chút không quen, thế nhưng Mục nhị thiếu biểu hiện quá nhiệt tình, cô không tiện từ chối.

"Híc, được rồi, vậy sau này chị sẽ kêu tên thôi. Cảm ơn em nhé, nhị...à, Diệc Lăng."

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, bỗng nhiên Lạc Thần Hi cảm thấy nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống vài độ thì phải, khiến cô thấy lạnh lạnh, da gà da vịt đều nổi hết lên.

Nghĩ hoặc quay đầu lại, đúng lúc chạm phải con ngươi màu đen uy lực của Mục Diệc Thần.

Biết mình quá đa nghi, Lạc Thần Hi nhanh chóng quay đầu tránh khỏi tầm mắt của hấn.

Nhìn thấy người phụ nữ nhỏ này sợ hãi giống như một con con thỏ, tâm trạng của Mục Diệc Thần càng lúc càng bức bối, môi mòng cong lên, "Tôi nhớ tôi đã nhắc nhở cô, cần phải chú ý thân phận bây giờ của mình, gọi tên Diệc Lăng thân mật như vậy, còn ra thể thống gì nữa hả?"

Ngay cả tên của chồng cô mà cô còn chưa gọi bao giờ! Vậy mà dám gọi em chồng như vậy hả.

Câu nói này của hấn là sao vậy?

Nhưng Lạc Thần Hi nghe được hấn nói "Chú ý thân phận", lập tức suy nghĩ đến đến những câu nói ngày hôm qua mà hấn nói trong xe thể thao.

Bất giác vẻ mặt tối sầm lại.

"Ồ, xin lỗi nhé, tôi không chú ý. Nhị thiếu, cậu tuyệt đối đừng hiểu lầm gì nhé, tôi cùng Mục đại thiếu...Không phải như cậu vẫn nghĩ đâu. Tôi vẫn nên gọi cậu là nhị thiếu thì hơn."

Mục Diệc Thần nuốt chút nữa bóp vỡ tách và phê trên tay!

Người phụ nữ nhỏ này trước đây gọi tên hấn, bây giờ lại trực tiếp biến thành gọi là Mục đại thiếu!

Mục Diệc Lăng cũng bắt đầu nghi hoặc, nhìn anh trai của hấn vài lần.

Đang xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Rõ ràng ngày hôm qua hai người còn rất thân mật, hấn còn nghĩ anh trai mình đổi tính. Sao ngày hôm nay lại thay đổi như vậy?

Ngược lại Mục Vi Vi lại rất vui vẻ, cười ra tiếng: "Tôi nói chứ, Lạc Thần Tâm, lần này cô đã hiểu chưa hả? Ở trong mắt của anh trai tôi, cô không có tư cách gọi thẳng tên nhà họ Mục đâu, vì chị cũng chỉ là người đứng nước lũ mà thôi. Tốt nhất chị nên hiểu rõ thân phận của chính mình.

"Vi Vi!" Mục Diệc Lăng nhìn thấy em gái của mình tự tìm đường chết, nhanh chóng ngắt lời cô ấy.

Mục Vi Vi không nhìn ra điểm bất thường của anh hai mình, nhưng hấn thì có thể nhận ra, anh hai với chị dâu nhất định không bình thường!

Tối hôm qua, hấn còn nhìn thấy anh hai bước đi ra từ thư phòng, đi vào phòng ngủ chính.

Chi không biết, nửa đêm qua đã có chuyện gì xảy ra mà khiến hai con người này trở nên kỳ lạ như thế.

Ngày hôm qua Mục Vi Vi vì cãi lộn với chị dâu, mà bị cảm tức, đến bây giờ lại tự đi tìm đường chết nữa, nếu chọc đến anh trai thì thảm rồi.

Mục Diệc Lăng nhanh chóng liếc nhìn sang anh hai mình.

Chương 60: Bánh bao nhỏ không do dự bảo vệ cô

"Cháu... Đường Đường, cháu nói cái gì vậy chứ? Cháu...cháu còn thích người phụ nữ hư hỏng này sao, còn mắng cô nữa..."

Về mặt của Mục Vi Vi tỏ ra vô cùng đau lòng.

Trước đây Đường Đường đều thích cô nhất! Vậy mà bây giờ lại nói chán ghét cô!

Đều do Lạc Thần Tâm!

Người phụ nữ này nhất định đã dùng thủ đoạn thấp hèn nào đó, lừa gạt cô công chúa nhỏ ngây thơ hồn nhiên nhà cô rồi, còn tạo ra xích mích trong quan hệ của cô với Đường Đường nữa chứ!

Mục Vi Vi càng nghĩ càng tức giận, chỉ vào Lạc Thần Hi mà mắng, "Chị mau đưa Đường Đường đây! Tôi tuyệt đối sẽ không để chị đưa Đường Đường đi ra ngoài đâu! Hơn nữa, chị đừng nghĩ đồ dành được Đường Đường là có thể che giấu bộ mặt thật của mình. Không cần giả bộ nữa! Nhanh lên, buông Đường Đường ra!"

Mục Vi Vi lại gợn tay ra thêm lần nữa, kiên quyết chuẩn bị cướp bé từ trong người Lạc Thần Hi về.

Đúng lúc này, một tiếng "bốp" vang lên.

Đường Đường dùng tay bàn nhỏ bé của mình đánh vào mu bàn tay của Mục Vi Vi, lập tức gạt tay cô ta ra.

Mục Vi Vi không dám tin nhìn bé.

Cô công chúa ngoan ngoãn từ trước đến nay vậy mà đánh cô!

Khuôn mặt mập mạp trắng trẻo của bánh bao nhỏ tràn đầy tức giận, trợn to hai mắt, căm tức nhìn Mục Vi Vi, lớn tiếng nói: "Không cho cô mắng chị! Cô mà còn mắng chị nữa, Đường Đường sẽ không bao giờ để ý đến cô nữa đâu!"

Bé giang cánh tay nhỏ bé ra, ôm lấy Lạc Thần Hi với tư thế bảo vệ.

Thân hình nhỏ bé này của Đường Đường, dù có giang cánh tay ra hết cỡ cũng không thể nào bảo vệ hết Lạc Thần Hi ở phía sau được.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của bánh bao nhỏ, trong lòng Lạc Thần Hi lại dâng lên một chút âm áp, cả hai mắt đều đỏ ửng lên.

Sau khi Lạc Văn Quân bị bệnh, cô còn tưởng rằng sẽ không bao giờ có ai trân trọng bảo vệ cô nữa chứ.

Không ngờ, bánh bao nhỏ dễ thương đáng yêu này lại kiên định đứng về phía của cô như vậy, không một chút do dự...

Mục Vi Vi sững sốt một lúc mới bình tĩnh lại được, tức giận đến đỏ cả mặt, "Đường Đường, cháu...cháu lại đây cho cô!"

Lạc Thần Hi ôm chặt lấy bánh bao nhỏ, bảo vệ bé ở trong lồng ngực của mình, không cho Mục Vi Vi đụng tới.

Cô nhận lấy ánh mắt phẫn nộ của Mục Vi Vi, nhẹ nhàng mở miệng: "Mục đại tiểu thư, nếu như không phải tôi đưa Đường Đường đi nhà trẻ thì ai sẽ đưa bé đi hả? Em sao?"

Mục Vi Vi không chút do dự mà nói: "Đương nhiên là tôi rồi! Tôi là cô ruột của Đường Đường, để cho cô mình đưa đi là chuyện bình thường thôi mà!"

Lạc Thần Hi đánh giá Mục Vi Vi từ đầu đến chân một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười, "Tôi nghĩ không phải em vì Đường Đường đâu đúng không?"

"Cô... Có ý gì chứ?"

"Mục tiểu thư, bộ quần áo mà em đang mặc trên người là bộ mới nhất của SL đúng không? Hôm qua mới xuất hiện ở trên chương trình, hôm nay em đã mặc trên người rồi, quả nhiên không hổ danh là tiểu thư con nhà giàu có! Nhưng mà tôi nhớ đến việc em bị Mục đại thiếu cảm tức mà phải không? Còn ăn mặc đẹp như vậy đi ra ngoài...Sẽ không phải nhân cơ hội đưa Đường Đường đi nhà trẻ mà lên lút chạy ra ngoài đấy chứ?"

Hôm nay Mục Vi Vi đã mặc vô cùng tỉ mỉ, rõ ràng đã suy nghĩ kỹ về việc đi ra ngoài rồi.

Anh em nhà Mục gia đều là đàn ông nên phương diện này rất sơ ý, không nhận thấy sự khác biệt của em gái mình lúc bình thường và bây giờ, nhưng Lạc Thần Hi chỉ cần khẽ liếc mắt cũng nhìn ra được.

Về mặt của Mục Vi Vi lập tức cứng lại, trong mắt loé lên một tia chột dạ.

"Chị... Chị đoán mò cái gì chứ hả? Tôi muốn ăn mặc xinh đẹp đưa Đường Đường đi nhà trẻ cũng không được hay sao?"

Lạc Thần Hi gạt đầu: "Được, đương nhiên được rồi! Chẳng qua, nếu để cho anh hai của cô biết cô không tuân theo mệnh lệnh của anh ta thì không biết cô còn bị cảm tức mấy tháng nữa đây."

Mục Vi Vi tức giận đến cắn răng.

Cái người phụ nữ này lại dám uy hiếp cô!

Nhưng nếu như chị ta mà đến tố giác với anh hai, với tính cách của anh, nói không chừng cô thật sự bị cảm tức cả năm ấy chứ.

Vậy nên Mục Vi Vi chỉ có thể nhìn cô ôm Đường Đường rồi đi.

Mất nhìn thấy chuyện này, Mục Diệc Lăng âm thầm lưu luyến.

Chị dâu nhìn ngoài tưởng mềm mại yếu đuối, cùng Đường Đường như hai con thỏ trắng nhỏ, nhưng thực sự không đơn giản một chút nào đâu!

Với khả năng của anh hai, thật sự có thể chế phục được chị dâu hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 61: Kéo chị dâu xuống nước thì đến thần tiên cũng không cứu được em

Lạc Thần Hi bế Đường Đường đi rồi, con giận của Mục Vi Vi còn chưa tiêu tan liền té lên đệm ghế salong.

Mục Diệc Lăng miễn cưỡng ngáp một cái, "Tốt rồi, mọi người đều đi rồi, em có bực mình cũng vô dụng thôi, chuẩn bị đến trường...Anh hai!

Ánh mắt của hắn đảo qua hành lang của lầu hai, thỉnh linh phát hiện ra, không biết Mục Diệc Thần ra khỏi thư phòng từ lúc nào, anh đứng ở lầu hai, từ trên cao nhìn bọn họ.

Trong lòng Mục Vi Vi có chút hồi hộp.

Những lời người phụ nữ lẳng lơ kia nói chắc anh hai của cô không nghe thấy được chứ?

"Mục Vi Vi, gan của em bây giờ lớn nhĩ, anh cầm tức em, em còn muốn lên lút chạy ra ngoài sao?"

Âm thanh lạnh lùng của Mục Diệc Thần nhẹ nhàng vang lên.

Mục Vi Vi không đáp lại được.

Tiêu rồi, anh hai của cô thật sự nghe được rồi!

Anh hai không phải là không muốn nhìn thấy cái người phụ nữ lằng lơ kia, cố ý chạy đến thư phòng để tránh chị ta hay sao? Rốt cuộc lại đi ra từ lúc nào vậy chứ, còn nghe được nhiều như vậy nữa!

"Anh hai, vốn dĩ em đâu có muốn trốn đi đâu, anh đừng nghe Lạc Thần Tâm nói bậy? Cái loại phụ nữ như chị ta có thể tin được hay sao? Anh hai, anh không nên hồ đồ như thế!" Mục Vi Vi cố gắng giải vây cho chính mình.

Sau khi Mục Diệc Lăng nghe được, không nhìn được ngơ ngác.

Ồi em gái ngốc của hần!

Em giải thích thì cứ giải thích, tại sao lại kéo chị dâu xuống nước như vậy chứ? Lần này, đến thần tiên cũng không cứu được em!"

Đúng như dự đoán, về mặt của Mục Diệc Thần rõ ràng ngày càng lạnh hơn, liếc nhìn Mục Vi Vi, "Làm sao vậy? Còn muốn lừa gạt anh hai à? Nếu như cố gắng khuyên răn mà em không nghe thì bắt đầu từ ngày hôm nay, thẻ tín dụng của em sẽ bị khóa lại hai tháng, tiền tiêu vặt cũng ngừng phát."

"Cái gì cơ??" Mục Vi Vi kinh hãi đến biến sắc. "Anh hai, anh không thể đối xử với em như vậy! Em biết sai rồi mà, lần sau chắc chắn sẽ không tái phạm nữa đâu, anh hai, đừng khóa thẻ tín dụng ngân hàng của em lại mà!"

Từ nhỏ đến lớn, cô đều muốn tiêu bao nhiêu tiền thì tiêu bấy nhiêu, mua đồ chưa bao giờ tiếc tay.

Dù sao cũng có người anh trai kiếm tiền siêu ghê gớm, tiêu bao nhiêu thì cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Nếu như bắt đầu từ hôm nay, thẻ tín dụng của cô không thể quét được nữa...Nghĩ đến cũng thấy đó là ác mộng rồi!

Nhưng Mục Diệc Thần quyết định phải cho em gái của mình một bài học, cuối cùng không nghe lời cầu xin của cô, cầm lấy áo khoác âu phục đi ra ngoài.

Lạc Thần Hi ôm Đường Đường, ngồi ở phía sau xe thể thao, trong lòng còn đang nhớ lại chuyện Đường Đường ôm lấy cô mà bảo vệ vừa nãy.

Đường Đường đúng là quá đáng yêu, quá tri kỷ mà.

Nếu như cô thật sự có một đứa con gái như thế thì đến nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh!

Có điều, dù Đường Đường không phải con ruột của cô, nhưng cô vẫn coi bánh bao nhỏ như con gái mình mà yêu thương cưng chiều.

Bánh bao nhỏ thấy cô không nói lời nào liền duỗi một ngón tay mập mạp ra chọt chọt vào mặt của cô, "Chị, chị không vui sao à?"

Lạc Thần Hi vội nói: "Đâu có, chị không có không vui gì cả."

Bánh bao nhỏ có chút không tin, ôm lấy cổ của nàng, bí bô nói: "Đường Đường thích chị, cô bắt nạt chị nên em đánh cô!"

Lạc Thần Hi có vẻ muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn bật cười, "Được rồi, em đừng tranh cãi với cô em nữa. Yên tâm đi, cô của em không bắt nạt được chị đâu."

Mục Vi Vi rõ ràng không phải là một cô gái có tâm cơ thâm trầm gì, chỉ là quá mức ngây thơ, thẳng thắn mà thôi, vốn dĩ Lạc Thần Hi cũng không để sự uy hiếp của cô ta ở trong lòng.

Đúng lúc này, xe thể thao ngừng lại, tài xế ở phía trước lên tiếng nhắc nhở: "Thiếu phu nhân, tiểu thư, đã đến nhà trẻ rồi ạ."

Lạc Thần Hi vội vàng hướng tầm mắt nhìn ra bên ngoài.

Nhà trẻ Ngân Diệu.

Quả nhiên là nhà trẻ quý tộc cao cấp nhất của thành phố T, có người nói học phí một năm còn trên cả triệu.

Bánh bao nhỏ ôm cổ của Lạc Thần Hi, rồi cọ cọ vào mặt cô không buông.

Lạc Thần Hi đang muốn tự mình ôm bé xuống, nhưng ai ngờ, sau khi bánh bao nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên liền buông Lạc Thần Hi ra và tự mở cửa xe, chạy xuống.

Lạc Thần Hi đột nhiên không kịp chuẩn bị, không kịp ngăn cản.

Mắt cô nhìn thấy bước chân ngắn ngủn của bánh bao nhỏ chạy vội, cô gấp gáp nói: "Đường Đường, mau quay lại!"

Sau khi Đường Đường chạy được mấy chục bước, bỗng nhiên ngừng lại, rồi nhìn về phía một bé trai chừng năm, sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 62: Cái tính mê trai đẹp này là di truyền từ ai vậy chứ?

"Anh Thiếu Hiền ơi!"

Âm thanh mềm mại vang lên, bánh bao nhỏ lập tức chạy lại dựa vào người một bé trai.

Rõ ràng bé trai này có chút sừng sốt, nhưng vẫn nhanh chóng xoay người ôm lấy Đường Đường.

Khuôn mặt mập mạp trắng trẻo của Đường Đường cười lộ ra hai cái má phúng phính như trái lê, chớp đôi mắt to tròn, nhón chân lên, ghé sát tai của bé trai nói cái gì đấy.

Khuôn mặt nho nhỏ của bé trai tuần tử kia trong chốc lát bỗng nổi lên một vết đỏ nhàn nhạt.

Con con người của Lạc Thần Hi dường như muốn rút ra ngoài.

Có chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Đây là trúc mã của bánh bao nhỏ nhà cô hay sao?

Đến mức ngay cả chị cũng không muốn, chỉ muốn chạy ào đến tìm anh trai nhỏ của mình!!

Lạc Thần Hi do dự có nên ôm bánh bao nhỏ quay lại hay không.

Cũng không biết bé trai này là ai.

Nếu để cho Mục Diệc Thần biết được, có một bé trai đang lừa mắt cô công chúa nhỏ của hần, không biết hần sẽ tức giận như thế nào nữa?

"Thiếu phu nhân, Thiếu Hiền thiếu gia là con trai của Bạ đại thiếu, cùng chơi với tiểu thư từ nhỏ đến lớn rồi, cô không cần lo lắng đâu." Lão Lưu tài xế nhận thấy được bản khoán trong lòng của Lạc Thần Hi nên lên tiếng giải thích.

Lạc Thần Hi ngăn người, "Con trai của Bạc đại thiếu sao? Bạc đại thiếu đã kết hôn rồi sao?"

Bạc đại thiếu Bạc Đình Uyên là một trong những người bạn thân của Mục Diệc Thần, có trong tập tài liệu mà Lạc An Quốc đưa cho cô.

Nhưng Bạc Đình Uyên từ trước đến nay vẫn là người đàn ông kim cương của năm được tạp chí bình chọn, chưa từng nghe nói hắn đã kết hôn? Sao lại có con trai lớn như vậy được chứ!

Lão Lưu nói: "Bạc đại thiếu hình như đã kết hôn sáu năm trước, chỉ là tôi cũng chưa từng nhìn thấy thiếu phu nhân của Bạc gia bao giờ cả."

Lạc Thần Hi hơi kinh ngạc nhưn mây, chuyện này cô không hề nghĩ tới.

Đây cũng coi như là hôn nhân bí mật, một chút tin tức phong phanh cũng không hề có hay sao?

Chẳng qua, nghe nói đây là tiểu thiếu gia của Bạc gia nên Lạc Thần Hi cũng thờ phào nhẹ nhõm, yên tâm không ít.

Bánh bao nhỏ lại nói nhỏ thêm mấy câu nữa với bé trai kia.

Đường Đường hơi thấp nên khi nói chuyện phải rướn chân lên một chút, sau khi bé trai chú ý đến chuyện này thì chủ động khom lưng xuống, cúi gần mặt của Đường Đường hơn.

Bánh bao nhỏ nói riu rít cả nửa ngày, nhưng bé trai kia vẫn rất kiên nhẫn.

Cuối cùng, đột nhiên bánh bao nhỏ nắm lấy ống tay áo của bé trai kia, nhún nhảy chạy về hướng xe thể thao ở bên này.

"Đường Đường, em chạy chậm lại!" Bé trai hơi nhưn mây.

Hai đứa bé cùng chạy đến trước mặt Lạc Thần Hi.

"Chị ơi, chị ơi!" Cái đầu nhỏ khẽ ngẩng lên, như đang dang kho báu lên giới thiệu với Lạc Thần Hi:

"Đây là anh Thiếu Hiên của em, anh ấy là anh trai nhỏ tuổi nhất của nhà trẻ bọn em đó!"

Ban đầu Lạc Thần Hi nhìn thấy hai đứa bé, trong lòng còn xuất hiện một ít chưa xốt, nhưng khi nghe nói thế, cô không khỏi kinh ngạc.

Cái chuyện này là thế nào vậy?

Bánh bao nhỏ nhà cô chạy tới ôm lấy người ta, bởi vì người ta là anh trai nhỏ tuổi nhất hay sao?

Cái tính mê trai đẹp này là di truyền từ ai vậy chứ?

Nhưng mà bạn nhỏ Bạc Thiếu Hiên này thực sự rất đẹp trai, lông mày đậm cùng khuôn mặt cân xứng, còn xinh đẹp hơn bất kỳ một bé gái nào, đáng người cũng không quá to mà cũng không quá nhỏ, xem ra mẹ của bé nhất định là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp rồi?

Ánh mắt của bánh bao nhỏ thực sự không hề sai chút nào!

Đường Đường lại tiếp tục giới thiệu Lạc Thần Hi, "Anh Thiếu Hiên, đây là chị em!"

"Chị?" Mặt của Bạc Thiếu Hiên trở nên mờ mịt.

Lạc Thần Hi cũng thấy cái cách giới thiệu này thật sự rất khó hiểu, định nói chuyện nhưng không ngờ bánh bao nhỏ gạt đầu, rồi còn lớn tiếng bổ sung: "Là chị ngủ chung với ba ba của em đó!"

Nghe như thế, Lạc Thần Hi suýt chút nữa phun ra máu!

Nói cái gì mà chị ngủ chung với ba ba của em chứ!

Dù bị bánh bao nhỏ bắt gặp hai lần cô cùng Mục Diệc Thần đang nằm ở trên giường, nhưng đều là ngẫu nhiên mà thôi!

Bạc Thiếu Hiên là một bạn nhỏ vô cùng sáng dạ, sau khi ngạc nhiên mở to miệng ra thì cũng phản ứng lại.

"Cháu chào thím Mục ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ: Giã Đốc Xỉn Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 63: Ồ? Còn biết thẹn thùng nữa sao?

Tuy không biết vì sao Đường Đường lại gọi mình là chị, nhưng mà bé trai kia gọi là thím Mục cũng không hề sai!

Thím Mục...

Lạc Thần Hi giật mình một chút.

"Ừm, chào bạn nhỏ Thiếu Hiên! Cô công chúa nhỏ của nhà chúng ta phải nhờ con chăm sóc rồi." Lạc Thần Hi cười híp mắt nói.

Đường Đường nhìn Lạc Thần Hi, rồi lại nhìn sang anh trai nhỏ, vẻ mặt rất vui vẻ.

Đại hai người chào hỏi xong xuôi, bé lớn tiếng nói: "Chị, chúng em vào trường đây. Nếu như ba ba mà bắt nạt chị, về nhà chị cứ nói với em, em sẽ giúp chị đánh ba!"

Lạc Thần Hi có chút dờ khóc dờ cười, không biết đáp lại lời này của bé như thế nào nữa?

Không phải đây là câu cô nên nói với con gái sao?

Nói xong, bánh bao nhỏ cầm lấy tay của Bạc Thiếu Hiên, kéo hắn chạy về phía cửa của nhà trẻ, nói thầm trong miệng, "Không kịp, chúng ta bị muộn rồi!"

Bạc Thiếu Hiên tất nhiên không nghĩ đến việc đột nhiên Đường Đường lại nắm tay bé.

Cảm giác được tay nhỏ mềm mại của bánh bao nhỏ nắm lấy tay bé, trong chớp lát bề cảm thấy trời có chút nóng bức, sắc mặt dần dần đỏ lên, cả lỗ tai cũng phủ một màu hồng nhàn nhạt.

Lạc Thần Hi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt sáng lên, "Ồ? Còn biết thẹn thùng nữa sao?"

Xem ra, không phải bánh bao nhỏ nhà cô bị bắt cóc, mà là tiểu thiếu gia của Bạc gia bị Đường Đường dẫn về nhà đó nha!

Sau khi đưa bánh bao nhỏ đi học xong, Lạc Thần Hi trở về Mục gia.

Lúc này, Mục Vi Vi đã đi học, cả Mục Diệc Thần và Mục Diệc Lăng cũng đã tới công ty.

Mấy năm trước ba mẹ của Mục Diệc Thần sau khi giao công ty cho hắn liền đi vòng quanh thế giới, vốn dĩ không ở nhà.

Ngày mà cô kết hôn với Mục Diệc Thần, hai người có vẻ một lần nhưng ngày hôm sau lại rời đi.

Lạc Thần Hi thấy không có ai ở trong nhà thì lập tức thả lỏng cơ thể.

"Mục Diệc Thần không ở đây, thực sự ngay cả không khí cũng...Khụ khụ!"

Mới nói đến một nửa, cô chợt nhớ ra, lần trước khi cô nói câu này liền bị Mục Diệc Thần bắt quả tang tại chỗ, bất giác, nhanh chóng quay đầu lại nhìn một cái.

May quá, Mục Diệc Thần thực sự đã đến công ty rồi!

Lạc Thần Hi nhanh chóng chạy lên trên lầu, lấy laptop trong vali ra.

Đồ đạc mà cô mang đến Lạc gia cũng không có gì nhiều, chỉ có một cái thùng, ngoại trừ đựng vài bộ quần áo giá phải chăng, cũng chỉ có notebook cùng các bản vẽ bằng tay.

Mở máy tính ra, cô nghe thấy tiếng "Tinh", nhắc nhở cô vừa nhận được email mới.

"Chương trình thi đấu trận bán kết của tập đoàn SL diễn ra nhanh như vậy sao?" Cô nhanh chóng mở email ra.

Theo quy định của chương trình, lần này có tổng cộng năm mươi nhà thiết kế bước vào vòng bán kết.

Trong vòng một tháng tới, bọn họ nhất định phải hoàn thành mười bộ đồ may sẵn và sáng tạo phụ kiện, sẽ được trưng bày tại phòng triển lãm của tập đoàn SL.

Hội đồng ban giám khảo chuyên nghiệp sẽ chọn ra mười tác phẩm của các nhà thiết kế để tiến vào vòng chung kết.

Trận chung kết mới thật sự là chương trình lớn.

Các tác phẩm của mười nhà thiết kế sẽ tập trung vào thời điểm Tuần lễ thời trang Trung Quốc. Vào bắt đầu, các bộ phận trong giới thời trang, người có quyền có thể, minh tinh và những người nổi tiếng khác sẽ được mời đến xem chương trình, và sẽ được phát trực tiếp trên TV và trên mạng. Cư dân mạng đã bình chọn cho top ba.

Khi xem xong quy định của trận đấu này, Lạc Thần Hi không nhận được nhủ máy.

Nếu làm thủ công đến mười bộ quần áo, còn phải chuẩn bị cả phụ kiện thì đây là một khoản tiền vô cùng khổng lồ đó!

Để có thể hoàn thành được các bản thiết kế trong bán vẽ thì phải dùng loại vải tốt nhất, nhưng những loại vải này rất đắt tiền.

Ngoài ra còn có các phụ kiện đi kèm, ngay cả khi không sử dụng ngọc thật mà đổi sang kính và nhựa rẻ tiền nhất, cũng phải điều chỉnh rất nhiều thứ, làm sao để có thể rẻ hơn đây?

Lạc Thần Hi liệt kê một bảng chi phí, nhằm tính toán giá tiền sau khi làm xong tác phẩm, nhưng càng tính toán thì càng suy sụp.

"Một bộ quần áo, làm thế nào cũng phải mất 2 vạn nhân dân tệ, mười bộ là hai mươi vạn! Mình lấy ở đâu ra hai mươi vạn được chứ?"

Nhưng mà việc thiếu tiền vẫn chưa phải là vấn đề lớn nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không muốn quay lại thì đừng quay lại

Càng rắc rối hơn nữa là luật lệ được nêu rõ trong chương trình.

Mười bộ quần áo để đấu vòng chung kết nhất định phải là năm bộ cho nam, năm bộ dành cho nữ.

Vừa nhìn thấy cái điều lệ này, Lạc Thần Hi suyết chút nữa muốn phát điên.

Về việc thiết kế thời trang đúng là cô rất có thiên phú, nhưng chỉ đối với việc thiết kế quần áo dành cho nữ mà thôi.

Đối với quần áo dành cho nam, cô hoàn toàn không có một chút thiên phú nào cả.

Năm đó lúc cô học trong học viện nghệ thuật hoàng gia nước Y, chỉ cần đến tiết thiết kế cho nam, cô đều đứng số một từ dưới đếm lên, điểm của mỗi lần cô làm đều thấp nhất, sợ là vì thành tích quá kém mà bị đuổi học, chứ chưa cần đến sự kiện kia xảy ra...

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Vừa nhìn, là một số điện thoại xa lạ.

Lạc Thần Hi do dự một chút, rồi bắt máy.

"Cô gái dễ thương của học viện nghệ thuật hoàng gia, còn nhớ tôi không hả?"

Nghe thấy âm thanh trêu tức từ đầu dây bên kia, cả người Lạc Thần Hi run lên, "Thịnh...Thịnh tổng! Vì sao anh biết số điện thoại của tôi chứ?"

"Trong tài liệu thi đấu của cô có mà, cái này đâu có khó tra ra đâu?"

"Híc, cũng đúng..."

"Nhận được email từ chương trình hay chưa? Đã suy nghĩ ra những bộ quần áo nào chưa?"

Nghe thấy câu hỏi này của Thịnh Dục, Lạc Thần Hi lập tức phản chấn, không nhận được oán trách: "Thịnh tổng, vì sao luật thi của năm nay lại sửa lại vậy chứ? Tôi nhớ rõ ràng, các cuộc thi nhà thiết kế trước đây, chỉ cần lựa chọn thiết kế hoặc cho nam hoặc cho nữ đều được, tại sao lần này cả hai kiểu đều muốn chứ?"

Thịnh Dục ở một tiếng, rồi thông thả nói: "Cái này là do tôi thay đổi đấy."

"Hả? Tại sao lại thay đổi chứ? Chuyện này không khoa học!" Lạc Thần Hi biểu hiện sự phản đối kịch liệt.

"Rất đơn giản, vì năm nay những người dự thi vào vòng trong, có mấy người chỉ thiết kế được quần áo dành cho nữ mà thôi, tôi nghĩ thế thì không hợp lý một chút nào. Một nhà thiết kế chân chính, không nên phụ thuộc vào quần áo dành cho ai, nếu cả quần áo cho nam cũng không thiết kế được, thì làm sao mà được chứ đúng không? Có phải tôi nói rất đúng không?"

Giọng nói của Thịnh Dục đặc biệt thêm đòn.

"Đúng vậy...anh đúng là ác ma mà!"

Nếu như Thịnh Dục ở ngay trước mặt cô thì cô sẽ tiến hẳn lên thiên đường luôn.

Thịnh Dục vốn không nhìn qua tập tác phẩm sơ tuyển, làm sao biết người ta thiết kế quần áo cho nam hay cho nữ chứ, hẳn chỉ có xem của cô mà thôi!

Cho nên, quy tắc này là Thịnh Dục cố ý thay đổi, mục đích chính là đối phó với cô!

"Tóm lại, tôi mong chờ biểu hiện của cô lắm đấy."

Thịnh Dục nở nụ cười đắc thắng hai tiếng, rồi cúp điện thoại.

"Ác ma, Thịnh Dục đúng là một tên ác ma mà!" Lạc Thần Hi khóc không ra nước mắt.

Cô phiền muộn một lúc lâu, sau đó mới ép bản thân tỉnh táo lại.

Quy tắc của trận đấu đã như vậy rồi, không thể thay đổi được nữa.

Muốn có một triệu nhân dân tệ, cô nhất định phải khắc phục khó khăn này, thiết kế ra được quần áo dành nam.

"Không phải chỉ là mấy bộ quần áo dành cho nam thôi sao? Minh nhất định sẽ làm được!" Lạc Thần Hi nắm tay thành nắm đấm.

Cô lấy ra một quyển phác thảo, ngồi khoanh chân trong một góc sân thượng của phòng ngủ và bắt đầu tập trung vẽ các bản thiết kế.

Thật đáng tiếc, ý tưởng thì rất nhiều, nhưng thực tế thì ít đến đáng thương.

Không am hiểu phong phú, mọi chuyện đều không biết.

Cả buổi sáng trôi qua.

Cả buổi chiều cũng trôi qua.

Đến tận khuya, Lạc Thần Hi cũng không thể vẽ ra bất kỳ một bản thiết kế hài lòng nào cho nam, cả người như phát điên, xung quanh cô đều bị vây quanh hàng loạt bản giấy nháp nhàu nhĩ.

Bầu trời càng ngày càng tối, cô mở máy tính ra nhưng không biết nên vẽ gì.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là khiến cho bản vẽ càng ngày càng hoàn mỹ hơn.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị ai đó đẩy vào.

Mục Diệc Thần nghiêm mặt, nhanh chân đi vào, cời cà vạt, ném lên trên giường.

Trong phòng ngủ không có một ai, rất rõ ràng, người vợ trên danh nghĩa kia của hắn vẫn chưa trở về.

"Người phụ nữ đáng chết kia! Hai ngày trước đã cảnh cáo cô ta rồi, hôm nay lại về trễ như vậy sao?"

Mục Diệc Thần tức giận, "Còn muốn mình đi đón nữa hay sao chứ?"

Ngày hôm qua là hắn đi đón Lạc Thần Hi, rồi hai người trở về cùng nhau.

Ngày hôm nay không đi đón, người phụ nữ nhỏ này lại biến mất nữa sao?

Mục Diệc Thần lấy điện thoại di động, do dự một chút, rồi vứt sang một bên.

"Không muốn trở về thì đừng về nữa! Đừng nghĩ tôi sẽ đi đón cô!"

Hắn giờ tay, mở tủ quần áo somi ra, cời quần, ném xuống đất, rồi tháo thắt lưng.

Cởi thắt lưng được nửa chừng, bỗng nhiên lông mày của hắn nhíu lên nhìn ra rèm cửa che kín sân thượng ngoài kia.

Hình như có người ngoài đó?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ai cho phép cô ngủ một mình hả?

Mục Diệc Thần xoay người, nhanh chóng đến gần cửa sổ và kéo rèm cửa ra.

Nhìn thấy người phụ nữ ôm laptop, ngồi khoanh chân dưới đất, ánh mắt của hắn trong phút chốc đông lại.

Lạc Thần Hi hoàn toàn mặc bộ đồ ở nhà, một mái tóc xõa ra như thác nước được cô tùy ý buộc bằng một chiếc bít chì, có vài sợi tóc rũ lộn lộn trên trán của cô.

Trên người cô mặc một áo T-shirt rộng rãi, lỏng lẻo, cổ áo mở rộng đến mức mà khi cô vô tình kéo về một bên, lộ ra xương quai xanh trắng như tuyết bên vai.

Phía dưới cô chỉ mặc một chiếc quần denim nóng bỏng, để lộ hai chiếc chân thon dài ra ngoài.

Tầm mắt của Mục Diệc Thần đảo một vòng quanh chân của cô, rồi lên tiếng, "Lạc Thần Tâm, cô trốn ở chỗ này làm cái gì vậy hả?"

Lạc Thần Hi lúc này giống như tỉnh khỏi giấc mơ, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, đầy ngạc nhiên, "Anh... Mục Diệc Thần! Anh trở về lúc nào vậy? Sao anh lại không mặc quần áo chứ!"

Mục Diệc Thần lúc bước vào, cũng không có mở đèn.

Dưới ánh sáng của mặt trăng mờ mờ, khuôn mặt đẹp trai của Mục Diệc Thần khuất trong bóng tối, nhưng cơ bắp lại lộ ra rất rõ ràng, tràn ngập hơi thở nam tính cùng cảm giác tồn tại mạnh mẽ.

Tầm mắt của Lạc Thần Hi không nhìn được mà nhìn vào cơ bụng của hắn, âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Mặt của người đàn ông này xinh đẹp thì không nói, ngay cả dáng người cũng hoàn mỹ như thế, thực sự là trái quy luật tự nhiên mà!

Đúng lúc này...

"Tạch" một tiếng, đèn trần của phòng ngủ được Mục Diệc Thần mở lên, ngay lập tức trong phòng sáng trưng.

Lạc Thần Hi đột nhiên tỉnh táo, ý thức được ánh mắt của mình và nhanh chóng quay đầu đi.

Mục Diệc Thần hạ giọng một tiếng: "Làm sao vậy? Sao giờ lại nhìn tôi như vậy hả? Vừa nãy nhìn tôi như vậy, không phải muốn câu dẫn tôi đấy chứ?"

Đột nhiên Lạc Thần Hi ngẩng đầu, trợn to hai mắt, "Anh tự yêu bản thân đến mức đó luôn sao? Mỗi lần đều cảm thấy tôi đang câu dẫn anh! Rõ ràng là anh không hề mặc quần áo đi vào chứ bộ!"

Mục Diệc Thần khinh bỉ nhìn cô, "Trễ như vậy rồi, tôi vào phòng ngủ của mình tắm rửa, chẳng lẽ không được cởi quần áo hay sao? Một mình cô trốn trên ban công, không phải cố ý nhìn trộm tôi hay sao? Làm sao vậy hả? Ngày hôm qua tôi ngủ ở thư phòng, để cô nằm ngủ một mình nên khó ngủ à. Còn cố ý chò tôi trở về như vậy?"

Nghe xong mấy câu cực kỳ tự yêu mình này của hắn, Lạc Thần Hi suýt chút nữa ói ra máu!

Ai ngủ một mình nên khó ngủ chứ? Ngày hôm qua cô ngủ được quá trời luôn!

Chi ngoại trừ... à, có một giấc mộng hơi...

Chẳng qua, như thế cũng không nói được cô cần hẳn!

Chứ đừng nói gì đến việc câu dẫn hẳn!

"Mục Diệc Thần! Tự yêu mình quá mức là bệnh đấy, anh thật sự nên đến gặp bác sĩ tâm lý đi! Tôi ngồi ở ban công, chỉ vì ánh sáng mặt trời nơi này nhiều nhất mà thôi. Tôi ngồi đây vẽ bản phác thảo thiết kế, vì quá chăm chú nên không phát hiện trời tối, vậy nên mới không bật đèn mà thôi." Lạc Thần Hi nói giận dỗi dỗi.

Mục Diệc Thần hừ một tiếng, "Thật vậy sao? Vậy ánh mắt của vừa nãy nhìn tôi đói khát như vậy thì sao hả?"

"Này tôi đói khát lúc nào hả? Rõ ràng là anh nghĩ quá nhiều rồi!"

Mục Diệc Thần nhìn chăm chăm vào người phụ nữ nhỏ vì tức giận mà khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt càng thêm sâu thăm thẳm, bước về phía cô.

Bỗng nhiên, dường như hắn giẫm phải một món đồ nào đấy.

Cúi đầu nhìn xuống, là hàng loạt tờ giấy nháp.

"Đây là cái gì?" Mục Diệc Thần nhàu mày nghi hoặc, cúi đầu cầm những tờ giấy kia lên.

Lạc Thần Hi hét lên, "Những cái này đều là bản phác thảo nháp của tôi! Tôi đã nói từ trước, tôi vẽ bản thiết kế cả một ngày ở đây rồi mà, anh còn không tin..."

"Này, người phụ nữ kia, cô còn nói có không có ý câu dẫn tôi? Vậy cái này là gì đây hả?"

Đột nhiên Mục Diệc Thần lên tiếng, tờ giấy trên tay của hắn bị mở ra, một bản thảo được đưa đến trước mặt của Lạc Thần Hi.

"Không phải đã nói rồi sao? Bản thiết kế mà..."

Cô nói đến một nửa, bỗng nhiên thấy rõ bức hình ở trên giấy, những lời còn lại hoàn toàn bị nuốt ngược lại bên trong cổ họng.

Chết tiệt, vì sao tình tảo nhìn lại, vừa này cô vẽ người, lại giống Mục Diệc Thần như vậy được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Hóa ra, cô đã thích thầm tôi từ lâu rồi

Mục Diệc Thần nhìn gò má của người phụ nữ nhỏ kia dần dần ửng đỏ, bao nhiêu muộn phiền ngày hôm qua xoay quanh trong đầu cuối cùng cũng xem như tiêu tan hết.

Hắn biết ngay, người phụ nữ này không thể nào rời bỏ được hắn mà, cho dù thế nào cũng phải gả cho hắn!

Tối hôm qua lại bình thản như vậy, không có tim không có phổi như vậy, nhất định đều chỉ là giả bộ mà thôi.

"Hóa ra, cô đã thích thầm tôi từ lâu rồi đúng không?" Mục Diệc Thần cố nhịn, mới miễn cưỡng dừng ý cười, mặt không hề có cảm xúc mà nhìn về phía Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi hận không thể tìm cái lỗ chui xuống ngay lúc này!

A a a a!

Hỏi này cô bị khủng hay sao vậy? Về ai không về, lại về cái người đàn ông thú vị bản thân quá mức này vậy chứ?

Đứng rồi, nhất định bởi vì mấy ngày qua luôn nhìn thấy hắn, vì thế, trong tiềm thức mới hiện lên bóng dáng của Mục đại thiếu...

"Khu khu, Mục đại thiếu, anh hiểu nhầm rồi! Cái này chỉ là tôi tiện tay vẽ mà thôi, à, bởi vì thiết kế thời trang mà, nhất định phải vẽ người mẫu đẹp một chút, mà anh lại là người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi biết, nên tôi theo bản năng mà vẽ ra một người khá giống anh mà thôi, cái này... đều là trùng hợp cả!"

Lạc Thần Hi cố gắng giải thích.

Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, "Nói như vậy cô thừa nhận thích thầm tôi sao?"

Mặt của Lạc Thần Hi mơ màng, "Cái gì chứ? Tôi nói vậy lúc nào hả?"

"Cô nói tôi là người đẹp trai nhất, cái này không phải thích thầm thì là gì hả? Không cần phải giải thích nữa, giải thích tức là đang che giấu." Khóe miệng của Mục Diệc Thần không nhịn được nhếch lên.

Tuy người phụ nữ này không xứng làm thiếu phu nhân của Mục gia, nhưng thấy ánh mắt của cô ta như thế, hắn sẽ không tính toán việc có xâm phạm quyền về chân dung của hắn.

Lạc Thần Hi tức giận đến muốn mức muốn đâm một cú vào gương mặt tuần tú phía trước!

Cái tên này không nghe hiểu tiếng người sao?

"Tôi nói rồi, đây chỉ là trùng hợp, trùng hợp mà thôi! Nếu như ai có dáng người đẹp hơn anh, tôi sẽ về anh ta, tuyệt đối không phải chỉ có anh mới được!" Lạc Thần Hi liệu mạng phóng đại.

Nghe xong lời này, nụ cười ở khóe miệng của Mục Diệc Thần lập tức biến mất, sắc mặt cũng lạnh đi trong nháy mắt.

Hắn hừ lạnh một tiếng, rồi cúi người xuống, cầm những tờ giấy ở dưới đất lên, kiểm tra từng cái một.

"Trùng hợp sao? Nhiều bản vẽ về tôi như thế, cái này cũng trùng hợp quá đi chứ? Thật sự quá khéo rồi?" Mục Diệc Thần gấp lại các tờ giấy bản thảo một cách gọn gàng, đưa đến trước mặt của Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi vẫn nhìn Mục Diệc Thần kiểm tra các bản vẽ, mỗi lần nhìn thấy một bản vẽ, sắc mặt của cô càng thêm trắng hơn.

Chúa ơi, những bản thiết kế cô vẽ vừa này, chắc chắn có liên quan đến mấy cái linh tã linh tinh không thuần khiết cho lắm, mỗi bức vẽ đều có Mục Diệc Thần! Thậm chí còn có bức khóa thân nữa chứ!

Người phụ nữ này cần môi nói không ra lời.

Mục Diệc Thần ngao ngễ lườm cô, dứt các bản vẽ vào túi quần.

Lạc Thần Hi nhìn thấy, lập tức hô lên, "Chờ đã, sao anh lại lấy những bản vẽ của tôi chứ? Cái này là của tôi mà, nhanh trả lại cho tôi!"

Mục Diệc Thần xì một tiếng khinh bỉ, "Không phải cô đã vô nó thành cục rồi hay sao hả?"

"Vây... Vây cũng là rác của tôi chứ!"

"Không, đây là chân dung của tôi nên đương nhiên tôi phải lấy rồi." Mục Diệc Thần coi như chuyện đương nhiên mà nói.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hà, đây không phải là chân dung của anh, chỉ là...Có chút giống anh mà thôi..."

Đáng tiếc, Mục Diệc Thần hoàn toàn không hề nghe lời giải thích của cô.

Nhìn thấy người đàn ông này xoay lưng muốn đi, Lạc Thần Hi nhanh chóng đuổi theo, "Nhanh trả lại bản vẽ cho tôi!"

Nếu như thật sự dễ Mục Diệc Thần lấy đi những "chứng cứ thích thầm" này, sau này cô làm sao còn mặt mũi đi gặp người khác được chứ!"

Chân tay của Lạc Thần Hi nhanh nhẹn, chỉ cần vài bước chân đã đến bên cạnh Mục Diệc Thần, đưa tay mở túi quần của hắn.

Nhưng mà phản ứng của Mục Diệc Thần còn nhanh hơn, rút bản vẽ ra nhanh như chớp, giơ lên trên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Nói lái xe thì cứ lái xe đi

Lạc Thần Hi chỉ có thể nhảy lên liên tục.

Nhảy đến mấy lần, nhưng chiều cao vẫn chênh lệch như vậy nên vẫn không thể cướp lại được bản vẽ.

Lạc Thần Hi thật hận không thể chặt bớt đi cái chân dài nguêu ngao kia của Mục Diệc Thần.

Chiều cao của cô nếu so với các cô gái khác đã được xem là rất cao rồi, nhiều người đàn ông ông còn không cao bằng cô nữa, vậy mà Mục Diệc Thần lại cao hơn cô đến một cái đầu.

Vốn đã rất chán nản, bên tai còn truyền đến tiếng cười nhạo của Mục Diệc Thần.

"Ha ha, đồ chân ngắn."

"Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi chân ngắn chứ hả!!!" Lạc Thần Hi tức giận!

Đôi chân dài của cô không hề thua bất cứ một người mẫu chuyên nghiệp nào, trước đây đi học ở trường hoàng gia nước Y, còn thường được các nhà thiết kế khuyên cô đổi nghề làm người mẫu đấy.

Làm như chân của Mục Diệc Thần thực sự dài lắm vậy!

Được rồi, cứ coi như hắn rất cao đi!

Lạc Thần Hi tức giận không thôi, quyết ôm lấy cái cổ của Mục Diệc Thần, muốn mượn lực để nhảy cao hơn một chút, tự hứa nhất định phải lấy lại được những bản vẽ thiết kế, chứng minh cô không phải đồ chân ngắn!

Mục Diệc Thần nhìn người phụ nữ nhỏ như một con thỏ trắng nhỏ nhảy nhót qua lại như thế, đẩy mắt lóc lên một nụ cười.

Chẳng qua, hắn rất nhanh liền không cười nổi nữa.

Bỗng nhiên thân thể mềm mại của người phụ nữ nhỏ này kẻ sát trên người hắn, cánh tay ôm lấy cổ của hắn, mang theo mùi hương của tóc quét trên mặt của hắn, thậm chí... Đôi thỏ trắng trước ngực cũng chạm vào lồng ngực của hắn.

Hô hấp của Mục Diệc Thần dừng lại.

Lạc Thần Hi còn đang nhảy không ngừng, mỗi lần nhảy lên là lại cọ xát vào hắn thêm một lần.

Ánh mắt của Mục Diệc Thần càng ngày càng thâm trầm, cảm giác cơ thể mình cứng ngắt đến cực độ.

Hắn đột nhiên cắn răng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: "Được rồi! Dừng nhảy nữa!"

Lạc Thần Hi không có ý thức được nguy hiểm đang tới gần, con mắt của cô liên tục nhìn chăm chăm vào bản vẽ ở trên đỉnh đầu.

Sau khi trèo lên người đàn ông này thì cao hơn nhiều so với lúc nãy nhảy lên, Lạc Thần Hi càng dùng sức ôm lấy Mục Diệc Thần rồi bỗng nhiên nhảy cao lên thêm một cái nữa.

Nhìn thấy chỉ còn một chút xíu nữa thôi có thể bắt được bản vẽ, bản tay to lớn của Mục Diệc Thần buông ra.

Những bản vẽ đó bay trên không trung, rồi rơi xuống đất.

Mặt Lạc Thần Hi tái xanh, "Mục Diệc Thần, anh giờ trò gì vậy..."

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên cô cảm giác được bên hông bị ôm lấy.

Một tay của Mục Diệc Thần hướng xuống phía dưới, khóa chiếc eo nhỏ nhắn của cô lại, còn một tay kia nắm chặt rồi cố định hai cổ tay của cô, kéo lên trên cao, đặt cô áp vào tường, không nói nhiều lời mà chặn bờ môi của cô lại.

"A a...!"

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, không thể tin được, cô lại bị cưỡng hôn sao!

Không phải nói Mục đại thiếu không gần phụ nữ hay sao?

Tại sao từ khi cô bắt đầu biết hắn, cô lại khó phòng bị được vậy?

Mục Diệc Thần kiểm soát chặt chẽ người phụ nữ nhỏ ở trong lòng mình, cảm giác như toàn thân mình từ trên xuống dưới mỗi một tế bào đều đang kêu gào, muốn chiếm được cô!

Lạc Thần Hi bị hôn đến mức ngất ngậy, cô hơi giãy dụa, nhưng cả người lại không còn sức.

Sau một hồi lâu, Mục Diệc Thần mới rời khỏi môi cô, ngược lại còn áp đầu hôn môi ở phía sau vành tai nấn cầm của cô.

"Cô có ý muốn câu dẫn tôi, tôi không chấp nhận có phải không nể mặt cô rồi không?"

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông này truyền vào trong tai cô, khiến cô nhanh chóng tỉnh táo, bất giác hoảng sợ phát hiện ra, Mục Diệc Thần đã đặt cô dựa vào tường, thân thể hai người ép sát vào nhau.

Cô trong đầu vang lên một tiếng ong ong, bỗng nhiên hiểu được điểm kì lạ là ở chỗ nào!

Vừa nãy hai người cọ xát theo nhịp điệu như vậy, nhưng... Là cô chủ động nhào lên trên người của người đàn ông này!

Chẳng trách Mục Diệc Thần bỗng nhiên biến thành như vậy!

"Mục Diệc Thần, anh dừng... Dừng lại..." Lạc Thần Hi khóc không ra nước mắt, còn muốn giãy dụa một cái trước khi chết.

Mục Diệc Thần di chuyển hai tay xuống phía dưới để cô bám vào hắn nhiều hơn, thì thầm vào tai của cô, "Cô hiểu ra rồi sao? Nhưng đã không còn kịp nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ngọt ngào từ tận đáy lòng

Ý thức được đàn ông cứng rắn như thế, hai chân của Lạc Thần Hi đều mềm nhũn cả ra.

Lẽ nào, tối nay, cô thật sự phải cùng với Mục Diệc Thần...

Nhưng bọn họ vốn dĩ không phải là một cặp vợ chồng bình thường đâu?

Đường như nhận ra sự do dự của Lạc Thần Hi, Mục Diệc Thần không cho cô thời gian để suy nghĩ liền nâng cằm cô lên, rồi lại tiếp tục hôn cô.

Hai ngày nay, hắn đã bị người phụ nữ nhỏ này gây vô đủ lảm rồi!

Cô đừng hòng lại để hắn tắm nước lạnh thêm buổi tối thứ ba nữa!

Ngón tay thon dài mạnh mẽ cõi áo T-shirt rộng thùng thình trên người của cô ra...

"Ừm... Mục Diệc Thần, mau thả tôi ra..."

Đúng lúc này, sắc mặt của Lạc Thần Hi đột nhiên thay đổi, lông mày chau lại, dùng sức mà đẩy lồng ngực của Mục Diệc Thần ra.

Mục Diệc Thần không để ý, lại càng hôn cô nóng bỏng hơn, nỗ lực dùng mỷ nam kế mê hoặc cô.

Nhưng Lạc Thần Hi càng gẩy dũa, âm thanh cũng run rẩy hơn.

"Mục Diệc Thần, anh thả tôi ra! Bụng tôi đau quá, thật sự đau quá... Anh thả tôi ra..."

Giọng nói của cô đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Mục Diệc Thần cau mày.

Vừa buông lỏng tay, Lạc Thần Hi đã lập tức ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay che bụng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

"Cô làm sao vậy? Đang yên đang lành, sao lại bị đau bụng chứ?"

Lạc Thần Hi cắn môi, không nói gì.

Mục Diệc Thần nhìn mờ hời lạnh của cô tuôn ra, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác xa lạ, cảm thấy có chút đau lòng.

Hắn cúi người xuống, ôm Lạc Thần Hi lên và đặt lên trên giường, bàn tay ấm áp đặt trên bụng cô, lông mày càng nhíu chặt hơn, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả? Thật sự rất đau sao? Tôi đi gọi bác sĩ!"

Bình thường người phụ nữ nhỏ này vẫn lưu ra lúu rú tràn đầy sức sống, giờ bỗng nhiên lại đau đến nói không ra hơi như vậy.

Mục Diệc Thần nóng lòng, cầm điện thoại đi động lên, muốn gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình đến đây.

Lạc Thần Hi nhanh chóng đè tay hắn lại, "Chờ đã, không cần gọi bác sĩ đâu. Tôi đây là bị... Đây là... à, vì đói bụng mà thôi."

Mục Diệc Thần ngăn người ra, "Đói bụng sao?"

Lạc Thần Hi ở dưới ánh mắt giận dữ của hắn, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Vì lúc thiết kế, tôi quá tập trung, nên quên mất ăn cơm. Với lại bình thường khẩu vị của tôi cũng không được tốt cho lắm, nên..."

"Cô đừng nói với tôi, cả cơm trưa và cơm tối cô đều chưa ăn!"

Mục Diệc Thần nhớ tới, lúc này Lạc Thần Hi đã nói, cô bắt đầu về từ lúc sáng sớm ở đây, mặt thêm càng khó coi.

Lạc Thần Hi rụt cổ một cái, "Hình như là vậy..."

"Trời đất, làm sao có một người phụ nữ nhỏ nhắn như cô được chứ!" Mục Diệc Thần trừng mắt lên nhìn cô, tức giận nói.

Hai mắt của Lạc Thần Hi tròn tròn, không thể tin được rằng Mục Diệc Thần mắng cô!

Dù không thương hại cô thì cũng không cần thiết phải mắng như thế chứ?

Hơn nữa, cô không ăn cơm, liên quan gì đến Mục Diệc Thần chứ, hắn đâu có tư cách gì mắng cô?

Mục Diệc Thần nhận ra được ánh mắt của cô, giọng nói càng lạnh hơn, "Làm sao hả? Còn không phục sao? Chỉ vì vẽ vời linh tinh các bản vẽ chứ hả? Đó đều là tâm huyết của tôi đấy! Ngu xuẩn sao?"

Lạc Thần Hi vốn dĩ đau đến sắc mặt tái nhợt, nghe xong những lời này, sắc mặt càng trắng.

"Anh anh anh... Nói cái gì mà vẽ vời linh tinh các bản vẽ chứ hả? Đó đều là tâm huyết của tôi đấy!"

"Vậy cô cứ ôm cái bản vẽ này của cô mà tiếp tục đau đớn đi!"

Người đàn ông này khinh thường xì một tiếng khinh bỉ, đứng lên và xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Lạc Thần Hi tức giận đến mức muốn giết người liền giờ nắm đấm về hướng hắn rồi đi.

Người đàn ông này thật là một tên rác rưởi mà!

Nhất định do lúc này hai người thân mật bị cắt ngang nên mới tỏ thái độ như vậy.

Chuyện bị đau này cũng không phải cô cố ý, hơn nữa, vốn dĩ hai người bọn họ không nên ngủ chung với nhau.

Lạc Thần Hi vừa thảm mắng Mục Diệc Thần vừa ôm bụng, rồi cố gắng đứng dậy.

Cô bị đau bụng là do đói quá, dù không cần gấp bác sĩ, nhưng không thể bỏ qua như vậy được, phải nhanh chóng tìm thức ăn nào để tiêu hóa ăn vào mới được.

Lạc Thần Hi cố nén đau đớn, định vào phòng bếp kiểm đồ ăn.

Đúng lúc này, cửa phòng lại có ai đó mở ra.

"Lạc Thần Tầm! Cô không muốn sống nữa sao? Không nằm trên giường nghỉ ngơi, còn dám chạy đi nữa sao?"

"Anh..."

Lạc Thần Hi kinh ngạc ngẩng đầu, chạm phải khuôn mặt tối sầm lại của Mục Diệc Thần.

Tại sao người đàn ông này đã đi rồi còn quay lại vậy chứ?

Mục Diệc Thần lại ôm cô đặt lên giường, sau đó ấn vào tay cô một tách trà.

"Cầm đi, trước tiên uống nước đã, có thể giảm đau được đấy, tôi đi lấy thức ăn cho cô."

Nói xong, hắn lại rời đi.

Lạc Thần Hi lẳng lặng nhìn bóng lưng của anh ta, mãi đến khi không còn nhìn thấy nữa, mới gơ hai tay ôm lấy tách trà, nhẹ nhàng khẽ nhấp một ngụm.

Trong ly nước dĩ nhiên là ngọt, là mật ong đã được khuấy tỉ mỉ.

Lạc Thần Hi nhắm mắt, chỉ cảm thấy mùi vị ngọt ngào từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Anh cho tôi ăn cái phía dưới có được không?

Một chén nước mật ong nhanh chóng được uống hết.

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, cơn đau của Lạc Thần Hi đã đỡ hơn rất nhiều.

Theo giáo huấn của Mục Diệc Thần, cô ngoan ngoãn ngồi im trên giường một lúc, được một lúc là lại không yên.

Đi lấy đồ ăn thôi, có cần phải lâu đến vậy không?

Sau một lúc do dự, cô leo xuống giường, đi một đôi dép lông bù xù, chạy xuống nhà bếp ở lầu dưới.

Còn chưa bước vào, đã nghe thấy tiếng động ở bên trong.

Lạc Thần Hi hơi run run, cô hé mở cửa phòng bếp và nhìn qua khe hở của chiếc cửa.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, cô đã thấy hoang mang.

Thật kinh ngạc!

Mục Diệc Thần đang đứng trước kệ bếp nấu cơm!

Tình huống này là thế nào vậy? Lê nào là cách có mở cửa không đúng sao??

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thần Hi, đó là đóng cửa phòng lại một lần nữa, rồi nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, sau đó lại mở cửa ra, bỗng nhiên khi mở mắt ra thì ——

Mục Diệc Thần vẫn đứng ở đó!

Vẫn không biến mất và cũng không trở thành người phụ nữ nào cả!

Hắn thật sự đang nấu cơm đó!

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, hết sức bất ngờ, không thể không chấp nhận sự thực này.

Nhưng không phải Mục đại thiếu được ngâm thìa vàng từ nhỏ đến lớn hay sao, sao có thể biết nấu cơm chứ? Sẽ không biến mọi thứ thành hiện trường thảm họa đấy chứ?

Lạc Thần Hi nhanh chóng nhìn kỹ, sau đó... Phát hiện ra mình đã lo xa quá rồi.

Động tác của Mục đại vô cùng thông thạo, rửa rau, thái rau, bắc nồi lên bếp, xào nấu, các động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Có thể thấy được, tài nấu ăn của hắn tương đối khá.

Lúc đầu Lạc Thần Hi chỉ tò mò trình độ nấu ăn của hắn mà thôi, nhưng càng nhìn, cô càng bị hấp dẫn nhiều hơn nữa.

Tuy không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy đàn ông nấu cơm, nhưng người đẹp trai như Mục Diệc Thần thì đúng là trước giờ chưa từng gặp bao giờ.

Bàn tay lớn hay cầm bút máy kỹ vẫn kiên cố, lúc này lại cầm thìa, không hề mâu thuẫn nhau, ngược lại còn khiến hắn trở thành con người thuộc về gia đình.

Dù không nhìn thấy mặt mà chỉ thấy gò má cũng thấy đẹp trai rồi, nhưng bên trong đó khối bếp mịt mù như vậy, có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi dần hạ xuống dưới, trên mặt không khỏi hiện lên vài vệt ửng đỏ.

Mục Diệc Thần ngay cả quần áo cũng không mặc mà chạy xuống nhà bếp rồi!

"Không biết xấu hổ mà! Với lại, hắn không sợ lạnh hay sao chứ?"

Lạc Thần Hi nhỏ giọng lầu bầu, ánh mắt lại không nhịn được nhìn chăm chăm những đường nét cơ bắp phía sau lưng của Mục Diệc Thần.

Sắc đẹp đỉnh cao như vậy, sao cô có thể bỏ qua được chứ.

Ai bảo hắn không mặc quần áo chứ?

Có lẽ do ánh mắt của cô quá mức chăm chú nên bỗng nhiên động tác của Mục Diệc Thần dừng lại, xoay đầu nhìn.

Nhìn thấy bên ngoài cửa phòng bếp có một người phụ nữ nhỏ tò mò nhìn quanh quất, hắn khẽ nhui mày, "Không phải đã nói cô ngoan ngoãn nằm trong phòng chờ tôi hay sao?"

"Vì anh mãi không trở lại, nên tôi mới..." Nhìn thấy sắc mặt tối sầm lại của người đàn ông này, Lạc Thần Hi nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Ừm, chuyện này...Anh cho tôi ăn cái phía dưới có được không?"

Cô vừa mới nhìn thấy, Mục Diệc Thần đun một nồi nước và bỏ sợi mì nhỏ vào trong đó.

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, bỗng nhiên trong phòng bếp xuất hiện sự im lặng quái dị.

Lạc Thần Hi kỳ quái liếc nhìn Mục Diệc Thần thấy khỏe miệng của hắn hiện lên ý cười mờ ám, "Tôi không nghĩ cô lại đói khát đến như vậy. Nếu cô muốn ăn, vì sao vừa nãy không nói chứ, ở trong nhà bếp này tôi cũng có chút xấu hổ đấy."

Lạc Thần Hi chớp đôi mắt to tròn một cái, bất giác không biết phản ứng lại như thế nào.

Đợi đến khi nhìn thấy tay của Mục Diệc Thần nắm chặt lưng quanh eo, muốn cởi ra, cô mới hiểu mình vừa nói cái gì.

Đột nhiên cảm thấy đầu óc lừng bưng, toàn bộ khuôn mặt cô đều nóng bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Ông xã vất vả rồi, cảm ơn ông xã nhiều!

Chuyện này... Rõ ràng là một câu nói bình thường như vậy lại bị Mục Diệc Thần hiểu nhầm thành như thế kia!

Lạc Thần Hi nhần nhịn mà lườm hần một cái, "Cái đồ lưu manh đầu toàn chứa phở liệu!"

Sau đó, nhanh chóng xoay người, không quay đầu lại mà chạy ra khỏi nhà bếp.

Sau lưng của cô truyền đến tiếng cười trầm thấp đầy từ tính của người đàn ông này khiến cho mặt của Lạc Thần Hi càng thêm đỏ.

Cô không nhận được mà che lỗ tai lại, "Đồ lưu manh, thật là lưu manh mà! Nói không lại thì giờ trò!"

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo căm dục của Mục Diệc Thần, không ai nghĩ hần là kẻ thích giờ trò đến vậy!

Lạc Thần Hi chạy về phòng ngủ trên lầu hai, ngồi ở trên giường, trong đầu nhớ lại hình ảnh trong nhà bếp lúc này.

Chàng trai tuấn tú lạnh lùng, dù nấu cơm ở trong nhà bếp và đưa tay ra cũng tao nhã như vậy, phong dong bình tĩnh không hề vội vàng.

Cô đã từng bắt gặp nhiều khoảnh khắc khác của Mục Diệc Thần, có khi hần mặc đồ Tây đi giày da cao quý mà ngồi trên xe thể thao, có khi hần lười biếng cời cổ áo somi dựa vào sofa, còn có khi hần lạnh lùng đứng trong hôn lễ nói "Tôi đồng ý".

Thậm chí, trong nháy mắt hần từng mắt không chế ở trên giường...

Nhưng có lẽ không một ai nhìn thấy được khoảnh khắc vừa này của Mục Diệc Thần, để người trần vì cô mà nấu ăn trong phòng bếp.

Hần như vậy, đột nhiên khiến Lạc Thần Hi cảm thấy Mục đại thiếu cao ngạo trong truyền thuyết dường như cách cô cũng không xa đến vậy...

Lạc Thần Hi khoanh chân ngồi trên giường, nâng cằm suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên.

"Đứng rồi! Mình nghĩ ra rồi!"

Cô nhảy từ trên giường xuống, khom lưng lấy laptop ở dưới đất lên, múa bút nhanh chóng, rất nhanh đã vẽ xong.

Vừa này chính Mục Diệc Thần giúp cô có được cảm hứng, tìm được phương hướng để thiết kế.

"Người đàn ông này ở nhà cũng rất gọi cảm nha... Tạm thời lấy cái này làm chủ đề vậy."

Lạc Thần Hi hài lòng gật đầu, vẽ đi vẽ lại đã vẽ ra một bản phác thảo giản lược.

Khi cô muốn bổ sung thêm một số chi tiết nho nhỏ, bỗng nhiên có một tiếng tức giận vang lên trên đỉnh đầu cô.

"Lạc Thần Tâm, không phải cô đau sao? Hay là vừa này cô có ý gạt tôi hả? Còn chạy về tiếp tục vẽ sao!"

Lạc Thần Hi còn đang chìm đắm trong việc vẽ bản thiết kế, hoàn toàn không nhận ra người nói chuyện là ai, chỉ vẩy vẩy tay, giọng điệu vô cùng thiếu kiên nhẫn: "Đừng làm phiền tôi! Không thấy tôi đang bận sao? Qua chỗ khác đi chơi đi!"

Mục Diệc Thần nghe nói như thế, sắc mặt càng đen hơn.

Hần vì cô mà ở trong bếp cực nhọc làm này làm nọ, kết quả vừa quay người lại thì không thấy bóng dáng bà xã ở đâu cả!

Chạy lên trên lầu xem thì thấy người phụ nữ này lại tiếp tục vẽ bản thiết kế thời trang.

Bộ cái bản thiết kế này có độc hại sao? Trong lòng người phụ nữ này, nó còn chiếm vị trí quan trọng hơn cả ông xã của cô sao?

Hơn nữa, hần còn chính mình bắt được quả tang, người phụ nữ này không hề chột dạ mà còn chề hần phiền nữa chứ?

Cuối cùng cái hành động xua tay kia là có ý gì hả? Sao giống như đang đuổi ruồi vậy?

"Cô bảo tôi đi chơi chỗ khác sao?" Mục Diệc Thần nâng cằm của người phụ nữ nhỏ này lên, ép cô ngẩng đầu nhìn thẳng hần.

"Này, đã nói là đừng làm phiền..." Lạc Thần Hi nói được nửa câu, đột nhiên chạm phải gương mặt tuấn tú của Mục Diệc Thần.

Sau khi có chút sững sốt, sự thiếu kiên nhẫn lập tức chuyển thành nịnh nọt, "Hic, Mục đại thiếu, là anh sao..."

"Ghét tôi phiền phức sao hả?" Thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Lạc Thần Hi cảm thấy da đầu mình run lên, "Không không không... Anh nghe nhầm rồi! Làm sao tôi dám chề anh phiền chứ? Tôi nói là...à, đó là, ông xã vất vả rồi, cảm ơn ông xã nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Sao anh hai có vẻ sốt ruột như vậy chứ

Nghe thấy Lạc Thần Hi nói hai chữ "Ông xã", cả người Mục Diệc Thần hơi run lên.

Hần không thể ngờ được, dưới tình thế cấp bách này, Lạc Thần Hi lại xưng hô như vậy.

Nghe thấy âm thanh mềm mại vui vẻ của cô khi nói ra hai chữ này khiến lòng hần chấn động không nhỏ.

Câu nói của Lạc Thần Hi vừa bật ra khỏi miệng, cô cũng biết mình nói sai, cô hận không thể đập đầu vào thành giường mà chết.

Thật sự không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Mục Diệc Thần, đầu óc giống như không đủ để dùng, trước mặt của hần luôn bị bêu xấu.

Lần này hay rồi, dựa vào thái độ của Mục Diệc Thần đối với cô khi nghe thấy cô kêu ông xã, nhất định sẽ tức đến điên luôn!

Không chừng còn cảnh cáo cô để cô đứng co suy nghĩ không an phận nữa.

Cô thực sự tự tìm đường chết mà!

Lạc Thần Hi cắn môi, chờ Mục Diệc Thần chế cười bản thân.

Nhưng ánh mắt thâm trầm của Mục Diệc Thần nhìn cô một lát, rồi đứng thẳng người lên, nói "Đi xuống ăn cơm thôi."

Dựa vào giọng điệu bình tĩnh của hắn, hoàn toàn không có cách nào đoán ra được nội tâm của hắn cả.

Lạc Thần Hi ngẩn người, cúi đầu nhìn bàn về trên tay, nhanh chóng lắc đầu, "Bây giờ tôi không có thời gian ăn cơm, trước tiên tôi phải về xong những bức thiết kế này đã, thật khó khăn mới có linh cảm, tôi không thể..."

Cô mới nói được nửa câu, bỗng nhiên cảm giác eo mình bị ôm lấy, nhanh chóng khóa lại, rồi trời đất quay cuồng.

Khi cô tỉnh táo lại thì phát hiện Mục Diệc Thần trực tiếp vác ngang cô qua bả vai của mình.

Xương sườn của cô nằm ở trên bắp thịt phần vai của người đàn ông này, đau đến mức mắt cô tối sầm lại, ra sức vỗ vai hắn, giãy dụa.

"Mục Diệc Thần! Anh làm cái gì vậy hả? Thả tôi xuống! Nhanh lên, thả tôi xuống đi!"

Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc nhìn cô, "Đã bị đau bụng còn không ăn cơm, tôi thấy cô đúng là không muốn sống nữa mà! Nếu như cô gả vào Mục gia có mấy ngày mà đã vào bệnh viện, bị người khác biết được, nói không chừng còn nghĩ nhà tôi bạo hành cô đấy! Tôi không gánh nổi cái danh này đâu."

Bởi vì cái tư thế này, Lạc Thần Hi cúi đầu xuống nằm sấp trên vai hắn, cho nên chưa được mấy giây, khuôn mặt đều đỏ hết lên.

"Anh thả tôi xuống! Tôi cùng anh xuống lầu ăn cơm có được chưa hả?"

"Tôi vẫn cảm thấy, tôi nên tự mình mang cô xuống thì tốt hơn đấy."

"Mục Diệc Thần, anh thả tôi xuống! Tôi cảnh cáo anh, anh không buông tay, tôi sẽ cắn anh đấy!"

Lạc Thần Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói, không để ý đến việc không chế âm lượng.

Đúng lúc này, một thanh âm hít vào vang lên cách đó không xa.

Bước chân của Mục Diệc Thần dừng lại, quay đầu nhìn, không khỏi cau mày, "Diệc Lăng?"

Mục Diệc Lăng đứng trước cửa phòng ngủ của mình, vẻ mặt mơ màng.

Nhìn thấy anh trai của hắn không hề mặc đồ, còn chị dâu thì bị anh hai vác ngang qua vai, trong mắt lóe lên tia hưng phấn.

Chuyện này... nó là một tin tức lớn nha!

Thật không ngờ, anh hai tính cách luôn luôn lạnh lùng, xem thường phụ nữ, lại gấp gáp như thế, ngay cả ở trên hành lang cũng không nhịn được muốn tán tỉnh chị dâu, phớt lờ sự giãy dụa của chị dâu và đưa người ta về phòng làm chuyện gì đấy!

Thậm chí ngay cả quần áo cũng cởi một nửa rồi!

Ồi, thực sự là cảm thú mà!

Mục Diệc Thần nhìn thấy em trai mình không hề nhúc nhích, khăn trương nhũ này, "Đã hơn nửa đêm rồi, em ra đây làm gì hả?"

Mục Diệc Lăng tỉnh lại, vội vàng nói: "Em hiểu, em hiểu mà! Cũng đã hơn nửa đêm rồi, hai người cứ tình chàng ý thiếp đi, em không làm kỹ đã cản mũi nữa! Với lại, anh hai yên tâm đi, chỉ là em đói bụng, muốn tìm chút gì để ăn, hai người cứ tiếp tục đi, không cần để ý đến em đâu!"

Hắn nói xong thì giống như một làn khói phóng xuống dưới lầu, chạy về phía nhà bếp.

Chỉ sợ anh hai thẹn quá hóa giận, đem hắn ra bầm vằm mà thôi.

Lạc Thần Hi không nghĩ sẽ bị người khác bắt gắp đáng về mặt mặt như thế này, càng thêm ảo não, quyết định dúi đầu vào vai của Mục Diệc Thần, làm đà điều trốn tránh.

Mục Diệc Thần cũng có chút không tự nhiên, hắng giọng nói, "Khụ khụ, Diệc Lăng luôn như vậy đấy, đừng để ý tới nó..."

"Oa, lại có nỳ sọt thịt trứng gà ở đây sao! Vẫn còn nóng hổi nữa chứ! Lê nào đi Lư biết tối nay mình đi tiểu đêm nên cố ý chuẩn bị sao? Cảm động quá mà!"

Bên trong phòng bếp vang lên tiếng vui sướng của Mục Diệc Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giã Dốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Bị nhét một đồng thức ăn cho chó

Sắc mặt của Mục Diệc Thần lập tức đen kịt.

Hắn bỏ Lạc Thần Hi xuống, nhanh chân xuống lầu và đi vào nhà bếp.

Lúc này, Mục Diệc Lăng đã mở nắp nồi lên, nước miếng đều muốn chảy ra.

Chỉ cần ngửi mùi thơm này thôi đã biết nhất định ăn sẽ rất ngon rồi, ngày hôm nay hắn thật sự quá may mắn!

Một tay hắn cầm thìa, suýt nữa là đưa vào trong mồm.

Đúng lúc này...

"Bỏ thìa xuống! Cái này không phải dành cho em ăn đâu!"

Sau lưng truyền đến âm thanh lạnh như băng của Mục Diệc Thần, khiến Mục Diệc Lăng sợ đến mức run hết cả tay, chiếc thìa ngay lập tức rơi xuống đất.

Quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của anh hai nhà mình ở cạnh cửa, Mục Diệc Lăng oán giận.

"Anh hai, đột nhiên anh nói chuyện làm em sợ lắm đó? Anh có biết, anh đáng sợ như vậy sẽ hù chết em không!"

Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, "Đã mập như thế, còn ăn cái gì nữa chứ, cứ về phòng cho anh!"

Mục Diệc Lăng vừa nghe cái từ "mập" này, lập tức trợn to hai mắt, bất mãn nói: "Anh hai, em mập chỗ nào chứ? Tuy em không có cơ bụng tám múi như anh, nhưng vóc người vẫn đạt tiêu chuẩn lắm đó? Em không có mập, chỉ là trời nóng, nên các múi thịt trên người do nở ra thôi! Hơn nữa, em đã rất biết điều mà chạy đến nhà bếp rồi, anh còn không nhanh chóng ôm chị dâu về phòng đi, chẳng lẽ còn định cướp đồ ăn của em sao? Đừng hòng!"

Hai tay của Mục Diệc Lăng ôm lấy nồi mì như thể muốn sống chết với nó vậy.

Gân xanh trên trán của Mục Diệc Thần nổi hẳn lên, hận không thể trực tiếp ném tên em trai này ra ngoài biệt thự!

Ngay lúc hắn muốn động thủ, bỗng nhiên cánh tay của hắn bị ai chọt chọt.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy cái đầu nhỏ của Lạc Thần Hi hé ra.

"Híc, cái kia... tôi nhìn thấy mì sợi rất nhiều, một mình tôi ăn không hết đâu, không thì chia cho Nhị thiếu một ít cũng được mà?" Cô nhỏ giọng đề nghị.

Nghe vậy, ánh mắt của Mục Diệc Thần lập tức trở nên lạnh lẽo, nhìn chăm chăm cô, khiến cho cô không khỏi chột dạ.

Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Cô nói sai cái gì sao?

Mà Mục Diệc Lăng nhìn hành động của hai người dường như hiểu rõ, gạt mình nói: "Chị dâu, đây là mì sợi mà chị nấu cho anh trai sao? Chẳng trách anh ấy không cho em ăn!"

"A?" Lạc Thần Hi kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu, "Không, cái này không phải chị nấu, là do anh hai em nấu, chị quên ăn cơm tối, anh ấy sợ chị đói bụng nên..."

Lần này, Lạc Thần Hi còn chưa nói xong, Mục Diệc Lăng đã nhanh chóng bỏ chiếc nồi xuống, sau đó, bỗng nhiên cách ra xa một khoảng, né tránh rất xa như thể đây không phải là nồi mì sợi thơm phưng phức, mà là một quả bom hẹn giờ vậy!

"Anh hai, anh anh anh...Sao anh không nói sớm chứ! Chị dâu, chị nhanh ăn mì đi, em đi đây, em đi đây..."

Trời ạ, đây là đích thân anh hai xuống bếp đó!!

Ngay cả hắn cũng không biết anh hai biết nấu cơm, kết quả là chị dâu nói một tiếng đói bụng, nửa đêm anh hai chạy xuống bếp nấu cho người ta như vậy!

May mắn hôm này hắn chậm chạp nên chưa ăn, nếu không phải như vậy thì bây giờ có thể đã là một chú chó chết rồi!

"Nhị thiếu, em chờ một chút, chị thực sự không ăn hết đâu..."

Lạc Thần Hi còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Mục Diệc Lăng đã trực tiếp chạy ra khỏi nhà bếp rồi, động tác kia thực sự còn nhanh hơn thỏ.

Cô nghi hoặc mà quay đầu nhìn Mục Diệc Thần, "Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Nhị thiếu không phải đói bụng sao? Tất nhiên là cái gì cũng có thể ăn chứ?

Mặt của Mục Diệc Thần không hề cảm xúc nhìn về phía em trai mình chạy đi.

Tên nhóc này vẫn coi như biết điều!

Hắn bụng mì sợi lên, đi về phía nhà ăn.

"Ai mà biết được chứ? Có thể bỗng nhiên nó không thấy đói bụng nữa. Đừng có ngu ngốc đứng ở đây, lại đây."

Nhị thiếu trốn ở phía sau cửa phòng nhìn trộm: "..."

Hắn đúng là không đói bụng nữa rồi!

Bị nhét một đồng thức ăn cho chó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giã Dốt Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cái gì mà nam thần hoàn mỹ chứ, đây chắc chắn là hiểu nhầm rồi!

Lạc Thần Hi ngoan ngoãn đi phía sau người đàn ông cao to tới nhà ăn rồi ngồi xuống.

Mục Diệc Thần nhét một đôi đũa vào trong tay của cô, rồi dứt khoát nói: "Ăn đi!"

Bụng của Lạc Thần Hi đã sớm đói cồn cào, bây giờ có đồ ăn trước mắt, dễ dàng ngửi thấy mùi thơm phưng phức thoảng qua.

Cô không lấy bát mà trực tiếp cúi vào nồi bắt đầu há miệng ăn.

"Ồ...Nóng quá!"

Miếng đầu tiên ăn đã bị phỏng, nhưng lại bị bóng đầu lưỡi, không nhận được tiếp tục cúi xuống gắp tiếp.

Mục Diệc Thần ở bên cạnh nhìn thấy thì cau mày, "Ăn chậm một chút, có ai giành ăn với cô đâu chứ?

Ăn gấp như vậy, đợi lát nữa lại căng bụng cho coi."

Lúc này Lạc Thần Hi mới từ từ chú ý đến hình tượng, nhưng tốc độ ăn vẫn rất nhanh, không bao lâu đã ăn xong.

"Ngon. Ăn ngon quá! Mục đại thiếu, anh đúng là thiên tài nhà, chỉ nấu nướng thôi mà cũng ngon được đến như thế nữa!"

Lạc Thần Hi sờ sờ cái bụng nhỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn Mục Diệc Thần, đầy mắt tràn đầy sự sùng bái.

Người đàn ông như Mục Diệc Thần, thực sự là giỏi giang đến tận cùng mà, hoàn mỹ đến vô song luôn!

Khóe miệng của Mục Diệc Thần hơi nhướn lên to ra kiểu ngoa, nhưng lại khôi phục về mặt lạnh nhạt rất nhanh, anh hừ một tiếng, "Có nghĩ người nào cũng ngớ ngẩn như cô hay sao hả?"

"Anh...!" Lạc Thần Hi nuốt chửng nửa tức giận đến mức nhảy lên.

Rút lại những lời trước đó, cái gì mà nam thần hoàn mỹ chứ, đây chắc chắn là hiểu lầm rồi!

Chỉ bằng cái miệng này của Mục Diệc Thần đã san bằng hết mọi ưu điểm của hắn rồi.

Chẳng qua, cô vừa mới ăn món hắn nấu xong nên mới quyết định rộng lượng không thêm tính toán với hắn.

"Ăn xong rồi sao? Ăn xong thì mau lên trên lầu nghỉ ngơi đi, nhanh lên." Mục Diệc Thần thúc giục.

Lạc Thần Hi bỏ bát đũa xuống, trở lại phòng ngủ chính cùng hắn.

Bước vào gian phòng, ngay lập tức tầm mắt của cô chuyển hướng sang Laptop của mình.

Những bản thiết kế kia còn chưa vẽ xong, làm sao cô có thể đi ngủ được chứ!

Mục Diệc Thần lạnh lùng lên tiếng: "Nếu cô dám chạm vào cái kia thêm một lần nữa thì tối nay không cần ngủ nữa!"

Bàn tay to lớn đặt trên eo của người phụ nữ bỗng nhiên siết chặt lại.

Cảm giác nóng rực ở nơi mà hần dưng phải dâng lên khiến cho Lạc Thần Hi không khỏi rung mình.

Cô không dám nói cái gì nữa, nhanh chóng bò lên giường, quấn chăn quanh người như một cái kén.

"Ngày mai anh còn phải đi làm đó, ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon!"

Nhìn tư thế phòng thủ của người phụ nữ này, ánh mắt của Mục Diệc Thần trầm xuống, không nói thêm gì nữa.

Sáng ngày thứ hai, lúc Lạc Thần Hi tỉnh lại, không có ai bên cạnh cả.

Liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, cô bất ngờ.

Bình thường, các bản thiết kế chưa vẽ xong, cô sẽ tiếp tục chiến đấu ba ngày ba đêm không ngủ, nhưng ngày hôm qua lại ngủ sớm như vậy, còn ngủ bên cạnh người đàn ông nguy hiểm kia nữa chứ...

Các bản vẽ và laptop trước đó rơi tán loạn trên mặt đất đã được nhặt lên, chỉ là các bản giấy nháp lại không cánh mà bay, không biết có phải Mục Diệc Thần thực sự lấy đi hay không nữa.

Lạc Thần Hi nhanh chóng rửa mặt.

Anh em nhà Mục gia cũng bánh bao nhỏ đều ngồi sẵn ở bàn rồi.

Mục Diệc Thần vẫn bộ dáng cao quý mà lạnh lùng như trước đây, nhìn thấy Lạc Thần Hi xuất hiện, cũng chỉ nhàn nhạt lướt mắt qua cô.

Ngược lại đây mắt của Mục Diệc Lăng lại tràn đầy ý cười, có thể thấy, nếu không phải sợ khí thế của anh hai nhà hần thì hẳn đã nhịn không được mà lên tiếng trêu chọc cô rồi.

"Tờì à, có mấy người cứ tự nghĩ là bước chân vào cửa nhà Mục gia thì cái gì cũng dâng đến tận miệng? Không làm gì thì cũng thôi đi, ngay cả lúc ăn sáng mà ngày ngày đều đến trễ nhất, chị tưởng chị là ai vậy hả?"

Mục Vi Vi nhìn cô như thể không vừa mắt, vừa thấy mặt cô đã luôn miệng trào phúng rồi.

Những lời nói này, Lạc Thần Hi nghe quen rồi, hoàn toàn không tức giận, cô nói vài câu, rồi cho bánh bao nhỏ ăn com.

Chờ bánh bao nhỏ ăn xong thì ôm em và đưa em đi nhà trẻ.

Sau khi đưa Đường Đường đến nhà trẻ, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện liền nói với tài xế Lưu đang ngồi ở ghế trước: "Chú Lưu, cháu có việc cần làm, chú cho cháu xuống ở phía trước là được rồi."

Lão Lưu nói: "Thiếu phu nhân, cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi. Sáng nay thiếu gia có dặn tôi, sau này nếu cô muốn đi đâu đều phải có xe đưa đón cô."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giấc Đắc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Nếu không mua thì đừng sờ lung tung

Lạc Thần Hi cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì thấy bình thường.

Dù cho Mục Diệc Thần không hài lòng với một người vợ như cô thì chuyện thiếu phu nhân của Mục gia lại phải ngồi xe buýt khi đi ra ngoài, cũng khiến Mục gia rất mất mặt.

"Vậy được, cháu muốn đến chợ dệt may trên đường Giang Bắc, ở ngay sát bến tàu, rất dễ tìm ạ."

Đến nơi, Lạc Thần Hi cẩn thận hẹn lão Lưu đón cô lúc năm giờ chiều rồi một mình tiến vào chợ dệt may.

Đây là chợ dệt may lớn nhất trong thành phố T, có thể mua tất cả các vật liệu và phụ kiện đủ mọi đẳng cấp.

Ngày hôm qua, cô đã xác định được hết mô hình của năm bộ trang phục dành cho nữ rồi, hôm nay đến đây chỉ để xem chất liệu với giá cả thôi.

Đối với cô mà nói, chỗ khó khăn nhất của mỗi bộ thiết kế đều là do thiếu hụt tài chính.

Nếu như có thể giảm đi chi phí về chất liệu sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Lạc Thần Hi đi vào chợ dệt may xem hết một lượt, rồi đi về phía tây, nhìn qua các cửa hàng từ đầu tới cuối.

Càng nhìn, càng không nhìn được mà lắc đầu.

Những chất vải rẻ tiền mà cô tính toán có thể mua được thì chất vải lại quá kém, căn bản không thể nào thể hiện được hiệu quả tối ưu nhất các bộ trang phục mà cô thiết kế.

Mà chất lượng khá hơn một chút thì tiền lại tăng cao gấp đôi.

Cô chỉ có một vạn nhân dân tệ trong tay, dù mua vật liệu cho mười bộ quần áo cũng không thể đủ.

Càng thăm lại hơn đó là, dù bỏ qua yếu tố giá cả thì các nguyên liệu hiện có trong chợ cũng không đủ đáp ứng yêu cầu của cô.

Chuyện này khiến cho tâm trạng của Lạc Thần Hi cực kỳ buồn bực.

Đối với một người thợ may thì nguyên liệu sẽ mang đến những ảnh hưởng vô cùng to lớn! Tuyệt đối không thể qua loa được.

Đi đến đoạn cuối của phía tây khu chợ, bỗng nhiên Lạc Thần Hi dừng lại, nhìn thẳng vào một cửa hàng được trang trí rất xa hoa.

Hiện tại cũng chỉ còn lại nhà cuối cùng, cũng là cửa hàng nguyên liệu quý nhất toàn bộ thành phố T.

Danh tiếng của cửa hàng này cô đã nghe tên từ lâu rồi, biết được các nguyên liệu ở đây đều do chủ cửa hàng này dựa trên tư vấn của các nhà chuyên môn trên thế giới nhập về, chuyên cung cấp hàng cho tập đoàn cao cấp xa xỉ như SL vậy.

Ngoài ra, chỉ có một số ít các nhà thiết kế nổi tiếng đặt trước mới có thể mua được hàng ở đây.

Lấy toàn bộ gia tài của cô ra thì nhìn chung có thể mua được một chiếc khăn tay...

"Kệ đi, cứ vào xem trước đã!"

Lạc Thần Hi bước vào trong cửa hàng, lập tức cảm giác mình đã đến đúng nơi rồi!

Cửa hàng này xa hoa, quá nhiên xa hoa một cách có đạo lý, trưng bày tất cả các nguyên liệu, không chỉ chất liệu tốt mà mỗi loại vải đều có hoa văn và kết cấu độc đáo, giàu cảm xúc, khó mà kiếm được ở bên ngoài.

So với chất liệu ở đây, những thứ bán bên ngoài chỉ là rác mà thôi.

Chẳng qua, Lạc Thần Hi liếc mắt nhìn giá cả, lập tức cảm giác như bị dội nước lạnh vậy.

Hay thật đấy, cô đúng là đánh giá quá cao bản thân mình rồi, hóa ra ngay cả một chiếc khăn tay ở đây cô cũng mua không nổi!

Nhưng mà những loại vải ở đây đều rất đẹp, đặc biệt là loại vải màu xanh nước biển, nhìn từ bên ngoài, cảm thấy nó hoàn toàn phù hợp với các bản vẽ thiết kế của cô, không biết khi sờ cảm giác sẽ như thế nào nhỉ...

"Vị tiểu thư này, cô nhìn cửa hàng của chúng tôi lâu như vậy, cuối cùng có mua hay không? Nếu không mua, cô không nên tự tiện đụng vào làm gì."

Lạc Thần Hi đang thất thần, chợt nghe thấy một âm thanh không kiên nhẫn từ phía sau truyền đến.

"Các loại vải ở cửa hàng chúng tôi đều rất đắt đỏ, tùy tiện cầm một mảnh vải, cũng đắt hơn rất nhiều so với các vải có nhãn hiệu của thợ may khác! Nếu như cô không mua nổi thì đừng nhìn đông ngó tây nữa, đi nhanh đi! Những cái này đều là tác phẩm nghệ thuật đó, nếu như bị cô sờ hư đi thì chính cô cũng không đến nỗi đâu!"

Nghe thấy như thế, Lạc Thần Hi hơi nướn mày.

Cô muốn đi ra luôn.

Nhưng các loại vải khiến cô hài lòng như vậy, cũng chỉ có ở cửa hàng này mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cô có biết bản thân mình nhìn giống một đĩa cà chua xào trứng lăm hay không vậy?"

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, "Chỉ à, lần trước em nói chỉ giữ lại giúp em hai khối vải nước Pháp đó? Có còn ở đây nữa không chị?"

Về mặt của nhân viên lập tức thay đổi, chuyển thành một nụ cười nịnh nọt, hướng về phía người mới đến kia.

"Tà tiểu thư, cô lại đến rồi! Cô yên tâm đi, vải mà cô muốn, chúng tôi đều đã gọi lại kỹ càng cho cô rồi, tuyệt đối không có bất kỳ sơ sót nào đâu!"

"Hừm, vậy thì tốt, lần này em tham gia giải thi đấu Hoa Phong, muốn đạt giải nhất nên việc sử dụng loại vải nào rất quan trọng đấy, chị nhất định phải giữ cho em chất vải tốt nhất. Tiền không phải là vấn đề, nếu như có chất vải tốt nào nhập về thì phải gọi điện ngay cho em đấy nhé."

Nói đến đây, ánh mắt cô ta nhìn về phía Lạc Thần Hi có chút sùng sốt.

Nhân viên cửa hàng vội vàng giải thích: "Tà tiểu thư, người này ở trong cửa hàng nhìn lâu lắm rồi, không mua cái gì cả, nhìn đáng về của cô ta chắc chắn không mua nổi đâu, tôi cũng đang muốn đuổi cô ta ra ngoài đây."

Tà Hiểu Tinh vui sướng, nhanh chân đi đến, "Lạc Thần Hi, lại là cô! Cô nghèo đến mức không mua được chất vải nào cũng dám đến cửa hàng xa hoa này hay sao, thật sự khiến tôi muốn cười đến rụng răng luôn mà!"

Lạc Thần Hi không ngờ ngay cả đi xem vải mà cũng gặp được người quen, cô không khỏi nhuần mày.

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp mà?

Cô liếc nhìn Tà Hiểu Tinh, âm thanh lạnh nhạt, "Cửa hàng này mở cửa, không phải muốn người ta vào xem hàng hay sao? Nếu như không cho xem, vậy trực tiếp đóng cửa luôn cho rồi."

Nhìn thấy Tà Hiểu Tinh quen thuộc với nhân viên cửa hàng như vậy, cô quả thật có chút bất ngờ.

Lúc ở trường trung học, gia cảnh của Tà Hiểu Tinh rất bình thường, nhưng lần gặp mặt ở tập đoàn SL, cô ta lại mặc bộ mới nhất của SL, bây giờ lại mua chất vải đắt đỏ như thế.

Với mức độ chi tiêu này, một gia đình bình thường không thể nào gánh vác nổi.

Tà Hiểu Tinh cười một tiếng thật vang: "Nhìn thì thế nào chứ? Không phải cô chỉ có thể mua các loại vải tàng tàng như rác rưởi ở bên ngoài hay sao! Ngay cả vải mà cô cũng không mua nổi, còn muốn đạt giải trong cuộc thi đấu Hoa Phong sao? Tôi khuyên cô một câu, ngành thiết kế thời trang chỉ dành cho những ai có tiền mới có thể làm được, thứ nhà nghèo như cô thì đừng mơ nhé!"

Lạc Thần Hi nghe vậy, không chỉ không thẹn quá hóa giận như cô ta mong muốn, ngược lại còn nhếch miệng cười.

Đánh giá cô ta từ trên xuống dưới.

Tà Hiểu Tinh nhìn thấy ánh mắt của cô, trong lòng không nhịn được mà có chút hồi hộp.

Lần trước khi Lạc Thần Hi lộ ra vẻ mặt như thế là ở tập đoàn SL khiến mọi người khinh bỉ cô một trận từ đầu đến chân luôn.

Lần này, chẳng lẽ lại...

"Tuy màu đỏ cùng màu vàng đều là màu phổ biến của mùa thu, nhưng muốn phối hợp cho đẹp mắt thì phải có chọn lọc, không như người không có thẩm mỹ như cô, mặc toàn bộ lên trên người, cô có biết bản thân mình nhìn giống một đĩa cà chua xào trứng lăm hay không vậy?"

Cô vừa dứt lời, bên cạnh có một tiếng cười vang lên.

Tà Hiểu Tinh tức giận quay đầu liền thấy nhân viên cửa hàng lúng túng mà che miệng lại.

Kỳ thực, lúc Tà Hiểu Tinh vừa bước vào, nhân viên cửa hàng cũng cảm thấy cô ta ăn mặc có chút kỳ quái, nhưng Tà Hiểu Tinh là khách hàng lớn, hơn nữa còn là nhà thiết kế tốt nghiệp học viện nghệ thuật nổi tiếng, điều đó khiến nhân viên cửa hàng nghĩ mình không đủ thẩm mỹ để nhận xét.

Bây giờ, bị Lạc Thần Hi lấy ra một ví dụ minh họa như vậy, nhất thời cô ta không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Lạc Thần Hi chết tiệt, có nói ai là cà chua xào trứng hả? Hai món đồ trên người của tôi là kiểu dáng thịnh hành nhất năm nay của SL đấy, đến mười mấy vạn nhân dân tệ! Cô thì biết cái gì chứ hả?"

Lạc Thần Hi mỉm cười, "Tôi cũng khuyên cô một câu chân thành, ngành thiết kế thời trang này chỉ dành cho những người thiết kế chuyên nghiệp có thiên phú mà thôi, không phải chỉ cần có tiền là đủ, Tà tiểu thư nếu muốn giành giải nhất cuộc thi đấu Hoa Phong lần này còn cần trau dồi nhiều hơn nữa!"

Tà Hiểu Tinh tức giận đến suýt chút nữa thở không ra hơi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tôi biết, cô đang ghen tỵ với tôi

Lạc Thần Hi cất bước làm bộ như muốn rời đi.

Dù sao cô thật sự cũng không có đủ tiền để mua chất vải nơi này, cũng không có ý định chỉ bị người ta trào phúng vài câu liền cố đắm ăn xôi.

Vừa nãy cũng đã xem qua chất vải ở nơi này rồi nên không cần phải tiếp tục ở lại đây nữa.

Tà Hiểu Tinh lấy lại tinh thần, bước một bước lớn chặn đường cô.

"Chờ đã, không cho phép cô đi!"

Lạc Thần Hi trào phúng nhếch khóe miệng, "Làm sao vậy? Cửa lớn đang mở, còn không cho tôi đi hay sao? Tà Hiểu Tinh, cô coi cửa hàng này là do cô mở hả?"

Tà Hiểu Tinh nghẹn một chút, nhưng rất nhanh chóng, cô ta nghĩ đến một chuyện, biểu hiện căng thẳng vừa nãy dần dịu đi và thay đổi thái độ.

"Lạc Thần Hi, nghe cô nói kia, cô nói gì vậy chứ? Giống như thể tôi đang tấn công cô vậy! Tôi giữ cô ở lại cũng chỉ vì chúng ta là bạn học cũ. Tuy cô nghèo không thể mua nguyên liệu ở đây nhưng xem như tình xưa nghĩa cũ, tôi sẽ giúp cô một tay."

"Thế này vậy, cô cứ ở lại xem cho tường tận, sờ cho rõ ràng một chút, cũng có thể nhờ nhân viên cửa hàng này cho cô cảm nhận thử, nếu có hư hỏng gì, tôi gánh giúp cô!"

Tà Hiểu Tinh tỏ vẻ rộng lượng, giọng điệu khi nói chuyện bỗng quay ngoắt 180 độ, giống như thật sự phải giúp đỡ cô vậy.

Lạc Thần Hi không hiểu được liên cau mày lại, "Tà Hiểu Tinh, cô lại muốn làm cái gì vậy hả?"

Tà Hiểu Tinh cười tươi rói rói, "Tôi đâu muốn làm cái gì đâu? Tôi chỉ muốn giúp bạn học cũ của mình một chút thôi mà!"

"Không cần, dù sao chúng ta cũng là đối thủ cạnh tranh, vẫn nên chờ ngày bán kết gặp lại nhau thì tốt hơn!"

Lạc Thần Hi hoàn toàn không bị mê hoặc bởi những lời nói ngọt ngào kia, cô xoay người rời đi.

"Khoan đã, này... này, cô đừng đi sớm thế! Tôi có lòng tốt, không ngờ cô lại có thái độ này?" Tà Hiểu Tinh vội vàng đuổi theo.

Nếu Lạc Thần Hi đi rồi thì làm sao cô khoe khoang trước mặt cô ta được chứ?

Đúng lúc này, cửa hàng lại bị ai đó đẩy ra một lần nữa.

Một người đàn ông đi vào,

Tà Hiểu Tinh quay đầu nhìn, ngay lập tức ánh mắt sáng lên.

Người mà cô ta chờ cuối cùng... cuối cùng cũng đến rồi!

"Cưng à, cuối cùng cưng cũng đến rồi, em đã chờ cưng rất lâu đấy!" Tà Hiểu Tinh lắc mông, chạy về phía người đàn ông kia, âm thanh trở nên cực kỳ ngọt ngào.

Lạc Thần Hi nói da gà da vịt tại chỗ, "Đây là ai vậy chứ?"

"Đây là bạn trai của Tà tiểu thư Trần thiếu! Trần thiếu này là con nhà giàu của cái vô số kẻ, không chỉ đẹp trai mà còn nhiều tiền, hơn nữa, rất thâm tình với Tà tiểu thư, sủng ái vô cùng! Mỗi lần Tà tiểu thư đến đây mua đồ đều do Trần thiếu trả cho. Có một người bạn trai xuất sắc như vậy, Tà tiểu thư mới có thể trở thành một nhà thiết kế tương lai sáng lạn, Không giống như một số người, ngay cả nguyên liệu cũng không mua nổi..."

Nhân viên cửa hàng ở bên cạnh ngắt lời.

Đề bù đắp cho tiếng cười sai lầm vừa nãy của cô ta, nhân viên cửa hàng đặc biệt chủ động phóng đại Tà Hiểu Tinh cùng bạn trai của cô ta lên.

Cuối cùng, còn không quên giãi cho Lạc Thần Hi một cái nữa.

Tà Hiểu Tinh nghe xong, nụ cười đắc ý lộ rõ ở trên mặt.

Vừa nãy cô ta liều mạng giữ chân của Lạc Thần Hi là đợi đến lúc này đây.

Cô muốn cho Lạc Thần Hi biết, thiên phú về thiết kế thì có ích lợi gì chứ, bây giờ cô ta mới là người có nhân sinh lợi hại nhất!

Tà Hiểu Tinh kéo Trần thiếu đến, đứng lại trước mặt của Lạc Thần Hi, cười đến mặt mày hớn hờ.

"Thần Hi à, đây là bạn trai của tôi, cô cũng biết đấy. Nhiều năm không gặp như vậy, không ngờ tôi và anh ấy lại ở bên nhau?"

Nghe thấy vậy, Lạc Thần Hi ngăn người vội nhìn kỹ Trần thiếu vài lần.

Ngũ quan cũng vẫn xem như thanh tú, cô điều chiều cao còn không bằng cô, cân nặng cũng rất nhẹ, mái tóc rẽ ngôi nhìn rất lạc hậu.

Trên mặt đầy dầu bóng loáng.

Đẹp trai sao? Thật không nhìn ra đó!

Nhưng có vẻ như khá quen thuộc.

Chỉ là không nhớ rõ đã gặp ở đâu.

"Xin lỗi, tôi không nhớ rõ tôi từng gặp vị Trần thiếu này ở đâu..."

"Ôi, Thần Hi, cô đừng giả bộ nữa! Đây chính là bạn học đẹp trai nhất trong học viện nghệ thuật của chúng ta Trần Tuấn Kiệt đó! Không phải có từng thăm mền anh ấy hay sao? Tôi biết, cô ghen tỵ khi tôi và anh ấy ở bên nhau, nhưng cô không cần giả bộ không quen biết bạn học cũ như vậy chứ?"

Tà Hiểu Tinh che miệng, nở nụ cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bây giờ, đúng là thế sự xoay vần mà

"Cái gì? Trần Tuấn Kiệt sao?" Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, kinh hãi.

Ngược lại Trần Tuấn Kiệt thật sự là bạn học đẹp trai nhất trong trường trung học của bọn họ, vừa đẹp trai, hơn nữa gia cảnh cũng rất giàu có, rất nhiều cô gái bị hấn ta mê hoặc đến điên cuồng.

Có điều, năm đó Lạc Thần Hi không cảm thấy hấn ta có gì đẹp trai cả, chỉ là so với bạn cùng trang lứa biết ẩn diện hơn mà thôi.

Hơn nữa, đạo đức của Trần Tuấn Kiệt cũng không ra sao cả, quen biết với mấy bạn nữ tốt đẹp, hại người ta có bầu không nói, còn khiến sinh non, hấn ta chính là tên đàn ông rác rưởi trăm phần trăm từ đầu đến đuôi.

Cũng không biết Tà Hiểu Tinh làm sao mà quyền rũ được loại đàn ông thế này.

Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Lạc Thần Hi, Tà Hiểu Tinh càng đắc ý.

"Đừng đấy, đúng là Trần Tuấn kiệt! Sau này, tôi mới biết nhà của anh ấy không chỉ đơn giản có tiền, bác của anh ấy là phó thị trưởng đấy! Tôi cùng với anh ấy đã quen biết gần một năm rồi, dự tính đợi tôi thi xong giải thi đấu Hoa Phong đạt được giải thưởng lớn sẽ chuẩn bị kết hôn đấy."

Tà Hiểu Tinh cao ngạo nâng cằm lên, chờ đợi xem vẻ mặt vừa đỏ kẹ vừa bần tiện của Lạc Thần Hi.

Nhớ năm đó, Lạc Thần Hi là hoa khôi trong trường bọn họ, bao nhiêu nam sinh theo đuổi điên cuồng, dù Tà Hiểu Tinh cũng là một cô gái đẹp, nhưng nếu so sánh với Lạc Thần Hi, ngay lập tức cô trở thành một người thừa thải.

Bây giờ, thế sự xoay vần rồi, cô hạ gục được con nhà giàu đẹp trai, chỉ thêm một chút nữa là gả vào gia đình giàu có, còn Lạc Thần Hi lại nghèo đến mức một mảnh vải cũng không mua nổi!

Nhân viên cửa hàng cũng phụ họa theo, "Tà tiểu thư vừa có tài năng lại vừa xinh đẹp như vậy, còn gả vào nhà giàu nữa, có vài người nghèo khổ cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện đấy!"

Tà Hiểu Tinh nghe được hết sức vui vẻ, kéo cánh tay của Trần Tuấn Kiệt lại, lắc lư làm nũng, "Anh yêu, đợi khi chúng ta kết hôn cũng đưa cho Thần Hi một tấm thiệp mời được không? Dù sao cô ấy cũng là bạn học của hai chúng ta mà, nên có mặt chứ."

Cô ta một lòng muốn thể hiện sự gần gũi với Trần Tuấn Kiệt để ngược chét chó độc thân Lạc Thần Hi.

Nhưng cô cố xát ôm cánh tay của Trần Tuấn Kiệt đến nửa ngày rồi, nhưng người đàn ông này lại không giống như bình thường hay lên tiếng hùa theo cô.

Tà Hiểu Tinh nghi hoặc nhíu mày, đang muốn mở miệng.

Bỗng nhiên, một luồng sức mạnh truyền đến, bỗng nhiên Trần Tuấn Kiệt đẩy cô ta ra.

Hắn nhanh chân đi đến trước mặt Lạc Thần Hi, mặt kích động đỏ bừng, "Lạc Thần Hi, em đứng là Lạc Thần Hi rồi! Từ sau khi em đến nước Y, anh vẫn một mực chờ em trở về, rốt cuộc cũng chờ được rồi! Em...em cũng đến nơi này mua vài hay sao?"

Lạc Thần Hi bị phản ứng của hắn làm cho sợ hết cả hồn, theo bản năng mà lùi về sau hai bước.

"Híc, cái này... Trần thiếu, đã lâu không gặp. Tôi chỉ tới nơi này đi dạo mà thôi, đã chuẩn bị đi rồi."

Trần Tuấn Kiệt lại tiến lên hai bước, chăm chú nhìn cô, "Thần Hi, nhất định là em đến nơi này để mua vài đúng không? Có vừa ý cái nào không? Cứ nói với anh, anh sẽ trả tiền giúp cho em! Những vài vóc này đều nhập khẩu từ nước ngoài về cả, những cửa hàng bình thường không bao giờ mua được đâu, em mua nhiều một chút đi, đừng tiết kiệm tiền giúp cho anh!"

Nghe Trần Tuấn Kiệt nói xong, Lạc Thần Hi kinh sợ một lúc lâu.

"Khụ khụ, Trần thiếu à, anh không bị sốt đấy chứ? Tôi muốn mua vài, sao anh lại trả tiền thay tôi chứ? Chúng ta cũng không thân thiết đến thế? Hơn nữa, phiền anh đừng gọi thẳng tên của tôi."

Nhưng mà Trần Tuấn Kiệt dường như không nghe thấy cô nói, tiếp tục ba hoa: "Thần Hi, em không biết đâu, từ lúc học trung học anh đã thích em rồi, còn chưa theo đuổi được em thì em đã đến nước Y, đây là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời anh. Lần này, anh tuyệt đối không thể bỏ lỡ em được!"

"Anh nói cái gì chứ!"

Cầm của Lạc Thần Hi suýt chút nữa rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Bạn trai của tôi tốt hơn anh 100 triệu lần nhé!

Lúc học trung học, Trần thiếu cũng từng tỏ tình với cô, còn tự cho mình rất lãng mạn mà chuẩn bị 999 đóa hoa hồng, xếp thành hình trái tim dưới ký túc xá.

Chẳng qua, Lạc Thần Hi cảm thấy những người làm như thế đều là người ngốc nghếch nên không xuống, trực tiếp đổ một xô nước trên đầu của Trần Tuấn Kiệt.

Kết quả, bây giờ cái tên này còn dám nói thích cô sao?

Chắc chắn là đầu óc có bệnh gì rồi?

Hơn nữa, càng quan trọng là...

"Xin lỗi nhé, bạn gái của anh còn đứng đó đấy, anh còn nói thích tôi sao? Mong anh tự biết xấu hổ!"

Mà lúc này, Tà Hiểu Tinh từ trong khiếp sợ mà phản ứng lại, mặt tím tái thành gan heo luôn rồi.

Vừa nãy cô ta càng đắc ý bao nhiêu thì bây giờ càng chật vật bấy nhiêu, thậm chí không dám nhìn mặt cô nhân viên cửa hàng nữa!

Cô ta nằm mơ cũng không ngờ, bạn trai mà cô ta đắc ý nhất chỉ trong chớp mắt đã bỏ cô ta, chạy đến trước mặt Lạc Thần Hi mà biểu lộ tình cảm.

Tà Hiểu Tinh tức giận muốn chết, thấy hai người còn đang dây dưa, lập tức chạy tới.

Phản ứng đầu tiên của cô ta, không phải đi chất vấn Trần Tuấn Kiệt mà là gờ tay tát vào mặt của Lạc Thần Hi.

"Cô là cái đồ lẳng lơ dễ tiện, dám cướp bạn trai của tôi! Tôi biết ngay cô là con hồ ly tinh không biết xấu hổ mà, nhìn coi tôi có đánh chết cô không!"

"Bốp" một tiếng, âm thanh lạnh lạnh vang vọng trong cửa hàng.

Tà Hiểu Tinh không dám tin che má phải của chính mình, "Có... Có..."

Rõ ràng là cô ta gờ tay đánh Lạc Thần Hi, kết quả không chỉ không đánh được, trái lại bản thân cô còn nhận một cái tát nữa.

Lạc Thần Hi bĩu môi,

"Cô làm rõ hộ tôi cái, là bạn trai của cô chủ động, tôi cũng đâu có đồng ý với hắn chứ, oan có đầu nọ có chủ, cô tìm hắn mà báo thù, tìm tôi làm gì cơ chứ?"

Trần Tuấn Kiệt không hề nhìn Tà Hiểu Tinh, chỉ muốn giải thích với Lạc Thần Hi, "Thần Hi, em hiểu nhầm rồi, người phụ nữ này không phải là bạn gái của anh đâu! Đây là một mình cô ta tỏ ra thế thôi..."

Lạc Thần Hi hoàn toàn nghe không vào tai.

Tà Hiểu Tinh đúng là không có đầu óc, nhưng Trần Tuấn Kiệt mới thực sự là tên đàn ông cận bã tột cùng.

Nếu như còn ở lại nơi này, không chừng ngay cả bữa trưa cô vừa ăn cũng muốn nôn ra hết.

"Tôi có việc nên đi trước! Hôn lễ của hai người chắc là tôi không rảnh để tham dự đâu, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, đừng hại đời người khác nữa."

Hai người này, một người ngu ngốc, một người rác rưởi vẫn nên chúc họ trăm năm hạnh phúc, đừng hại đời người khác nữa.

Lạc Thần Hi nói xong, quay đầu bước đi.

Nhưng cô vừa đi chậm chậm ra khỏi cửa hàng, Trần Tuấn Kiệt còn không từ bỏ, đuổi đến tận bên ngoài.

"Em nghe anh nói đi! Anh cũng Tà Hiểu Tinh không phải như em nghĩ đâu! Là cô ta bỏ thuốc để leo lên giường anh, sau đó lại khóc lóc suốt suốt, muốn anh chịu trách nhiệm, anh cũng chẳng còn cách nào khác...Thực ra anh không hề thích cô ta đâu! Chỉ cần em đồng ý quen anh, anh sẽ bỏ cô ta ngay lập tức!"

Lạc Thần Hi bị hắn quần lý liên dừng lại và xoay người, lạnh lùng lên tiếng, "Chuyện của hai người liên quan gì đến tôi hả? Tôi đã có bạn trai, hơn nữa, anh ấy còn nhiều tiền hơn anh gấp một vạn lần, đẹp trai hơn anh trăm triệu lần!

Tình cảm của hai chúng tôi rất tốt, anh đừng quấy rầy tôi nữa!"

Trần Tuấn Kiệt tất nhiên không hề tin.

"Em đừng gạt anh nữa, nếu như em thật sự có bạn trai nhiều tiền thì sao có thể không mua nổi nguyên liệu chứ? Em không lừa được anh đâu! Anh đối với em là thật lòng mà..."

"Tôi đã nói rồi, đừng quấy rầy tôi như vậy! Nếu không bạn trai tôi sẽ rất tức giận đấy!"

Lạc Thần Hi nghiêm mặt, đang suy nghĩ, không biết trước mặt bao nhiêu người có thể đánh cho gã đàn ông này một trận hay không vậy!

Ngày hôm nay ra ngoài lại không coi ngày, chộc phải hai loại người như thế này.

"Trước tiên em dừng đi..."

Trần Tuấn Kiệt lại đuổi theo.

Đúng lúc này, Lạc Thần Hi bỗng nhiên cảm thấy cổ tay đau đớn, đột nhiên bị người kéo lại về phía sau.

"Anh muốn làm gì bạn gái tôi vậy hả?" Giọng nói vừa trầm thấp vừa gọi cảm vang lên.

Lạc Thần Hi ngạc nhiên ngẩng đầu.

Mục Diệc Thần!

Tại sao anh ta lại đến đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hào môn quyền quý thật sự

Không đợi Lạc Thần Hi phản ứng lại, Trần Tuấn Kiệt đã chạy đến.

Nhìn thấy Mục đại thiếu bảo vệ Lạc Thần Hi trong lòng mình, hắn có chút sùng sốt, theo bản năng hắn cảm thấy có chút nguy hiểm.

Mục Diệc Thần ở vị trí cao đã lâu, chỉ cần phát tay cũng có khí chất cao quý một cách tự nhiên, dù không thể hiện ra nhưng cũng khiến cho người bình thường cảm thấy áp lực nặng nề.

Huống chi, lúc này cả người của hắn đều lạnh băng, lửa giận ở đáy mắt hoàn toàn không che giấu.

"Anh... Anh là ai hả?" Âm thanh run rẩy của Trần Tuấn Kiệt vang lên.

Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc hắn ta một cái, "Anh quấy rầy bạn gái của tôi không ngừng nghỉ, còn có gan dám hỏi tôi là ai à?"

Trần Tuấn Kiệt trợn to hai mắt, cả mặt đều lộ vẻ không tin.

"Không... Không thể. Anh thực sự là bạn trai của cô ấy sao?"

Người đàn ông trước mắt mới thực sự là nhà giàu quyền quý, thoát nhìn chiếc xe phiên bản giới hạn đồ cách đó không xa, trị giá không ít hơn 50 triệu nhân dân tệ đâu.

Trần Tuấn Kiệt dù vẫn nói mình là con nhà giàu, nhưng xe như vậy, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy trong tạp chí mà thôi, ngay cả đến tham quan cũng không có cơ hội!

Vừa nãy Lạc Thần Hi nói mình có bạn trai, còn nhiều tiền còn đẹp trai hơn hắn ta, Trần Tuấn Kiệt chỉ nghĩ đó là cái cớ để cô từ chối hắn ta mà thôi.

Không ngờ, tất cả những thứ này đều là sự thật rõ ràng!

Mục Diệc Thần chẳng muốn nói nhiều với hắn, môi mông khẽ mở, chỉ phun ra một chữ, "Cút!"

Sắc mặt của Trần Tuấn Kiệt ngay lập tức rất khó coi, cắn răng nói: "Anh bảo tôi cút sao? Anh tưởng mình đang nói chuyện với ai vậy hả? Nói cho anh biết, bác của tôi là Phó thị trưởng Trần của thành phố T này đấy! Anh cho rằng mình có vài đồng tiền thì ngon à, còn dám đối đầu với quan hay sao hả?"

"Phó thị trưởng Trần sao?" Lúc này Mục Diệc Thần mới nhìn thẳng vào hắn ta.

Trần Tuấn Kiệt nghĩ hân sơ, ngay lập tức hiên ngang nói, "Bây giờ đã biết tôi lợi hại rồi chứ gì? Còn không buông Lạc tiểu thư ra! Nếu không, thứ chờ anh sẽ là cơm tù đấy!"

Xét về nhan sắc, xét về tài năng, hắn ta không thể nào so sánh với người đàn ông trước mắt này.

Nhưng mà, dù là người có tiền cũng không dám đối đầu với Phó thị trưởng đâu!

Trần Tuấn Kiệt hiên ngang liếc nhìn Mục Diệc Thần, trực tiếp lao đến muốn kéo Lạc Thần Hi đi.

Đáy mắt của Mục Diệc Thần hiện lên khí lạnh, lùi về sau một bước, bảo vệ thiếu nữ trong lòng mình, sau đó đá một cú, trực tiếp đạp ngã Trần Tuấn Kiệt trên mặt đất.

Trần Tuấn Kiệt nặng nề ngã xuống đất, còn đúng lúc trúng bòn hoa, chỉ cảm giác xương của mình đều gãy thành hai đoạn, đau đến mức hai mắt tối sầm lại.

Hắn ta then quá hóa giận, nhìn Mục Diệc Thần mắng: "Anh...Anh lại dám đánh người! Anh dám đánh tôi sao! Tôi nhất định phải báo bác tôi bắt anh, kết án tù chung thân! Anh hãy chờ đấy!"

Mục Diệc Thần từ trên nhìn xuống, bật cười một tiếng: "Nếu anh cứ há miệng há miệng nói đến phó thị trưởng Trần...thì hãy gọi đến đây, gọi lão phó thị trưởng Trần vô dụng kia đến đây, nói cho ông ta biết, cháu của ông ta dám quấy rầy người phụ nữ của tôi, nếu như ông ta không xử lý thì tôi sẽ xử lý ông ta!"

"Anh...anh có ý gì vậy hả? Anh đang nói cái gì đấy?"

Trần Tuấn Kiệt nghe không hiểu ý của hắn, cũng không biết tại sao trong lòng dâng lên một linh cảm không lành.

Mấy vệ sĩ cao lớn từ hai bên đi ra dè Trần Tuấn Kiệt xuống, kéo hắn đi.

"Các người... Các người muốn làm gì hả? Thả tôi ra! Nhanh thả tôi ra!"

Lúc này Trần Tuấn Kiệt mới ý thức được bản thân đã chọc phải nhân vật không thể chọc nổi, ngay lập tức sợ đến tái mặt.

Ngay cả phó thị trưởng Trần còn không để mắt, người bạn trai của Lạc Thần Hi này rốt cuộc có lai lịch gì chứ?

Thu dọn được con ruồi chường mắt kia, vệ mặt của Mục Diệc Thần cũng không có chuyển biến tốt.

Anh ta nhìn lướt qua người phụ nữ nhỏ ở trong lòng, bỗng nhiên nâng cằm của cô, ép cô phải ngẩng đầu, mặt đối mặt với hắn.

"Lạc Thần Tâm, đây là cô trách tôi buổi tối không hề thỏa mãn được cô sao? Mới có một ngày không gặp, cô lại chú ý đến người đàn ông khác?"

Chương 80: Mới có một ngày không gặp đã có người đàn ông khác quán lấy cô

"Anh... Anh lại đang nói cái gì vậy?"

Vừa nãy, đột nhiên Mục Diệc Thần từ trên trời giáng xuống, không chỉ có tư thế bảo vệ cô, mà còn cẩn thận ôm cô trong ngực mình, trực tiếp lấy danh nghĩa bạn trai cô ra nói.

Khôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thần Hi bị hấn ôm trong ngực, cảm nhận nhịp tim đập theo quy luật của hấn, không khỏi lút đồ mắt.

Còn chưa bao giờ có một người đàn ông không chút do dự như vậy mà bảo vệ cho cô!

Lạc Thần Hi vừa định biểu đạt tâm lòng cảm kích của mình, kết quả, còn chưa mở miệng đã bị ngôn từ lạnh nhạt của Mục Diệc Thần ép hỏi.

Trong nháy mắt, tâm lòng đầy cảm động của cô đều biến mất.

Lập tức từ trong mơ trở lại với thực tại.

Đúng rồi, Mục Diệc Thần không phải là bạn trai thực sự của cô, hấn chỉ là chồng trên danh nghĩa của cô mà thôi.

Mục Diệc Thần vốn dĩ không thích cô, giúp cô đuổi đánh tên Trần Tuấn Kiệt kia chỉ đơn giản vì giữ gìn mặt mũi người chồng của hấn mà thôi.

"Vừa nãy không phải anh nhìn thấy, là Trần Tuấn Kiệt kiên định quán lấy tôi, tôi cũng đã nói rồi, tôi có bạn trai rồi mà!" Cô cắn môi rồi giải thích.

Nghe như thế, Mục Diệc Thần chợt nhớ tới lúc vừa mới tới nghe được cuộc nói chuyện.

Người phụ nữ nhỏ này nói có "đã có bạn trai", còn nói bạn trai của cô "có tiền hơn vạn lần, đẹp trai hơn trăm triệu lần" so với Trần Tuấn Kiệt.

Xem như cô ấy còn có mắt nhìn người!

Sắc mặt của Mục Diệc Thần ngay lập tức dịu xuống không ít, nhưng vẫn giam cầm của Lạc Thần Hi trong bàn tay mình, không hề thả lỏng ra.

"Vậy tại sao hấn phải quán lấy cô chứ? Không phải cô đến mua vải hay sao hả? Sao lại gặp phải hấn chứ?"

Lạc Thần Hi ngăn người, "Làm sao anh biết tôi đến đây mua vải chứ?"

Trên mặt Mục Diệc Thần có chút lúng túng, nhưng hấn che giấu đi rất nhanh, giọng nói cương quyết ép hỏi: "Đừng đánh trống lảng nữa, mau nói rõ ràng cho tôi!"

Hấn mới không để cho người phụ nữ này biết, hấn sợ có như ngày thứ hai sau đêm tân hôn đến tận nửa đêm mới về nhà nên đã hỏi chuyện tài xế Lưu đến đón cô về nhà.

Trước lúc đến, hấn còn có chút do dự, chỉ sợ đối tốt với người phụ nữ này quá, cô ấy lại cho rằng hấn yêu cô.

Nhưng sau khi đến nơi này, hấn vui mừng vì mình đến đúng lúc!

Hấn mới không gặp cô có một ngày, lại có một người đàn ông dám quán lấy cô.

Cho dù hấn không hề thích Lạc Thần Tâm, nhưng có người đàn ông quán lấy vợ hấn, dù về tình hay về lý, hấn đều không thể nào chấp nhận nổi.

Lạc Thần Hi nhìn sắc mặt của hấn biến đổi không ngừng, cẩn thận từng li từng tí một đáp lại: "Tôi thật sự không có liên quan gì đến hấn cả. Vừa nãy tôi đến cửa hàng phía trước kia mua vải, đột nhiên phát hiện không mang đủ tiền, không ngờ lại gặp một cô gái cùng tham gia dự thi với tôi, chúng tôi âm ỉ với nhau vài câu. Sau đó bạn trai của cô ta đến, chính là tên Trần Tuấn Kiệt kia. Hấn là bạn học trung...À, từng gặp trong một tiệc rượu, đã nói thích tôi, nhất quyết quán lấy tôi...Tôi cũng không hiểu vì sao nữa."

Lạc Thần Hi vốn dĩ chuẩn bị lời giải thích hoàn hảo để nói, nhưng nói đến một nửa, cô bỗng nhiên nhớ ra, hiện tại cô là "Lạc Thần Tâm", mà không phải Lạc Thần Hi!

Cô vội vàng nuốt sự việc về thời trung học vào trong rồi sửa lại lời giải thích.

Nói xong, có chút thấp thỏm nhìn Mục Diệc Thần.

Cũng may, tuy sắc mặt Mục Diệc Thần vẫn rất hơi thối, nhưng không hỏi lại, dường như đã tin rồi.

Mục Diệc Thần thả cầm cô ra, nhưng một cánh tay khác còn vững vàng giam ở cái hông của nàng.

"Cho nên nói, đường đường là Mục thiếu phu nhân đi vào cửa hàng mua mấy khối vải rách, lại còn không đủ tiền. Lạc Thần Tâm cô đúng là biết làm cho ta mất mặt mà!"

Lạc Thần Hi không nghĩ đề tài lại xoay chuyển nhanh như vậy, cô thấy hơi run, đợi sau khi phản ứng lại liền tức giận trừng mắt nhìn Mục Diệc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Dạy cô cách làm bà Mục như thế nào

"Anh... Có ý gì vậy hả?...Không mang theo đủ tiền thì tạm thời không mua thôi, tôi không cảm thấy có gì mất mặt cả."

Cô từ nhỏ sinh hoạt nghèo khổ, mẹ nàng Lạc Văn Quân chỉ là người trí thức phổ thông mà thôi nên kinh tế cũng không dư dả gì.

Từ nhỏ cô đã cố gắng kiếm học bổng, còn làm thêm việc, giảm bớt gánh nặng trong nhà.

Vì thế, nghe được cái giọng điệu ta không hề thiếu tiền này của Mục Diệc Thần, còn ghét bỏ cô khiến hấn mất mặt, trong lòng cô ngay lập tức có chút không được thoải mái.

Mục Diệc Thần nhìn khuôn mặt nhỏ tức giận của cô, ánh mắt thâm trầm, bỗng nhiên mở miệng: "Người phụ nữ ngu xuẩn này, lẽ nào trước giờ cô không nghĩ đến chuyện..."

Nói được một nửa, hấn dừng lại.

Lạc Thần Hi kỳ quái hỏi: "Nghĩ tới chuyện gì chứ?"

Đột nhiên Mục Diệc Thần buông cô ra, đứng thẳng người dậy, "Nếu cô không biết cách làm thiếu phu nhân Mục gia thì hôm nay tôi sẽ dạy cho cô."

"Có ý gì chứ? Mục Diệc Thần, anh muốn nói cái gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu gì hết vậy?"Lạc Thần Hi chớp mắt, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Mục Diệc Thần không hề giải thích, trực tiếp lấy điện thoại di động từ trong túi ra và gọi.

"Trác Phong, cho cậu mười lăm phút tới cửa hàng phía tây của chợ dệt may Giang Bắc, mua lại cho tôi"

Cái gì. Mua... Mua lại sao?

Nghe được Mục Diệc Thần nói chuyện, hai mặt của Lạc Thần Hi tròn to, còn cho rằng mình đã nghe nhầm

Không chỉ có cô, trợ lý Trác Phong ở đầu bên kia điện thoại cũng lúng túng.

"Đại... Đại thiếu gia, sao đột nhiên anh lại muốn thu mua... cửa hàng vải này vậy?" Mục thị có bao giờ tham gia vào lĩnh vực sản xuất may mặc đâu chứ? Trước giờ cũng chưa từng nghe qua? Càng quan trọng hơn là... "Hon nữa, trong vòng mười năm phút, chuyện này chuyện này... Thời gian này làm sao mà đủ chứ? Cũng phải là ông chủ cửa hàng muốn bán mới được..."

Mục Diệc Thần lạnh lùng nói: "Bảo cậu đi làm thì cứ đi đi! Đây là sản nghiệp của Hạ gia, nói suy nghĩ của tôi cho Hạ Cần."

"Vâng, tuân lệnh! Tôi lập tức đi làm ngay!"

Đột hấn cúp điện thoại, người phụ nữ nhỏ bên cạnh đã trưng ra bộ mặt khiếp sợ, miệng nhỏ đều ngoác thành chữ O, nhìn có vẻ đặc biệt ngộ nghĩnh.

"Anh thật sự mua lại cửa hàng này sao?"

Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, "Không phải cô thích vải của cửa hàng này hay sao?"

Cái giọng đương nhiên của hấn khiến trong lòng Lạc Thần Hi xoay chuyển như bão táp cuồng phong.

"Tôi thích vải của cửa hàng này nhưng trận đấu mà tôi tham gia, chỉ cần mua mấy khối vải là được, anh cho tôi một ít tiền là được, cần gì mua lại nguyên một cửa hàng như vậy chứ?"

Chuyện này cũng quá là khoa trương rồi đấy!

Mục Diệc Thần không cho là đúng liền nói: "Lỡ như lúc cô may quần áo, bị hư thì phải làm sao chứ? Nếu như thiết kế xong rồi không thích thì sao, hoặc muốn may một bộ khác thì sao hả? Đến lúc đó, còn không phải đi mua tiếp hay sao? Thôi được rồi, loại cửa hàng này tùy tiện mua để vui vẻ một chút thôi, không phải chuyện gì to tát cả."

Lạc Thần Hi: "..."

Tùy tiện mua để vui vẻ một chút sao?

Quả nhiên là bạo chúa độc ác mà!

"Được rồi, cô nhanh đi lấy nguyên liệu cô muốn đem về nhà trước, Đường Đường còn đang chờ chúng ta ở nhà đấy."

Lạc Thần Hi vừa nghe hấn nhắc tới Đường Đường, bỗng tỉnh táo lại, rồi bị hấn nắm tay dắt đi về hướng cửa hàng kia.

Đi đến lối ra vào của cửa hàng này, đột nhiên đi động của Mục Diệc Thần vang lên.

Hấn liếc mắt nhìn cái tên ở trên màn hình, không nhận điện thoại ngay mà quay đầu nói với Lạc Thần Hi: "Cô vào chọn trước đi, tôi nghe điện thoại đã."

"Hà, được rồi."

Lạc Thần Hi gạt đầu, rồi ngoan ngoãn đi vào trong cửa hàng.

Lúc này Mục Diệc Thần mới nhận điện thoại.

"Diệc Thần, cậu lại đang giờ cái trò quỷ quái gì nữa vậy? Còn muốn mua cửa hàng vài nữa? Cậu mua cái cửa hàng kia để làm gì vậy hả? Còn muốn mua gấp như vậy!" Đầu bên kia điện thoại, truyền đến âm thanh của người bạn tốt Hạ Cần Tư.

Mục Diệc Thần nói: "Ít nói nhảm đi, đối với Hạ thị của các cậu mà nói, đây chẳng qua là lĩnh vực nhỏ nhỏ mà thôi, tôi chuyển cho cậu 50 triệu, lập tức giao nó cho tôi."

"Đây không phải chuyện tiền nong, cửa hàng này là lúc anh hai của tôi theo đuổi chị dâu nhà chúng tôi mới mở, nếu như tôi bán cho cậu thì biết nói sao với anh hai tôi đây hả?"

"Nếu như cậu không bán cho tôi thì cậu cũng không biết nói sao với tôi đâu đấy."

"Cậu lại uy hiếp tôi nữa? Cái cửa hàng này có cái gì đặc biệt chứ hả?" Hạ Cần Tư càng suy nghĩ càng thấy có gì đó không đúng. "Không đúng, Mục thị không có tham gia thị trường sản xuất may mặc, khẳng định cậu không phải đang đầu tư, lẽ nào là... Ta biết rồi, Lạc Thần Tâm học thiết kế thời trang ở nước F! Không phải là cậu vì con hồ ly tinh kia đấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sau này không cho phép cậu nói cô ấy như thế nữa

Nghe thấy cách xưng hô của Hạ Cần Tư đối với Lạc Thần Tâm, Mục Diệc Thần theo bản năng nhướn lông mày.

Trước đây, hấn cũng mắng người phụ nữ kia không ít, nhưng bây giờ nghe câu nói như thế này, lại làm cho hấn cảm giác tương đối chối tai.

"Được rồi, sau này không cho phép cậu nói cô ấy như thế nữa, dù sao, cô ấy hiện tại cũng là thiếu phu nhân của Mục gia."

"Mục Diệc Thần, cậu điên rồi sao? Cậu đúng là bị Lạc Thần Tâm..." Hạ Cần Tư sợ hãi kêu lên.

Mục Diệc Thần cau mày, "Mua một cái cửa hàng thôi mà, cũng không phải ai cho không ai. 50 triệu không đủ sao? Tôi có thể tăng giá... 60 triệu!"

Lạc Thần Hi lại đi vào cửa hàng vài một lần nữa, mới vừa đến cửa, đã nghe âm thanh tranh chấp kịch liệt từ bên trong truyền ra.

"Các người có ý gì vậy hả? Cửa hàng lớn như vậy, còn muốn ép mua ép bán hay sao?"

Nghe được âm thanh của Tả Hiểu Tinh, Lạc Thần Hi có chút bất ngờ.

Cô còn tưởng, Tả Hiểu Tinh sớm đã đi rồi chứ, sao còn ở đây?

Nhanh chóng đáp trả lại, nhân viên của cửa hàng đi đến, chế cười, "Tà tiểu thư, lời này của cô không đúng đâu. Những nguyên liệu này của chúng tôi đều dán mác chuyên môn, chúng tôi còn dựa theo yêu cầu của cô, cắt luôn vải ra, nếu như cô không mua, vậy chúng tôi bán cho ai bây giờ?"

"Tôi... Tôi cũng không nói không mua..." Mồ hôi lạnh của Tả Hiểu Tinh chảy ròng ròng trên trán

"Chỉ có điều... Chỉ có điều mua muộn một chút mà thôi. Chờ bạn trai của tôi đến rồi thì dĩ nhiên anh ấy sẽ trả tiền giúp tôi."

Nhân viên cửa hàng khịt mũi coi thường, "Tà tiểu thư, cô xác định Trần thiếu vẫn là bạn trai của cô không vậy? Vừa nãy người ta vừa nhìn thấy nữ thần trong lòng đã chạy theo đuôi rồi, tôi còn nghe thấy Trần thiếu nói, hấn với cô không phải quan hệ bạn trai bạn gái đâu."

Nghe nói như thế, Tả Hiểu Tinh tức giận đến suýt chút nữa phun máu!

Vừa nảy cô ta vốn muốn thể hiện ân ái trước mặt Lạc Thần Hi, mới cố ý để Trần Tuấn Kiệt xuất hiện trước mặt Lạc Thần Hi.

Không ngờ kết quả lại là, Trần Tuấn Kiệt vừa thấy Lạc Thần Hi liền đuổi theo, còn muốn rũ sạch mọi quan hệ với cô ta nữa chứ.

Mãi cho đến bây giờ cũng không trở về.

Mà nhân viên cửa hàng cũng chớp lấy cơ hội, vừa thấy cô ta bị bạn trai nhà giàu đá liền quay ngoắt 180 độ.

Hon nữa, còn chỉ lo cô ta quỵt nợ, yêu cầu cô ta lập tức thanh toán tất cả các khoản tiền.

Không có Trần Tuấn Kiệt, cô làm gì có nhiều tiền như vậy chứ? Chỉ có thể từ chối lần sau đến trả tiền mà thôi.

Nhưng nhân viên cửa hàng cần bán không cho cô đi.

Hai người giằng co không ngừng nghỉ.

Lạc Thần Hi đi đến, Tả Hiểu Tinh cũng chú ý tới sự xuất hiện của cô, lập tức nhảy lên, "Con đàn bà thất tha chết tiệt này! Cô lại còn dám xuất hiện ở đây? Tôi hỏi cô, bạn trai của tôi đâu rồi? Cô quyền rũ hất đi đâu rồi hả? Mau trả lại hân cho tôi!"

Lạc Thần Hi không còn gì để nói, "Làm sao tôi biết Trần Tuấn Kiệt ở nơi nào chứ? Hân đã rời khỏi chợ dệt may rồi."

"Cô nói vậy, làm sao cô khả năng hân bỏ tôi lại đây một mình chứ? Nhất định do hồ ly tinh như cô đã giở trò, tôi xé nát khuôn mặt của người thứ ba không biết xấu hổ như cô ra!"

Tả Hiểu Tinh dồn toàn bộ khuất nhục chịu từ Trần Tuấn Kiệt cùng nhân viên cửa hàng đổ hết lên người của Lạc Thần Hi, xông lên hận không thể cào nát mặt cô.

Lạc Thần Hi không hề động đậy mà đứng tại chỗ, nhếch khóe miệng, "Làm sao vậy? Cô lại muốn đi lên để bị tôi đánh hay sao?"

Tả Hiểu Tinh nhìn nụ cười không hề sợ hãi của cô, có chút rung mình, rồi mới tới Lạc Thần Hi là người mang đai đen Tae Kwon Do thì lập tức sợ hãi.

Một cái tay giơ lên trên không trung cũng không dám đặt xuống, cũng không cam lòng rút về.

Lạc Thần Hi nhìn dáng vẻ cứng ngắc của cô ta liền lắc đầu, cũng không thèm phản ứng lại cô ta mà tự nhiên đi xem các loại vải vóc.

Tả Hiểu Tinh không cam tâm, không nhịn được lại lên tiếng để trào phúng cô, "Cô nhìn cái gì vậy? Lẽ nào cô lại mua nổi những tấm vải này hay sao?"

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, "Tôi có mua nổi hay không, chuyện này hình như không liên quan đến cô đúng không?"

Cô vẫn nên suy nghĩ làm sao trả được những khoản tiền mà cô nợ thì hơn."

Tả Hiểu Tinh còn muốn mắng lại thì nhân viên cửa hàng cũng không nhịn được mà chen miệng nói:

"Đúng đấy, Tả tiểu thư, nếu cô nói Trần thiếu sẽ trả tiền giúp cho cô, vậy cô nhanh chóng gọi điện thoại cho anh ta đi! Đứng ở đây kéo dài thời gian nữa?"

Tả Hiểu Tinh chỉ có thể kìm nén tức tối trong lòng, lại cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Trần Tuấn Kiệt.

Thế nhưng cô ta gọi vài lần liên tiếp cũng không có ai nghe máy cả.

Lẽ nào, Trần Tuấn Kiệt thật sự muốn đá cô ta sao?

Tả Hiểu Tinh ngay lập tức kinh hoàng.

Nếu không có con nhà giàu như Trần Tuấn Kiệt đứng sau ủng hộ thì với gia cảnh bình thường của cô ta, thực sự không thể nào nuôi nổi cô ta học trong ngành thiết kế thời trang này đâu!

Đúng lúc này, Lạc Thần Hi đi dạo một vòng quanh cửa hàng chọn xong các loại vải mà mình muốn rồi.

"Cái này, cái này, còn có những cái này, đều gói lại giúp tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 83: Cuối cùng cũng được cầm tay của Lạc Thần Hi

Hai mặt của nhân viên cửa hàng và Tả Hiểu Tinh đồng thời trợn to, kinh ngạc mà nhìn Lạc Thần Hi.

"Vị tiểu thư này, cô chắc chắn muốn tôi gói hết sao? Cô thật sự muốn mua sao? Cô làm sao có nhiều tiền như vậy chứ? Có phải đang giở trò với tôi hay không?"

Nhân viên cửa hàng đứng tại chỗ, cần bán không muốn phục vụ Lạc Thần Hi, vừa mở miệng đã nhuộm màu nghi ngờ chất vấn.

Với cái nhìn của cô ta, Lạc Thần Hi thực sự không phải người có thể mua được những loại vải tốt như vậy.

Vừa nảy vị Trần thiếu kia muốn mua cho cô, nhưng bây giờ cũng không biết đi đâu rồi.

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, "Làm sao vậy? Bảo cô gói hàng lại cũng không chịu làm, cô không muốn buôn bán nữa hay sao? Nếu như cô cảm thấy quá cực khổ không làm được nữa, vậy thì mời quản lý của các cô ra đây đóng gói lại cho tôi đi."

Sắc mặt của nhân viên cửa hàng hơi thay đổi một chút.

Lỡ như Lạc Thần Hi thật sự có thể mua được những loại vải này, còn phản ánh với quản lý ở đây, nói cô đối xử không đúng với khách hàng, thì cô chắc chắn sẽ bị sa thải.

"Cô...cô cho bán thân mình là ai vậy hả? Người như cô, dựa vào cái gì mà để cho quản lý của chúng tôi tự mình phục vụ chứ hả?? Được, cô để tôi gói hàng lại, tôi gói cho cô xem! Ngược lại tôi còn muốn xem, rốt cuộc cô có mua được hay không!"

Nhân viên cửa hàng không thể không đi đóng gói cho Lạc Thần Hi, nhưng đồng thời cũng làm bầu bầu câu nhàu.

Lạc Thần Hi vốn dĩ không coi sự oán trách của cô ta ra gì, cứ tự nhiên ra lệnh.

"Ừm... Cái vải nhung thiên nga màu trắng này rất đáng yêu, hơn nữa cô khả năng giữ ấm rất tốt, có thể làm một bộ đồ ngủ cho Đường Đường...Gói những cái này lại hết! Ôi, cái vải váy công chúa này thật thích hợp nha, có thể làm hoa cài đầu, nhất định Đường Đường cũng rất thích cho coi...Gói hết lại! Còn có cái này..."

Sau khi chọn xong loại vải để tham dự giải thi đấu Hoa Phong, Lạc Thần Hi còn muốn xem nhiều hơn một chút nữa để tìm hiểu xu thế hiện hành.

Kết quả, nhìn đi nhìn lại, trong đầu cô ngay lập tức vẽ ra hình ảnh bánh bao nhỏ mặc rất nhiều các loại váy áo xinh đẹp, biến thành chọn vải may đồ cho Đường Đường.

Nghĩ đến cô có thể tự may đồ cho bánh bao nhỏ, dễ thương mà nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng của Lạc Thần Hi không tự chủ mà cong lên.

Nhân viên cửa hàng ở sau lưng của cô đã gói lại các loại vải đó.

Vốn tưởng rằng Lạc Thần Hi chỉ mua được hai khối vải là nhiều nhất rồi, không ngờ cô càng lựa càng nhiều, không bao lâu đã xếp thành một ngọn núi nhỏ.

"Được rồi, gói những thứ này đã...!"

Tầm mắt của Lạc Thần Hi đứng lúc dạo qua khu vực của nam, nhìn thấy một tấm vải ở đó, đôi mắt ngay lập tức sáng bừng lên.

"Cái này... Rất thích hợp với hần đó!"

Trong đầu Lạc Thần Hi hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ như băng của Mục Diệc Thần, theo bản năng mà lấy luôn khối vải đó.

"Cái này cũng gói lại cho tôi nhé."

"Lạc Thần Hi, cô đang diễn hài hay sao? Cô chọn nhiều như vậy, cô có biết tổng cộng chỗ này là bao nhiêu hay không hả? Ít nhất cũng đến một triệu đấy! Đồ quý nghèo như cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?" Tà Hiểu Tinh đi đến và chỉ vào một đồng vải ở trên bàn, khoe miệng cười đầy sự hân học.

Dù cho là Trần thiếu cũng chưa bao giờ mua cho cô ta hơn một triệu đâu.

Với giá cánh của Lạc Thần Hi, dù bán hết tất cả cũng không có tiền nhiều như vậy được.

Nhân viên cửa hàng sớm đã cảm thấy có cái gì đấy không đúng.

Cô ta đi đến, đem một khối vải vóc nặng nề cuối cùng kia ném tới chông vải đấy.

Quay sang Lạc Thần Hi, tức giận nói: "Được rồi, những loại vải mà cô muốn đã gói đầy đủ rồi. Tổng cộng là 21 khối vải, tổng cộng 158 vạn nhân dân tệ, cô mau trả tiền đi."

Nói xong, cô ta nghênh ngang đắc ý nhìn về phía Lạc Thần Hi, như đang vui vẻ xem một vở hài kịch.

Lạc Thần Hi gật đầu, "Được rồi, chờ một chút nha, người của tôi sẽ ngay lập tức đến đây.

Cô chọn loại vải, tốn thời gian khá dài, nhưng cú điện thoại của Mục Diệc Thần kia gọi đã khá lâu, đến bây giờ cũng không hề xuất hiện.

Cô không ngại chờ thêm một chút.

Nhưng nhân viên cửa hàng và Tà Hiểu Tinh vừa nghe thấy cô nói lời này, lập tức đều trở nên hưng phấn, cảm giác mình rốt cục đã nắm lấy nhược điểm của Lạc Thần Hi!

"Ha, cô lại tính chơi trò gì nữa đây? Còn đợi người sao? Thật nực cười, mua không nổi thì mua không nổi đi, lại còn đợi ai tới trả tiền giúp mình nữa chứ hả? Chẳng lẽ, cô cũng có bạn trai như Trần thiếu hay sao?" Lúc này Tà Hiểu Tinh bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Khẩu vị gái dê tiện nam rác rưởi cũng thật nặng

Lạc Thần Hi cười mà tựa như không cười nhìn cô ta một cái, "Tà Hiểu Tinh, cô có tư cách gì nói với tôi câu đó hả? Cô có giấy tờ chứng minh mình trả hết sao?"

Về đặc ý trên mặt của Tà Hiểu Tinh ngay lập tức cứng lại.

"Cô... Cô quan tâm tôi làm gì chứ? Chỉ cần bạn trai của tôi đến đây sẽ có thể trả hết số tiền này rồi! Còn cô thì sao? Cô đi nơi nào để kiếm được số tiền này hả? Dù có bán thân cũng không xứng đáng với số tiền này nữa!"

Lạc Thần Hi nhún vai một cái, "Vậy thì đây là chuyện của tôi mà. Tôi chỉ biết, mua đồ trả tiền là phải xếp hàng nha. Tôi là người có lòng tốt sẽ không chen ngang đâu, vì thế, đợi cô trả tiền trước rồi tôi sẽ trả sau."

Nói xong, cô giờ tay tỏ tư thế "nhường cô lên trước" về phía của Tà Hiểu Tinh.

Sắc mặt của Tà Hiểu Tinh rất khó coi, cô ta cắn răng, vẫn muốn phản bác.

Nhưng nhân viên cửa hàng đã không kịp chờ đợi thêm nữa, "Rốt cuộc hai vị có ý gì đấy? Ngày hôm nay của tôi thực sự rất kỳ lạ, một người hai người mua đồ đều không muốn trả tiền sao? Mua không nổi thì nói sớm đi, đừng để tôi phải lãng phí thời gian.

Mặt của Tà Hiểu Tinh lúc xanh lúc trắng, cảm giác cực kỳ nhục nhã.

Trong cửa hàng này từ trước đến giờ cô ta luôn được đối xử như khách quý, có lúc nào bị người khác trào phúng như thế đâu chứ.

Cô tức giận đến mức các ngón tay đều run rẩy, "Cô...cô nhớ kỹ cho tôi! Vậy tôi sẽ tìm bạn trai của tôi trả tiền, tôi còn muốn mắng chủ cửa hàng của các người nữa kia, để cô không thể sống tiếp được nữa!"

"Tôi nhìn thấy cô đã bị Trần thiếu đá rồi, còn muốn mắng tôi sao? Được thôi, trước tiên cô thanh toán xong khoản nợ này đi." Nhân viên cửa hàng không sợ hãi đáp lại.

Tà Hiểu Tinh lấy điện thoại di động ra, liều mạng gọi điện thoại cho Trần thiếu.

Sau khi vô số tiếng chuông vang lên, điện thoại di động rốt cục cũng kết nối được.

"Này?"

"Anh yêu, anh đang ở đâu vậy chứ? Anh quên em vẫn đang còn ở cửa hàng đường Giang Bắc mua vải hay sao? Anh nhanh đến đón em đi, người ta chờ anh lâu lắm luôn rồi đó!"

Tà Hiểu Tinh ép cổ họng, mỗi câu nói đều vô cùng mê hoặc, thể hiện sự nũng nịu trong từng câu nói.

Lạc Thần Hi nghe được suýt chút nữa muốn ới.

Ai, cặp đôi này đúng là khẩu vị gái dê tiện nam rác rưởi cũng thật nặng mà, không nên trêu chọc vào, không nên trêu vào.

Tà Hiểu Tinh im lặng không nói đến chuyện khi nãy trước mặt của Trần Tuấn Kiệt, chỉ muốn đổ dành hẳn đến mua giúp cô ta mà thôi.

Nhưng mà chào đón cô là âm thanh tràn đầy giận dữ của Trần Tuấn Kiệt.

"Tà Hiểu Tinh, cô là cái loại phụ nữ chết tiệt! Nếu không phải vì cô, hôm nay làm sao tôi có thể thảm hại như vậy được chứ? Cô còn dám gọi điện cho tôi sao? Tôi cho cô biết, cô chết thì nhớ cách xa tôi một chút, tôi với cô chia tay, sau này không còn quan hệ nào cả!"

"Tút tut ——"

Nghe âm thanh cúp máy trong loa truyền đến, hai mắt của Tà Hiểu Tinh tràn đầy sự khiếp sợ.

Có nằm mơ cô ta cũng chẳng ngờ, Trần Tuấn Kiệt sẽ nói như vậy.

Âm thanh của Trần Tuấn Kiệt rất lớn, gần như rít gào, cho dù ở khoảng cách xa thì Lạc Thần Hi cũng nghe được.

Cô không nhận được bật cười một tiếng.

Xem ra, Mục Diệc Thần đã cho người thu thập Trần Tuấn Kiệt đến thăm hại luôn rồi.

Cái loại con nhà giàu không có lương tâm kia, không có chút thức tỉnh nào về sai lầm của mình, còn dòn con giận sang Tà Hiểu Tinh.

Chẳng qua, Tà Hiểu Tinh cũng không tính vô tội đâu, nếu không phải cô ta tự nhảy ra kiểm chuyện, còn lợi dụng Trần Tuấn Kiệt chèn ép cô như vậy thì sao bây giờ lại lãnh hậu quả như vậy chứ.

Sắc mặt của Tà Hiểu Tinh trắng bệch, cô ta đứng tại chỗ không nói được bất cứ câu gì.

Cô bị Trần Tuấn Kiệt đá rồi!

Cô thật vất vả mới bám víu vào được phiếu com dài hạn này, vậy mà nhanh chóng đã bay mất rồi!

Tại sao lại như vậy được chứ?

Trong lòng cô ta tức giận, chỉ vào Lạc Thần Hi rồi mắng. "Hò ly tình chết tiệt, nhất định là cô, cô đã nói cái gì với Trần thiếu đúng không hả?

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, "Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hà, người đàn ông như Trần Tuấn Kiệt, tôi còn không thèm để ý!"

"Cô..."

Tà Hiểu Tinh còn muốn mắng người thì nhân viên cửa hàng đã cau mày chen ngang.

"Xem ra Trần thiếu sẽ không tới. Tà tiểu thư, vậy bây giờ cô nói gì nữa đây? Những loại vải này cô còn mua hay không hả?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Đây là người của cô hay sao hả?

Sắc mặt của Tà Hiểu Tinh tức đến đỏ bừng.

Nếu để tự cô ta mua những loại vải đắt đỏ này, thì lấy dao cắt thịt cô ta còn hơn!

Lạc Thần Hi cười cợt, nói: "Tà Hiểu Tinh, vẫn phù hợp với khả năng thôi. Vải của nơi này thực sự rất đắt đỏ, nếu nhưng không trả được, không cần cố đắm ăn xối làm gì đâu. Hậu quả nghiêm trọng nhất thì cũng chỉ là cô bị đuổi ra ngoài và đưa vào danh sách đen, dù sao cũng còn hơn nợ khoản lớn như vậy đúng không?"

Cô nói lời này, dù không êm tai, nhưng xuất phát từ sự thật tâm khuyến nhủ cô ta.

Nhưng đối với Tà Hiểu Tinh mà nói, bị một người mà bản thân luôn nghĩ là nghèo hèn khuyến răn, thực sự như tát vào mặt.

Ngay lập tức cô ta cảm thấy đau rát cả mặt, rồi bỗng nhiên rút thẻ tín dụng từ trong ba lô rút ra, đặt lên trên bàn.

"Hừ... Hừ thẻ của tôi đây! Dù không có Trần thiếu, tôi cũng có thể mua được những loại vải này!

Cô ta cần rằng nơi xong liền trừng mắt nhìn Lạc Thần Hi, "Cô nghĩ tôi là cô hay sao hả? Tôi còn có thể tín dụng do Trần thiếu làm cho tôi, hạn mức cao nhất đến hai mươi vạn đấy! Đầu giống như cô đồ quý nghèo, thẻ tín dụng chắc chưa đến 1 vạn nhân dân tệ luôn đúng không?"

Cô ta vừa dứt lời, chỉ nghe "Tà" một tiếng.

Nhân viên cửa hàng cau mày, trả thẻ lại, "Tà tiểu thư, thẻ này không có đủ tiền."

"Cái gì chứ? Làm sao không đủ hả? Thẻ này có thể trả hai mươi vạn mà!"

"Nhưng, tổng giá trị của các loại vải này là 24 vạn, nếu chỉ có 20 vạn thì thật sự không đủ đâu. Cô có mang theo tiền mặt không?" Nhân viên cửa hàng hướng ánh mắt khinh bỉ về phía Tà Hiểu Tinh.

Lạc Thần Hi muốn cười, "20 vạn, thực sự là hạn mức cao nhất nha!"

Tà Hiểu Tinh tức giận đến mặt cũng biến dạng, nhưng câu đó là do cô ta nói, muốn phát điên cũng không tìm được lý do.

Khi nhân viên cửa hàng căng gục, Tà Hiểu Tinh chỉ có thể mang hết số tiền trong ví của mình ra, quét thẻ một lần nữa, mới miễn cưỡng có đủ 24 vạn.

"Cảm ơn đã sử dụng dịch vụ."

Tà Hiểu Tinh nhận các khối vải từ tay nhân viên cửa hàng mà trái tim đau đến rí máu.

Nhưng dưới chân của cô ta lại không nhúc nhích, mà là chuyển hướng sang Lạc Thần Hi, "Được rồi, tôi đã trả tiền rồi, giờ đến lượt cô đấy? Chà chà, số tiền mà cô thiếu là 158 vạn đấy! Ngược lại tôi muốn nhìn xem cô trả ra sao đấy!"

Thấy Tà Hiểu Tinh không đi, Lạc Thần Hi âm thầm nhủ mảy.

Vừa này cô buộc Tà Hiểu Tinh trả tiền trước, một mặt là để kéo dài thời gian, mặt khác cũng hi vọng Tà Hiểu Tinh trả tiền xong thì nhanh chóng rời đi.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ ra, Tà Hiểu Tinh nhận ra bản thân cô bây giờ là "Lạc Thần Hi", sau này lỡ miệng nói trước mặt Mục Diệc Thần sẽ có chút rắc rối.

Dù lấy trí thông minh của Tà Hiểu Tinh mà nói cũng không nhìn ra được quan hệ thực sự của cô và Mục Diệc Thần.

Nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Cố xác định chờ ở đây sao? Không phải trước tiên nên đi nói chuyện với Trần thiếu hay sao? Nói không chừng chỉ là tức giận một lúc mà thôi, cô đi cứu vãn, còn có thể vớt vát được chút gì đấy"

Nghe như thế, Tà Hiểu Tinh rõ ràng dao động, do dự mãi liền chuẩn bị xoay người.

Lạc Thần Hi vừa mới thở ra nửa hơi thì nghe thấy tiếng bước chân vào cửa hàng truyền đến.

Lần này, Tà Hiểu Tinh sao còn muốn đi chứ, lập tức tinh thần tỉnh táo, "Xem ra, kim chủ trả tiền cho cô đến rồi! Tôi ngược lại muốn xem, cô có thể leo lên được tuýp người đàn ông như thế nào."

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông từ bên ngoài đi vào.

Hon nửa vừa vào cửa đã đi về phía của Lạc Thần Hi.

Tà Hiểu Tinh vừa nhìn, lập tức cười đến mức eo đau đứng thẳng lên được, "Ha ha ha, chết cười thật, đây là người mà cô quyến rũ sao? Có làm hay không vậy, tuổi của người này có thể là bố của cô được rồi đấy? Chà chà, cô đúng là không biết chọn! Thậm chí cả người già cũng bỏ lên giường được nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 86: Trêu chọc phải người không thể trêu chọc được

Lạc Thần Hi nhìn thấy người đến cũng có chút sững sốt.

Người đến không phải Mục Diệc Thần, mà là một ông lão năm mươi, sáu mươi tuổi.

"Lạc tiểu thư, để cô phải đợi lâu." Ông lão gật đầu ra hiệu với Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi kinh ngạc hỏi: "Xin hỏi ông là..."

"Thời được rồi, cô cũng đừng giả vờ nữa!" Tà Hiểu Tinh chen ngang, "Bây giờ cô còn không biết xấu hổ hay sao? Cùng ở một chỗ với ông lão như vậy, sao không mất mặt chứ? Thật nên để Trần thiếu đến đây nhìn xem, nữ thần hoa khôi thời trung học của anh ấy năm đó, bây giờ sa đọa thành người như thế nào..."

"Im miệng ngay!" Đúng lúc này, bỗng nhiên nhân viên cửa hàng lên tiếng, ngắt ngang lời của cô ta,

"Tà tiểu thư, cô đang nói đùa cái gì vậy hả? Lâm tiên sinh là ông chủ của cửa hàng chúng tôi đây!"

"Cái...cái gì chứ!" Tà Hiểu Tinh lập tức ghen hòng, hai mắt tròn to, "Làm sao có khả năng này được chứ?"

Lạc Thần Hi không phải bị một ông lão bao nuôi hay sao?

Làm sao xoay người một cái lại thành ông chủ cửa hàng này rồi vậy?

Nhân viên cửa hàng không để ý đến cô ta, nhanh chóng chào đón Lâm tiên sinh, "Ông chủ, ngài lại đến thị sát tình hình sao ạ? Mời ngài ngồi xuống đây, tôi đi pha trà cho ngài..."

Nhưng ông chủ cửa hàng không để ý đến cô ta, vẫn nhìn Lạc Thần Hi như cũ, thái độ hết sức khách khí.

"Lạc tiểu thư, Mục thiếu báo tôi đưa cô chọn một vài loại vải mà cô thích. Không biết cô mua những loại vải này dùng để làm gì vậy? Thích loại phong cách nào và chất liệu ra sao? Có yêu cầu riêng gì hay không vậy?"

Lạc Thần Hi phản ứng lại.

Hóa ra, vị Lâm tiên sinh này chính là người quản lý cửa hàng vải này sao!

Có quản lý đi theo và chọn vài giúp cô, điều này khiến cô tự nhiên tiết kiệm được nhiều thứ hơn.

Lạc Thần Hi cười cười, "Tôi đã chọn một ít. Chẳng qua, tôi nghe nói, chất vải tốt nhất sẽ không bày bán trực tiếp trên quầy, vậy tôi có thể xem không?"

"Có thể, đương nhiên có thể rồi! Lạc tiểu thư có thể để ý đến vải của cửa hàng chúng tôi, đó chính là vinh hạnh của chúng tôi! Mời cô đi bên này, đến phòng dành cho khách quý ngồi chờ một chút nhé."

Nhìn thấy tình cảnh này, Tà Hiểu Tinh cùng nhân viên cửa hàng đều kinh ngạc đến ngây người.

Làm sao cũng không nghĩ, ông chủ cửa hàng lại có thái độ cung kính với Lạc Thần Hi như thế, dường như còn sợ đắc tội với cô!

Sao lại có thể như thế nhỉ?

Đã có biết bao nhà thiết kế nổi danh vào cửa hàng, nhưng ông chủ cũng chưa bao giờ tự mình tiếp đón cả.

Cũng chỉ có chủ tịch SL, nhà thiết kế Thịnh Dục đến cửa hàng thì thỉnh thoảng ông mới đi cùng mà thôi.

Thân phận của Lạc Thần Hi là gì chứ, lẽ nào có thể lợi hại hơn Thịnh Dục sao?

Lạc Thần Hi đang đi theo Lâm tiên sinh được nửa chừng, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đấy, vội quay đầu nói với nhân viên cửa hàng, "À phải rồi, đóng gói tốt những món đồ mà tôi đã chọn, đợi tôi đến trả tiền, tôi đi theo ông chủ của các người, sẽ không lo tôi quỵt tiền chứ?"

"Không không không, Lạc tiểu thư, cô hiểu lầm rồi! Tại sao tôi lại nghi ngờ người như cô chứ? Ý của tôi tuyệt đối không phải như vậy đâu mà!"

Cuối cùng, nhân viên cửa hàng cũng đã rõ, bản thân đã trêu chọc phải người không thể trêu chọc nổi, cô ta nhanh chóng đổi giọng, muốn xin lỗi Lạc Thần Hi.

Lâm lão tiên sinh vừa nhìn phản ứng của cô ta, trong lòng cũng rõ ràng một chút, lúc này mới hừ một tiếng. "Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả, đối với mỗi người khách đều phải đối xử nhiệt tình, cô nghe thành lời gió thoảng bên tai sao? Nếu như vậy, sau này, cô không cần đến đây nữa đâu!"

Sắc mặt của nhân viên cửa hàng trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Lâm lão tiên sinh nhìn về phía Tà Hiểu Tinh, "Còn có vị tiểu thư này, sau này cửa hàng của chúng tôi cũng không hoan nghênh cô đâu!"

Nói xong, ông không nhìn phản ứng của Tà Hiểu Tinh, mà là ngay lập tức nhìn sang Lạc Thần Hi, rồi lấy lòng nói: "Lạc tiểu thư, cô thấy tôi xử lý như vậy được hay chưa? Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều do tôi quản lý không tốt, xin cô bỏ qua cho."

Nghe nói thế, Lạc Thần Hi có chút kinh ngạc, bởi vì một câu nói của cô đã sa thải nhân viên cửa hàng kia rồi.

Hóa ra, Mục Diệc Thần thật sự trong thời gian ngắn như vậy có thể mua lại cửa hàng này!

"Mục Diệc Thần..."

Đối mặt với hành vi hết sức phá sản như vậy, Lạc Thần Hi đã cười phải một bạo chứa nhiều tiền như vậy đây.

Thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Mục Diệc Thần vì cô...

Cô cũng không nói nổi nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* tại *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Dì cả đến rồi sao?

"Lạc Thần Hi! Đồ tiện nhân! Cô còn dám nói cô không có quan hệ với ông già này hay sao hả? Nếu như hai người không ngủ với nhau, vậy vì sao ông ta lại muốn đuổi việc nhân viên của mình? Còn muốn đuổi tôi ra ngoài chứ hả? Dù sao tôi cũng là khách hàng lớn tiêu xài mấy triệu ở đây đây!"

Tà Hiểu Tinh vừa nghe mình bị xếp vào danh sách đen, ngay lập tức tức giận đến phát điên.

Vừa nãy cô ta nhắm mắt quẹt thẻ 24 vạn, chính là vì đề không bị mất mặt.

Nhưng kết quả, vẫn bị đuổi ra khỏi đây, cô tiêu nhiều tiền bằng thẻ như vậy, tại sao chứ hả!

Cô liều mạng, chỉ vào mũi của Lạc Thần Hi mà mắng nhiếc.

Sắc mặt của Lạc Thần Hi lạnh xuống, "Tà Hiểu Tinh, cô đừng suy bụng ta ra bụng người nữa! Ông chủ cửa hàng này đã nói rồi, cửa hàng này không chào đón cô đâu, cô còn không mau đi đi. Nếu không rời khỏi, tôi sẽ gọi bảo vệ đây!"

Ông chủ cửa hàng vội hỏi: "Lạc tiểu thư, cô đi vào trước đi, tôi sẽ gọi bảo vệ giúp cô."

Không bao lâu, mấy người bảo vệ cao to đi đến, nhưng vẫn không lời được Tà Hiểu Tinh cùng nhân viên cửa hàng ra ngoài.

Lạc Thần Hi cùng ông chủ cửa hàng đi vào phòng đợi dành cho khách quý.

Chỉ là, cô nhớ đến bánh bao nhỏ vẫn còn ở nhà, vì thế ngồi ngầy ngẩn một chút, xem qua bốn khối vải, liền rời đi.

"Lạc tiểu thư, cô với Mục thiếu cứ về trước đi, những khối vải này hôm nay tôi sẽ sai người mang đến tận nhà cho cô."

Ông chủ cửa hàng tự mình tiễn cô đến tận cửa của cửa hàng.

Một chiếc xe Rolls-Royce phiên bản giới hạn dừng ngay trước mặt của Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi mở cửa xe, lên xe, một giây sau, xe thể thao liền nhanh chóng đi.

"Đáng chết! Người đàn ông kia trốn ở trong xe, không thể nhìn rõ được!"

Tà Hiểu Tinh từ trong góc chui ra, buồn bực giậm chân.

Vừa nãy bảo vệ thô lỗ kéo cô ta ra khỏi cửa hàng vải, vừa đúng lúc chiều chạng vạng nhiều người tan ca.

Trên đường cái nhiều người đi đi lại lại, nhìn thấy dáng vẻ vô cùng chật vật của cô ta, nên cứ chỉ chò vào cô ta.

Đời này của Tà Hiểu Tinh chưa bao giờ thấy mất mặt như vậy cả!

Cô ta không cam tâm, không muốn rời đi, trốn ở một nơi, muốn nhìn người đứng sau lưng của Lạc Thần Hi rốt cuộc là ai.

Nhưng kết quả, chỉ nhìn thấy Lạc Thần Hi bước lên chiếc xe sang trọng, không nhìn thấy bất cứ cái gì khác cả.

"Cái người phụ nữ lằng lự đê tiện Lạc Thần Hi này, dựa vào cái gì mà ngồi chiếc xe sang trọng như vậy chứ? Nhất định là được bao nuôi rồi! Hừ, cô hãy chờ đấy, tôi nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của cô!"

Trong xe thể thao.

Lạc Thần Hi ngồi vào vị trí rộng rãi xong, liền quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

"Mục Diệc Thần, chuyện kia... Ngày hôm nay thật sự phải cảm ơn anh..."

Nói được nửa câu, bỗng nhiên cô dừng lại.

Mục Diệc Thần cũng không nhìn cô, mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, theo góc nhìn của cô, chỉ có thể nhìn thấy gò má của hắn, vừa hoàn mỹ, vừa góc cạnh.

Nhưng không biết tại sao, có vẻ hơi lạnh nhạt.

Lạc Thần Hi nhú mày, "Mục Diệc Thần, anh bị làm sao vậy hả?"

Lúc này Mục Diệc Thần mới quay đầu, đôi lông mày anh tuấn của anh hơi nhíu lên, con ngươi đen vừa thâm thúy vừa trầm tĩnh, nhìn cô.

Lạc Thần Hi vốn dĩ đang kích động, trong nháy mắt bị dập tắt, có chút bất an khẽ đi chuyển, "Trên mặt tôi có cái gì sao? Anh nhìn cái gì vậy?"

Người đàn ông này... Tính khí thất thường nên chắc không phải lại tiếp tục giận đối xử chứ hả!

Tính tình của người phụ nữ không được tốt cho lắm, có phải, có thể vì đi cả đến.

Đột nhiên mặt của Mục Diệc Thần đen đi, không lẽ đi cả đến hay sao?

Mỗi ngày đến một lần.

Cô đang oán thầm, thì bỗng nhiên Mục Diệc Thần lập tức nhíu lại gần cô, tay phải chống ở trên cửa xe, vây cô trong lồng ngực.

"Này, khoảng cách gần quá mức rồi, ở trên xe mà như thế này thì rất nguy hiểm, anh ngồi cho thoải mái lại đi!" Lạc Thần Hi đẩy ngực của hắn ra.

Nhưng mà, Mục Diệc Thần lại không cảm thấy sự gầy dựa yếu ớt của cô, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Vừa nãy, dù Hạ Cẩn Tư miễn cưỡng đồng ý tặng cửa hàng vải cho hắn, nhưng, không hề tha thứ mà mắng hắn thậm tệ, bảo hắn bị sắc đẹp của Lạc Thần Tâm mê hoặc, đã đánh mất lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1: Giã Dứt Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cô đang muốn quyền rũ tôi hay sao?

Đối với những lời nói đó, đương nhiên hắn khịt mũi coi thường, không chút khách khí mà cúp điện thoại.

Nhưng khi tỉnh táo suy nghĩ lại, Mục Diệc Thần cũng biết, bản thân mình đã đối xử quá tốt với cái người phụ nữ này rồi.

Trước đây, khi bà nội Mục đưa ra quyết định thì hắn đã nhất quyết muốn duy trì khoảng cách với người phụ nữ này.

Kết quả, hai ngày vừa qua, trái lại hắn càng thêm gần gũi Lạc Thần Tâm hơn nữa...

Chỉ cần vừa mới nghe cô nói không mua nổi vài vốc, dường như rất ỳ khốn, kích động đến mức đốt tiền, mua lại luôn một cửa hàng hoàn toàn không hề liên quan đến chuyện làm ăn của Mục gia.

Lạc Thần Hi bị hắn nhìn mà sợ hãi, cô dùng thêm chút sức, đẩy hắn ra, "Anh trở về chỗ ngồi nhanh lên đi..."

Còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên xe thắng gấp.

Vì lực đẩy này, thêm vào sức lực mà Lạc Thần Hi đang đẩy ra, trong nháy mắt Mục Diệc Thần mất thăng bằng, ngã về phía sau, đầu đập mạnh vào mũ xe.

Một tiếng "đùng" vang to.

Tài xế Lưu sợ đến mức phải nhanh chóng giải thích: "Thiếu gia, thật xin lỗi, vừa nãy có một người chạy băng qua đường..."

"Lái xe của ông đi!"

"Vâng!"

Cả người của lão Lưu run lên, không dám nhiều lời nữa, ngay lập tức bấm nút dựng vách ngăn giữa ghế trước và ghế sau lên.

Lạc Thần Hi cũng bị dọa sợ hết cả hồn.

"A... Xin lỗi xin lỗi anh! Mục Diệc Thần, anh không sao chứ? Có phải rất đau hay không?" Cô nhanh chóng lại gần, xem tình trạng của Mục Diệc Thần.

Mục Diệc Thần ôm sau gáy, sắc mặt đen như đất nòi, "Cô nói xem?"

Mô hôi của Lạc Thần Hi chảy ròng ròng, cảm giác mình thực sự đã làm ra một tội ác tày trời.

Chỉ cần nghe thấy thanh âm vừa rồi thì đã biết, lần này Mục Diệc Thần bị đụng không hề nhẹ, không đau mới lạ đấy.

Lạc Thần Hi vội hỏi: "Anh ngồi xuống trước đi, tôi xem giúp anh rốt cuộc bị thương ở đâu không?"

Mục Diệc Thần hừ một tiếng, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Bởi vì nơi bị thương là trên đỉnh đầu, cho nên, Lạc Thần Hi nửa người quỳ trên ghế sa lông bằng da thật, hướng mình về phía Mục Diệc, để có thể thấy được vết thương.

Với tư thế như thế này, bầu ngực phập phồng của cô từng chút một, đều lộ ra trước mắt của Mục Diệc Thần.

Áo sơ mi của người phụ nữ này có chút vừa người, khay áo khít chặt, như thể không chịu nổi sự trôi buộc đó, muốn bung xỏa ra ngoài.

Mục Diệc Thần cảm thấy có họng mình khô khốc, yết hầu trượt lên trượt xuống từng chút một, cắn răng, mà hỏi: " Thế nào rồi? Rốt cuộc đã xem xong hay chưa há?"

"Xong ngay đây, xong ngay đây!" Lạc Thần Hi đáp lại, đồng thời, cánh tay thon dài vạch mái tóc đen dày của hấn ra, dè vào nơi có chút sưng đỏ.

"Người phụ nữ đáng chết này! Cô muốn mưu sát chồng mình hay sao há?"

Mục Diệc Thần nuốt chút nữa vì đau đớn mà gào lên, thật vất vả mới nhìn xuống được.

Lạc Thần Hi nhanh chóng rút ngón tay lại, cười gượng vài tiếng. "Khụ khụ, xin lỗi anh! Hình như bị sưng rồi, chỉ là không hề bị rách da, chỉ cần bôi thuốc mỡ một chút thì sẽ khỏi nhanh thôi."

Mục Diệc Thần lạnh lùng nhìn lướt qua người phụ nữ nhỏ bé này một chút, cảm thấy cô có tính muốn chinh hấn.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô hiện lên nụ cười lấy lòng, hấn lại không thể nào tức giận nổi.

Chỉ có thể dòi tằm mất đi chỗ khác, không nhìn để trong lòng để phải bức bối khó chịu.

Lạc Thần Hi thấy mặt của hấn lạnh lùng không hề nói một lời nào, theo bản năng mà cắn môi, cảm thấy thật sự phải xin lỗi Mục Diệc Thần một phen.

Hôm nay nhờ có Mục đại thiếu gái vậy cho cô, còn mua giúp cho cô nhiều khối vải như vậy, kết quả thì cô hại hấn bị thương như vậy...

Nghĩ đến đây, cô khẽ dịch mõng, ngồi lại gần Mục Diệc Thần thêm chút nữa, sau đó, gờ một ngón tay ra, chọt chọt vào cánh tay của hấn.

"Mục Diệc Thần, Mục đại thiếu... Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý..."

Mục Diệc Thần vẫn không hề nhìn cô.

Lạc Thần Hi nháy mắt một cái, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại chọc chọc cánh tay của người đàn ông này.

"Được rồi mà, đừng giận nữa, ngày hôm nay còn mua quà tặng cho anh nữa đấy!"

Mục Diệc Thần không nguôi giận như cô hy vọng, ngược lại mặt càng đen hơn.

Có làm hay không vậy? Hấn vốn là một người đàn ông to cao khỏe mạnh, đầu cần cô phải dùng quà tặng để dỗ dành đầu cơ chứ?

Cô sẽ không nghĩ hấn giống như Đường Đường chứ?

Cũng không phải món quà hiếm lạ gì cả!

"Tôi cố ý chọn cho anh một loại vải, cực kỳ phù hợp với anh, chờ tôi về nhà, tôi sẽ may cho anh một cái cà vạt."

Vừa dứt lời, Mục Diệc Thần đột nhiên quay đầu lại.

"Làm sao vậy? Đưa cho tôi cả vạt... Cô đang muốn quyến rũ tôi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Chị ta có chỗ nào xứng với anh hai em đâu!

Lạc Thần Hi ngớ người, hai mắt lập tức kinh ngạc mà tròn to, "Anh... Có phải anh suy nghĩ quá nhiều rồi không? Tôi chỉ là... ừ, chỉ muốn cảm ơn anh mà thôi, không có ý gì cả."

Lông mày của Mục Diệc Thần nhíu lại, "Thật sao? Chẳng lẽ không phải cô nhận ra thân phận thiếu phu nhân của Mục gia có bao nhiêu tốt đẹp, nên chuẩn bị muốn tóm chặt lấy tôi, cố ý tặng cái kia để đánh dấu chủ quyền hay sao há?"

Lạc Thần Hi kinh ngạc giương mắt, chạm vào con mắt đen lấy trầm lạnh của hấn, nhận ra đáy mắt hấn chứa đầy sự chán ghét, đáy lòng không khỏi run rẩy!

Mục Diệc Thần từ trước đến giờ luôn chán ghét cái danh phận thiếu phu nhân này của cô.

Cô tặng quà như vậy, thực sự có chút không được thích hợp cho lắm.

Cô nhanh chóng giải thích: "Không, không không, tôi tuyệt đối không có suy nghĩ như vậy đâu! Tôi biết hai chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, tôi tuyệt đối không nghĩ quẩn lấy anh đâu, anh cứ yên tâm đi! Nếu như anh thấy không thích hợp, tôi sẽ không làm nữa..."

Nghe người phụ nữ nhỏ này vì căng thẳng mà vội vàng lên tiếng, sắc mặt của Mục Diệc Thần càng ngày càng trầm xuống.

Cô muốn phân rõ giới hạn với hấn như vậy hay sao?

Ầm thanh của Lạc Thần Hi càng nói càng nhỏ đi, cuối cùng không tự chủ mà ngậm miệng lại.

Cô thành khẩn nhận sai như thế, nhưng Mục Diệc Thần có đáng về không hề tin tưởng cô, cho nên cô cũng không biết bản thân mình nên làm cái gì nữa.

"Vừa rồi còn nói muốn tặng tôi quà, trong chớp mắt đã nói không tặng, cô đang giờ trò với tôi hay sao hả?"

Mục Diệc Thần bỗng nhiên lên tiếng.

Lạc Thần Hi kinh ngạc quay đầu, "A? Cái gì chứ? Nhưng mà, không phải anh nói tôi tặng anh cả vật là chuyện không thích hợp hay sao?"

"Tôi nói lúc nào hả? Rõ ràng chính là cô, ngay cả tặng quà một chút thành ý cũng không hề có, còn đối ý không muốn tặng nữa chứ." Giọng nói của Mục Diệc Thần dần lạnh lẽo.

Lạc Thần Hi nháy mắt một cái, "Nhưng rõ ràng anh rất khinh bỉ tôi mà, còn nói tôi tặng quà cho anh là để tuyên bố chủ quyền nữa mà."

Mục Diệc Thần tức giận đến mức cắn răng.

Người phụ nữ đáng chết này, thực sự ngu ngốc đến chết luôn mà!

"Ngược lại, cô đừng nghĩ có thể tùy tiện mà lừa gạt tôi, nếu đã đồng ý tặng cả vật rồi, thì không cho phép cô lại đổi ý." Gương mặt của Mục Diệc Thần lạnh đi, nhìn cô từ trên cao mà nhìn xuống.

Lạc Thần Hi mở miệng, bất đắc dĩ nói: "Được thôi, nhưng anh nói đấy nhé! Đừng có một lát nữa lại đổ oan cho tôi, còn nói tôi quẩn lầy anh nữa!"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, bỗng nhiên không khí xung quanh trở nên yên tĩnh lại.

Mục Diệc Thần cả người đều tỏa ra khí lạnh, thực sự có thể đông lạnh chỗ ngồi ở phía sau.

Lạc Thần Hi rụt cổ một cái, không nhìn được lánh xa chỗ của Mục Diệc Thần.

Người đàn ông này sẽ không phải là đi cả đến rồi đấy chứ?

Mọi thứ cô đều nghe theo hắn rồi, không biết hắn đang giận hờn cái gì nữa!

Mục Diệc Thần nhìn thấy cô trốn tránh, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, chuẩn bị kéo cô trở lại thì chiếc xe thể thao bỗng nhiên dừng lại.

"Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, đã đến nhà rồi ạ."

Mục Diệc Thần cử động, lạnh lùng nhìn liếc qua Lạc Thần Hi, xoay người, bước xuống xe.

Lạc Thần Hi nhanh chóng xuống xe, đi chậm chậm theo sau hắn.

Đi đến cửa biệt thự, còn chưa vào cửa, đã nghe bên trong truyền ra âm thanh của một cô gái cười đến huyền ảo.

Mục Diệc Thần hơi nhíu mày, "Có khách sao?"

Quán gia khom người giải thích: "Là Bạch tiểu thư đến ạ."

Lầu một trong phòng khách.

Mục Vi Vi đang ngồi bên cạnh Bạch Tâm Hinh, kể tai nói nhỏ với cô ta.

"Chị Tâm Hinh, cuối cùng chị cũng có thể rảnh rồi mà đến đây! Chị không biết chứ, cái người phụ nữ Lạc Thần Tâm kia hung hăng biết bao nhiêu đâu! Anh hai cũng không biết bị chị ta bỏ bùa mê thuốc lú gì nữa, còn đứng về phía của chị ta nữa chứ, thật sự làm em tức chết rồi!"

Trong mắt của Bạch Tâm Hinh loé lên một tia căm ghét, nhưng trên mặt lại bình tĩnh không lay động như trước.

"Cô ấy bây giờ là chị dâu của em, anh hai của em đứng về phía của cô ấy cũng là chuyện bình thường mà."

"Chị Tâm Hinh, sao chị lại nói như vậy chứ!" Mục Vi Vi không dám tin tưởng mà trợn tròn hai mắt, "Cái loại phụ nữ đề tiện kia dựa vào cái gì mà làm chị dâu của em chứ? Chị ta có chỗ nào xứng với anh hai em đâu! Em nói chứ, cũng chỉ có gia thế, thân phận của chị Tâm Hinh như thế này mới xứng với anh hai em mà thôi."

Dường như Bạch Tâm Hinh bị dọa sợ, nhanh chóng kéo Mục Vi Vi.

"Vi Vi, em đừng nói câu này nữa, anh hai của em cũng đã kết hôn rồi!"

"Kết hôn thì thế nào chứ? Chị Tâm Hinh, không phải chị không biết, nếu không phải vì bà nội già cả nên bị hồ đồ thì làm sao người phụ nữ đề tiện kia có thể bước vào Mục gia chứ! Anh hai chỉ xem trọng dung mạo của chị ta, nên mới nhất thời bị mê hoặc, sớm muộn chị ta cũng bị đuổi ra khỏi cửa thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Làm sao có thể yên ổn ngồi chắc chiếc ghế Mục thiếu phu nhân này được chứ

Mục Vi Vi nghĩ đến mọi chuyện xảy ra trong những ngày gần đây, cô ta muốn tức điên mà không có chỗ xả hận.

Rõ ràng trước đây, người anh hai ghét nhất là người phụ nữ kia! Đường Đường chỉ cần nhìn thấy chị ta là sẽ khóc.

Nhưng sau hôn lễ, mọi thứ giống như đều thay đổi hoàn toàn vậy.

Không chỉ anh hai che chở cho người phụ nữ kia, mà ngay cả bánh bao nhỏ dễ thương nhà cô cũng bị người phụ nữ kia cướp mất.

Nghĩ đến việc Đường Đường từng vì Lạc Thần Hi mà muốn đánh cô ta, thì Mục Vi Vi đã thấy đau lòng.

Nhưng cũng may, Bạch Tâm Hinh đã về nước rồi!

Mục Vi Vi nhanh chóng khuyên nhủ "Chị Tâm Hinh, trong lòng của anh trai em nhất định có chị đấy. Người thích anh hai nhiều như vậy, nhưng chỉ có chị mới có thể đến đây làm khách. Thái độ của anh hai quá rõ rồi còn gì! Anh ấy cưới cái người phụ nữ kia, nhất định chỉ là kẻ sách tạm thời mà thôi!"

Nghe nói như thế, trên mặt của Bạch Tâm Hinh hiện lên một tầng đỏ ửng, trừng mắt nhìn Mục Vi Vi.

"Em mới có tí tuổi đầu, lại nói những câu như vậy sao! Anh Mục... đối xử với chị thân mật hơn người khác một chút, cũng chỉ coi trọng khuôn mặt của chị thôi, em nghĩ quá nhiều rồi."

Mục Vi Vi không phục, "Chị Tâm Hinh à, chị mất tự tin quá rồi! Chị suy nghĩ một chút đi, chị xinh đẹp như thế, còn là người mẫu nổi tiếng thế giới nữa, làm sao anh hai em không thể thích chị, mà lại đi thích Lạc Thần Tâm kia đúng không? Anh hai cũng đâu phải người mất mủi chứ!"

Nói đến đây, bỗng nhiên cô ta nhớ ra cái gì đó, sột sắng hỏi: "Chị Tâm Hinh, chị sẽ không ghét bỏ anh hai của em có con gái chứ?"

Mặt của Bạch Tâm Hinh dường như càng đỏ hơn, "Em nói cái gì vậy hả? Người đàn ông như Mục đại thiếu, đừng nói là kết hôn lần hai, cho dù có kết hôn đến mười tám lần, thì vẫn là chàng trai trong mơ của vô số tiểu thư nhà giàu đấy, Đường Đường lại còn đáng yêu như thế, làm sao chị có thể ghét bỏ được cơ chứ?"

Ngoài miệng cô ta nói lời khiêm tốn như vậy, nhưng đáy mắt lại toát ra vài phần kiêu ngạo.

Tháng trước, khi biết được Mục Diệc Thần nhanh chóng kết hôn, cô ta tan nát cõi lòng rất lâu.

Nhưng sau đó, biết cô dâu là Lạc Thần Tâm thì cô ta lại thờ phào nhẹ nhõm.

Quả khừ ti tiện của Lạc Thần Tâm, cô ta đã sớm nghe nói, đơn giản ý vào việc bán thân mình sinh cho Mục đại thiếu một đứa con gái đáng yêu, nên mới khiến Mục Diệc Thần không thể không phụ trách mà thôi.

Nhưng cô lại là cái hàng nát mất hết danh tiết bên trong cái giới thượng lưu này, trước đây còn từng ngược đãi Đường Đường, khiến cho từ người già đến trẻ nhỏ trong Mục gia, đều không hề thích cô.

Làm sao có thể yên ổn ngồi chắc chiếc ghế Mục thiếu phu nhân này được chứ.

Đừng nói đến việc muốn tranh giành với Bạch Tâm Hình như cô!

Hơn nữa, ngay cả em gái của Mục Diệc Thần cũng đứng về phía cô ta đây này.

Lúc này, bên ngoài biệt thự truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện.

Bạch Tâm Hình biết nhất định là Mục Diệc Thần cùng Lạc Thần Hi đã trở về.

Cô ta nhanh chóng ngồi trên ghế salông thực hiện kế hoạch đã dự tính trước đây, cô ta vẫy tay với Đường Đường, "Đường Đường, đến đây Di Bạch nhìn xem nào, đi có váy đẹp cho con đấy!"

Vừa nghe đến từ "váy đẹp", con mắt của bánh bao nhỏ ngay lập tức sáng lên, đặt đồ chơi xuống, chạy bịch bịch về phía Bạch Tâm Hình.

"Di Bạch, có chiếc váy đẹp nào vậy, con muốn xem!"

Nhìn thấy phản ứng của bánh bao nhỏ, Mục Vi Vi cũng không nhịn được nở nụ cười.

Đường Đường không biết đi truyền từ ai, từ nhỏ đã là một con bé yêu thích trang điểm, đặc biệt yêu thích cái đẹp, mỗi lần đi ra ngoài, bất kể là váy hay bím tóc đều phải thật đẹp mới chịu.

Hơn nữa, dù bé còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất có thẩm mỹ, quần áo mình mặc đều tự chọn, người gặp người thích, khiến ngay cả người làm cô như cô ta cũng tự thẹn không bằng.

Bạch Tâm Hình là một siêu mẫu quốc tế, nên mỗi lần đến, cô ta đều mang những tấm hình chụp chính mình trong các chương trình biểu diễn thời trang.

Bánh bao nhỏ nhìn những bộ váy xinh đẹp kia, nên càng thêm thân thiết với Bạch Tâm Hình.

Bây giờ, Bạch Tâm Hình lại giữ lại trò cũ, lấy một cuốn tạp chí từ trong túi ra, chỉ vào bức ảnh trên đó, giới thiệu: "Đây là chương trình biểu diễn thời trang ba ngày trước mà đi mới tham gia, cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mùa thu của tập đoàn SL, dĩ nhiên là người đóng vai trò quan trọng nhất, mặc một chiếc váy vô cùng cao cấp, nên nó đã gây nên một trận nổ động rất lớn đấy."

Mục Vi Vi đến gần xem thử, lập tức lộ ra ước ao biểu hiện.

"Trời ạ, chiếc váy này thật sự quá đẹp! Quá đẹp! Đặc biệt là chiếc chân cài ngọc hình con bướm bướm này, thực sự là nét vẽ của thần mà! Thật hâm mộ chị Tâm Hình quá đi, có thể mặc chiếc váy lộng lẫy như thế!"

Bánh bao nhỏ cũng bị hấp dẫn bởi chiếc váy tuyệt mỹ đó, tay nhỏ đặt vào trong cuốn tạp chí, thân thể mềm mại, gần sát về phía Bạch Tâm Hình.

Bạch Tâm Hình thuận thế ôm bé vào trong ngực.

Lúc này, cửa lớn đã mở ra, Mục Diệc Thần cùng Lạc Thần Hi sánh vai đi vào.

Trên mặt của Bạch Tâm Hình nhẹ nhàng như mây bay, khóe miệng lại bí mật nhếch lên một chút, ôm chặt lấy bánh bao nhỏ hơn nữa.

Cô ta gần gũi với Đường Đường như vậy, còn hơn cả mẹ con ruột thịt nữa.

Đúng lúc có thể hạ thấp uy phong của Lạc Thần Tâm, khiến cho cô nhận thức rõ thân phận của chính mình một chút!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giấc Mơ Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 91: Đường Đường không phải là người chán ghét người phụ nữ đó nhất hay sao?

Lạc Thần Hi vừa bước vào cửa, liền ngạc nhiên.

Cô không ngờ, vị Bạch tiểu thư mà quân gia nhắc đến lại là siêu mẫu quốc tế Bạch Tâm Hình!

Ba ngày trước, cô ở trong chương trình biểu diễn thời trang của tập đoàn SL từng nhìn thấy cô ta.

Cô gái này có thể nói là siêu mẫu "hot" nhất xứ Trung, làm sao lại xuất hiện trong biệt thự Mục gia được cơ chứ?

Chưa đề Lạc Thần Hi kịp suy nghĩ cho rõ ràng, Mục Vi Vi đã không thể chờ đợi được nữa mà mở miệng, "Anh hai, cuối cùng anh cũng đã trở về rồi! Chị Tâm Hình hôm này cố tình đến gặp anh nè, chờ anh nguyên một buổi chiều rồi đấy! Anh có vui không?"

Mục Diệc Thần liếc nhìn Bạch Tâm Hình, gật đầu với cô ta.

Mặt của Bạch Tâm Hình có chút đỏ, kích động nhìn Mục Diệc Thần, "Anh Mục... Mục, đã lâu không gặp. Em đi tuần lễ thời trang toàn quốc, ba tháng không trở về, không ngờ anh đã kết hôn rồi, thật sự quá bất ngờ..."

Lạc Thần Hi không khỏi nhún mày.

Giọng điệu của Bạch Tâm Hình khi nói, dường như rất thân thiết với Mục Diệc Thần.

Hơn nữa, ánh mắt của cô ta cũng có chút nóng bỏng thái quá rồi đấy.

Trực giác nói cho cô biết, Bạch Tâm Hình cùng Mục Diệc Thần nhất định có vấn đề!

Trên mặt của Mục Diệc Thần vẫn bình thường, giọng điệu hồ hững, "Chỉ là một việc nhỏ mà thôi, không muốn làm phiền công việc của em. Hôn lễ lần này mời rất ít người, chỉ có họ hàng hai bên mà thôi."

Nói xong, hần nổi lòng că vạt ra, quay đầu nói với Lạc Thần Hi: "Tôi còn có việc, lên lầu trước đây."

"À. Ừm, được."

Lạc Thần Hi ngoài ý muốn nháy mắt một cái.

Không ngờ, hần có một hồng nhan tri kỷ ở đây, vậy mà lại không hề ở lại cùng nhau ôn lại chuyện cũ, còn nói đến thẳng thư phòng có việc.

Tin đồn nói Mục Diệc Thần là người cuồng công việc không thèm nhìn đến gia đình thân thích, đúng là không sai mà!

Bạch Tâm Hình thấy hần phải đi, gấp lên, "Anh Mục, chờ một chút đã..."

Đúng lúc này, bánh bao nhỏ vốn đang ngồi trong ngực của Bạch Tâm Hình coi tạp chí, nghe được tiếng của Lạc Thần Hi, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía cửa.

Bạch Tâm Hinh thấy thế, khóe miệng hiện lên ý cười.

Nghe nói, Đường Đường sợ nhất chính là nhìn thấy mẹ ruột của bé, chỉ cần hai người vừa thấy mặt nhau, Đường Đường sẽ khóc lớn.

Bây giờ đúng lúc, chờ Đường Đường khóc nháo lên trước mặt Mục Diệc Thần, nhất định anh ta sẽ hận chết cái loại phụ nữ đề tiện như Lạc Thần Tâm kia.

Mà so sánh rõ ràng với cô thì cô ta hài hòa cùng Đường Đường ở chung một chỗ, còn ôm Đường Đường ngồi xem tạp chí chung nữa.

Tình huống như vậy, nhất định có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí của Mục Diệc Thần.

Bạch Tâm Hinh cúi đầu, lộ ra nụ cười mình cho là có ma lực nhất, dịu dàng nói: "Đường Đường, con đừng sợ, có đi Bạch ở đây rồi! Di Bạch nhất định sẽ bảo vệ....!"

Cô ta còn chưa nói dứt lời thì đột nhiên bánh bao nhỏ ở trong ngực của cô ta mạnh mẽ đẩy một cái, đẩy lui cô ta ra sau.

Sau đó, lập tức từ trên ghế sa lông nhảy xuống, bay thẳng đến chỗ Lạc Thần Hi, đuổi ra hai bàn tay bé nhỏ ra, ôm lấy bắp đùi của cô một cách chặt chẽ.

"Chị, chị, cuối cùng chị cũng về rồi! Đường Đường rất nhớ chị! Ngày hôm nay không đến đón Đường Đường tan học, thật buồn quá đi mà..."

Bánh bao nhỏ chu miệng nhỏ, vô cùng đáng thương nhìn cô.

Lạc Thần Hi ngay lập tức cảm thấy tội ác, vội vàng dỗ dành bé con: "Xin lỗi, Đường Đường. Ngày hôm nay chị có việc, nên mới về muộn như vậy. Nhưng mà chị có mua quà cho em nha."

"Thật sao? Có quà thật sao chị? Chị, Đường Đường yêu chị nhiều nhất đó!" Hai mắt của bánh bao nhỏ lập tức sáng lên.

Dồn hết sức, hôn một cái bẹp trên mặt Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi nhìn bánh bao nhỏ đáng yêu kinh khủng nhà mình, cảm thấy những bức dọc bị Mục Diệc Thần khơi dậy vừa nãy đều biến mất.

Đây mới là thái độ của người nhận được quà chứ.

Mục Diệc Thần cứ như vậy, lần sau cô mà còn tặng quà cho hần nữa thì cô sẽ theo họ của hần luôn!

Một lớn một nhỏ thân thiết ôm lấy nhau mà đi, khiến Bạch Tâm Hinh há hốc miệng, nhìn lại một lần nữa.

Chuyện này... Có chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Đường Đường không phải chán ghét người phụ nữ này nhất hay sao?

Làm sao có thể lao vào lòng cô ta, còn thân thiết với cô ta như vậy được chứ?

Bạch Tâm Hinh không thủ đoạn nào không dùng, hao tổn tâm cơ nhiều năm qua, lấy lòng cô công chúa nhỏ nhà họ, nhưng còn chưa được bé hôn mỗi đầu!

Ừmmmm tiếp theo, công chúa nhỏ sử dụng sức mạnh khiến bạch liên hoa mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giấc Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Di mới là loại phụ nữ đề tiện!

Bạch Tâm Hinh chuyển hướng sang Mục Diệc Thần, "Anh Mục, sao Đường Đường lại như thế chứ..."

Người phụ nữ đề tiện này còn dám lừa gạt nàng công chúa nhỏ của Mục gia, anh Mục chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta!

Ánh mắt của Mục Diệc Thần rơi vào Lạc Thần Hi đang ở cùng Đường Đường, dường như lộ ra vài phần dịu dàng.

Nghe được tiếng của Bạch Tâm Hinh, lông mày của hần nhướn lên,ngắt lời cô ta, "Bạch tiểu thư hiếm khi đến đây, nhất định có rất nhiều lời muốn nói cùng Vi Vi, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa."

Hần lại liếc nhìn sang Lạc Thần Hi, "Mau đưa Đường Đường đi thay quần áo, sẽ ăn cơm ngay bây giờ đây."

Lạc Thần Hi nháy mắt một cái, "Ồ..."

Mục Diệc Thần nói xong, trực tiếp lên lầu hai, bước vào thư phòng.

Bạch Tâm Hinh nghe được đoạn nói chuyện giữa hai người thì âm thầm kinh ngạc.

Lời này của Mục Diệc Thần nghe thấy, rất giống một ông chồng bận bịu chuyện công việc, dặn dò người vợ của mình chăm sóc cho con họ thật tốt.

Nếu như không phải biết sự thật về hôn nhân của hai người họ, người ngoài nhìn vào, còn nghĩ họ đúng là một đôi vợ chồng.

Mục Diệc Thần đi rồi, Lạc Thần Hi ôm lấy Đường Đường, cũng chuẩn bị đi lên lầu.

Mục Vi Vi cùng Bạch Tâm Hinh rõ ràng đều nhìn cô không hợp mắt, nhưng cô lại không hề muốn để ý đến hai người họ.

Nhưng mà ngay khi cô đi ngang qua sở pha, bỗng nhiên Bạch Tâm Hinh lập tức đứng lên, vừa vịn chặn đường đi của cô lại.

"Lạc Thần Tâm, tôi còn chưa chúc mừng cô đấy! Bên cạnh anh Mục nhiều tiểu thư nhà giàu như thế, không ai nghĩ đến chuyện, người cuối cùng kết hôn với anh ấy lại là cô, cô đúng là quá lợi hại mà! Tôi thật ngưỡng mộ cô đấy, sau này còn phải nhờ cô chỉ dạy nhiều thêm rồi."

Lạc Thần Hi nghe vậy, nhìn cô ta nhiều thêm một chút.

Khi cô ta nói chuyện thì giọng nói rất dịu dàng, trên mặt cũng nở một nụ cười, nhưng trong đôi mắt lại không thể che giấu được sự căm ghét.

Hơn nữa, Bạch Tâm Hinh ngoài miệng thì nói "Chúc mừng", "Ngưỡng mộ", kỳ thực ý tứ trong lời nói đơn giản chỉ là ám chỉ xuất thân của cô quá kém, không xứng với Mục Diệc Thần mà thôi.

Lạc Thần Hi cười cợt, "Tôi biết nhiều người đều ngưỡng mộ tôi, dù sao, ông xã Diệc Thần nhà tôi như vậy, ai mà không khát khao chứ? Chỉ là, chỉ bảo thì không cần đâu, tôi không chỉ bảo gì được cho cô đâu, người đàn ông như Diệc Thần ấy mà, chắc chắn không có người thứ hai."

Bạch Tâm Hinh vừa nghe thấy, ngực tức anh ách, khuôn mặt già vờ suýt chút nữa không thể giữ được.

Người phụ nữ này có chỗ dựa, nên vui mừng như vậy đấy!

Lạc Thần Hi hoàn toàn chọc Bạch Tâm Hinh tức giận, nhanh chóng ngừng đầu nhìn về phía thư phòng.

Cũng tốt, cửa phòng đóng rất chặt!

Thể hiện tình cảm thế này, chỉ vì chọc giận Bạch Tâm Hinh mà thôi, nếu như bị cái người đàn ông mưu mô kia nghe được, hẳn lại nói cô đang tương bợ.

Lạc Thần Hi xoay người muốn rời đi, nhưng Bạch Tâm Hình không chịu tránh ra.

Lần này, cô ta quyết đưa tay hướng về bánh bao nhỏ.

"Đường Đường, đừng để ý đến người phụ nữ dễ tiện kia nữa. Đến chơi với đi Bạch, chúng ta tiếp tục ngắm nhìn những chiếc váy đẹp thế kia nhé. Còn có rất nhiều những bộ váy xinh đẹp, mà con chưa được nhìn thấy đâu!"

Mục Vi Vi cũng cố ý nâng giọng nói, phóng đại: "Đúng đấy, đây là bộ lễ phục đính hôn át chủ bài của tập đoàn SL năm nay, hàng năm chỉ có siêu mẫu quốc tế tài năng nhất mặc nó mà thôi. Có vài người, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội đụng đến, nói gì đến chuyện mặc nó chứ!"

Nghe nói thế, ánh mắt của Lạc Thần Hi rơi vào tạp chí được mở ra nằm trong khay trà.

Nhìn thấy cái váy quen thuộc kia, cô không khỏi cười, "Chẳng qua chỉ là một cái váy mà thôi, làm sao em biết chị không sờ qua chứ? Chị còn dùng kéo cắt nó nữa đấy!"

"Nói cái gì mà cắt váy chứ? Chỉ là con gái trong gia đình thấp bé, đúng là không có kiến thức mà, chị biết cái gì gọi là chỉnh sửa không hả?" Mục Vi Vi căm tức nhìn cô.

Bạch Tâm Hình ngược lại không muốn so đo chuyện chiếc váy, chỉ một lòng muốn ôm lấy Đường Đường mà thôi.

Cô ta không tin, cô ta lấy lòng cô công chúa nhỏ này mấy năm nay, lại không bằng người phụ nữ kia mấy ngày nay cố gắng!

"Đường Đường, đến đây nào, để đi Bạch ôm con một cái đi! Cách cái người phụ nữ dễ tiện này ra một chút, cô ta rất xấu, sẽ bắt nạt con đó. Di bạch sẽ bảo vệ con, mau đến đây nào..."

Bạch Tâm Hình giang tay ra, muốn trực tiếp ôm lấy Đường Đường.

Bánh bao nhỏ cũng quay người sang hướng của cô ta.

Trong lòng của Bạch Tâm Hình vui vẻ.

Cô công chúa nhỏ này quả thực yêu thích cô ta hơn!

Nhưng ai ngờ...

Một giây sau, "Bốp" một tiếng tát giòn giã vang lên, bánh bao nhỏ vừa nhấc bàn tay nhỏ đã đánh trên mặt của cô ta.

"Di mắng chị là người phụ nữ dễ tiện sao, di mới là người phụ nữ dễ tiện ấy!"

Bánh bao nhỏ tức giận đến mức cả mặt và cổ đều phồng ra thành hình bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giấc Đắc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đường Đường, không cho phép em như vậy! !

Đối với Đường Đường mà nói, ai dám mắng chị của bé chính là kẻ thù của bé!

Bạch Tâm Hình che mặt, cả mặt đều hiện lên đáng vẻ không dám tin.

Thực ra, chút sức lực của bánh bao nhỏ này, dù có dùng hết lực mà đánh, cũng không đau chút nào, ngay cả vết hồng lưu lại cũng không có.

Nhưng là một siêu mẫu đang "hot", từ trước đến giờ Bạch Tâm Hình lúc nào cũng được người khác chiều chuộng, làm gì bị tát vào mặt đâu.

Hơn nữa, đánh cô ta lại cô công chúa nhỏ duy nhất của Mục gia nữa chứ.

Dù cho cô ta có đầy bụng lửa giận, cũng không dám tát lại Đường Đường.

Lạc Thần Hi cũng bị tình cảnh này làm cho hoảng sợ, chờ cô tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là ôm bánh bao nhỏ lui về phía sau vài bước.

Ôm Đường Đường trong ngực, sau đó cầm bàn tay nhỏ bé trắng trẻo kia lên mà kiểm tra.

Đường Đường, tay của em có đau không? Sao có thể tùy tiện đánh người như vậy chứ? Có biết là đánh người thì tay của mình cũng đau không?"

Bạch Tâm Hình nghe nói như thế, suýt chút nữa không có không khí mà ngất đi.

Lạc Thần Hi này chỉ quan tâm tay của bánh bao nhỏ có đau hay không, hoàn toàn không để ý đến cô ta!

Bạch Tâm Hình tức giận, "Lạc Thần Tâm, cái người phụ nữ chết tiệt này! Có cố ý đúng không? Có cố ý dạy Đường Đường đánh người, ngay cả một đứa trẻ tuổi nhỏ như thế mà cô cũng muốn lợi dụng! Điều do cô, dạy hư Đường Đường như vậy, từ một bé gái dễ thương biến thành con nhóc hoang dã như thế, tôi nhất định phải nói với anh Mục!"

Lạc Thần Hi vốn tưởng cô ta là nua thực thụ kinh, nhưng khi nghe Bạch Tâm Hình nói Đường Đường là "con nhóc hoang dã" thì sắc mặt của cô lập tức tối đi.

"Cô nói Đường Đường là cái gì hả? Con nhóc hoang dã sao? Chính cái loại phụ nữ dễ tiện, ngôn ngữ thô tục như người thám ngoài chợ, có tư cách gì để nói Đường Đường chứ hả? Cô muốn tìm Mục Diệc Thần báo cáo, vậy thì có đi đi, ngược lại tôi muốn nhìn xem, hần sẽ vì cô mà dạy dỗ Đường Đường, hay dạy dỗ người phụ nữ hư hỏng trong mắt bé như thế nào!"

Lần này cô thật sự bị chọc giận.

Người khác mắng cô, cô có thể coi như không nhìn thấy, nhưng mắng Đường Đường một câu, thì là chuyện không thể nào!

Bạch Tâm Hình không nghĩ, Lạc Thần Hi bỗng nhiên lại trở nên hung hãn như thế, sợ hết cả hồn.

Chờ phản ứng lại, thì ngay lập tức đỏ bừng lên.

Chuyện Đường Đường đánh người, nếu để cho Mục Diệc Thần biết rồi thì lấy việc Mục đại thiếu cung chiều cô con gái này mà nói thì tuyệt đối không thể dạy dỗ Đường Đường, chỉ cảm thấy chuyện Đường Đường đánh người nhất định bị hãm hại mà thôi.

Đến lúc này, hình tượng của cô ta ở trong lòng của Mục Diệc Thần nhất định tụt dốc không phanh.

Vì thế, cô ta tức giận cũng chỉ có thể nhịn mà thôi.

Lạc Thần Hi lạnh lùng liếc nhìn Bạch Tâm Hình, ôm Đường Đường, vòng qua người cô ta, đi lên lầu.

"Người phụ nữ chết tiệt kia, đừng tưởng cô dễ dàng được Đường Đường thì có thể quán lấy anh Mục! Chúng ta đi thôi."

Bạch Tâm Hình nghiêng răng nghiêng lợi phía sau lưng cô.

Đi vào phòng dành cho trẻ em, Lạc Thần Hi đặt Đường Đường lên giường.

Sau đó, ngồi chồm hổm tại trước mặt bé con, nghiêm túc giáo dục bé.

"Đường Đường, sau này không được đánh người, có biết hay không hả?"

Bánh bao nhỏ chớp mắt, khuôn mặt vô tội, lắc đầu, "Người phụ nữ hư hỏng kia bắt nạt chị mà, em muốn đánh cô ta!"

Lạc Thần Hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận của bé, vừa muốn cười, nhưng nghĩ đến bây giờ đang giáo dục bé con, nên nhanh chóng ho khan hai tiếng, ép bản thân trở nên nghiêm túc.

"Đường Đường ngoan nào, em nên nghe chị lời nói."

"Đánh người hư hỏng nhiều quá, đầu tiên, tay mình sẽ bị đau nè, thứ hai, nếu gặp phải người xấu thực sự thì có thể khiến hấn tức giận, một đứa bé như em không đánh lại người lớn đâu. Hơn nữa, cuối cùng, em là cô công chúa nhỏ của Mục gia đó, đánh những người có mắt như không đó, đúng là hạ thấp giá trị của mình mà."

"Sau này đụng phải những kẻ đáng ghét, thì sai vệ sĩ đánh, không được tự mình ra tay, có biết không hả?"

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ.

Qua một hồi lâu, mới gật gật đầu, "Biết rồi ạ!"

Lạc Thần Hi đến gần, hôn lên khuôn mặt nhỏ mập mạp trắng trẻo của bánh bao nhỏ một cái.

"Đường Đường ngoan quá đi! Chị hỏi em, nếu như sau này gặp phải tình huống như hôm nay, thì phải làm gì?"

"Đánh cô ta!"

Âm thanh của bánh bao nhỏ giòn giã, trả lời không hề do dự một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tầng 1: Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chị có biết bây giờ chị Tâm Hinh đang ở đâu hay không hả?

Lạc Thần Hi đỡ trán.

Làm sao đây, những lời mới nói giống như nói ra vô ích mà.

Lẽ nào vừa rồi cô nói quá phức tạp, nên bánh bao nhỏ nghe không hiểu hay sao?

"Không đúng không đúng, em không thể đánh người, nói chung, mặc kệ như thế nào, em đừng để bản thân đánh người. Người khác mắng em, thì em mắng lại, nếu như bắt nạt em, em hãy gọi vệ sĩ, biết không?"

Lạc Thần Hi tận lực nói một cách đơn giản nhất có thể, sau đó, trong lòng chờ mong nhìn về phía bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ trịnh trọng gật đầu.

"Vậy tự em nói một chút đi. Nếu như có người mắng em thì..."

"Mắng lại!"

"Nếu như có người bắt nạt em thì..."

"Gọi vệ sĩ đánh hấn!"

Liên tục hai vấn đề, bánh bao nhỏ đều trả lời cực kỳ chính xác còn rất lưu loát, Lạc Thần Hi trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng như mẹ già.

Nói giáo dục đứa nhỏ không phải là một chuyện dễ dàng, dưới cái nhìn của cô, dường như không khó mà.

Đương nhiên, chuyện này chủ yếu là vì bánh bao nhỏ nhà cô quá ngoan quá đáng yêu...

Nhưng mà đúng lúc này, bánh bao nhỏ lại mở miệng.

"Nếu như có người bắt nạt chị, Đường Đường sẽ đích thân đánh cô ta!"

Nụ cười của Lạc Thần Hi dừng lại, còn bị sắc nước miếng của chính mình, âm thanh ho khan vang lên, lấy lại sức.

"Khụ khụ, Đường Đường, em hiểu sai rồi, chị là người lớn, người khác bắt nạt chị, thì chị sẽ đánh lại, em không cần quan tâm đâu..."

"Đánh cô ta!"

Bánh bao nhỏ lại một lần nữa cường điệu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ cực kỳ quyết cường.

Lạc Thần Hi cũng không còn cách nào khác.

Bánh bao nhỏ đáng yêu như thế, làm sao đối với đánh người lại bất chấp như vậy được chứ? Khẳng định là Mục Diệc Thần quá hiểu chiến rồi!

Cô còn muốn nói cái gì nữa, nhưng bánh bao nhỏ đã không nhịn được nhảy từ trên giường xuống, chạy đến bên cạnh phòng để quần áo, giơ tay cầm theo một bộ đồ mặc ở nhà.

"Chị, em phải đổi bộ này!"

"Đường Đường, cẩn thận một chút." Lạc Thần Hi nhanh chóng đi đến, lấy quần áo xuống.

Sau đó, giúp Đường Đường thay đồ.

Màu hồng dịu dàng, càng làm khuôn mặt nhỏ của Đường Đường lộ ra vẻ vui tươi đáng yêu.

Lạc Thần Hi không nhịn được ôm lấy bé nhà hôn một cái, "Đường Đường, chị cũng đi thay quần áo, chờ một chút rồi chị đưa em đi ăn cơm nhé."

Bánh bao nhỏ gật gù.

Lạc Thần Hi cười đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhưng mà, một giây sau, sắc mặt của cô lạnh xuống.

Mục Vi Vi đang đứng ở trên hành lang của lầu hai, nhìn đáng vẻ, dường như đang chờ cô.

Lạc Thần Hi không nhìn cô ta, chuẩn bị đi thẳng về phòng ngủ chính thay quần áo.

Nhưng Mục Vi Vi vừa nhìn thấy cô, liền lên tiếng kêu: "Lạc Thần Tâm, tại sao chị một chút lễ phép cũng không có vậy? Nhìn thấy tôi, ngay cả nói chuyện cũng không là sao hả?"

Lạc Thần Hi dừng lại, "Vừa mở miệng đã gọi thẳng tên của chị đâu, đại tiểu thư của Mục gia quả thực rất lễ phép đó."

"Chỉ...!"

Mục Vi Vĩ tức giận đến cắn răng, người phụ này ngay cả mồm miệng cũng nhanh như vậy, không lần nào cô nói lại được chị ta cả!

Cô ta quyết không vòng vèo nữa, nói thẳng: "Lạc Thần Tâm, chị đừng nghĩ tôi sẽ gọi chị là chị dâu, nói cho chị biết, cả đời này cũng không thể xảy ra! Còn nữa, chị sẽ lập tức bị anh hai tôi đuổi ra khỏi nhà! Chị có biết chị Tâm Hinh bây giờ đang ở đâu không hả?"

Lạc Thần Hi không thèm nhìn cô ta, "Liên quan gì đến tôi chứ?"

"Đừng đứng đúng, chuyện không liên quan tới cô, nhưng mà, liên quan đến anh hai tôi nha!" Mục Vi Vĩ nờ nọ cười đắc ý, "Nói cho cô biết, chị Tâm Hinh bây giờ đang ở ngay trong thư phòng của anh hai tôi đấy!"

"Ha ha, cô vừa đến Mục gia mấy ngày, chắc biết sơ sơ đúng không? Thư phòng là khu vực cấm của anh hai tôi, ngoại trừ việc công, nếu không không cho phép bất cứ ai bước vào. Cho dù tôi cũng chưa từng bước vào đó dù chỉ một bước! Cho đến bây giờ, người có thể bước vào thư phòng mà không bị đuổi ra, chỉ có chị Tâm Hinh mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tôi cùng Mục Diệc Thần...đã nhận giấy kết hôn rồi

Về mặt của Lạc Thần Hi không chút nào biến hóa.

Nghe cô ta nói xong, hỏi lại: "Vi thế nên?"

Mục Vi Vĩ không nghĩ, cô lại bình tĩnh như thế, không khỏi nhăn lông mày, âm thanh cũng càng vang to lên.

"Chị không nghe thấy tôi nói gì sao? Chị Tâm Hinh có thể đi vào thư phòng, chứng tỏ chị ấy rất đặc biệt trong lòng của anh hai tôi! Chị Tâm Hinh dù sao cũng là đại tiểu thư của Bạch gia, cùng Mục gia nhà chúng tôi môn đăng hộ đối, không cùng một thế giới với người như chị dâu. Tốt nhất chị nên biết thân biết phận đi!"

Lạc Thần Hi nhếch miệng, bình tĩnh nói: "Biết thân biết phận sao? Thân phận thiếu phu nhân của Mục gia hay sao? Mục Vi Vĩ, em còn nhỏ, dường như không hiểu được tâm lý của đàn ông! Anh hai của em là đàn ông trai tráng, nếu như thật sự thích một người đã sớm kết hôn, sao có thể nhiều năm như vậy không có động tĩnh gì chứ? Dù cho không có tôi thì Bạch Tâm Hinh cũng không thể trở thành chị dâu của em được đâu."

Mục Vi Vĩ nghẹn họng, "Chỉ... Chị thì biết cái gì chứ? Anh hai đang đề tâm đến sự nghiệp của chị Tâm Hinh! Hơn nữa, anh hai tôi bị người phụ nữ như chị quyến rũ, ép cùng chị đính hôn, anh ấy phải xử lý cho xong chị mới có thể ở bên chị Tâm Hinh được! Anh ấy tôn trọng chị Tâm Hinh, không muốn chị ấy mang cái danh kẻ thứ ba bị bêu xấu!"

Mục Vi Vĩ nói xong, hất cằm lên, liếc sang Lạc Thần Hi, chờ nhìn cô bị đá kích.

Nhưng ai ngờ, Lạc Thần Hi không những không hề tức giận, trái lại bật cười một tiếng.

"Cho nên nói... biện pháp xử lý tôi của anh hai em, là biến tôi thành vợ anh ấy hay sao? Thật đúng là biết suy nghĩ cho Bạch Tâm Hinh mà!"

Một câu nói,đã khiến sắc mặt của Mục Vi Vĩ cứng ngắt.

"Hơn nữa, em nói anh hai em không muốn biến Bạch Tâm Hinh thành người thứ ba. Vậy hiện tại em đang làm gì đấy? Tôi đã kết hôn với anh hai em, không phải em đang giật dây ủng hộ Bạch Tâm Hinh trở thành kẻ thứ ba hay sao? Em không phải đang đối nghịch với anh hai mình sao?"

Mặt của Mục Vi Vĩ lập tức đỏ lên, "Cái...cái gì kẻ thứ ba chứ? Chị Tâm Hinh không phải kẻ thứ ba, chị mới là kẻ thứ ba!"

"Có phải kẻ thứ ba, không phải em ăn nói suông là được, tôi cùng Mục Diệc Thần...dù sao cũng đã có giấy kết hôn rồi. Cần tôi trở về phòng tìm cho em xem không?"

Mục Vi Vĩ tức giận đến mức không nói ra lời.

Lạc Thần Hi không thèm phản ứng lại cô ta mà trở về phòng.

Chẳng qua, trước khi bước vào cửa, cô vẫn không nhịn được quay đầu lại, nhìn về hướng thư phòng.

Cửa phòng đóng chặt.

Mục Diệc Thần cùng Bạch Tâm Hinh... Rốt cuộc đang làm gì vậy chứ?

Trong thư phòng

Mục Diệc Thần nhìn Bạch Tâm Hinh đột nhiên đẩy cửa tiến vào, lông mày đen như mực nhíu lại.

"Bạch tiểu thư, không ai nói cho cô biết, thư phòng của tôi là nơi không thể tùy tiện vào hay sao?"

Giọng điệu của hắn vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Sau khi liếc nhìn Bạch Tâm Hinh, tầm mắt của anh trở lại vấn kiện trên tay cô ta.

Lúc chạng vạng, Lạc Thần Hi bối vì mưa không nổi vai mà đáng vẻ buồn bã, vẫn còn hiện lên trong đầu hắn.

Lẽ nào bình thường đối với Lạc gia không đủ chăm sóc, nên mới khiến cho đại tiểu thư của Lạc gia như cô túng quần đến như vậy sao.

Hắn đang cân nhắc có nên cho Lạc gia nấy cái hạng mục lớn hay không, thì kết quả bị Bạch Tâm Hinh bước vào cửa cắt ngang dòng suy nghĩ.

Bạch Tâm Hinh nghe được thanh âm lạnh như băng của hắn, có chút khiếp đảm.

Trạng thái làm việc của Mục đại thiếu, so với bình thường còn lạnh lùng, nghiêm nghị hơn rất nhiều.

Chỉ là, hồi tưởng lại Lạc Thần Hi vừa nãy cứ nói "Diệc Thần nhà tôi" thế này thế kia, còn thu phục cả Đường Đường, Bạch Tâm Hinh quyết định, nhất định không thể giống như trước kia bị động như vậy nữa.

Lần này, cô ta muốn chủ động một chút, để anh Mục biết tâm ý của cô ta.

Nếu không, anh Mục sẽ bị cái loại phụ nữ đê tiện kia cướp mất!

Nghĩ đến đây, cô ta lập tức nói: "Anh Mục, đây là vấn kiện cực kỳ quan trọng mà hai anh của em mới phải đưa cho anh, anh ấy tính tự mình đưa nó đến công ty cho anh, nhưng nghe nói em muốn đến nhà anh, nên nhân tiện bảo em mang đến luôn."

Mục Diệc Thần nhớ đến, trong khoảng thời gian này đúng là có cùng Bạch thị hợp tác một dự án có giá trị mười tỷ đồng nên gật đầu.

"Vấn kiện gì? Đưa cho tôi xem."

Bạch Tâm Hinh mừng thầm trong lòng, cầm cặp văn kiện, bước nhanh về phía Mục Diệc Thần.

"Cám ơn, đặt lên bàn được rồi..."

"Ôi, đau quá!"

Mục Diệc Thần nói được nửa câu, Bạch Tâm Hình bỗng nhiên nhéo một cái dưới chân, một tiếng gào lên đau đớn vang lên, như thể sắp ngã vào người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tư thế ngã chống vó trên mặt đất

Bạch Tâm Hình nhìn trúng vị trí của Mục Diệc Thần.

Lúc ngã chống vó, cô ta còn cố gắng điều chỉnh góc độ một chút.

Cô ta ngày hôm nay có ý mặc một chiếc váy màu đỏ có cổ áo V, để lộ ra xương quai xanh cùng đôi chân thon dài mềm mại, dáng người hoàn toàn khiến nhiều người uất ức.

Bạch Tâm Hình đối với vóc người của chính mình rất có tự tin, dù sao cô ta cũng là siêu mẫu có vô số fan tôn sùng là nữ thần hoàn mỹ của giới siêu mẫu.

Không có người đàn ông nào có thể chống lại sức hấp dẫn của cô ta, vẫn thờ ơ không động lòng như cũ.

Nhưng ai ngờ được, ngay khi cơ thể của cô ta nghiêng xuống, lúc sắp ngã xuống thì bỗng nhiên Mục Diệc Thần di chuyển sang bên trái một chút.

Dù phạm vi cử động của hắn rất nhỏ, nhưng lại đúng lúc tách người phụ nữ đang nhào tới này ra một cách mạnh mẽ.

Bạch Tâm Hình thàn kêu một tiếng không ổn.

Thế nhưng bây giờ mà muốn đứng thẳng thì đã quá muộn.

"Rầm" một tiếng.

Cả người của Bạch Tâm Hình nhào về phía trước, mạnh mẽ ngã bên chân của Mục Diệc Thần.

Cú ngã này rất nặng.

Cô ta vốn chắc chắn Mục Diệc Thần sẽ đỡ được cô ta, để cho chân thực, lúc ngã không hề phòng bị.

Lúc này, cô ta ngã ở tư thế chống vó lên trời mà nằm trên mặt đất, khắp cả người đều đau đớn, mặt vụn vụn, đến hơn nửa ngày vẫn không có chút sức lực nào.

"Anh Mục... anh Mục..."

Bạch Tâm Hình vô cùng ngạc nhiên, không thể tin được, Mục Diệc Thần lại tránh ra!

Mục Diệc Thần cũng nhìn người phụ nữ ngã trên đất với tư thế quỷ dị kia.

Vừa nãy lúc Bạch Tâm Hình nhào tới hắn, hắn theo bản năng mà né sang bên cạnh, đây hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, căn bản không hề suy nghĩ.

Chờ hắn tỉnh lại, Bạch Tâm Hình cũng đã té ngã trên đất rồi.

Mục Diệc Thần hơi nhíu mày, đưa tay kéo cô ta lên, "Bạch tiểu thư, cô không sao chứ?"

Nói thế nào thì Bạch Tâm Hình cũng là bạn tốt của em gái nhà hắn, nếu như đến nhà hắn một lần đã bị thương thì Bạch Thế Huân còn không trở mặt với hắn sao!

Bạch Tâm Hình lại hiểu sai ý, cho rằng Mục Diệc Thần vừa nãy không đỡ được cô ta là do bất ngờ, trong lòng đang hổ thẹn.

Vì thế, sau khi từ dưới đất bò dậy, cô ta lại thuận thế đến gần Mục Diệc Thần, đôi mắt to theo dõi chăm chăm hắn: "Anh Mục..."

Theo Bạch Tâm Hình tới gần, một mùi nước hoa nhẹ nhàng thoảng qua.

Đáy mắt của Mục Diệc Thần lóe lên một tia không thích, sắc mặt tối lại.

"Bạch tiểu thư, vấn đề này tôi đã nhận được rồi, cô vừa mới ngã chống vó một cái, không biết xương cốt có bị sao hay không, tôi sẽ mời bác sĩ gia đình lại đây xem cho cô, trước tiên cô hãy đi ra ngoài nghỉ ngơi trước đi."

Bạch Tâm Hình cắn môi, "Có thể... Nhưng anh Mục à, chân em đau quá, không nhúc nhích được... Anh dìu em ra ngoài đi."

Trong mắt của cô ta chứa nước mắt, đầm đìa đáng yêu, dường như thật sự đau đến không chịu được.

Mục Diệc Thần lạnh nhạt nói: "Tôi còn có công việc. Như thế này đi, tôi sẽ bảo quản gia vào dìu cô."

Hai mắt của Bạch Tâm Hình tròn to.

Như vậy sao được chứ?

Nếu để cho nữ quản gia đó lại đây, bọn họ không phải đều biết, cô quyến rũ Mục Diệc Thần không được, trái lại còn bị đuổi ra ngoài hay sao?

"Em... Em cảm thấy em bị thương cũng không đau lắm, có thể tự đi..." Bạch Tâm Hình miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Vậy em đi trước, anh Mục. Anh làm việc đứng vát và quá..."

"Vậy thì tốt rồi, không tiễn!"

Bạch Tâm Hình xoay người, từng bước từng bước hướng về phía cửa, cố ý đi khập khễnh.

Mỗi bước đi đều hi vọng Mục Diệc Thần đột nhiên cảm thấy day dứt, chạy tới dìu cô ta.

Đáng tiếc, đi thẳng đến cánh cửa, vẫn không có gì xảy ra cả.

Bạch Tâm Hình quay đầu nhìn lại, Mục Diệc Thần vẫn vui đầu tiếp tục nghiền ngẫm chăm chú vấn đề trên tay, ngay cả chút dư quang cũng không thèm ngó đến cô ta.

Cô ta tức giận đến cắn răng, chỉ có thể cất bước đi khỏi thư phòng.

Ngoài thư phòng, Mục Vi Vĩ còn hôn dỗi ở trên hành lang, nhìn thấy Bạch Tâm Hình đi ra, ngay lập tức ánh mắt sáng lên, tiến lên hỏi.

"Chị Tâm Hình, thế nào rồi? Chị đi vào lâu như vậy, anh hai em có phải xin lỗi chị hay không? Có phải anh ấy giải thích, nói anh ấy kết hôn là chuyện không còn cách nào khác hay không?"

Bạch Tâm Hình cắn môi, muốn nói chuyện, chợt thấy chủ cửa phòng ngủ cách đó không xa mở cửa bước ra.

Lạc Thần Hi thay đổi trang phục ở nhà, từ bên trong đi ra.

Bạch Tâm Hình lập tức đem oán giận bên miệng nuốt ngược trở vào, vừa trò chuyện vừa nở nụ cười.

Có ý tăng cao âm lượng mà nói: "Đương nhiên rồi! Em cũng biết anh hai của em rồi đó, những chuyện không tiện nói trước mặt người ngoài thì nhất định phải lòi kéo mà âm thầm nói."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Mục đại thiếu lại có thể nhanh như vậy sao?

Mục Vi Vi vừa nghe lời này, tin là thật, ngay lập tức vui vẻ hẳn lên.

Cô ta khinh thường liếc nhìn Lạc Thần Hi, "Có nghe thấy hay không? Một số người còn tự cho đã nhận giấy kết hôn, có thể vững vàng ngồi ở vị trí bà Mục, không nhìn xem sức mình như thế nào!"

Bạch Tâm Hinh nghe âm thanh quá lớn của Mục Vi Vi, chỉ lo truyền đến thư phòng, nhanh chóng lòi cô ta đi chỗ khác.

"Được rồi được rồi, Vi Vi, đừng tính toán cùng Lạc tiểu thư. Chuyện của chị cùng anh hai em... Thực ra cũng phải xin lỗi cô ấy, vẫn nên đừng kích động cô ấy thì hơn."

Mục Vi Vi không cam lòng nói: "Chị Tâm Hinh, chị thật sự quá thiên lương rồi. Chị làm gì có lỗi với chị ta chứ? Đây rõ ràng là một người không hề biết xấu hổ mà!"

"Được rồi, đừng nói nữa!" Bạch Tâm Hinh lén lút nhìn phía thư phòng một chút, có chút nôn nóng.

Mục Vi Vi lúc này mới hừ một tiếng: "Chị Tâm Hinh, chị không thể tốt bụng như vậy, rất dễ bị người ta hãm hại đó! Cũng may còn có anh hai có thể bảo vệ chị."

Cô ta quay đầu nhìn lại, đột nhiên lộ ra nụ cười mỉa mai, "Chị Tâm Hinh, sao mà trang phục trên người của chị lại lộn xộn vậy chứ? Lê nào, anh hai em...khà khà!"

Bạch Tâm Hinh cúi đầu nhìn, phát hiện chiếc váy nhăn nhúm lại, chiếc váy bị lật lên, hơn nữa, còn có vết sưng đỏ hiện rõ trên đầu gối.

Đây là vừa nãy cô ta ngã mạnh đập xuống đất mà tạo thành.

Bạch Tâm Hinh nhìn Lạc Thần Hi cách đó không xa, cắn môi, cúi đầu, "Vi Vi, em... em đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy chứ? Đây chỉ là...chỉ là do chị không cẩn thận mà thôi...không có liên quan đến anh hai của em..."

Cô ta nói là nói thật, lại cố ý sử dụng giọng điệu mờ ám như vậy mà nói, khiến người ta suy nghĩ miên man.

Mục Vi Vi lập tức hiểu lầm, "Không ngờ, anh hai lại gấp gáp như thế... Lê nào, chẳng mấy chốc em sẽ gọi chị là chị dâu sao?"

"Vi Vi, em đừng nói thế, Lạc tiểu thư còn ở bên cạnh đây!"

"Ồ bên cạnh thì thế nào chứ? Cũng phải khiến cho chị ta hiểu rõ, đồ phải coi chính mình là thiếu phu nhân của Mục gia. Bây giờ chị đã hiểu chưa hả? Trong lòng của anh hai tôi chỉ có chị Tâm Hinh mà thôi, nói không chừng ngày mai sẽ ly hôn với chị đấy!"

Khuôn mặt của Bạch Tâm Hinh đều tràn đầy e thẹn, nhưng trong mắt lại không che giấu được sự đắc ý.

Nhờ có Mục Vi Vi đầu óc đơn giản, chỉ cần lợi dụng cô ta thì có thể nói ra hết lời mình cần nói, không hề phá hủy hình ảnh tiểu thư dịu dàng của cô ta nữa.

Cô ta nhìn sang Lạc Thần Hi, cho rằng đối phương nhất định sẽ bị đá kích lớn.

Nhưng mà Lạc Thần Hi vẫn yên tĩnh đứng một bên, trước sau không nói một lời.

Nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tâm Hinh, cô mới nhu mày, hỏi: "Nói xong chưa?"

Mục Vi Vi nói: "Nói xong rồi đấy! Còn nói thêm gì nữa, tôi sợ chị sẽ òa khóc!"

Lạc Thần Hi nhếch khóe miệng, "Hai người có biết hiện tại là mấy giờ không?"

Mục Vi Vi cau mày, "Chị là người mù sao? Đồng hồ lớn như vậy còn không nhìn thấy hả? Bây giờ là sáu giờ rưỡi, ngay lập tức sẽ đến giờ ăn cơm tối. Chị nói chuyện này làm gì hả? Đừng tưởng có thể đánh trống lảng nữa!"

Lạc Thần Hi gật gù, "Không sai, sáu giờ rưỡi, tôi và anh hai của em vừa về lúc sáu giờ đúng, hiện tại mới qua chừng nửa giờ. Tính cả thời gian chúng ta chào hỏi ở phía dưới lầu, cũng chỉ mười phút thôi..."

"Rốt cuộc chị muốn nói cái gì hả?" Bạch Tâm Hinh cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Lạc Thần Hi không phản ứng lại, tự nhiên tiếp tục nói.

"Lại tính thời gian này giờ hai người nói chuyện chắc khoảng năm phút, vậy chỉ sót lại mười năm phút thôi...Chà chà, không ngờ, đường đường là Mục đại thiếu, lại có thể nhanh như vậy sao!"

"Chị có ý gì chứ..."

Mục Vi Vi sững sốt một chút, đột nhiên phản ứng lại, ngay lập tức đỏ cả mặt, "Lạc Thần Tâm, chị... Chị lại nói nói anh hai tôi như vậy!"

Lạc Thần Hi nhún vai một cái, vẻ mặt vô tội, "Cái này tôi đâu nói, đều là hai người nói mà? Chẳng lẽ không phải hai người có ý đó hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Cô mới là nữ chủ nhân của căn nhà này

Ngực Mục Vi Vi bị nghẹn, tức giận đến mức không nói nên lời.

Sắc mặt của Bạch Tâm Hinh cũng cực kỳ khó coi.

Người phụ nữ này lại không hề sợ hãi!

Sao với tượng tượng của cô ta, còn khó đối phó hơn nhiều.

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, không nói nữa, xoay người bước vào phòng dành cho trẻ con.

Nhưng mà, như thế nào cô cũng không tượng tượng ra được, người đàn ông như Mục Diệc Thần, có thể vụng trộm cùng người phụ nữ trong thư phòng như vậy...

Hơn nữa, mười lăm phút...

Nếu như Mục Diệc Thần thật sự nhanh như vậy thì đã tốt rồi!

Trong đêm tân hôn, cô sẽ không bị chơi đùa đến thảm hại như vậy.

Ngày thứ hai tuyết chút nữa không dậy nổi trên giường.

Đến bảy giờ chừng mấy ngày đã trôi qua, mà còn cảm thấy eo cùng chân vẫn run rẩy.

"Chị?" Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, lên tiếng.

Lạc Thần Hi hoàn hồn, nhanh chóng ôm lấy bánh bao nhỏ, "Đường Đường thật xinh đẹp. Được rồi, chúng ta đi ăn cơm tối thôi!"

Cô xuống lầu, đi tới nhà ăn.

Mọi người cũng đã ngồi yên vị.

Lạc Thần Hi đi tới trước bàn, đứng chân lại.

Mấy ngày nay, cô ở trên bàn cơm của Mục gia, đã có một cái chỗ ngồi cố định, là chỗ ngồi bên cạnh của cô công chúa nhỏ.

Nhưng Bạch Tâm Hinh đến sớm, tất nhiên giành luôn chỗ ngồi của cô, cùng với Mục Vi Vi đang một người ngồi trái một người ngồi phải, kẹp Đường Đường ở giữa.

Đón nhận ánh mắt khiêu khích của Bạch Tâm Hinh, cô hơi nhúm mày.

Còn chưa kịp nói gì, thì âm thanh của Mục Diệc Thần vang lên, "Còn đứng ngốc ở đó làm gì hả

Nhanh ngồi xuống đi! Đường Đường nhất định rất đói bụng rồi."

"A?"

Tầm mắt của Mục Diệc Thần nhìn xuống chỗ bên cạnh hần.

Lạc Thần Hi hiểu ý, đặt móng ngồi xuống.

Sau đó, thoải mái cười nói với quán gia, ra lệnh "Phiền mang ghế của tiểu thư chuyển sang bên này."

Cô mới nữ chủ nhân của căn nhà này, Bạch Tâm Hinh cho rằng chút mưu kế bé nhỏ đó, có thể ảnh hưởng đến cô hay sao?

Bạch Tâm Hinh tức giận đến mức suýt chút nữa phun máu!

Cô ta muốn Lạc Thần Hi mất mặt, kết quả thì người ta không chỉ không coi đó là chuyện gì to tát, mà còn mạnh mẽ lờ ra khí thế của nữ chủ nhân.

Bánh bao nhỏ hoàn toàn không có ý thức vừa nãy có cái gì không đúng cả.

Sau khi ngồi bên cạnh người chị mà bé thích nhất thì ngay lập tức vui vẻ ăn uống.

Vừa ăn, vừa không quên gấp rau trong đĩa cho Lạc Thần Hi như bình thường.

"Chị, ăn cái này!"

"Chị, ăn cái này nữa nè!"

Nhìn bánh bao nhỏ cực kỳ thân cận đối với Lạc Thần Hi, đáng về đây quan tâm, Bạch Tâm Hinh phiền muộn đến mức không buồn ăn cơm.

Ăn cơm xong thì không ở lại mà rời đi.

Lạc Thần Hi cùng bánh bao nhỏ chơi game một lúc, dỗ dành bé đi ngủ, rồi mới trở về phòng.

Cô mở Laptop ra, bắt đầu sửa chữa bản thiết kế thời trang của mình.

Ngày hôm nay, mua được nhiều loại vải như vậy, cô lại có linh cảm, cần phải ghi chép lại mới được.

Lúc Lạc Thần Hi làm việc vô cùng chăm chú, hoàn toàn không có cảm giác gì về thời gian.

"Muộn như vậy, còn vẽ bản thiết kế sao? Mục gia không thiếu vài đồng tiền này, nhanh chóng tắm rửa rồi ngủ đi."

Mục Diệc Thần đi đến trước mặt cô, giờ tay cầm lấy cuốn sổ ghi chép của cô.

Lúc này Lạc Thần Hi mới như tỉnh khỏi giấc mơ, đen mặt, "Anh.. Anh làm cái gì vậy hả? Tôi mới vẽ có một nửa thôi, dòng suy nghĩ cũng bị anh cắt ngang mất rồi! Nhanh chóng tránh ra đi!"

Cô muốn mở notebook ra một lần nữa, nhưng, bàn tay lớn của Mục Diệc Thần cầm chắc nó, không hề nhúc nhích.

"Đừng vẽ nữa, đi ngủ cho tôi."

"Không được, nhanh trả máy tính lại cho tôi!"

Lạc Thần Hi tức giận lườm hần một cái, rồi tách các ngón tay của hần ra.

Tách đến mấy lần, nhưng không thể tách ra được, trái lại còn bị Mục Diệc Thần nắm chặt tay mình lại, còn bé cô lên.

Lạc Thần Hi đột nhiên không kịp trở tay, đầu cô đụng vào lồng ngực của hần.

Cái mũi nhỏ nhỏ lên do đập vào lồng ngực của hần mà đỏ ửng lên.

Cô giờ một tay che mũi, "Anh... Anh làm gì vậy hả?"

Mục Diệc Thần nhìn mắt và mũi người phụ nữ nhỏ trong lòng mình đỏ ngầu như con thỏ, ánh mắt tối lại, bàn tay lớn của hần đang nắm chặt lấy cổ tay của cô lại ôm lấy eo của cô, dần dần ôm chặt, cả cơ thể không tự chủ được càng gần cô hơn.

Hơi thở nam tính quen thuộc đến sát bên, khiến miệng của Lạc Thần Hi khô khốc, theo bản năng liếm môi.

Lúc này, cô bỗng nhiên nghe người được một mùi hương thoang thoảng trên người của Mục Diệc Thần. .

Đó là mùi nước hoa trên người của Bạch Tâm Hinh!

Sắc mặt của Lạc Thần Hi thay đổi, không biết mượn lực ở đâu, mạnh mẽ đẩy Mục Diệc Thần ra xa!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Câu này chưa quá....có phải ghen rồi không?

Mục Diệc Thần không nghĩ bản thân sẽ bị đẩy ra như vậy, sắc mặt nhất thời tối lại.

"Lạc Thần Tâm, cô dám đẩy tôi sao?"

Lạc Thần Hi lườm hần một cái, "Nói chuyện thì cứ nói, đừng đụng tay đụng chân nữa."

Mục Diệc Thần vừa nghe, sắc mặt càng đen, "Cái gì mà đụng tay đụng chân chứ hả? Tôi chạm vào vợ của tôi, có vấn đề gì hay sao?"

"Đương nhiên là có vấn đề rồi!"

Tầm mắt của Lạc Thần Hi rơi vào cổ áo sơ mi có chút lộn xộn của Mục Diệc Thần.

Cũng không biết, cái này là do cô vừa nãy làm nhăn nhúm hay bị Bạch Tâm Hình làm nhăn nhúm đấy nữa?

Cô mỉm cười, "Mục đại thiếu hiểu lầm gì vậy chứ? Tôi sao có thể là bà Mục được chứ? Ai trong Mục gia mà không biết, anh cưới tôi chỉ là kẻ sách tạm thời cơ chứ, chúng ta sớm muộn gì cũng ly hôn thôi. Ngược lại, vị Bạch tiểu thư kia, dường như càng được xem là bà Mục hơn tôi thì phải?"

Cho dù ở trước mặt của Bạch Tâm Hình và Mục Vi Vi, cô có vẻ không hề để ý một chút nào.

Nhưng trên thực tế, trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Bạch Tâm Hình thực sự đã bước vào thư phòng của Mục Diệc Thần, ở lại trong một khoảng thời gian không hề ngắn nữa, mà trên người của Mục Diệc Thần thực sự có dính mùi nước hoa của cô ta.

Mục Diệc Thần nhướn mày, "Cô có ý gì vậy? Chuyện này liên quan gì đến Bạch Tâm Hình hả?"

Lạc Thần Hi nâng cằm lên, chạm phải con người đen kịt kia, "Bạch Tâm Hình rõ ràng thích anh, anh đừng nói với tôi, anh không hề hay biết nhé? Ngay cả Mục Vi Vi còn nói, Bạch Tâm Hình sẽ sớm trở thành chị dâu của nó nữa!"

Mục Diệc Thần ngăn người ra, nhìn chăm chăm Lạc Thần Hi, đáy mắt hiện lên một nụ cười, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện lạnh nhạt như cũ, "Lời này dường như rất chua... Đừng nói với tôi là, cô đang ghen đấy nhé?"

"Cái gì... Ghen sao!"

Lạc Thần Hi nghe nói như thế, đáng vẻ hoảng sợ, lắc đầu liên tục, "Không, anh... Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi làm sao có thể ghen được chứ? Ngày thứ hai của đêm tân hôn chúng ta đã nói rồi mà, kết hôn chỉ là kẻ sách tạm thời mà thôi. Tôi vẫn rất biết thân biết phận, tôi cũng không phải là bà Mục thật sự, sao lại phải ghen chứ?"

Vừa nãy nghe Mục Diệc Thần nói từ "Ghen" kia, thực sự như sấm sét, giáng thẳng vào đầu của cô vậy đó.

Đột nhiên cô phát hiện, ngày hôm nay chỉ trong một buổi tối mà cô đã phiền muộn như vậy, dường như thật sự rất giống đang ghen.

Không phải cô bị co giật não đấy chứ?

Mục Diệc Thần dù sao cũng là đàn ông cô không trêu chọc nổi!

Chạng vạng của ngày hôm nay, hần còn cảnh cáo cô ở trên xe, không muốn cô âm mưu quẩn lấy hần.

Ý cười trong đáy mắt của Mục Diệc Thần ngay lập tức biến mất rồi.

Âm thanh từ trong hàm răng kim nén phát ra, cực kỳ lạnh lùng, "Rất tốt, ngược lại cô rất biết thân biết phận đấy!"

Lạc Thần Hi sợ hần tức giận, vội vã giải thích: "Anh yên tâm đi, tôi đồng ý với anh, sẽ không có ý đồ gì đấy không an phận đâu, tôi nhớ mà! Chỉ là tôi cảm thấy, mặc kệ bây giờ như thế nào, tôi vẫn là thiếu phụ nhân của Mục gia, dù cho anh có thích ai, cũng không nên mang về nhà đúng không? Như vậy thật sự rất lung tung! Tôi phối hợp với anh như thế, vậy anh cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ đúng không?"

Cô nói xong, chớp mắt, vô cùng chân thành nhìn về phía Mục Diệc Thần.

Sắc mặt của Mục Diệc Thần đen sì chẳng khác gì mực đen cả.

Lạc Thần Hi bị hần nhìn chăm chăm, cảm giác sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh rồi, nhưng vẫn là nhắm mắt tiếp tục nói.

"Hơn nữa, chúng ta như bây giờ cũng không đúng lắm, tôi cảm thấy tốt nhất chúng ta vẫn nên chia phòng ngủ thì hay hơn. Không phải, lỡ như giống như việc phát sinh bất ngờ đêm tân hôn thì... giải thích thế này cũng không rõ đâu..."

Cô cực kỳ cảm thấy, bản thân mình phải cách xa Mục đại thiếu một chút.

Người đàn ông này thật không hổ danh là ông xã quốc dân, dù cho tính tình kém, nhưng vẫn khơi dậy nhiều hormone như trước.

Nếu như hai người tiếp tục ngủ lại ngủ trên cùng một cái giường, cô rất sợ bản thân sẽ mắc sai lầm đó nha!

Nghe nói thế, Mục Diệc Thần tức đến ngứa gan.

Nhưng Lạc Thần Hi nói không sai, bọn họ vốn dĩ ngày thứ hai của đêm tân hôn đã phải chia phòng ngủ rồi.

Nhưng cũng không biết tại sao, buổi tối mỗi ngày hần sẽ theo bản năng mà sẽ trở lại phòng ngủ chính.

"Rất tốt, cô nói không sai, là do tôi sơ sẩy, như thế này đúng là có gì đấy không ổn. Bắt đầu từ ngày hôm nay trở đi tôi sẽ ngủ ở phòng khách. Hơn nữa, cô yên tâm, sau này tôi sẽ không mang phụ nữ bên ngoài về đâu, cô phối hợp với tôi như vậy, chút mặt mũi này tất nhiên tôi vẫn sẽ cho cô!"

Nghe thấy hần nói đồng ý, Lạc Thần Hi không cách nào thờ phào nhẹ nhõm được, vẫn cảm thấy buồn rầu.

Hần... Không phủ nhận quan hệ với Bạch Tâm Hình sao..

Chỉ là, thật sự thì hần cũng không có nghĩa vụ phải giải thích với cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Suy nghĩ lung tung ngủ không yên này nọ, giống như chỉ có mình cô mà thôi

Mục Diệc Thần đập cửa đi ra ngoài.

Lạc Thần Hi một lần nữa về chiếc bàn ở bên cạnh, mở Laptop ra.

Bây giờ, sẽ không có ai đến làm phiền cô vẽ bản thiết kế nữa, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Nhưng mà, không biết vì sao, cô lại cảm thấy buồn bực mất tập trung như vậy, làm sao cũng không tập trung tinh thần được cả.

Đến tận lần thứ hai phát hiện mình thất thần, Lạc Thần Hi rút cục mới thờ dài, đóng máy vì tính lại trong bất lực.

Nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, cô mất ngủ một cách kỳ lạ hiếm hoi.

Không biết mấy giờ mới ngủ được.

Sáng sớm tỉnh lại, nhìn đồng hồ một chút, lại trễ nữa rồi.

Cô vội vàng vàng rửa mặt rồi chạy xuống lầu ăn cơm.

Mục Vi Vi kìm nén tức giận cả một buổi tối, vừa nhìn thấy cô, đã lập tức kìm nén không nổi.

"Chà chà, chị đúng là ngày này so với ngày kia càng dậy muộn hơn nhì!

Thật không hổ danh là thiếu phu nhân của Mục gia, không làm việc cũng không học hành gì, chỉ cần dựa vào đàn ông bao nuôi là sống được, tất nhiên, muốn dậy khi nào thì dậy khi đấy!"

Mục Diệc Thần sa sầm mặt lại, con người đen hiện lên sự lạnh lẽo.

Mục Diệc Lăng ngồi im bên cạnh, thu hết vào mắt nhất cử nhất động của anh hai hần, âm thầm cầu nguyện trong lòng thay cho Mục Vi Vi.

Trời ạ, em gái ngốc nghếch này của hần lại dám khích bác chị dâu nhà hần!

Chẳng lẽ nó không muốn lấy lại tín dụng của mình nữa hay sao?

Mục Diệc Lăng xem xét làm sao giúp em gái mình cầu xin.

Nhưng ai biết, Mục Diệc Thần rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, chẳng hề nói một câu.

Lạc Thần Hi đầu vô miệng cùng Mục Vi Vi ở ngay trước mặt hần, mà hần trước sau không nói một lời nào cả.

Mục Diệc Lăng há hốc mồm nhìn.

Anh hai của hần đang giờ trò gì vậy chứ, lẽ nào lại cãi nhau cùng chị dâu hay sao?

Hai người bọn họ à học sinh hay sao? Mỗi ngày đều phải cãi nhau à?

Lạc Thần Hi lên kút nhìn Mục Diệc Thần một cái.

Sáng nay Mục Diệc Thần đã mặc quần áo nghiêm chỉnh, gò má điển trai giống như được điêu khắc tạo thành, không có biểu tình gì, giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ngày hôm qua...

Suy nghĩ lung tung ngủ không yên này nọ, giống như chỉ có mình cô mà thôi.

Lạc Thần Hi không khỏi tăng nhanh tốc độ ăn cơm, ăn mới có vài miếng, đã đứng lên, "Xong rồi, tôi ăn no rồi! Đường Đường, để chị đưa em đi nhà trẻ nào!"

Bị cô ôm một cái, trên mặt có chút mờ mịt không hiểu, "Chị, ngày hôm nay là thứ bảy mà, Đường Đường không đi nhà trẻ đâu..."

"Ày... Thật sao?"

Lạc Thần Hi lập tức liền cứng người, cười khan một tiếng: "Ha ha, chị nhớ lắm. Chị sẽ cùng em đi lên trên lầu chơi giải câu đố nhé."

Chính cô cũng muốn vỗ tay cho đầu óc lạnh lẽ của mình, ôm lấy Đường Đường, xoay người muốn đi.

Mắt của Mục Diệc Thần vẫn không chút nào thay đổi mà nhìn theo người phụ nữ tới hôm qua đã đuổi hần ra khỏi phòng.

Vậy mà cô lại không nói một chữ nào từ đầu đến cuối với hần! Cả quá trình đều không hề nhìn hần!

Xem ra, ngày hôm qua cô nói đúng là không có ghen, đấy là lời nói thật lòng, vì cô cũng đâu đặt ông xã như hần trong mắt đâu chứ.

Thấy cô muốn đi lên lầu, hần không nhịn được lên tiếng.

"Lạc Thần Tâm!"

Lạc Thần Hi dừng chân, xoay người, "Mục... Mục đại thiếu, có gì dặn dò sao?"

Mục Diệc Thần nhìn về mặt của cô, ngực như nghẹn lại, không sao thở nổi.

Nụ cười của Lạc Thần Hi cực kỳ hoàn mỹ, giọng điệu khi nói chuyện không thể chỉ trích, thực sự... rất lễ phép!

Sắc mặt của Mục Diệc Thần lại lạnh nẩy phần, vốn dĩ muốn nói với cô hôm nay mình đi ra nước ngoài công tác, nhưng lại nuốt ngược vào trong.

Quên đi, dù sao cô ấy cũng không sẽ quan tâm đâu.

Nói ra có khi còn rất vui vẻ, không có người mắng cô ấy suốt ngày về những bản thiết kế chết tiệt kia nữa!

"Chú ý Đường Đường, nếu để nó bị ngã, cô không chịu nổi trách nhiệm đâu đấy!" Hần lạnh lùng mở miệng.

Lạc Thần Hi đành miễn cưỡng, người đàn ông này ăn phải thuốc súng hay sao?

Cô cùng Đường Đường chơi cũng chọc tới hần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Váy của chị vẽ đẹp nhất thế giới!

Suốt cả ngày, Lạc Thần Hi cùng bánh bao nhỏ ở trong phòng.

Bánh bao nhỏ thật biết điều, hơn nữa cực kỳ thông minh, phần lớn thời gian đều tự chơi giải câu đố một mình.

Trò chơi giải câu đố rất phức tạp, không chỉ cần một trí nhớ xuất sắc mà còn cần năng lực phân tích nữa, hơn nữa phải có đủ kiên trì để giải cho xong.

Bình thường thì trẻ em năm hoặc sáu tuổi có khả năng chơi rồi.

Nhưng, bánh bao nhỏ có thể chơi tốt, chỉ sai một số chỗ mà thôi.

Lạc Thần Hi mở Laptop ra, gắn bảng vẽ bằng tay, lập tức ngoài vẽ bản thiết kế của mình.

Bánh bao nhỏ tò mò nhìn sang, phát hiện cái cô vẽ là những chiếc váy rất xinh đẹp, ngay lập tức ôm lấy đùi cô không rời đi.

"Váy chị vẽ, đẹp nhất thế giới luôn!"

Bánh bao nhỏ giờ bàn tay nhỏ chạm vào màn hình, ngược khuôn mặt mập mập trắng treo lên, khen ngợi nhiệt tình.

Lạc Thần Hi bị bé chọc cười, nựng nựng khuôn mặt của bé, "Bé con giỏi nịnh nọt này, có phải chị vẽ cái gì, em đều thấy đẹp hay không hả?"

Bánh bao nhỏ há miệng, vẽ mặt không phục, lớn tiếng nói: "Không có đâu, váy chị vẽ đẹp nhất thế giới luôn á! So với nhưng chiếc váy mà Đường Đường nhìn thấy trên tivi còn đẹp hơn, là đẹp nhất thế giới mới đúng!"

Lạc Thần Hi được bé khen ngợi đến mức như mở cò trong bụng, mạnh mẽ hơn lên mặt bé một cái.

"Cám ơn Đường Đường Thiên Sư bé nhỏ của chị nhé, nếu em thích chiếc váy mà chị vẽ, mấy ngày nữa, chị sẽ làm cho em vài bộ nha."

Ngày hôm qua lúc mua vải, cô đã nghĩ phải làm vài bộ cho bánh bao nhỏ rồi.

Bánh bao nhỏ vừa nghe, hai mắt vui sướng mở to, "Váy Đường Đường muốn váy có viền phồng to, muốn dài thêm nữa~"

Bé vẫy tay, tiếp tục nói: "Còn phải có một chiếc áo choàng tai thỏ, có phủ lông thỏ mềm mịn nữa.."

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của bé con, thì Lạc Thần Hi nhanh chóng gật đầu, "Sẽ có hết sẽ có hết mà, chị sẽ làm cho em!"

Bánh bao nhỏ sướng đến phát điên, nhào vào trong lòng cô, hôn bẹp bẹp mấy cái.

Chớp mắt một cái đã đến buổi tối.

Lúc ăn cơm tối, Lạc Thần Hi phát hiện, trên bàn ăn ít đi một người.

Cô nhận, nhưng vẫn nhận không được, quay đầu sang hỏi quán gia: "Đại thiếu gia đâu rồi? Ngày hôm nay làm sao không về ăn cơm hay sao?"

Quán gia còn không trả lời, Mục Vi Vi cười gằn.

"Hôm nay anh hai đi nước M mà cũng không biết sao? Còn không biết ngược miệng nói mình là bà Mục sao? Ngay cả việc quan trọng như thế này mà anh hai cũng không nói cho chị biết, đúng là không để chị trong mắt rồi. Nói không chừng khoảng nửa tháng sau anh hai về, ngay cả chị là ai cũng không nhớ đâu!"

Lạc Thần Hi sững sốt một chút.

Mục Diệc Thần đi nước M, còn là nửa tháng sao mới trở về sao!

Đột nhiên biết được tin tức này, Lạc Thần Hi thở phào nhẹ nhõm.

Cô vốn còn đang lo lắng, muốn làm sao không cần gặp Mục Diệc Thần, duy trì khoảng cách thích hợp với hắn.

Mục Diệc Thần đẹp trai như vậy, ảnh hưởng rất lớn đến cô, không thể không nhìn mà, quá phản nhân loại!

Bây giờ thì tốt rồi, hắn đã đi công tác rồi!

Mọi phiền não của cô trong nháy mắt đều biến mất hết.

Chẳng qua, nửa tháng không nhìn thấy gương mặt vui tai vui mắt kia, dù sao cũng hơi đáng tiếc.

Mục Diệc Thần không ở nhà, nên sinh hoạt của Lạc Thần Hi ở Mục gia lập tức trở nên ung dung rất nhiều, không cần phải tiếp tục nom nớp lo sợ, sẽ bị nhìn thấu thân phận nữa.

Mục Vi Vi lúc đầu vẫn khiêu khích cô mỗi ngày, nhưng thấy cô không tiếp chiêu, nên không bao lâu thì cảm thấy chán, không thèm nhìn mặt cô nữa.

Vừa hay như vậy lại đúng ý của Lạc Thần Hi.

Mỗi ngày của cô ngoại trừ đưa đón bánh bao nhỏ, thì là ở nhà ngồi vẽ.

Một tuần sau.

Lạc Thần Hi từ một đồng giấy nháp bỏ đi ngẩng đầu lên, mặt tràn đầy sự ảo não ném bút chì ra ngoài.

"Chết tiệt! Tại sao mình không vẽ ra được thứ gì cả vậy? Rõ ràng buổi tối ngày hôm ấy rất có linh cảm mà?"

Từ buổi tối hôm nào đó, từ trên người của Mục Diệc Thần có được linh cảm, định ra rồi thiết kế chủ đề.

Bản thiết kế quần áo cho nam của Lạc Thần Hi, vừa bắt đầu rất thuận lợi, rất nhanh đã hoàn thành hai bộ đồ thiết kế.

Ba bộ đồ sau lại không cách nào chỉnh sửa bản thảo cho phù hợp được cả, càng nhìn càng không hài lòng.

"Tại sao lại như vậy chứ? Thời gian diễn ra trận bán kết của giải thi đấu Hoa Phong chỉ còn lại hơn 20 ngày, nếu không sửa kịp bản thảo, thì mình sẽ không thể may những bộ quần áo này được!"

Cô buồn bực trong lòng như muốn nổ tung.

Lúc này, điện thoại di động trên bàn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ai, sắc đẹp mỹ nam khiến người ta u mê, thật điên rồ Mà!

"Lạc Thần Hi! Cậu rất cuộc chết ở cái xô xinh nào rồi vậy hả? Tại sao cậu không gửi Weixin cho tớ hả? Tớ đến nhà tìm cậu, hàng xóm của cậu nói cậu đã chuyển nhà đi rồi! Cậu vẫn xem tôi là bạn thân của cậu chứ hả?"

Trong điện thoại di động truyền ra một giọng nữ vô cùng kích động.

May mắn, Lạc Thần Hi đã sớm chuẩn bị, đem điện thoại di động để thật xa, sau khi người bên kia tức giận xong, thì mới đưa trở lại.

"Tiểu Thiên Thiên à, sao cậu hung hăng như vậy chứ? Không phải chúng ta nói làm thiên sư cả đời bảo hộ lẫn nhau rồi à? Chưa được bao lâu, mà cậu đã mệt mỏi với mình rồi hay sao?" Lạc Thần Hi già bộ đáng thương.

Phương Tử Thiên hừ một tiếng: "Cậu còn không thấy ngược miệng mà nói như vậy sao? Cho cậu một tiếng đồng hồ đến ngay dưới quán cà phê dưới công ty của tớ để gặp mặt nhau, nếu không đến thì sẽ tuyệt giao!"

Lạc Thần Hi nhanh chóng thay đồ chuẩn bị ra ngoài.

Phương Tử Thiên là bạn thân lúc cô ở trong viện mồ côi từ thuở ấu thơ.

Là một mỹ nữ có tố chất chị đại, ăn mặc cả người quần áo chuyên nghiệp nghiêm chỉnh, đẹp kinh gong đen.

Nhìn bề ngoài, thực tế không ai nghĩ tính cô ấy nóng nảy đến như thế nào.

"Lạc Thần Hi! Hóa ra cậu thật sự còn sống nha! Vậy mà bấy lâu nay không hề nhận điện thoại của tớ sao?" Phương Tử Thiên vừa thấy mặt đã không nhận được nhủ nước bọt.

Lạc Thần Hi tự biết mình đuối lý, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô ấy, hai tay đan vào nhau.

"Xin lỗi mà Tiểu Thiên Thiên, tớ thật sự có lý do không thể nói được."

Phương Tử Thiên ngay lập tức cau mày, "Xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào cậu đã xảy ra chuyện gì sao..."

Lạc Thần Hi vừa nhìn lên về mặt của cô ấy, thì biết cô ấy đang nhớ đến chuyện xảy ra bốn năm trước, nhanh chóng lắc đầu, "Không, không phải như cậu nghĩ đâu! Là..."

Cô suy nghĩ một chút, kể lại chuyện cuối gài.

Phương Tử Thiên vừa nghe, ngay lập tức tức giận đến mức đôi lông mày lá liễu cong lên, "Mẹ kiếp, cả gia đình Lạc An Quốc thực sự không biết xấu hổ quá rồi! Lại làm được ra chuyện như vậy! Dù sao thì cậu cũng là con gái ruột của ông ta mà, tại sao ông ta lại có thể ép buộc cậu như vậy chứ, ông ta coi cậu là gì chứ? Bây giờ thế nào rồi? Tình hình của đi Phương có tốt lên không hả?"

"Ngày hôm qua tôi vừa mới đi bệnh viện nhìn, bệnh tình bây giờ của mẹ vẫn được xem là ổn định."

"Vậy thì tốt." Phương Tử Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu oán giận Lạc Thần Hi, "Cậu gặp chuyện lớn như thế, tại sao không nói với tớ sớm một chút hả? Tớ làm việc sớm hơn cậu, cũng có chút tiền tích lũy, có thể cho cậu mượn mà."

Lạc Thần Hi lắc đầu, "Mỗi ngày tăng ca, cậu mới kiếm được chút tiền ấy, bệnh của mẹ tớ là cái động không đáy, tớ không thể làm phiền cậu được, Hôn nữa, tớ phải tìm người hiến tim cho mẹ tớ, nên chỉ có thể dựa vào thể lực của Lạc gia mà thôi."

Phương Tử Thiên tức giận nói: "Làm sao nói chuyện này làm phiền đến tớ chứ?"

"Được rồi được rồi mà, dù sao bây giờ tớ cũng đã kết hôn rồi, cậu nói gì thì cũng muộn rồi, hôn nữa, gả đến Mục gia cũng không thiệt thòi gì đâu, cậu nhìn này, tớ bây giờ là thiếu phu nhân của nhà giàu cơ đấy!"

Lạc Thần Hi khuyên can hết mức, mới làm Phương Tử Thiên yên lòng.

"Đợi đã... cậu vừa mới nói cái gì hả? Cậu gả cho ai hả? Đại thiếu gia nhà giàu quyền thế nhất thành phố T, không lẽ chính là..."

Vừa nãy Phương Tử Thiên chỉ chăm chăm mà nắn những kẻ rác rưởi kia, lúc này mới tỉnh táo lại, chú ý đến trọng điểm.

Lạc Thần Hi gật gù, "A, không sai, chính là người cậu đang nghĩ đến đó... Ông xã của tớ là Mục Diệc Thần..."

"Ông xã... Ông xã quốc dân Mục Diệc Thần..."

Hai mắt Phương Tử Thiên mở to như muốn rớt ra ngoài.

"Tớ đang nghe thấy cái gì vậy trời? Bạn thân của tôi lại gả cho Mục Diệc Thần! Là nam thần hàng đầu được bầu hàng năm trên toàn quốc, đẹp trai giàu có đến mức nhiều người khép không được chân Mục Diệc Thần sao!"

"Khụ khụ! Tiểu Thiên Thiên à, cậu đừng kích động như vậy, nói khẽ chút khẽ chút, người khác đang nhìn chúng ta đấy..."

Lạc Thần Hi nhanh chóng lao đến, một cái bịt miệng cô ấy lại.

Nhưng đã quá chậm.

Các vị khách trong phòng cả phê đều khác thường nhìn họ.

"Lại có người muốn gả cho Mục đại thiếu sao!"

"Lần trước còn có người bỏ đến mái nhà của tòa nhà Quốc hội, nếu Mục đại thiếu không quen với cô ta, thì sẽ nhảy từ tầng 18 xuống đấy!"

"Ai, sắc đẹp nữ nam khiến người ta u mê, thật điên rồ mà!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giấc Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 103: Cậu hiểu mà!

Lạc Thần Hi nuốt chút nữa phun máu.

Có mấy phần vui mừng.

May mắn là không có ai tin cá, nếu không, cô sẽ lên bản tin đầu của báo chí mất!

"A a...!!"

Cô cúi đầu vừa nhìn, Phương Tử Thiên đỏ cả mặt, dường như sắp tắt thở, nhanh buông lỏng tay ra.

Phương Tử Thiên ngoan ngoãn, nhỏ giọng, "Cho nên nói, cậu thật sự gả cho Mục Diệc Thần sao..."

Sắc mặt của Lạc Thần Hi không còn cách nào khác, "Vừa nãy tớ đã nói rồi, tớ chỉ gả đi thôi mà! Hôn nữa, Mục Diệc Thần cực kỳ ghét người chị hám lợi kia của mình, ngày tân hôn thứ nhất thì đã cảnh cáo tớ, để cho tớ an phận, đừng tự xưng là vợ của hắn."

"Vậy thì thế nào chứ? Hai người dù sao cũng đã kết hôn rồi mà. Ông xã quốc dân đã biến thành ông xã của riêng cậu rồi, khiến bao nhiêu phụ nữ phải đổ kị!"

Lạc Thần Hi không nhận được nhìn lên trời.

Đổ kị... Đổ kị cái đầu cậu á!

Phương Tử Thiên làm sao biết, cô ở Mục gia, mỗi ngày chịu đựng biết bao nhiêu là thư thách chứ!

Đối mặt nhan sắc cao cấp của Mục Diệc, thì mọi lúc cô đều phải đề phòng, đề bản thân không phải phạm sai lầm!

Giống như một miếng đậu hũ ngon lành đặt trước mặt, chỉ cần há miệng là có thể ăn, nhưng trong đó lại có độc.

Thực sự làm cho cô lo lắng không ngớt ~

"Không nói cái này nữa, chúng ta lâu như vậy không gặp nhau, cậu có chuyện gì mới hay không?"

Quen bạn trai chẳng hạn?" Lạc Thần Hi nhanh chóng chuyển đề tài.

"Quen bạn trai gì chứ? Tớ làm gì có thời gian quen biết bạn trai chứ! Cậu cũng không phải không biết, ông chủ của tớ biến thái biết bao nhiêu! Mỗi ngày hạn không thể hành hạ tớ suốt 24h. Buổi chiều ngày hôm nay, là tớ chuẩn đi ra ngoài khi hắn đi công tác đấy!"

Nhắc tới việc này, Phương Tử Thiên tức giận trong bụng.

Lạc Thần Hi nhanh chóng động viên cô ấy, "Cậu bớt giận đi..."

"Làm sao mình có thể không giận được chứ hả!" Âm thanh của Phương Tử Thiên tăng cao, "Tớ không chỉ phải xử lý công việc, mà còn phải xử lý giúp hẳn một đám bạn gái nữa! Cái loại đàn ông đa tình này, cứ ba ngày là đổi một bạn gái mới đó? Sao hạ bộ của hắn không nát luôn đi?"

Nhận ra hai người trở thành mục tiêu vây xem của người qua đường, Lạc Thần Hi nhanh chóng ho khan vài tiếng.

"Khụ khụ, tiểu Thiên Thiên à, cậu đừng tức giận mà..."

"Có một ông chủ như thế, làm sao tớ có thể không tức giận chứ!"

Mỗi lần hai người gặp mặt Phương Tử Thiên đều muốn nhờ nước bọt ông chủ biến thái của cô ấy, theo như sự miêu tả của cô ấy, thì nhân phẩm của cái tên này thực sự rất tệ.

Nhưng, lương của hắn phát lại rất cao.

Phương Tử Thiên tốt nghiệp đại học năm thứ ba, nhưng đã có thể trả được một căn hộ nhỏ rồi.

Cũng may, ông chủ của Phương Tử Thiên dù đa tình, nhưng không ăn lung tung, hắn vẫn xem trọng tiền bạc và khả năng làm việc.

"Đúng rồi, tớ còn chưa nói cho cậu một tin tức tốt, tớ đã thông qua kỳ thi sơ tuyển giải thi đấu Hoa Phong!"

Lần thứ hai Lạc Thần Hi mạnh mẽ nói sang chuyện khác.

Vừa nãy chuyện chủ đề thất bại, lần này, cô chọn chủ đề tuyệt đối an toàn.

Phương Tử Thiên thực sự vui mừng, "Tớ biết ngay mà, thiên phú của cậu cao như vậy, dù bốn năm trước... khụ khụ, cậu cũng tuyệt đối sẽ không bị mai một đâu! Cố gắng lên, giành lấy giải thưởng của giải thi đấu Hoa Phong, để những người bỏ đá xuống giếng năm đó cẩn thận nhìn xem!"

Lạc Thần Hi nghĩ đến mấy trăm tám bán nháp bị vứt bỏ, không khỏi thở dài một tiếng.

"Ai, thôi đừng nói đến giải thưởng nữa, nếu tớ có thể vượt qua được bán kết, đã muốn cảm ơn trời đất rồi!"

"Không thể nào? Sao cậu có thể không vượt qua được trận bán kết chứ?"

Lạc Thần Hi nói giản lược yêu cầu thi đấu bán kết, khiến Phương Tử Thiên cũng không biết nói gì.

Cô ấy hiểu rất rõ nhược điểm của Lạc Thần Hi, "Nếu phải thiết kế năm bộ quần áo cho nam... Vậy thì không phải cậu gặp rắc rối hay sao?"

"Không phải rắc rối, là xong đời đó..."

Phương Tử Thiên bỗng nhiên linh tính mạch báo, "Tớ nói này... Tiểu Hi Hi à, cậu có nghĩ đến việc chủ động đi tìm linh cảm hay không?"

Lạc Thần Hi ngăn ra, "Linh cảm gì chứ?"

"Tớ nghe nói, rất nhiều các nhà thiết kế trang phục cho nam, đều phải tìm người cho có linh cảm!"

Vậy thì cậu cũng có thể tìm một người mà! Ví dụ như... ông xã quốc dân của cậu Mục đại thiếu nha?"

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi trong đầu ngay lập tức hiện lên buổi tối ngày hôm ấy, Mục Diệc Thần nằm phía dưới cô.

Thực sự khơi dậy linh cảm của cô.

Nhưng cô lập tức lắc đầu, "Không được, tớ cùng Mục Diệc Thần vốn không thân thiết gì cả, dựa vào gì mà hắn có thể làm người mẫu cho tớ chứ? Tớ không dám chọc giận hắn đâu!"

"Vậy cũng chỉ có một cái biện pháp khác, cậu phải tìm một người đàn ông để làm người mẫu thôi."

Lạc Thần Hi nướng mày, "Cậu biết yêu cầu của tớ về nhan sắc của đàn ông rất cao mà, nếu như người mẫu không đủ đẹp trai, thì không thể mang đến cho tớ linh cảm được đâu."

"Vậy thì tìm người đẹp trai thôi? Có gì khó khăn đâu chứ?" Phương Tử Thiên nhíu giọng, cười thần bí,

"Chúng ta có thể đến quán bar tìm một người mà... Cậu hiểu mà!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1 Tỷ* *1 Tỷ*: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Con rể là ngựa thần đúng không? Có thể ăn thêm lần nữa không?

"Khụ khụ khụ khụ..."

Lạc Thần Hi nuốt chút nữa phun cả phê trong miệng ra ngoài!

"Cậu nói cái gì hả? Chúng ta đi đâu cơ?!"

Cô không có nghe lầm chứ?

Phương Tử Thiên trừng mắt nhìn cô, "Không phải đi gặp mặt thôi sao? Có cái gì ngạc nhiên đâu chứ?"

Lạc Thần Hi kinh ngạc, "Cậu đi theo ông chủ nhà cậu học cái xấu rồi! Trước đây có bao giờ đi quán bar đâu chứ, bây giờ lại chủ động muốn đi!"

"Tớ còn không phải vì cậu hay sao chứ?" Phương Tử Thiên không vui nói.

Lạc Thần Hi vội hỏi: "Vấn đề là, chúng ta đi đủ gặp cũng vô dụng thôi không phải sao? Trước đây khi ở nước T, tớ cũng đã đi rồi, các thiếu gia bên trong... dùng ánh mắt của tớ xem xét, thì thật sự rất bình thường!"

Với tư cách là một người yêu sắc đẹp lâu năm, thì cô không hề là người tùy tiện đến đâu.

Người đàn ông có thể khiến cho cô dễ mất, thực sự chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Trong quán bar của các thiếu gia, thì thường thường người ta sẽ chào đón những người đeo mồm đeo miệng, không chỉ nhìn mặt, bởi vậy thực sự người đàn ông cao cấp rất ít.

Phương Tử Thiên bật cười một tiếng, "Không phải cậu đã đều đi qua hết rồi sao? Làm sao còn không ngượng miệng mà nói tớ chứ hả? Nói chọc cậu biết, tớ chỉ muốn dẫn cậu đi mà thôi, đến quán bar đứng đầu thành phố T Secret, các thiếu gia trong đó chắc chắn chất lượng cao nhé! Nhất định cậu sẽ xem trọng cho coi."

Lạc Thần Hi nghĩ ngờ nhìn cô ấy một cái, "Tiểu Thiên Thiên, cậu không có lầm chứ? Cậu biết chỉ phi ở Secret cao đến mức nào? Tùy tiện tiện mở một chai rượu, ít nhất 1 vạn tệ đó! Cậu biết bây giờ tớ nghèo đến thế nào hay không? Làm sao có tiền đi cái chỗ kia cơ chứ?"

"Cậu không cần quan tâm đến chuyện này!" Phương Tử Thiên vẫy tay, mặt không cho là đúng,

"Ông chủ tờ thường hay mang bạn gái hân đến Secret chơi, hân báo tờ tính tiền, cho nên thẻ khách VIP của hân tờ đang giữ đây này! Đã đến lúc chúng ta đi quét thẻ của hân rồi!"

"Hình như không được tốt lắm đâu?"

"Có cái gì không tốt chứ? Chính hân nói, mọi chi phí đều ghi tên hân mà."

"Nhưng mà..." Lạc Thần Hi vẫn còn do dự không dám

Phương Tử Thiên liếc sang cô, "Làm sao vậy? Cậu gâ vào nhà giàu, quy định Mục nghiêm khác, buổi tối không dám ra ngoài hay sao?"

"Làm gì có chứ? Mục gia không ai quản tờ đâu."

Mục Diệc Thần lúc này, làm sao có thể trông coi cô nữa cơ chứ.

Nhưng, hân đi công tác lâu như vậy rồi.

Ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi về.

Có lẽ đã quên cô không còn nhớ gì nữa rồi.

Cơ hội tốt như vậy, nếu như không ra ngoài đi chơi một chút, thì chẳng phải thiệt thòi sao?

Lạc Thần Hi cắn răng, mở miệng nói: "Tờ vẫn phải suy nghĩ thêm một chút nữa."

"Cậu còn đang suy nghĩ cái gì nữa chứ?"

"Suy nghĩ một chút... Đúng rồi! Tờ mỗi ngày còn phải đi nhà trẻ đón Đường Đường nữa! Cũng không thể mang theo con nhóc đi chỗ kia được đúng chứ?"

Phương Tử Thiên sững sốt một chút, "Đường Đường?"

"Đường Đường chính là con gái của Mục Diệc Thần."

"Con gái của chị cậu với Mục đại thiếu sao..." Phương Tử Thiên sợ hãi kêu lên, "Vậy có liên quan gì đến cậu chứ? Cậu cũng không phải mẹ ruột của nó mà!"

Lạc Thần Hi vừa nghe lời này, trong lòng ngay lập tức không hề thoải mái, "Sao cậu không có lòng thương như vậy chứ? Đường Đường dễ thương như vậy, ai cũng sẽ thích bé hết! Đúng rồi, tờ đột nhiên nhớ ra, tờ phải đi đón bé rồi, không còn kịp nữa, nên tờ đi trước đây, bữa nào gặp lại nhé!"

Phương Tử Thiên có chút mơ màng, "Hả? Sao lại đi nhanh như vậy chứ? Cậu chờ tờ một chút!"

Có thể Lạc Thần Hi rất nhớ bánh bao nhỏ, nên nhanh chóng đứng dậy rồi đi.

Dù như thế, cô vẫn bị chậm vài phút.

Lúc đến nhà trẻ, thì bánh bao nhỏ đã đứng ở cửa lớn, nhón chân lên, nhìn lung tung.

Vừa thấy bóng người của Lạc Thần Hi, bé vui sướng nói, "Chị, Đường Đường nhớ chị quá!"

Lạc Thần Hi ôm lấy bé, ngoài ý muốn nhìn thấy Bạc Thiếu Hiền đứng ở cách đó không xa.

"Bạn nhỏ Thiếu Hiền à, em cũng đang đợi người nhà đến đón à? Không bằng lên xe nhà bọn chị ngồi một chút? Chị đưa về trở về nhé."

Khuôn mặt của Bạc Thiếu Hiền vẫn còn nét trẻ con nhỏ nhắn, không phù hợp với sự trầm ổn vốn có của bé, "Không cần đâu ạ, thím Mục, xe nhà con đã đậu ở đây rồi, chỉ là con không yên lòng Đường Đường một mình chờ ở đây mà thôi. Nếu thím Mục đến rồi, thì con về đây ạ."

Bé con nhà cô nằm trên bờ vai của cô, vẫy vẫy tay nhỏ, "Tạm biệt anh Thiếu Hiền!"

Bạc Thiếu Hiền đi rồi, Lạc Thần Hi không nhận được béo béo khuôn mặt nhỏ của Đường Đường.

"Đường Đường nhà chúng ta thật lợi hại nha, ăn gấu gao con rề nha!"

Bé con chớp mắt to tròn, vẻ mặt hồn nhiên, "Chị, con rề là ngựa thần đúng không? Có thể ăn thêm lần nữa không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Thực sự là lão già đầu gối mà!

"Con rề là..."

Lạc Thần Hi ngay lập tức nghẹn họng

"Con rề là anh trai hay chơi đùa với em đây."

Suy nghĩ hồi lâu, cô mới miễn cưỡng nghĩ ra một cái đáp án tương đối an toàn.

Ánh mắt của bé con sáng lên, vui vẻ nói: "Vậy Đường Đường có thật nhiều con rề nha! Có anh Thiếu Niên nè, anh Nghiêm, anh Kỳ, còn có..."

"Khụ khụ khụ... Dừng dừng dừng lại! Đường Đường, làm sao em lại có nhiều anh trai nhỏ như vậy được chứ?"

Bé con nghiêng cái đầu nhỏ, cắn ngón tay, vô cùng vô tội nháy đôi mắt to tròn long lanh, "Bọn họ đều rất đẹp trai mà đúng không?"

Dừng một chút, bé lại bổ sung: "Chỉ là, anh Thiếu Hiền là ưa nhìn nhất!"

Lạc Thần Hi che mặt.

Không biết vì sao bé con nhà nàng lại thích sắc đẹp đến vậy chứ?

Đây rốt cuộc là di truyền từ ai vậy chứ? Di truyền từ ai!

Mục Diệc Thần không như người như vậy mà?

"Khụ khụ, nói chung... Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về nhà đi."

Lạc Thần Hi chỉ lo bản thân không cẩn thận dạy hư Đường Đường, sẽ bị một số người của bé con chê trách mà thôi.

Nhanh chóng ngắt ngang cuộc trò chuyện, ôm Đường Đường xuyên ngồi vào trong xe.

...

Mục gia biệt thự.

"Chuông nhỏ giọt... Nhỏ linh tinh..."

Chuông điện thoại lanh lảnh vang lên.

Lão quân gia chỉ huy chuẩn bị bữa tối dừng động tác trên tay, đi đến nhận điện thoại.

"Đây là Mục gia, xin hỏi ngài là ai vậy ạ?"

Đầu bên kia của điện thoại im lặng một lúc.

Lão quân gia còn tưởng ai gọi nhầm rồi, đang chuẩn bị cúp máy, thì âm thanh vang lên: "Tôi không ở nhà mấy ngày thôi, trong nhà vẫn tốt chứ?"

"A. Đại... Đại thiếu gia?!"

Lão quân gia kinh hãi, suýt nữa đem trong tay điện thoại vớt xuống đất.

Đại thiếu gia làm sao lại đột nhiên gọi điện thoại về chứ? Còn hỏi tình hình trong nhà nữa?

Trước đây, Mục Diệc Thần ở nước ngoài khảo sát liên tục mấy tháng, còn chưa bao giờ gọi về nữa mà.

Bây giờ, mới đi không đến mười ngày, lại gọi điện thoại về.

Lẽ nào là đối với quân gia ông không hài lòng hay sao?

Lão quân gia cả người rung mình, nom nớp lo sợ trả lời: "Đại thiếu gia yên tâm, lão Trần ta làm việc luôn luôn đáng tin mà, trong nhà đều rất tốt, mỗi một góc đều được quét tước được sạch sẽ, phòng dưới đất cất rượu đồ cũng đều dựa theo tiêu chuẩn bảo quản, tôi vừa nhìn qua, không có chút vấn đề gì cả. Còn sân nhà thì..."

"Được rồi, những này tôi đều biết. Còn có cái khác thì sao?"

Ở đầu bên kia điện thoại Mục Diệc Thần nhanh chóng cất ngang ống.

"Hà? Những cái khác sao? Đại thiếu gia, ngài muốn biết cái gì? Tôi nhất định sẽ trung thực báo cáo cho ngài biết!"

Khỏe miệng của Mục Diệc Thần giật giật, nói rõ ra luôn, "Thì là... người trong nhà như thế nào rồi?"

Tất cả có khỏe hay không? Đường Đường có ngoan hay không? Còn có Vi Vi và Diệc Lăng thì sao?"

Lão quân gia cuối cùng cũng coi như phản ứng lại, vội hỏi: "Đại thiếu gia, ngài hỏi cái này sao! Tiểu tiểu thư cực kỳ ngoan, mỗi ngày đều rất tốt. Đại tiểu thư đều tan trường mỗi ngày đúng giờ, dù nhị thiếu thường ra ngoài chơi nhưng đến trước mười hai giờ sẽ về đến nhà, mọi chuyện trong nhà đều bình thường ạ!"

"Ông..."

Mục Diệc Thần tức nghẹn họng.

Hắn hỏi tình hình của Đường Đường cùng em trai em gái, thì ông quân gia này chỉ nói về ba người bọn họ thôi sao!

Không nhiều lời thêm vài câu nữa sao?

Thực sự là lão già đầu gỗ mà!

Mục Diệc Thần ngồi dựa vào đầu giường, nhìn sắc trời mới tờ mờ sáng ngoài cửa sổ vừa, sắc mặt âm trầm.

Đến nước M hơn một tuần rồi, cái người phụ nữ chết tiệt kia cũng không gọi cho hắn một cuộc gọi nào cả, ngay cả tin tức gì cũng không thông báo, hoàn toàn coi ông xã hắn như không hề tồn tại mà.

Xem ra cô luôn ước hắn không ở nhà, để không ai quản cô cả.

"Trừ bọn họ ra thì sao? Những người khác trong nhà..." Mục Diệc Thần nỗ lực nói bóng gió một phen.

Đang lúc này, trong điện thoại mơ hồ truyền tới một tiếng trẻ con, "Chị, Đường Đường thật đói, có thể ăn trước một thanh sô cô la được hay không ạ?"

Mục Diệc Thần mỉm môi, sửa lời nói: "Đề Đường Đường nghe điện thoại đi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ Tập 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Ba ba, có phải chị nhớ ba hay không vậy?

Lạc Thần Hi ôm Đường Đường, đi vào cửa lớn của biệt thự.

Lão quân gia bắt chuyện: "Tiểu tiểu thư, con trở về thật đúng lúc, có điện thoại của đại thiếu gia."

Con mắt của bé con sáng lấp lánh, hoan hô một tiếng: "Điện thoại của ba ba, con muốn nghe con muốn nghe!"

Bé từ trên người Lạc Thần Hi nhảy xuống, chạy trên sân nhà đến cạnh điện thoại, cầm lấy nghe.

"Ba ba!"

Nghe được tiếng nói bi bô của cô công chúa nhỏ, thì trong mắt Mục Diệc Thần hiện lên một tia ấm áp, phiền muộn vừa nãy cũng giảm bớt mấy phần.

"Đường Đường, ba ba không ở nhà, mấy ngày nay con có ngoan ngoãn hay không?"

Bé con chu cái miệng nhỏ nhắn, "Đường Đường đương nhiên ngoan rồi ạ! Mỗi ngày đều rất biết điều! Ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ sớm nha. Ngoan ngoãn đi nhà trẻ, còn cùng chị cùng nhau chơi game nữa, chị còn kể chuyện xưa cho Đường Đường nữa nha!"

Mục Diệc Thần nghe được Đường Đường nói đến Lạc Thần Hi, theo bản năng mà điều chỉnh một cái tư thế ngồi khác, áp sát điện thoại đi động lại gần hơn nữa.

Đây đúng là... con gái ruột có khác mà!

Không hổ là áo bông trí kỷ của anh, không trách được vì sao anh yêu thương bé như vậy.

Khác biệt hoàn toàn so với cái lão quân gia đầu gỗ kia.

Bé con ngồi trên mặt đất, nói: "Ba ba, con có chị là được rồi, ba cứ công tác mà kiếm tiền ở nước M cần thận đi nha, không cần phải gấp gáp trở về đâu ạ~"

Mục Diệc Thần vừa mới nở nụ cười, ngay lập tức nụ cười cứng đờ trên mặt.

Cô công chúa nhỏ của hắn vậy mà lại nói hắn đừng trở về sao??

Tại sao lại như vậy chứ?

Trước đây lúc hắn gọi điện Đường Đường, thì Đường Đường đều khóc lóc kêu hắn trở về nhà sớm một chút chơi cùng bé mà?

Bé con chờ một chút, rồi nói tiếp: "Ba ba, vậy con cúp máy nhé!"

Mục Diệc Thần vội hỏi: "Chờ đã, bình thường con với chị ở nhà, thì làm những gì hả?"

Hắn không phải quan tâm cái người phụ nữ kia, chỉ là... muốn xác nhận một chút, cô ta không dạy hư Đường Đường mà thôi!

Bé con không nghĩ ngờ gì hắn cả, thành thật trả lời: "Chị cho Đường Đường giải câu đố, kể chuyện xưa cho Đường Đường nghe, may cho Đường Đường chiếc găng tay rất đẹp nữa! À, đúng rồi, chị còn thích vẽ gì đó bên cạnh Đường Đường nữa đó..."

Nói đây, bé bỗng nhiên nhỏ giọng lại, "Ba ba à, chị vẽ ba nhiều lắm luôn á! Có phải chị nhớ ba không vậy?"

Mục Diệc Thần còn chưa phản ứng kịp, thì Lạc Thần Hi ở bên cạnh Đường Đường, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

Hoàn toàn không nghĩ tới, đột nhiên bé con lại nói đến chuyện này

Cô vẽ Mục Diệc Thần lúc nào cơ chứ?

Coi như có, vậy cũng... Vậy cũng tuyệt đối không phải nhớ hắn đâu!

Cô vì những ngày qua đều không có linh cảm gì, thiết kế không ra được 3 bộ trang phục dành cho nam, nên mới vẽ người mẫu hình Mục Diệc Thần một chút, muốn có lại linh cảm của buổi tối hôm đó mà thôi.

Kết quả, kỳ thực không có tác dụng gì cả...

Nhưng, lại bị Đường Đường nhìn thấy, còn lý giải theo cách của bản thân bé nữa chứ.

Lạc Thần Hi không nhận được véo véo cánh tay nhỏ mập mạp của bé con, cắn răng nói: "Đường Đường, không nên nói chuyện lung tung nữa! Chị vẽ ba em lúc nào chứ?"

"Chị, lừa gạt là không đúng đâu, Đường Đường tận mắt nhìn thấy mà!" Bé con bắt mãi nằng nặc.

Lạc Thần Hi quả thực không dám tưởng tượng, Mục Diệc Thần nghe thấy mấy câu này sẽ phản ứng ra làm sao nữa.

Chuyện vui mừng duy nhất bấy giờ là hai người bọn họ cách xa nhau đến nửa vòng Trái Đất, Mục Diệc Thần không thể nào thấy được dáng vẻ vô cùng lúng túng của cô.

Nếu không phải như vậy, thì cô chỉ có thể tìm một cái lỗ chui vào mà thôi.

Khóe miệng của Mục Diệc Thần không nhận được cong lên.

Hắn biết ngay, cái người phụ nữ kia chỉ giã vờ lạnh nhạt thôi mà, nhất định đang cố gây chú ý hắn mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn nói với Đường Đường: "Đề chị con nghe điện thoại đi."

Đường Đường chớp mắt to tròn, còn không đáp lời, Lạc Thần Hi đã mơ hồ nghe thấy âm thanh trong điện thoại.

Vừa nãy lúng túng như vậy, làm sao cô dám nhận cú điện thoại này chứ, nên đã lập tức đứng lên.

"Đường Đường, không phải em thích ăn cá sốt chua ngọt sao? Hôm nay chị tự mình làm cho em ăn nhé!"

Nói xong, lập tức chạy vào nhà bếp.

Mục Diệc Thần ở đầu bên kia điện thoại nghe được tiếng động đó, tức giận đến cắn răng.

Cái người phụ nữ chết tiệt này!

Lại lợi dụng hắn không ở nhà nấu ăn sao? Hắn còn chưa từng ăn đó!

"Rất tốt, nghĩ tới ở nước ngoài, không có cách nào quán được cô đúng hay không?"

Mục Diệc Thần cười lạnh một tiếng, ngược lại bấm số điện thoại của Trác Phong: "Cho tôi một chiếc máy bay về nước vào sáng sớm ngày mai mau lên!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tờ đui dằng dằng yêu hiền lành xinh đẹp như thế

Ngày thứ hai, Lạc Thần Hi gọi điện thoại cho Phương Tử Thiển.

"Tiểu Thiển Thiển à, chuyện ngày hôm qua mà cậu nói đấy..."

Ngày hôm qua sau khi đổ bánh bao nhỏ ngủ xong, thì cô nhìn máy vì tính nguyên một buổi tối.

Cuối cùng, không thể không thừa nhận linh cảm của bản thân cô cạn.

Thời gian thì bản kết chỉ còn hai mươi ngày mà thôi, thời gian của cô không còn nhiều nữa, hai ngày tiếp theo nhất định phải thiết kế xong hết tất cả.

Dù cho đi tìm những loại thiếu gia nào đó, nghe thấy có chút không đáng tin, nhưng bây giờ dù chỉ là ngựa chết cũng phải coi như ngựa sống.

Phương Tử Thiển hừ một tiếng: "Thế nào? Rốt cục cũng nghĩ thông suốt rồi sao? Biết tớ nói đúng rồi chứ gì?"

Lạc Thần Hi cười lấy lòng mà nói: "Tiểu Thiển Thiển cũng đúng là đoán trước tiên cơ mà, tớ tự ti không thể nào bằng được. Vậy ngày nào cậu rảnh thì đưa tớ đi Secret nhé?"

"Ngày hôm nay được nè. Buổi tối chúng ta gặp nhau ở cửa của Secret đi!"

Chín giờ tối, Lạc Thần Hi xuất hiện ở trước cửa của quán bar xa hoa nhất thành phố T đúng giờ.

Vốn định trực tiếp đi vào bên trong, nhưng bỗng nghĩ đến, bị bảo an chặn ở cửa.

"Vị tiểu thư này, quán của chúng tôi là câu lạc bộ có hệ thống thành viên, mời cô đưa thẻ khách quý ra đây."

"Bạn tôi chưa đến, tôi chờ ở cửa một lát."

Lạc Thần Hi lui lại vài bước sang một bên.

Phía sau bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn thấy cô, thì con mắt sáng bừng lên.

"Vị tiểu thư này, cô muốn đến Secret chơi sao? Hay như vậy đi, tôi mang cô vào nhé, chỉ phí ngày hôm nay đều tính cho tôi! Đảm bảo khiến cô vui chơi hài lòng luôn."

Hắn vừa nói, vừa đánh giá Lạc Thần Hi, vẻ mặt tràn đầy kinh diễm.

Ngày hôm nay Lạc Thần Hi mặc một chiếc váy đen bó sát, kiểu dáng tương đối bảo thủ, chỉ có phần cổ áo được mở rộng trông thêm phần xinh đẹp.

Nhưng mà, như vậy cũng không có cách nào ẩn giấu dáng người lồi lõm của cô, nhất là đôi chân dài ngược đời, dễ trở thành tiêu điểm trong một đồng người.

Người thanh niên trẻ lộ vẻ thèm nhò dãi, "Vị tiểu thư này, suy nghĩ thế nào rồi hả? Dù sao tôi cũng là Tiền Thiếu Đông nhà thiết kế của Thành Đông, cô mà theo tôi đừng nói đến chơi Secret một buổi tối, muốn những cái khác tôi đều có thể xem xét cả."

Hắn nói xong, thì duỗi đôi tay to lớn, muốn nắm lấy tay của Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi quay đầu lại, nhìn thấy mặt của vị Tiền Thiếu Đông này không khỏi buồn nôn một trận.

"Lón lén xấu như vậy, thì đứng có mà đi tán gái được hay không hả? Có biết bản thân mình ảnh hưởng mỹ quan thành phố lắm hay không?"

"Cô nói cái gì?!" Mặt của Tiền Thiếu Đông trong nháy mắt đỏ lên, "Miệng của cái con bé chết tiệt này còn rất lợi hại nhà! Chờ đến khi lên giường, để tôi thử xem một chút, cái miệng này có thật sự lợi hại như vậy hay không nhé!"

Hắn lao lên trước hai ba bước, giờ tay phải lên, muốn đánh người.

Lạc Thần Hi bấu môi, đang định thuận tay đẩy đỡ cái tên lăm tiền hiền của này.

Cô thích nhất là những loại rác rưởi như thế này, giúp cô thư giãn gân cốt một chút.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến âm thanh của Phương Từ Thiên: "Tiểu Hi Hi, cậu... NCậu lại đánh người sao!"

Cái chân vừa duỗi ra của Lạc Thần Hi, lạng lẹ thu lại rồi.

"Khu khu, Tiểu Thiên Thiên, cậu nhìn lầm rồi! Thật sự nhìn lầm rồi mà! Tổ phụ đáng đáng yêu hiền lành xinh đẹp như thế, thì làm sao biết đánh người chứ?" Đôi mắt của Lạc Thần Hi long lanh to tròn, muốn bao nhiêu vô tội, có bao nhiêu vô tội.

Phương Từ Thiên trừng mắt nhìn cô, "Có quý mới tin cậu ấy!"

Lạc Thần Hi không phải thiếu nữ nhu nhược gì, lúc còn bé ở viện mồ côi, một đám con trai cũng không đánh lại cô.

Sau đó còn chuyên tâm học Tae Kwon Do nữa chứ.

Đừng xem dung mạo của xinh đẹp, nhưng nếu lưu manh dám đùa giỡn cô, thì ai mà không bị đánh đến mức sinh hoạt cá nhân cũng không thể tự làm được cơ chứ.

Năm đó cô là đại ca của viện mồ côi đó.

"Được rồi, chúng ta nhanh chóng đi vào, tớ có ý bao hết một căn phòng lớn, cách âm hiệu quả nhất. Chờ một chút, mặc kệ cậu muốn làm cái gì cũng không thành vấn đề!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Nhất định phải chọn những anh chàng đẹp trai, xấu hơn đều không được!

Lạc Thần Hi theo Phương Từ Thiên đi vào trong câu lạc bộ.

Bất thành linh, Tiền Thiếu Đông đuổi theo.

"Đồ điểm thúi kia, còn không đứng lại cho tao! Không nghe thấy tao vừa nói cái gì sao hả? Ngày hôm nay mày phải theo tao cả một tối! Ái chà, nhìn kỹ thì, cô gái đứng bên cạnh mày cũng không tệ lắm đâu, hôm nay điểm phúc của tao đúng là không cạn mà! Nhanh ngăn chúng nó lại!"

Phía sau hắn còn có mấy người tùy tùng theo sau, lúc này đều cùng nhau tiến lên, ngăn cản Lạc Thần Hi cùng Phương Từ Thiên lại.

Từng người từng người cột nhà.

"Hai vị tiểu thư này, hai người có biết hay không, giá trị con người của Tiền Thiếu Đông hay hông? Để hai người vui đùa cùng hắn một chút, chính là xem trọng hai người rồi đấy!"

"Khuyến hai người mau ngoan ngoan nghe lời, nếu không thì, sau này đừng mong sống tốt ở thành phố T này!"

Lạc Thần Hi liếc nhìn đám người kia, cân nhắc nên đem bọn họ đánh một trận, hay vẫn đánh một trận, vẫn đánh một trận đây chứ?

Nếu không phải có Phương Từ Thiên ở bên cạnh nhìn chăm chăm cô, thì cô đã không thể không chế được sức mạnh tự nhiên trong cơ thể mình rồi.

Đúng lúc này báo an của câu lạc bộ Secret đột nhiên nhanh chân đi đến đây.

Về mặt của Tiền Thiếu Đông rất đặc chí, vẫy vẫy tay, "Không cần làm phiền, không cần làm phiền! Chút chuyện nhỏ này, khi nào thì cần người của Secret động thủ chứ. Chính tôi cũng làm được mà..."

Nhưng, hắn còn chưa nói dứt lời, thì báo an đã nghiêm túc cắt ngang hắn.

"Tiền đại thiếu, nếu như ngài vẫn tiếp tục quấy rầy khách quý cấp kim cương của câu lạc bộ chúng tôi, vậy thì chúng tôi chỉ có thể ngay lập tức mời ngài rời đi mà thôi."

Về mặt của Tiền Thiếu Đông ngay lập tức cứng lại, "Cậu nói...nói cái gì? Khách quý cấp kim cương sao?"

Hắn chỉ tiêu một năm hơn cả triệu ở Secret, cũng chỉ là khách quý sơ cấp mà thôi, vậy mà hai cô gái trang điểm rất bình thường trước mắt này, làm sao lại có thể kim cương được cơ chứ?

Báo an không có phản ứng lại hắn, mà gật đầu với Phương Từ Thiên, "Phương tiểu thư, hôm nay ngài lại tới nữa rồi!"

Phương Từ Thiên cười cợt, "Hừm, ngày hôm nay tôi mang bạn bè đến."

"Mời ngài mau vào trong, vào trong thôi."

Lạc Thần Hi thần phục, "Tiểu Thiên Thiên, bây giờ cậu sống đến mức không tệ lắm! Vừa này mặt của Tiền Thiếu Đông đã tái xanh rồi."

Phương Từ Thiên nhỏ giọng, ghé bên tai nàng nói rằng: "Còn không phải tên ông chủ phá của này hay sao, mỗi ngày ở nơi này tiêu tiền như nước đấy?"

Đang khi nói chuyện, các cô đã theo nhân viên phục vụ đến vào trong phòng đơn.

Lúc này Phương Tử Thiên vẫy vẫy tay, "Đi, đưa các thiếu gia hot nhất của câu lạc bộ này ra đây! Đúng rồi, nhất định phải chọn những anh chàng đẹp trai, xấu hơn đều không được!"

"Ừm... Tốt nhất có khi chất cấm dục, người cao 185 mét trời lên, mặc âu phục đẹp đẽ nữa!" Lạc Thần Hi bỏ sung.

Nhân viên phục vụ nghe yêu cầu của hai người vừa nói xong thì trợn to hai mắt, sững sờ ở tại chỗ.

Lạc Thần Hi nhủ thầm, "Sao vậy? Không có ngoại hình như vậy hay sao? Tổ đã nói rồi mà, trong câu lạc bộ không có mấy người đàn ông đẹp trai đâu..."

"Không không không, tiểu thư ngài đừng hiểu lầm. Các thiếu gia trong câu lạc bộ của chúng tôi đều chuyên nghiệp hàng đầu! Mọi yêu cầu của ngài đều đáp ứng được hết. Vậy tôi đi tìm người đây."

Nhân viên phục vụ lấy lại tinh thần, vội vã đáp ứng, rồi lui ra.

Về mặt sợ hãi không ngừng.

Hắn ta biết Phương Tử Thiên này, là nữ thư ký của một trong những cổ đông của Secret Bạch Thế Huân.

Trước giờ cô ta chưa bao giờ tiêu xài phung phí gì, mỗi lần có ấy mang đến một người phụ nữ, đều khiến Bạch nhị thiếu vui vẻ cả.

Lần này nhất định cũng không ngoại lệ đâu.

Nhưng là gan của người phụ nữ này cũng lớn quá rồi đó, với danh phận là tình nhân bé nhỏ của Bạch nhị thiếu, đến chỗ nào chơi đùa không chơi, lại đến đây của Bạch nhị thiếu mà ngang nhiên tìm tình nhân sao!

Làm sao hắn lại xui xẻo như vậy, đụng đến chuyện như vậy, bây giờ nên làm gì đây hả?

...

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay tư nhân chậm rãi hạ cánh xuống xuống phi trường quốc tế của thành phố T.

Mục Diệc Thần vừa xuống máy bay, thì bước vào bên trong chiếc xe Cadillac đậu một bên đường đã lâu.

"Về biệt thự, lái nhanh một chút!"

Hắn theo bản năng mà giờ cô tay lên, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

Bây giờ đi về, còn kịp ăn cơm tối.

Nói không chừng hôm nay còn có cá sốt chua ngọt đấy.

Nhưng mà, xe vừa mới khởi động, thì điện thoại di động của hắn liền vang lên.

Mục Diệc Thần nhìn lướt qua cái tên hiện lên trên màn ảnh, không muốn nhận, nhưng đối phương lại dùng dằng mãi không tha, hắn chỉ có thể nghe máy.

"Bạch Thế Huân, sao cậu lại gọi điện cho tôi hả? Tôi còn đang đi công tác ở nước M mà."

"Đi công tác cái đầu cậu ấy! Tôi vừa mới cho người hỏi qua Trác Phong, cậu đã bay chuyến bay sớm nhất ngày hôm nay, về nước rồi nhé. Đừng lười thôi nữa, nhanh đến Secret một chút! Các anh em đều đến, đang đợi cậu đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chapter 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Càng nhìn càng chương mắt mà

Mục Diệc Thần cười gằn ha ha.

Lá gan của Trác Phong bây giờ lớn rồi, dám đem hành tung của hắn để lộ ra ngoài.

Chờ đến Nam Cực làm thức ăn cho chim cánh cụt đi!

"Không đi!"

"Mục Diệc Thần, có chuyện gì xảy ra với cậu vậy hả? Từ khi cậu kết hôn, mỗi lần anh em tụ tập thì cậu không chịu đi, sẽ không phải bị cái người phụ nữ hồ ly tính kia mê hoặc rồi đấy chứ? Đúng rồi, tôi nghe Cẩm Tư nói, cậu còn ném mấy chục triệu mua một cửa hàng vải của Hạ gia nữa, không lẽ đều là sự thật hay sao?"

Mục Diệc Thần cau mày, "Nói chuyện khách khí một chút! Dù sao cô ta cũng là người của Mục gia!"

"Mịa nó, Mục Diệc Thần! Cậu thực sự sẽ không động lòng với cái loại phụ nữ kia đấy chứ?" Bạch Thế Huân sợ hãi nói.

Nghe nói như thế, trong lòng của Mục Diệc Thần trong lòng hậm hực.

"Sao cậu cứ hay đoán mò này nọ như vậy chứ? Qua thì qua!"

Cúp điện thoại, hắn chỉ thị tài xế chuyển hướng.

Mờ ra danh bạ, chặn chờ một chút, hắn vút điện thoại mình sang một bên.

...

Câu lạc bộ Secret.

Lạc Thần Hi cùng Phương Tử Thiên ngồi trong phòng khách.

Rượu đỏ cùng điểm tâm lên một lượt được rất nhanh, nhưng các thiếu gia lại chậm chạp không thấy tâm hơi.

Một lúc sau, người nhân viên phục vụ kia mới trở lại, có năm, sáu thanh niên trẻ tuổi theo phía sau.

"Hai vị tiểu thư, đây đều là các vị thiếu gia rất được hoan nghênh trong Secret của chúng tôi, các cô muốn ai ở lại?"

Lạc Thần Hi vừa nhìn thấy người tới, nhủ thầm.

Cô nghĩ các thiếu gia trong câu lạc bộ có lẽ cũng không cực kỳ xuất sắc, nhưng không nghĩ đến, chất lượng sẽ kém như vậy!

Chẳng qua, không chờ cô mở miệng, Phương Tử Thiên đã tức giận trước rồi.

"Tiểu Trần, cậu đang đùa tôi đúng không hả? Tôi vừa mới nói rõ ràng, phải đẹp trai! Vậy mà cậu lại đưa cho tôi loại mặt hàng này sao?"

Cô ấy vừa dứt lời, một người trong đó nhin không được, "Vị tiểu thư này, lời của cô thật quá đáng, mấy người chúng tôi chẳng lẽ không đẹp hay sao hả?"

Có thể đến ở lâu dài tại Secret, có ai mà không gọi chứ.

Lần đầu tiên nghe được người khác khinh bỉ nhan sắc của bọn họ như vậy.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng kéo hẳn một cái, "Đừng nói nữa, Phương tiểu thư là khách quý cấp kim cương đấy!"

"Cái gì, khách quý... quý khách cấp kim cương sao Xin lỗi!" Hắn sợ hết hồn, nhanh chóng cúi đầu xin lỗi.

Phương Tử Thiên tức giận nói: "Tìm lại một lần nữa cho tôi, gọi mấy người đứng đầu bảng xếp hạng đến đây cho tôi! Ngay bây giờ!"

Nhân viên phục vụ nghe cô ấy kiên quyết như vậy, càng thêm phiền muộn.

Bây giờ mấy vị thiếu gia đẳng cấp này, đúng là không có tư cách phục vụ khách quý cấp kim cương, nhưng mà, hắn cố ý mang những người này đến đây đây.

Chỉ hi vọng có tình nhân bé nhỏ của Bạch nhị thiếu này chóng mắt, tốt nhất là từ bỏ ý định tìm tình nhân đi.

Ai mà biết, các cô thực sự chóng mắt, nhưng vẫn kiên quyết tìm người tốt hơn cơ chứ!

Người vừa đi, Phương Tử Thiên lập tức xin lỗi Lạc Thần Hi: "Tiểu Hi Hi à, phục vụ viên này không hiểu chuyện! Nơi này thật sự có người đẹp trai mà, cậu chờ thêm chút nữa đi!"

Lạc Thần Hi thực sự có chút thiếu kiên nhẫn.

Nhìn những thứ vớ vẩn này, càng nhìn càng chóng mắt thêm, còn không bằng về nhà nhìn bức ảnh của Mục Diệc Thần còn hơn, nó không chừng còn có hiệu quả hơn nhiều.

Nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của Phương Tử Thiên, cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu,

"Được rồi, nhìn thêm một chút vậy."

Lúc này, không mấy phút nữa, nhân viên phục vụ mang theo một nhóm người mới tới đây.

Chỉ có ba người đến, nhưng khuôn mặt của mỗi người đều đẹp trai, cả người cao ráo, thực sự là người đàn ông đẹp trai được tuyển lựa trong hàng vạn người.

Ba người cũng không hổ là đầu bảng, cực kỳ chuyên nghiệp, vừa bước vào, từng người giới thiệu về bản thân.

Thái độ lịch sự, lại không mất hào phóng.

Nhân viên phục vụ xoa tay nói: "Ha ha, hai vị tiểu thư, ba vị này đều là người đứng đầu bảng xếp hạng của Secret, không biết có bao nhiêu người muốn chọn họ đấy, tôi đã nói với quản lý, ưu tiên cho hai người lựa chọn!"

Lúc này Phương Tử Thiên mới thoả mãn, gật gù, "Hừm, như bây giờ mới đúng chứ. Tiểu Hi Hi, cậu thích ai hả? Hay muốn tất cả?"

Nhân viên phục vụ nghe được run rẩy một chút.

Muốn tất cả sao!

Khẩu vị của người này có phải là có chút quá nặng hay không?

Lạc Thần Hi gương mặt, nhìn lướt qua, tầm mắt không hề dừng trên người bất cứ ai hơn một giây. Lắc đầu, "Ài, những người này cũng tạm được. Nhưng thật sự không có người đẹp trai hơn sao?"

Những người này, xét riêng về tướng mạo thì cũng tạm tạm.

Nhưng mà, nếu so với loại khí chất lãnh ngạo tự nhiên mà có của Mục đại thiếu, thì bọn họ chỉ có làm ra vẻ tiêu sái thông thả mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1: Giã Mìn Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Để cho các người thoát liền thoát

Khóe miệng của nhân viên phục vụ giật giật, âm thầm oán thầm.

Ba vị này đã là người đứng đầu bảng của thành phố T rồi, xét về khí chất hay nhan sắc, đều có thể đầu quân đến làng giải trí cũng không có vấn đề gì cả, có bao nhiêu thiên kim nhà giàu vị họ mà vung tiền như rác chứ hà.

Vậy mà vị tiểu thư này đánh giá chỉ đánh giá là "tạm tạm". Còn không lọt nổi mắt yêu cầu đối người khác hay sao?

Hắn cười gượng hai tiếng: "Hai vị tiểu thư này, không phải tôi không tận tâm, mà thật sự không tìm được người tốt hơn nữa rồi."

Thấy hắn không giống như đang nói láo, sắc mặt của Lạc Thần Hi không biết phải làm sao, "Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy. Để bọn họ đều ở lại đây đi!"

Một người cung cấp không được đầy đủ linh cảm, có thể, ba người thì xác suất sẽ cao hơn?

Thật sự muốn tất cả sao!

Nhân viên phục vụ khiếp sợ, lui ra khỏi phòng khách.

Còn chưa kịp đóng cửa, thì nghe âm thanh của "tình nhân nhỏ bé của Bạch nhị thiếu" vang lên "Ba người các anh, trước tiên cởi áo ra cho tôi."

Còn nói cởi áo nhanh như vậy luôn sao!

Còn là ba người cùng cởi nữa chứ.

Xong xong rồi, Bạch nhị thiếu thật sự quá thâm rồi!

Nón xanh này thực sự phát sáng lắm nha!

Trong phòng khách, ba cái thiếu gia nghe được mệnh lệnh của Lạc Thần Hi, về mặt vô cùng kinh ngạc.

"Vị tiểu thư này, có phải có chút nhanh quá rồi hay không? Trước tiên chúng ta hãy cùng uống rượu nhé, bồi dưỡng bầu không khí một chút..."

"Bảo các anh thì cứ cởi đi!" Lạc Thần Hi thiếu kiên nhẫn.

Từ lúc ba người này bước vào, cô đã nghĩ bảo bọn họ cởi hết mấy cái áo khoác màu sắc rực rỡ kia ra rồi!

Bằng ánh mắt của một nhà thiết kế của cô, thì họ phối hợp quần áo, thực sự rất quái dị.

Nhìn bộ trang phục chóng mắt như thế, bao nhiêu linh cảm của cô đều bị đánh bay hết rồi, còn muốn đi đâu mà tìm linh cảm nữa chứ?

...

Tầng cao nhất của Secret.

Phòng khách xa hoa đắt đỏ nhất.

Mục Diệc Thần phong trần một mồi đi đến.

Bạch Thế Huân cười một tiếng "Diệc Thần à, bây giờ cậu thực sự có vấn đề rồi đấy! Các anh em cùng nhau hội họp, nhưng cậu thì ba giục bốn mời mời bằng lòng đến đây, vừa vào cửa, lại bày ra cái vẻ mặt thiếu kiên nhẫn kia, rốt cuộc là có chuyện gì vậy chứ? Phạt rượu phạt rượu, trước tiên phạt ba ly rượu đã!"

Mục Diệc Thần liếc mắt nhìn hần ta, bưng chén rượu lên, uống cạn ba ly.

"Được chưa hả?"

Bạch Thế Huân nhìn sắc mặt không thay đổi gì của hần, biết vô vị, "Thôi quên đi, tôi hỏi cậu, rốt cuộc đến cùng cậu và Lạc Thần Tâm có chuyện gì vậy hả?"

"Chuyện gì xảy ra cơ chứ?"

"Được rồi, dừng giả bộ nữa! Cậu coi anh em chúng tôi đều là kẻ ngu si hay sao hả, thái độ của cậu với người phụ nữ kia, bây giờ với trước kia không giống nhau."

Hạ Cẩn Tư cũng không nhịn được mở miệng, "Diệc Thần, ngày đó cậu mua cửa hàng vải, cũng vì Lạc Thần Tâm đúng không? Đùng gạt tôi nữa, tôi hỏi chủ cửa hàng tôi lui, ngày hôm đó người ông ta tiếp đón, chính là Lạc Thần Tâm!"

Mục Diệc Thần hé mắt, "Cẩn Tư, không nghĩ đến cậu cũng bị Bạch nhị thiếu truyền nhiễm, trở nên nhiều chuyện như thế luôn ấy."

"Tôi nhiều chuyện sao?" Hạ Cẩn Tư nghiêm túc, "Tôi là không chịu nổi người anh em tốt của mình bị cái loại phụ nữ trà xanh như cô ta lừa gạt! Cậu tỉnh táo một chút có được hay không vậy? Cậu thích người phụ nữ nào mà không được chứ, còn muốn chung sống cùng với Lạc Thần Tâm hay sao?"

Mục Diệc Thần cực kỳ không vui nói: "Làm sao vậy hả? Ngày hôm nay hai cậu gọi tôi đến, chính là muốn vây quanh chất vấn tôi sao? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hà, tôi không có quan hệ gì với Lạc Thần Tâm cả! Cô ta chỉ là thiếu phu nhân tôi cưới về để trang trí mà thôi, tôi giúp cô ta vì mặt mũi Mục gia mà thôi."

Bạch Thế Huân cười gằn: "Chỉ mong cậu thực sự nghĩ như vậy."

"Nếu còn nhắc đến Lạc Thần Tâm một lần nữa, tôi sẽ đi về đấy!"

Nghe nói như thế, cả đám người Bạch Thế Huân chỉ có thể dè xuống lời muốn nói.

Lúc này, tiếng gõ cửa bên ngoài cửa phòng vang lên

"Đi vào đi."

Một người nhân viên phục vụ xa lạ đi tới, biểu hiện vừa thấp thòm lại hoang mang.

"Cậu là ai? Đi nhầm phòng sao hả?" Bạch Thế Huân cau mày.

Nhân viên phục vụ hạ quyết tâm, cắn răng mở miệng, "Bạch nhị thiếu, không... không tốt! Ngài sắp bị cấm sủng, còn là một lần ba cái sủng nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giẫm Dẫm Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tôi mới ra nước ngoài có vài ngày? Cô đã chịu chịu nổi cô đơn rồi sao?

Trong phòng khách ngay lập tức lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn Bạch Thế Huân bằng ánh mắt quái dị.

Bạch Thế Huân tự mơ hồ: "Làm cái gì hả? Cái gì nón xanh chứ? Nói rõ ràng một chút."

Nhân viên phục vụ nom nớp lo sợ nói: "Ngày hôm nay Phương thư ký theo một vị tiểu thư xinh đẹp như mình tính đến Secret, kêu ba vị thiếu gia đứng đầu bảng ở đây, bây giờ, đang ở bên trong... Ách..."

Hần ta nghĩ tới lúc gần đi nghe được câu "Cởi sạch" kia, do dự có nên nói hay không.

Hạ Cẩn Tư không nhịn được bật cười, "Vây thì thú vị nha! Bình thường chỉ thấy Bạch nhị thiếu trêu hoa ghẹo nguyệt mà thôi, lần đầu tiên mới nghe nói có có thể bị kẻ khác cấm sủng! Thật ngạc nhiên nha! Người cậu kết giao gần đây, là nữ minh tinh Giai Ny đang "hot" phải không? Cô ấy không phải vừa lấy được danh xưng nữ minh tinh thanh thuần hay sao?"

Bạch Thế Huân cau mày, "Ngày hôm qua Gia Ny đã đi nước R đóng phim rồi, đi cùng đoàn phim, nên không thể xuất hiện ở đây."

Bạc Đình Uyên này giờ im lặng không nói gì cũng kinh ngạc nói: "Nói như vậy, không phải người của cậu sao? Vây thì có thể là bạn bè của Phương thư ký đấy."

Nhân viên phục vụ cũng ý thức được bản thân mình vừa náo loạn một đám con nhà giàu, vội vàng định rời khỏi.

Bạch Thế Huân gọi hần lại, "Chờ đã, cậu dẫn tôi đi phòng quản lý nhìn xem đi."

"Ách, Thế Huân, cậu là tên biến thái sao? Lúc thư ký cá nhân của cậu chơi bời, mà cũng muốn nhìn lên hay sao?" Hạ Cẩn Tư cau mày.

Bạch Thế Huân cười hi hi, "Cậu không cảm thấy kỳ quái hay sao? Phương thư ký là một lão xử nữ gần bước như thế, sao cô ta có thể đến câu lạc bộ tìm trai bao được chứ! Hơn nữa, cô ta chịu sự sai khiến của lão già nhà ta, mỗi ngày đều quần đống quần tây tôi, chờ tôi nắm được nhược điểm của cô ta, coi coi cô ta còn dám lần sau đi mật báo với lão già nhà tôi nữa hay không."

"Thế nào rồi? Có xem được kịch vui nào hay không?"

Mọi người lắc đầu ngừng, biểu thị bản thân không phải biến thái.

Bạch Thế Huân nói im lặng, đi về một mình.

Mục Diệc Thần ngồi trong phòng khách một lát, thấy hần ta vẫn không trở lại, quyết đoán đứng dậy.

"Được rồi, không còn sớm nữa, tôi cũng nên về rồi." Hần dừng một chút, bỏ lại một câu, "Mười ngày chưa thấy cô công chúa nhỏ của nhà tôi rồi, bé con nhất định rất nhớ tôi."

"Chờ lát nữa Thế Huân trở về, các cậu nói giùm tôi nhé..."

Nói còn chưa hết lời, thì cánh cửa phòng bỗng nhiên lập tức bị người mở toang.

Về mặt của Bạch Thế Huân trở nên hết hoảng, vội vàng chạy vào, mắt nhìn thấy Mục Diệc Thần đã phủ thêm áo khoác muốn về nhà, thì nhanh chóng kéo hần lại.

"Mịa nó, Diệc... Diệc Thần, cậu không thể đi được! Lớn chuyện rồi!"

Ba người đều không nghĩ đến chuyện, Bạch Thế Huân chỉ đi nhìn trộm thư ký của hần ta một chút, trở về lại có dáng vẻ nhìn thấy quý như thế.

"Làm sao vậy hả? Lẽ nào, đột nhiên cậu phát hiện, Phương thư ký là đàn ông sao?" Hạ Cẩn Tư còn nói móc.

Bạch Thế Huân vốn không rành đề ý tới hần ta, nhìn chăm chăm Mục Diệc Thần, "Diệc Thần, không tốt! Lạc Thần Tâm người phụ nữ kia ở Secret đó! Còn ở với ba tên trai bao, tôi nhìn thấy quần áo của bọn họ đều còi ra hết..."

Mục Diệc Thần khiếp sợ trợn to hai mắt, "Cậu nói cái gì hả? Lạc Thần Tâm sao??"

"Đừng vậy, nhất định là cô ta! Tôi tuyệt đối sẽ không nhận sai đâu! Tôi sớm nói cô ta chó không nhện được ăn phân mà, khoảng thời gian vừa qua an phận như thế, nhất định là giả bộ lừa gạt cậu mà thôi! Cậu nhìn xem, cậu xuất ngoại chưa đến mấy ngày đâu? Vậy mà cô ta không nhện được cò đom, chạy đến cầu lạc bộ tìm trai bao!"

Bạch Thế Huân nói chưa hết lời, sắc mặt của Mục Diệc Thần đã âm trầm, theo sát người bên cạnh, nhanh chân bước ra khỏi phòng khách.

Hạ Cẩn Tư cùng Bạc Đình Uyên cũng vậy, sắc mặt thay đổi hoàn toàn.

"Không được đâu, xem sắc mặt của Diệc Thần, đã lâu không thấy cậu ấy tức giận như vậy rồi!"

"Nhanh theo sau cậu ấy đi! Cẩn thận cậu ấy kích động nhất thời mà..."

Mấy người bọn họ cùng lao ra khỏi phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Muốn sinh hoạt không có trở ngại, thì phải có chút màu xanh trên đầu

Ba người chạy nhanh đến, mới được nửa đường thì bị Mục Diệc Thần chặn lại.

Hạ Cẩn Tư nói: "Diệc Thần, trước tiên cậu bình tĩnh một chút! Ngần vạ lần phải tỉnh táo nhé! Đừng nhất thời kích động, làm ra chuyện gì quá mức!"

Bạc Đình Uyên cũng nói: "Giết người dù sao cũng là phạm pháp. Tuy rằng Mục gia có biện pháp giúp đỡ, nhưng, cậu không cần thiết vì một người phụ nữ như vậy, mà chọc đến phiền não lớn như vậy chứ đúng không?"

Sắc mặt của Mục Diệc Thần vẫn cực kỳ âm trầm

Bạch Thế Huân đi đến, vỗ vỗ vai của Mục Diệc Thần, "Haizz, tôi nói cậu này, người anh em ơi! Chuyện này thì có gì lớn lao đâu chứ hả? Có câu nói thế này, nếu muốn sinh hoạt không trở ngại, thì phải có chút màu xanh trên đầu. Người phụ nữ kia cũng không phải lần đầu tiên làm xằng làm bậy bên ngoài, trước đây không thấy cậu tức giận như vậy bao giờ? Ngày hôm nay sao lại kích động như vậy hả?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, thì ánh mắt lạnh lẽo của Mục Diệc Thần lia về phía hần ta.

Hạ Cẩn Tư cùng Bạc Đình Uyên vội vàng báo hần ta im miệng: "Thế Huân, đừng nói lung tung!"

"Tôi nói sai cái gì sao? Trừ khi trong lòng cậu có quỷ."

Hai người cùng tiến lên che miệng của hần ta lại.

Bọn họ cũng biết, phản ứng ngày hôm nay của Mục Diệc Thần không tầm thường, nhưng, Mục Diệc Thần đã tức giận đến mức như vậy rồi, sao còn muốn đổ dầu vào lửa nữa chứ?

Mục Diệc Thần không tiếp tục đề ý bọn họ nữa, mà trực tiếp đi đến căn phòng vừa nãy mà nhân viên phục vụ nhắc tới.

Cầm nắm cửa, đẩy ra.

Cửa phòng vừa mới mở ra tạo thành một cái khe nhỏ, thanh âm bên trong len truyền đến.

"Nhanh hơn một chút... Nhanh hơn chút nữa đi! Anh không ăn no cơm sao?"

"Còn có anh nữa! Anh không thể chậm một chút sao hả? Rốt cuộc anh có thể hay không vậy hả?"

"Kỹ thuật của các anh kém như vậy, sao lẫn lộn ngoài đời được vậy chứ?"

Lời nói mờ ám cứ truyền ra từng câu từng câu một, bằng giọng điệu mềm mại vui vẻ, quen thuộc kia.

Mục Diệc Thần trong nháy mắt như bị sét đánh, cơ thể anh cực kỳ cứng ngắc.

Dù cho hần mới vừa rồi còn có hoài nghi, cảm thấy Bạch Thế Huân nói chuyện không có căn cứ, có thể nhận lầm người mà thôi.

Nhưng bây giờ, nghe được âm thanh của Lạc Thần Hi, lại làm cho hần không còn cách nào lừa gạt mình nữa.

Sắc mặt của mấy người Bạch Thế Huân cũng tái nhợt, cảm thấy lần này thật sự xong đời rồi!

Không nghĩ tới, người phụ nữ kia thật sự gan to như vậy, còn ở trong phòng khách của cầu lạc bộ, không nhện được.

Lần này thì tốt rồi, bị bắt gian tại trận luôn!

Cũng không biết Mục Diệc Thần sẽ tức giận thành dạng gì nữa?

Bình thường hần có vẻ cao ngạo tự phụ, nhưng khi nổi giận lên, thì ngay cả những người bạn tốt như bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi.

Mục Diệc Thần xanh mặt, cả người tràn đầy lạnh giá, đẩy cửa đi vào.

Nhưng khi hần vừa bước vào một bước, thì đã dừng lại, hai mắt trợn to, vẻ mặt kinh ngạc.

"Chết tiệt, tình huống này là thế nào vậy? Không lẽ do cảnh tượng quá nặng mùi, khiến Diệc Thần bị tức giận đến ngốc luôn hay sao hả?"

Ba người vội vàng chen vào.

Đi đến bên trong nhìn, thì bọn họ đều sững sốt.

Chẳng ai nghĩ tới, sẽ thấy cảnh tượng quý quái như vậy cả.

Đứng là ba người xếp đầu bằng Ngưu Lang kia đang trong phòng khách, hơn nữa, quần áo trên người họ đều còi sạch.

Nhưng, cảnh tượng cầu huyết khó coi mà mọi người tưởng tượng, lại không hề xảy ra.

Ba người đứng đầu bằng kia đều đứng trước một cái bàn, một người đứng trước lò vi sóng, tay cầm đôi đũa, nhìn đáng vẻ, như đang lược đồ ăn gì đấy.

Còn hai người phụ nữ kia thì ngồi trên ghế salông, quay về phía bọn họ quơ tay múa chân.

Lạc Thần Hi bĩu môi, không chút lưu tình khinh bỉ nói: "Ngay cả làm một bát cơm đơn giản nhất còn không làm được, sao các anh nói có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của khách hàng chứ? Đánh giá chất lượng kém! Tôi muốn đánh giá

tất cả các anh chất lượng kém hết luôn!"

Khóe miệng của ba người đầu bảng đều co giật, mặt co quắp.

Ai có thể nghĩ tới, các cô kêu bọn đến chỉ để làm com thôi cơ chứ!

Là Nguru Lang dựa vào mặt để kiểm com ăn, bọn họ còn phải có kỹ năng nấu com nữa sao, có sai không vậy? Có sai không vậy há?

Tại sao có thể có cái loại khách hàng kỳ quái như vậy chứ, còn muốn cho đánh giá kém nữa chứ!

"Cái quý gì vậy! Chọc mù mắt hòa nhân kim tôn của tôi rồi! Đây là cái hành động gì vậy chứ? Chạy đến câu lạc bộ để ăn com hay sao? Còn cời hết quần áo nữa chứ? Đây là trò chơi kiểu mới hay sao vậy?" Hai mắt của Bạch Thế Huân đều muốn rơi ra ngoài rồi.

Nghe được tiếng nói chuyện của hắn ta, Lạc Thần Hi mới nhận ra có người đi vào.

Quay đầu lại vừa nhìn, cô kinh ngạc đến mức suýt chút nữa nhảy từ ghế sa lông nhảy xuống rồi.

"Mục... Mục Diệc Thần.. Anh... Tại sao anh lại ở chỗ này chứ?! Không phải anh đi nước M rồi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Bây giờ là thời đại nam nữ bình đẳng rồi

Ánh mắt lạnh lẽo của Mục Diệc Thần dừng trên người của cô, khẽ hừ một tiếng.

Mồ hôi sau lưng của Lạc Thần Hi lúc này tuôn như mưa.

Chết tiệt, tại sao lại có loại cảm giác bị ông xã bắt gian tại giường như vậy chứ há?!

Mục Diệc Thần không nói gì, ánh mắt chuyển sang ba người kia đến khiến các thiếu gia đầu bảng kia bàng hoàng cực kỳ.

Cả ba người run lên, chiếc đĩa trên tay rơi trên mặt đất.

Bạch Thế Huân nhướng mày, thấp giọng trách mắng: "Còn không mau cút đi?"

Ba người lập tức nhảy lên một cái, như chim sợ cành cong, xoay người và chạy trốn ngay lập tức.

Tạo sao Mục đại thiếu lại ở chỗ này chứ? Còn về mặt muốn giết người như thế nữa chứ!

Bọn họ oan uổng quá mà, thật sự quá oan uổng luôn!

Bởi vì không làm được mà sợ, mà bị kinh bị suốt một buổi tối, tuyệt đối không hề đụng đến ngón tay của hai vị tiểu thư này đâu!

Bạc Đình Uyên đi đến, khuyên nhủ: "Diệc Thần, thực ra Lạc tiểu thư cũng không làm chuyện gì quá đáng cả, cậu cũng đừng quá..."

"Các cậu cũng có thể đi được rồi." Mục Diệc Thần bỗng nhiên mở miệng.

Bạc Đình Uyên bị nghẹn họng.

"Đúng rồi, người phụ nữ kia, cũng phiền các cậu mang đi giúp tôi." Mục Diệc Thần chỉ vào Phương Tử Thiển ở bên cạnh Lạc Thần Hi.

Bạc Đình Uyên sờ sờ mũi, đi về phía của Phương Tử Thiển.

Lạc Thần Hi từ trong khiếp sợ tỉnh lại, thấy hắn ta tới gần, nhanh chóng cản phía trước, cảnh giác hỏi: "Các anh muốn làm gì cậu ấy há?"

Phương Tử Thiển là người một chén rượu cũng không uống được, bình thường không hề uống rượu, nhưng hôm nay nhân dịp lần đầu đến Secret tìm các vị thiếu gia kia, nhất thời vui vẻ, mở một bình rượu đỏ.

Kết quả... Cô ấy đỏ cả mặt mà nằm nhoài trên ghế salông, không hề nhúc nhích, có lẽ mọi chuyện vừa xảy ra một chút cũng không hay biết.

Bạc Đình Uyên cười cợt, "Lạc tiểu thư, cô không nhớ rõ tôi sao? Tôi là Diệc Thần bạn bè Bạc Đình Uyên đó, cô yên tâm, chúng tôi chỉ đưa người bạn này của cô trở về mà thôi."

"A, Bạc đại thiếu!" Lạc Thần Hi chớp mắt, nhận không được nhìn hắn ta thêm vài lần.

Đây không phải là ba ba của con rể nhà cô mà Đường Đường nói hay sao!

Có thể giáo dục con rể tốt như thế, nhân phẩm nhất định không kém.

Nhìn thấy là thân gia tương lai, Lạc Thần Hi cảm thấy tín nhiệm thêm một chút, buông tay ra, để hắn ta đem Phương Tử Thiển trở về.

Trong phòng khách chỉ còn lại cô cùng Mục Diệc Thần.

"Nhìn đủ chưa há?" Âm thanh của Mục Diệc Thần thốt ra.

Lạc Thần Hi ngẩn người, "Cái...cái gì chứ?"

"Làm sao vậy há? Vừa nãy tìm ba vị thiếu gia, để bọn họ coi sạch, nhìn hồi lâu, còn nhìn không đủ sao? Đình Uyên vừa đến, cô lại còn nhìn chăm chăm như vậy nữa! Có phải lớn lên chỉ cần có chút đẹp trai, thì cô đều có hứng thú hay không há? Thật đáng tiếc, Bạc Đình Uyên đã kết hôn sáu năm trước rồi, con trai còn lớn hơn Đường Đường nữa! Cô không có cơ hội đâu."

Ngực của Mục Diệc Thần như nghẹn lại.

Hắn mấy ngày nay đi nước M, người phụ nữ này không gọi điện thoại thì thôi, còn chạy đến câu lạc bộ vui chơi thỏa thích nữa.

Bây giờ nhìn hắn, cũng là vẻ mặt nhìn thấy quý, e sợ như thể tránh không kịp.

Nhưng lúc đối mặt với Bạc Đình Uyên, thì không chỉ nhìn chăm chăm, còn nở nụ cười nữa chứ!

Lạc Thần Hi không dám tin trọn mắt, "Anh...Anh suy đoán lung tung gì vậy há? Tôi đâu có chứ...đâu có nhìn chăm chăm Bạc.."

"Căm miêng!"

Cô còn chưa nói hết lời, thì cảm thấy tê rần.

Mục Diệc Thần không biết khi nào đi lại gần, quý một đầu gối ở trên ghế salông, một tay chống đỡ ở sau lưng của cô, một tay kia ép chặt lấy hàm dưới của cô, ép cô phải ngẩng đầu lên.

Đối diện với ánh mắt nam hiểm lạnh trảm của người đàn ông này, Lạc Thần Hi không nhận được cơ rúm người lại.

"Lá gan của cô rất lớn đấy! Tôi thật coi thường cô rồi, còn dám đến câu lạc bộ tìm trai bao sao! Lẽ nào khi ở trong phòng ngủ, tôi không cách nào thỏa mãn được cô, nên mới khiến cô cô quạnh khó nhìn như vậy hả?"

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên tức giận.

"Anh...Anh dựa vào đâu mà nói tôi như vậy hả? Tôi đến câu lạc bộ này đúng vậy không sai, nhưng không phải anh cũng đến Secret hay sao? Còn nói mình đi công tác ở nước M nữa chứ! Bây giờ là thời đại nam nữ bình đẳng rồi, dựa vào đâu anh có thể vui vẻ, còn tôi thì không được chứ hả?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cái tư thế này, còn xấu hổ hơn lúc nãy nữa

Lạc Thần Hi nói, chu miệng lên.

Vừa nãy đột nhiên Mục Diệc Thần xông tới, cô bối vì quá bất ngờ, mà bị dọa sợ.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, rốt cuộc cô sợ cái gì chứ?

Mục Diệc Thần có thể xuất hiện ở đây, còn có thể biết vị trí của phòng khách này, rất rõ ràng nữa, hẳn chính là khách quen của chỗ này mà!

Vậy hẳn có tư cách gì nói cô cơ chứ?

Mục Diệc Thần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tỏ ra lời lẽ hùng hồn như vậy, ánh mắt càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

"Rất tốt, cô còn có lá gan phản bác nữa! Xem ra không để mắt đến ông xã như tôi đúng không? Tôi đã nói với cô ngày thứ hai của đêm tân hôn, tôi đã nói nếu cô còn muốn làm thiếu phụ nhân của Mục gia, thì phải tuân thủ quy tắc của Mục gia! Không làm ra chuyện gì khiến Mục gia mất mặt. Xem ra, cô đều quên hết rồi!"

"Nếu như cô quên, thì tôi không ngại đến giúp cô nhớ lại đâu!"

Khuôn mặt đẹp trai của Mục Diệc Thần vô cảm, chỉ ngạo nghễ nhìn cô từ trên xuống dưới mà thôi.

Nhưng lại khiến phía sau lưng của Lạc Thần Hi rùng cả mình.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm rồi!

Luôn cảm thấy cháng máy chốc cô sẽ bị đông cứng vì lạnh.

Mặc kệ, trước tiên chạy trốn rồi nói sau!

Mạng nhỏ quan trọng mà!

Eo nhỏ của Lạc Thần Hi vừa ưỡn lên trên một chút, bỗng nhiên dùng lực, đôi chân thẳng tắp dài miên man quét qua Mục Diệc Thần.

Mặc dù cô cũng coi như gầy yếu, nhưng lực bộc phát rất mạnh, người đàn ông trưởng thành bị cô đánh lên, cũng chỉ có thể nằm trên mặt đất kêu rên mà thôi.

Nhưng ai biết, lần này, chân của cô vừa mới nhấc đến một nửa, thì bị một bàn tay to lớn trói lại.

Nhanh chóng bắt lấy, dùng lực, lật cơ thể của cô nằm lại trên ghế salông.

"Anh làm cái gì vậy hả? Thả... Thả tôi ra..."

Cả người của Lạc Thần Hi ưỡn eo, liều mạng giãy dụa, nhưng bị trói cứng ngắc trên ghế salông, không thể động đậy.

Cô chưa kịp phản ứng lại, thì khi tức đàn ông nóng rực cường thế, trong nháy mắt bao trùm lên cô, ngăn chặn những lời cô muốn nói.

"A a ——!"

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, quay đầu muốn né tránh.

Nhưng bàn tay của Mục Diệc Thần kiên định mạnh mẽ, nắm cầm của cô lại, đôi môi mỏng quyến rũ áp sát đôi môi béo mập của cô.

Cảm giác người phụ nữ dưới thân không ngừng chống cự, hẳn càng tức giận trong lòng hơn, không nhận được cần cô một cái

"A!"

"Biết sai chưa hả?" Hắn lui lại một chút, ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm đôi môi sưng đỏ của cô.

Lạc Thần Hi bị cắn mà đau đớn, hai con mắt đều đỏ ửng, nhưng ngoài miệng lại không chịu thua một chút: "Tôi sai chỗ nào chứ? Tôi vốn không có... A a!"

Lời của cô chưa nói hết đã bị Mục Diệc Thần dùng môi chặn lại thêm lần nữa.

Lần này, Mục Diệc Thần có ý định muốn người phụ nữ trong lòng mình khuất phục, vì thế, mặc kệ cô giãy dụa, như thế nào, đều áp chế cô từ trước đến sau.

Lúc bắt đầu Lạc Thần Hi còn kiên quyết không theo, nhưng theo thời gian, cô dần dần trầm mê trong khí tức nam tính quen thuộc kia.

Chờ đến khi Mục Diệc Thần rốt cục chịu thả cô ra, thì cô đã đỏ cả mặt, chỉ có thể mở miệng để thở gấp mà thôi.

"Bây giờ thì sao hả? Biết sai hay chưa? Há?"

"???"

Lạc Thần Hi còn có chút không bình tĩnh nổi, ánh mắt mê man nhìn hắn, bởi vì hôn môi mà đôi môi càng thêm đỏ hồng hơi hé ra.

Cánh tay của Mục Diệc Thần bỗng nhiên siết chặt lấy eo nhỏ của cô, cơ thể trong nháy mắt trở nên vô cùng cứng nhắc!

Người phụ nữ này... Rõ ràng là có ý! Lại câu dẫn hắn nữa rồi!

Xem ra, đúng là trong khoảng thời gian này hắn quá lạnh nhạt với cô, hay nên nói là...Cô vẫn cảm thấy hắn chưa thỏa mãn được hay sao?

Ánh mắt câu Mục Diệc Thần trở nên càng thâm trầm, gờ tay nhẹ nhàng kéo, cời cả vạt ra để một bên, thuận lợi mở nút áo sơ mi ra.

Lạc Thần Hi bỗng nhiên phản ứng lại, kinh sợ thấy mọi chuyện không ổn, xoay người muốn chạy.

Lại bị Mục Diệc Thần đè ngã từ phía sau lưng, nằm nhoài trên ghế salông.

Cái tư thế này, còn xấu hổ hơn lúc nãy nữa.

Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được rất rõ ràng, cái nóng rực kia, kẻ sát vị trí vênh cao kia của cô, nằm im chờ đợi.

Lần này Lạc Thần Hi thật sự sợ, khóc không ra nước mắt.

"Mục... Mục Diệc Thần, anh bình tĩnh đi, nghe tôi giải thích đây..."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Thở trắng rơi vào miệng cạp

Bàn tay đàn ông các khớp xương rõ ràng, dọc theo bắp đùi thon dài của cô hướng lên trên, trực tiếp lật lên váy của cô lên.

Lạc Thần Hi nỗ lực muốn bò về phía trước.

Lồng ngực cường tráng mạnh mẽ của Mục Diệc Thần kẻ sát trên lưng của cô, khí tức nóng bỏng thổi bên tai của cô, từng cái liếm hôn rơi vào trên cổ của cô.

Lạc Thần Hi có một loại ảo giác.

Phảng phất bản thân như một con thỏ trắng đáng thương đang rơi vào miệng cạp, chỉ cần con cạp ác bá khi há miệng một cái, có thể cắn cổ của cô thành hai khúc, đem cô ăn sạch sành sanh vào bụng.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô bỗng nhiên vang lên.

"Con thỏ nhỏ ái da, đem cửa sổ nhỏ nhỏ mở ra, nhanh mở mở một chút đi..."

Truyền đến tiếng chuông, lại là âm thanh của Đường Đường đang bị bỏ hát.

Sắc mặt của Mục Diệc Thần lập tức trở nên cực kỳ quý dị.

Vốn cả người máu sôi đến nửa người dưới rồi, nghe đến tiếng ca hát của cô công chúa nhỏ, nhiệt độ lập tức nguội lạnh đi.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi sáng lên, giống như tìm được cứu tinh.

"Mục Diệc Thần, anh thả tôi ra nhanh đi! Là Đường Đường đến đây, đây là tôi thiết lập tiếng chuông riêng cho bé đó!"

Mục Diệc Thần thực sự muốn bóp chết người phụ nữ này mà.

Hay là cô cố ý giờ trò phá hấn chứ?

Hon nửa đêm rồi, Đường Đường đã sớm đi ngủ, sao còn có thể gọi điện thoại cho cô ta chứ?

Hon nửa tiếng chuông này... Thực sự chính là khắc tinh của hấn, so với một gáo nước lạnh còn hiệu quả hơn! Sao cô ta có thể nghĩ ra được cơ chứ?

Lạc Thần Hi không nhìn đến sắc mặt của hấn.

Bỗng nhiên đẩy hấn ra, chạy đến bên cạnh chiếc túi xách của mình, lấy điện thoại di động ra.

"Chị!"

Điện thoại mở lên, truyền ra tiếng kêu kích động của bánh bao nhỏ.

"Đường Đường!"

Lạc Thần Hi so với bánh bao nhỏ càng kích động hơn nữa.

Đường Đường thật đúng là cứu cô một mạng mà, bình thường không uống phí thương bé như vậy!

"Chị, đã muộn như vậy rồi, sao chị vẫn chưa về nhà nữa chứ? Đường Đường ngủ ở nhà một mình, không có ai kể chuyện xưa, ngủ không được..."

Nghe được những âm thanh vô cùng đáng thương này, Lạc Thần Hi lập tức bỏ nỗ lực nghĩ đến về mặt nước mắt lưng tròng của bánh bao nhỏ, đau lòng.

"Đường Đường, em đừng vội, chị sẽ trở về ngay, cùng em..."

Nói chưa hết câu, thì điện thoại di động trong tay cô bỗng nhiên bị rút đi.

Mục Diệc Thần xoay điện thoại nói: "Đường Đường ngoan nhé, hôm nay con ngủ cùng cô đi, chị của con còn theo ba ba, không về được đâu."

Trong điện thoại yên tĩnh vài giây.

Lạc Thần Hi phản ứng lại, nhanh chóng nhào tới trên người Mục Diệc Thần, muốn giành lại điện thoại di động.

"Anh... Làm sao anh có thể nói như vậy chứ? Đường Đường ở nhà một mình rất sợ đó, anh làm ba ba như thế nào vậy hả! Mau trả điện thoại lại cho tôi!"

Mục Diệc Thần nâng điện thoại di động lên cao một chút, thừa dịp người phụ nữ này đến gần, một tay vòng ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, ôm cô vào lòng mình.

Lạc Thần Hi nhấc chân muốn đạp hấn.

Đúng lúc này, Đường Đường mở miệng, "Ba ba, ba đang cùng chị ở chung một chỗ sao? Hai người hẹn hò ở bên ngoài sao?"

Bối ở rất gần, nên Lạc Thần Hi nghe được rõ ràng những lời mà Đường Đường nói.

Nhanh chóng kêu to phủ nhận: "Không phải!"

Mục Diệc Thần: "Phải!"

Về mặt của bánh bao nhỏ mơ màng: "... Ồ?"

Mục Diệc Thần vui mừng tự nhiên giải thích: "Chị của con thẹn thùng đấy mà. Khi nào chúng ta hẹn hò xong thì sẽ tạo em trai em gái cho con, Đường Đường có thể tự ngủ một mình được hay không?"

Bánh bao nhỏ vui mừng lớn tiếng nói, "Thật sự sao a.... Để có em trai em gái của Đường Đường, thì Đường Đường phải ngoan ngoan thôi, vậy Đường Đường sẽ tự giác đi ngủ..."

Bánh bao nhỏ nói xong, chạy đi, ngay cả điện thoại cũng quên cúp máy.

Còn có thể nghe được âm thanh vui sướng của bé từ đầu bên kia truyền đến: "Cô ơi, cô kể chuyện xưa cho Đường Đường đi ạ! Ba ba muốn tạo em trai em gái, tôi hôm nay không trở về đâu!"

Mục Diệc Thần nhìn về phía người phụ nữ ở trong lòng, nhủ thầm.

Khuôn mặt từ trước đến nay cao ngạo lạnh lùng, hiện lên một nét tà mị.

Lạc Thần Hi nuốt chút nữa muốn ngất xỉu.

Đường của chị, sao em lại đem chị đẩy vào miệng cạp như vậy được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tầng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Con cạp thật sự muốn ăn sạch thỏ trắng mà!

Mục Diệc Thần cúp điện thoại, trực tiếp tắt điện thoại di động của cô, ném lên trên bàn.

"Rất tốt, bây giờ sẽ không có thêm người tới quấy rầy chúng ta nữa, chúng ta tiếp tục!"

Lạc Thần Hi đối diện với con mắt đen kịt thâm trầm của hắn, căng thẳng nói lắp.

"Tiếp... Tiếp tục cái gì chứ? Anh không nghe Đường Đường nói gì sao? Bé nhớ tôi rồi..."

"Nhưng, Đường Đường cũng nói, vì em trai em gái, nó có thể ngủ một mình được."

Cánh tay của Mục Diệc Thần siết chặt, khiến Lạc Thần Hi áp sát vào người mình, cúi đầu, ghé sát bên tai cô nói nhỏ: "Hôn nữa, vừa nãy tôi có nói rồi, ngày hôm nay nhất định phải dạy dỗ cô biết quy củ của Mục gia! Món nợ này của chúng ta còn không muốn thanh toán hay sao!"

Thanh âm của nam nhân trầm thấp mà lại gọi cảm, nhưng Lạc Thần Hi chỉ cảm thấy sau lưng trở nên lạnh lẽo.

Xong xong xong rồi!

Con cạp thật sự muốn ăn sạch thỏ trắng mà!

Đường Đường dỗ bé con không có lương tâm này, mỗi ngày đều nói yêu chị nhất, nhưng lúc quan trọng chỉ cần dăm ba câu nói đã bị ba ba của bé đuổi đi rồi!

Nhận ra Mục Diệc Thần lại áp sát vào lần nữa, Lạc Thần Hi bỗng nhiên phản ứng lại, nhanh chóng giơ tay, che miệng của hắn lại.

"Anh anh anh... Không cho phép anh lại đến đây! Tôi... Tôi đã nhớ kỹ rồi! Nhớ kỹ quy củ của Mục gia rồi mà!"

Mục Diệc Thần lấy tay của cô ra, híp mắt, "Vì thế, cô biết mình sai rồi sao?"

Lạc Thần Hi gật đầu liên tục, thái độ vạn phần thành khẩn, "Vâng vâng vâng, tôi sai rồi!"

Ngoài miệng cô đáp ứng, nhưng trong lòng thì bị phần không ngừng.

Ở phía dưới dâm uy của thể lực hắc ám như thể này, cô chỉ có thể thức thòi mà thôi.

Nếu không, chỉ sợ cô cũng không có cách nào cẩn thận mà đi ra khỏi câu lạc bộ Secret này.

Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, xi một tiếng khinh bỉ: "Tự mình nói xem, sai chỗ nào hả?"

"Tôi sai..." Sai cái đầu anh á!

Người đàn ông này đã chiếm lợi còn ra vẻ ta đây, cô đã nhận sai rồi, còn không tha thứ nữa chứ!

Lạc Thần Hi cắn môi, cúi đầu ủ rũ, khổ não vô cùng, nghĩ nát óc.

"Ừm... Tôi sai rồi, tôi không nên chạy đến chơi trong câu lạc bộ Secret, cũng nên gọi mấy cái người kia..."

"Hóa ra, cô còn biết mình sai sao!"

Mục Diệc Thần thực sự tức đến muốn cười!

Đường đường là Mục đại thiếu, nam thần hàng đầu mà mọi người phụ nữ toàn quốc mong muốn gả cho!

Vậy mà bà xã lại bắt nạt chạy đến câu lạc bộ tìm trai bao.

Nói ra, thật sự có thể khiến người ta cười đến rụng răng.

Lạc Thần Hi nhận sai nhận được một nửa, nhìn thấy dáng vẻ cao cao tại thượng của Mục Diệc, nhất thời lại nhịn không được, nhỏ giọng lầu bầu nói: "Tại sao chỉ có tôi nhận sai chứ? Không phải anh cũng đến Secret chơi hay sao?"

"Bơi vì mỗi lần tôi đến đều cùng bạn bè uống hai ba chén mà thôi, chưa từng có chút gì liên quan đến phụ nữ, càng không cùng một người phụ nữ coi sạch ở trong cùng một phòng khách!" Mục Diệc Thần tức giận gầm nhẹ.

Lạc Thần Hi kinh ngạc ngẩng đầu.

Rõ ràng Mục Diệc Thần làm cái gì đều không có quan hệ gì với cô, cũng không biết tại sao, nghe nói như thế, trong lòng cô bỗng nhiên dâng lên chút ngọt ngào.

Vừa nãy nhìn thấy hắn, thì suy nghĩ chưa sót kia không ngừng quẩn quanh trong lòng cô, nháy mắt bây giờ đã biến mất rồi.

Mục Diệc Thần nhìn thấy nụ cười trên mặt của cô, mới ý thức được bản thân vừa nãy nói cái gì, không khỏi rên một tiếng, khó chịu lên tiếng.

Tại sao hắn lại giải thích với người phụ nữ chỉ cười để làm vật trang trí này chứ?

Tâm tình của Lạc Thần Hi tốt hơn rất nhiều, cũng không giận dữ, giơ tay chọt chọt cánh tay của Mục Diệc Thần, "Vậy tôi cũng không có quan hệ gì với những người đàn ông kia cả? Cái gì mà coi sạch trong phòng khách chứ? Sao mà nói khó nghe như vậy!"

"Chẳng lẽ không phải sự thực sao?"

"Ây... Cái này đúng là hiểu lầm! Tôi chỉ là... Chỉ là lúc thiết kế gặp khó khăn, muốn tìm chút linh cảm mà thôi..."

Mục Diệc Thần không nghĩ đến cô sẽ nói như vậy, nhướng mày nhìn cô.

Lạc Thần Hi nhanh chóng giải thích: "Thật sự mà! Cần đây tôi tham dự giải thi đấu Hoa Phong, không phải thiết kế trang phục cho nam sao? Còn mười ngày nữa, nhưng tôi không có linh cảm nào cả, đã thử nghĩ tìm mấy người mẫu rồi. Nhưng mà, người mẫu thành danh thì tôi mời không nổi, người mẫu phổ thông thì không đủ đẹp, đúng lúc bạn thân của tôi có thể khách quý của Secret, tôi đến xem coi có ai được hay không..."

"Vừa nãy anh cũng nhìn thấy rồi đấy, tôi chỉ đề bọn họ bày ra khuôn mặt, tìm cảm giác ở nhà mà thôi, tuyệt đối không có làm chuyện gì có lỗi với anh cả!"

"Tôi xin thề!"

Cô giơ tay phải lên, duỗi bốn ngón tay hướng lên trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Có cần cưới quần hay không?

Đôi mắt to tròn long lanh của Lạc Thần Hi sáng lên, ra vẻ hồn nhiên vô tội.

Giống y hệt bộ dáng giả bộ ngoan ngoãn của Đường Đường sau khi phạm sai lầm.

Lừa gạt của Mục Diệc Thần trong phút chốc bị nghiền trong ngực, không nuốt trôi.

Người phụ nữ này tuyệt đối tuyệt đối là cố ý!

Cho rằng giả bộ ngoan ngoãn như vậy, hẳn sẽ bị sự giả dối kia qua mặt hay sao?

"Cô nghĩ tôi sẽ tin những lời quái quỷ này hay sao hả? Nếu cô thật sự muốn tìm người mẫu, sao không đến tìm tôi hả?" Ánh mắt lạnh lẽo của Mục Diệc Thần nhìn chăm chăm cô.

Nếu như người phụ nữ này dám nói bà kẻ trai bao kia đẹp hơn hẳn, càng có thể cho cô linh cảm hơn... thì hôm nay cô chết chắc!

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, "Tìm anh hả? Làm sao tìm được anh chứ? Không phải anh đến nước M công tác rồi hay sao?"

Mục Diệc Thần hơi khựng lại, lúc này mới nghĩ ra, sắc mặt trong phía chốc hòa hoãn không ít.

Lạc Thần Tâm lại bổ sung: "Hơn nữa, anh còn là một tổng tài lớn của tập đoàn, nếu như tôi muốn lãng phí vài tiếng giúp tôi vẽ thiết kế, thì tôi biết phải mở miệng như thế nào đây chứ? Dù sao, thì chúng ta cũng không phải vợ chồng thật sự!"

"Câm miệng!" Mục Diệc Thần cắn răng.

Cái người phụ nữ này thực sự nói như thế, đúng là hết chuyện để nói mà!

Lạc Thần Hi cuống quýt ngậm miệng lại.

Thực giác của động vật nhỏ nói cho cô biết, cái người đàn ông cao ngạo lãnh đạm trước mặt cô bây giờ đang không vui.

Người đàn ông này sao có thể thay đổi thất thường như vậy được chứ!

Bỗng nhiên, Lạc Thần Hi hít vào một ngụm khí lạnh, "Anh anh anh... Anh lại đang làm gì vậy hả?"

Ngay khi cô ngó người trong vòng hai phút, thì Mục Diệc Thần đã cởi áo khoác âu phục, ném trên ghế salông, ngay cả nút áo của áo sơ mi cũng đã hoàn toàn mở ra, chỉ cần run một cái, có thể hoàn toàn cởi sạch.

Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, nhanh chân đi về phía cô đang đứng.

Áo sơ mi nằm hờ hững trên người, khi anh di chuyển, từng cơ bắp rắn chắc to lớn phô bày thấy rõ, tràn ngập cảm giác nam tính mạnh mẽ hoang dã.

Toàn bộ cơ thể của anh, không có một chút sơ hở dư thừa nào, dường như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Lạc Thần Hi vốn muốn mắng hắn, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, lập tức dừng lại, không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

"Đẹp mắt không?"

"Đẹp... Đẹp mắt..." Nghe được âm thanh từ trên đỉnh đầu mình nói xuống, cô cũng sờ gáy đầu.

"Vậy cô về đi chứ, có cần cưới quần hay không?"

"Quần... Quần sao?!"

Nghe được cái chuyện kinh sợ này, Lạc Thần Hi bỗng nhiên mới lấy lại tinh thần.

Lúc này, Mục Diệc Thần đã cởi hết áo sơ mi đầy trên đất, thất lung cũng cởi hết ra.

Lạc Thần Hi nhanh chóng kêu to: "Các loại... Vãn vãn! Anh đừng cởi nữa! Không cần cởi đâu!"

Cử động của Mục Diệc Thần ngừng lại một chút, mi tâm cau lại, "Làm sao vậy hả? Không phải cô muốn tìm người mẫu để vẽ thiết kế thời trang hay sao? Tôi cho cô về rồi, cô còn nói không? Không lẽ vừa nãy cô gạt tôi hay sao hả?"

Lạc Thần Hi liều mạng lắc đầu, "Không có không có mà! Tôi nói là, anh... anh cứ ngồi ở chỗ đó để tôi về là được rồi, không cần cởi quần áo đâu! Thật đó!"

Vừa trải qua một màn suýt chút nữa cãi nhau, khiến cô cũng không dám liều mạng làm bất cứ chuyện gì, càng không dám ở chung một phòng với Mục Diệc Thần không mặc quần áo.

Dù cho Mục Diệc Thần không hề phạm sai lầm, thì có thể... cô sẽ là người phạm sai lầm đó?

Nhưng mà, Mục Diệc Thần không nghe cô, vẫn cởi thất lung ném đi.

Đồng thời, lạnh lẽo nói: "Làm sao vậy hả? Bà người kia có thể cởi sạch, nhưng tôi thì không thể cởi, đúng như vậy không hả? Cô ghét bỏ dáng người của tôi, có phải vậy không hả?"

"Đúng vậy..."

Lạc Thần Hi nghe được nửa đoạn trước, thì bật thốt lên.

Chờ nhận ra ánh mắt của Mục Diệc Thần đột nhiên chuyển sang lạnh lùng, thì mới nhớ vẫn còn đoạn sau, nhanh chóng lắc đầu, "Không không không, không phải như vậy đâu mà! Anh... Không phải không phải... Anh đừng cởi nữa mà!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Tất cả linh cảm đều hiện lên

Lạc Thần Hi suýt chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của chính mình!

Mục Diệc Thần đứng là khắc tinh của cô mà.

Làm sao lại hỏi chuyện đó chứ, mỗi câu lại còn khó khăn như vậy nữa chứ!

"Rốt cuộc, phải làm thế nào đây?" Mục Diệc Thần cau mày.

Lạc Thần Hi vội hỏi: "Anh... Anh nghe tôi giải thích đã! Chuyện này vốn là hai việc khác nhau nha. Tôi báo ba người kia coi quần áo, chỉ vì bọn họ ăn mặc khó coi mà thôi. Mục đại thiếu anh có thẩm mỹ cao như thế, ăn mặc còn đẹp trai như vậy! Đẹp xa đến mấy mắt còn nhìn thấy! Không cần coi đâu, thật sự không cần coi!"

Mục Diệc Thần cong môi mỉm cười, "Còn có mắt nhìn đây."

"Khụ khụ, quá khen, là bởi vì mỗi ngày ở cùng Mục đại thiếu anh mình thần vô, nên thẩm mỹ của tôi tăng cao mà thôi." Lạc Thần Hi liếc mắg nhìn hót, mong anh buông tha.

Mục Diệc Thần quay đầu, ở một góc mà cô không nhìn thấy, khoe miệng hơi cong lên.

"Muốn tôi ngồi tư thế như thế nào đây?"

Lạc Thần Hi vừa nghe, cuối cùng hần không cỏi đồ nữa, nhanh chóng chạy đến, vô cùng nịnh nọt chân chó mà đẩy ghế cho hần.

"Ngồi chỗ này nè! Chỗ này có ánh sáng tốt nhất! Mời ngài ngồi."

"Vây... có thể tùy ý tôi được không?"

"Tất nhiên có thể có thể có thể! Đương nhiên có thể! Tùy ý anh là quá tốt rồi, tôi cũng không phải về anh đâu, chỉ cần tìm chút cảm giác mà thôi."

Mục Diệc Thần gạt gủ, cầm lấy một cuốn tạp chí thương mại, ngồi trên ghế đọc nó.

Lạc Thần Hi ngồi lại trên ghế salông, gờ tay chuẩn bị bắt đầu vẽ.

Mấy ngày trước, mặc kệ có vất óc như thế nào thì linh cảm cũng không đến, nhưng ngay lúc này đột nhiên tất cả linh cảm đều hiện lên.

Lạc Thần Hi múa bút trong tay, ngòi bút vẽ trên bản nháp, những tiếng xoạt xoạt xoạt trên giấy cứ thế vang lên.

Mục Diệc Thần thỉnh thoảng liếc nhìn cô.

Chỉ là, mỗi lần anh nhìn đều chạm phải ánh mắt của Lạc Thần Hi nhìn lên khiến bốn mắt chạm nhau, hần không muốn nhìn lung tung nữa, chuyên tâm lật xem tạp chí trong tay.

Lạc Thần Hi vẽ ba bản vẽ xong rất nhanh.

Đề bút xuống, cô thở phào một hơi.

Đang muốn đứng dậy rời đi, nhưng khi nhìn bản thiết kế thêm một lần nữa, thì cô phát hiện có cái gì đó không đúng.

Ba cái bản vẽ này, so với hai bản vẽ thiết kế kia, vốn không cùng một phong cách mà.

Lần trước là cảm giác thư thái nhàn nhã khi ở nhà, còn lần này, lại là cảm giác quý công tử ưu nhã cao quý.

Vốn không có cách nào chấp vạ mà hợp với nhau được.

Lạc Thần Hi nhìn Mục Diệc Thần, đoán được nguyên nhân.

Nhất định bởi vì, ngày hôm nay Mục Diệc Thần ngồi đọc tạp chí, so với lúc nầu ăn lần trước, khí chất tỏa ra không giống nhau, khiến cho cô có các linh cảm khác nhau.

Nhưng mà, Mục đại thiếu chịu khó ngồi ở chỗ đó cho cô vẽ lâu đến như vậy, đã rất hiếm có rồi, cô không dám yêu cầu hần đi nầu ăn nữa đâu...

Làm sao bây giờ?

Lạc Thần Hi cắn nắp cây bút, nường mảy suy tư một chút, dần dần thấy hai mí hơi chùng xuống.

Ngày hôm nay cô uống rượu có nhiều một chút, tuy rằng không say đến mức rõ ràng như Phương Tử Thiển, nhưng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Hơn nữa, nơi này thật yên tĩnh, thật là ấm áp, lại còn... Thật an toàn nữa...

Mục Diệc Thần vẫn nhẫn nại không nhìn Lạc Thần Hi, nhưng, âm thanh ma sát của giấy bút biến mất từ rất lâu rồi, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào cả.

Hần nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Phát hiện Lạc Thần Hi đã ngủ say nằm lệch trên ghế salông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có chút ửng đỏ nhàn nhạt, miệng nhỏ hơi mở ra, có vài sợi tóc xõa lưa thưa trên trán.

Mục Diệc Thần đi nhẹ đến, gần bên cạnh cô.

Giọng nói vô cùng ghét bỏ: "Đần độn hết phần người khác rồi mà, không biết ngủ như thế này thì ngày mai sẽ bị sái cổ hay sao hả? Không chừng cái cổ còn không ngẩng lên được nữa ấy chứ."

Nói xong, ngón tay thon dài của anh áp sát trên mặt của cô, lướt qua đường cong duyên dáng của xương cằm, cuối cùng, để lên bờ môi mấp mấp của cô.

Phía trên môi, có chút sưng đỏ nữa.

Đó là do lúc ban đầu, hần nghĩ người phụ nữ này phạm lỗi gì quá đáng, nên mới giận dữ cắn cô tạo thành dấu vết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Biết cô ta lâu như vậy, anh thật sự bị mù rồi mà!

Lạc Thần Hi dường như bị quấy phá, đầu ngẩng lên phía bên trên, né tránh sự đụng chạm của người đàn ông này.

Mục Diệc Thần nhìn dáng vẻ mím môi của cô, ánh mắt càng thêm trầm đục, chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi cô.

"Hừ hừ..."

Lông mày của Lạc Thần Hi nhẹ nhàng nhú một cái, nhưng không có tính lại.

Không biết qua bao lâu, Mục Diệc Thần mới lui về sau.

Ôm người phụ nữ nhỏ nhắn này lên, anh đi ra khỏi phòng khách.

Ở bên ngoài cầu lạc bộ Secret, Trác Phong vẫn đang chờ ở trên xe thể thao.

Nhìn thấy Mục Diệc Thần ôm Lạc Thần Hi đi ra, hắn ta giật mình kêu lên: "Tổng... Tổng giám đốc, sao thiếu phu nhân lại... Lại ở chỗ này cơ chứ?"

Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta, nhỏ giọng nói: "Im miệng!"

Trác Phong vội vàng nuốt hết lại những chuyện muốn hỏi.

Sau khi nhanh chóng mở cửa cho Mục Diệc Thần, thì bản thân hắn ta cũng lên chỗ điều khiển, mà lái xe.

Chẳng qua, ánh mắt của hắn ta thỉnh thoảng còn nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu.

Mục Diệc Thần cẩn thận từng li từng tí ôm lấy người phụ nữ nhỏ nhắn kia trong lòng mình, cho đầu cô dựa thoải mái vào cổ cậu, một tay ôm lấy eo của cô, một tay gạt những sợi tóc rối phía trước mặt cô ra sau tai.

Hành động nhẹ nhàng quá đi đó, dường như sợ cô đang ngủ bị làm phiền vậy.

Hai mắt của Trác Phong trừng to, như thể bị dọa sợ.

Mục đại thiếu bình thường không hề coi phụ nữ ra gì, lại có thể có lúc dịu dàng nhỏ nhặt như vậy hay sao?

Hơn nữa, quần áo của Mục Diệc Thần không thấy mặc ở trên người, áo khoác cũng không thấy, dây lưng cũng không cánh mà bay, nút áo sơ mi đều cởi hết...

Hắn còn thiếu phu nhân làm gì ở câu lạc bộ Secret vậy chứ?

Nếu như hắn ta nhớ không lầm, mỗi một căn phòng của Secret đều có người theo dõi bí mật mà!

Đến biệt thự Mục gia, Mục Diệc Thần ôm Lạc Thần Hi xuống xe, ôm cô nhẹ nhàng đặt trên giường của phòng ngủ chính.

Lúc này, Lạc Thần dường như tỉnh táo một chút, dù hai mắt không mở ra được, nhưng lại uốn éo người, ngồi dậy.

Mục Diệc Thần dè dặt lại bờ vai của cô, "Đừng nghịch ngợm nữa, ngủ sớm một chút đi!"

"Đừng, tôi còn chưa về xong bản thiết kế nữa mà..." Cô hằm hỏ mà lăm ba lăm bầm.

Lại là bản thiết kế đó nữa

Sắc mặt của Mục Diệc Thần tối sầm lại, uy hiếp nói: "Nếu cô không ngủ, thì tôi sẽ tạo ra em trai em gái cho Đường Đường..."

Bàn tay cô dễ xuống, bà vai tinh tế dường như run lên một cái.

Một giây sau, người phụ nữ nhỏ bé này không lên tiếng nữa, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nằm ngủ.

Mặt của Mục Diệc Thần càng đen, phản ứng nhanh như vậy, rốt cuộc là giả bộ ngủ, hay ngủ thật vậy chứ?

Hắn cũng nằm lên trên giường, thuận lợi ôm thân thể mềm mại thơm tho kia vào lòng mình.

...

Ban đêm u tối, có người ôm "người đẹp mềm mại thơm tho" trong lòng, nhưng cũng có người thì không được may mắn như vậy.

Trên xe thể thao Porsche, sắc mặt của Bạch Thế Huân tái xanh khi nhìn người phụ nữ đang nằm úp sấp không nhúc nhích trên vai của hắn.

"Tôi hỏi cô lại một lần cuối cùng, rốt cuộc cô có nhớ nhà của mình ở đâu không hả?"

Phương Tử Thiên lăm bầm hai tiếng, "Nhà tôi ở... Ở..."

"Rốt cuộc ở nơi nào hả?!"

"Ở ngay... đối diện cái đường cái kia nhà..."

Bạch Thế Huân nhìn về hướng đối diện, chỉ có một loạt sáu cái thùng rác.

Suýt nữa phun máu, "Nhà của cô ở trong thùng rác sao hả? Chỉ là, cô cả người mùi rượu thối hoắc, cũng giống như từ trong thùng rác bước ra thật đấy!"

"Thôi nhanh chóng nói rõ ràng đi, rốt cuộc ở đâu hả?"

Nhưng mà, Phương Tử Thiên đã say mềm rồi, hắn hỏi đến nửa ngày, thì cũng không hề đáp lại.

Bạch Thế Huân thực sự hận không thể chõ ném cô ra khỏi xe của mình được nữa!

Vô cùng hối hận vì sao lại ôm vào cái người vớ vẩn này.

Quay lại hai giờ đồng hồ trước đó...

Sau khi hắn cùng Bạc Đình Uyên mang Phương Tử Thiên ra ngoài, thì, Bạc Đình Uyên nhét cái người nào vào trong ngực hắn.

"Được rồi, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, đi trước đây! Cậu đưa người của cậu trở về đi nhé!"

Bạch Thế Huân sững sốt một chút, "Người của tôi? Người nào cậu tôi chứ hả? Cậu nhầm lẫn gì hả Tôi sẽ không tìm bạn bè của Lạc Thần Tâm làm tình nhân đâu nhé, đúng là không cắt đuôi được mấy người phụ nữ hám giàu mà!"

Hạ Cận Tư không nhịn được quay đầu lại, ánh mắt nhìn hắn, như thể nhìn một kẻ ngốc.

"Vừa nãy nhân viên phục vụ nói gì, cậu quên nhanh như vậy sao hả?"

Bạch Thế Huân nghĩ một hồi lâu, mới phản ứng lại, lập tức cá kinh hét lên thất thanh: "Cái gì chứ hả? Đừng nói với tôi, người phụ nữ này là Phương Tử Thiên nhé??"

Bạc Đình Uyên phì cười một tiếng: "Ngay cả thư ký của cậu, mà chính mình cũng không biết hay sao hả?"

"Tất nhiên biết...nhưng mà... Sao có thể có chuyện đó được chứ?" Bạch Thế Huân lè lưỡi.

Dù sao thì Phương Tử Thiên cũng là cái mụ xử nữ già nghiêm túc đáng hoàng, mỗi ngày đều không có một cọng tóc nào loạn, đeo một cái kính gọng đen, trang điểm theo phong cách kiểu cũ.

Quần áo mặc trên người vĩnh viễn màu đen cùng màu xám, váy thì vĩnh viễn qua đến đầu gối, áo thì không nhìn ra được đường cong gì cả...

Chỉ cần liếc mắt nhìn cũng cảm thấy phát ngán rồi.

Nhưng mà người phụ nữ trước mắt này, khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay trắng nõn như tuyết, một đôi mắt to long lanh đa tình, mái tóc xoăn bồng bềnh càng khiến cô ta thêm quyến rũ hơn nữa.

Cộng thêm dáng người lồi lõm được váy đuôi cá bao bọc lấy chọc người ta hứng thú...

Người này sao có thể là Phương thư ký được chứ?!"

Biết cô ta lâu như vậy, anh thật sự bị mù rồi mà!

Chương 120: Con chó nhỏ từ đâu chạy đến đây vậy?

Lúc Bạch Thế Huân khiếp sợ, thì Bạc Đình Uyên cùng Hạ Cẩn Tư đã rời đi rồi.

Hắn chỉ có thể gánh vác nhiệm vụ đưa Phương thư ký về nhà mà thôi.

Vốn nghĩ việc này rất dễ dàng, nhưng khi đưa cái người phụ nữ kia lên xe, thì hắn mới ý thức được, bản thân mình đã đụng phải rắc rối lớn như thế nào!

Ngày thường Phương thư ký làm việc thận trọng, thái độ nghiêm cẩn, nhưng sau khi uống say, thì lại như hai người khác nhau vậy.

Không nói dính chặt trên người của hắn, mà thỉnh thoảng còn cười quỵ dị như thể Vu Bà cười vậy.

"Ồ ha ha ha ha... Con chó nhỏ từ đâu chạy đến đây vậy? Da thật mềm mại như vậy, nước da quái dị.

Để chị đây sờ chút nha!"

Sau đó, mặt của Bạch Thế Huân bị sờ cấu véo.

Phương Tử Thiển còn lăm bằm lăm bàu, "Hừm, mềm mại thật mà, cảm giác không tệ chút nào.

Nhưng vì sao lại giống cái người đàn ông da tình phong lưu rác rưởi Bạch Thế Huân kia quá vậy? Trừ 10 điểm nha!"

Bạch Thế Huân hung ác trừng mắt nhìn cô.

Vô cùng nhục nhã luôn đấy!

Người phụ nữ này dám nói hắn là chó con!

Còn nói con chó đó giống hắn sao? Thảm mỹ của người phụ nữ này bị chó gặm rồi hay sao hả?

Nếu không phải coi Phương Tử Thiển như một trụ thủ đắc lực cho hắn, thì hắn đã nhấc chân sớm đạp cô xuống rồi!

Bạch Thế Huân nhắc nhở chính mình nhất định phải nhịn.

Mất đi thư ký toàn năng như Phương Tử Thiển, thì hắn sẽ phải mỗi ngày mệt mỏi như Mục Diệc Thần ở trong văn phòng đấy, làm sao có thời gian ra ngoài đi tán gái chứ?

Nhưng mà, không còn cách nào khác, Phương Tử Thiển vẫn không nói được bản thân mình đang ở đâu cả.

Bạch Thế Huân lái xe thể thao, xoay tới xoay lui trên đường cái, rốt cuộc cũng chịu thua.

"Cô được lợi rồi đấy, nhà của thiếu gia tôi, còn chưa bao giờ mang về người phụ nữ nào cả!"

Bạch Thế Huân ôm người phụ nữ kia, mở cửa nhà ra.

Để cho thuận tiện ra ngoài trồng hoa, hắn cố ý mua một căn hộ, ngay bên cạnh Secret, rất ít khi về nhà cũ của Bạch gia.

Bước vào phòng khách, thì hắn đã muốn ném ngay Phương Tử Thiển trên ghế salông.

Nhưng, Phương Tử Thiển mơ mơ màng màng thế nào, trong tiềm thức lại cảm giác người đàn ông này rất an toàn, ôm chặt lấy hắn không hề buông tay.

Bạch Thế Huân muốn ném cô hai lần đều không được, không nhịn được gầm nhẹ: "Phương Tử Thiển, cô tha bốn thiếu gia tôi ra! Có nghe không vậy hả? Nếu không thì tôi sẽ cho cô đẹp mặt đấy!"

Phương Tử Thiển chau mày, "Đừng ầm ĩ... Không được quấy rầy tôi! Nếu anh còn như thế nữa, thì tôi sẽ..."

"Cô sẽ làm cái gì hả?" Bạch Thế Huân cắn răng.

"Tôi sẽ..... Oa ——!"

Miệng của Phương Tử Thiển, bỗng nhiên nôn ra.

Cô đang nằm nhoài trên bá vai của Bạch Thế Huân, nên lần này tất cả đều rơi hết xuống người của Bạch Thế Huân.

Một chất lỏng có mùi hỗn hợp chua chua cùng với rượu, từ trên cổ áo sơ mi của hắn, chảy xuống bên dưới.

Gân xanh trên trán của Bạch Thế Huân nổi hết lên, không khống chế được lửa giận của chính mình nữa, trực tiếp ôm Phương Tử Thiển, kéo cô vào trong phòng tắm, thô bạo đẩy cô ngã vào bồn tắm to lớn.

Sau đó, mở ra nước lạnh, phun vòi nước về phía của cô.

Phương Tử Thiển bị đông lạnh đến giật cả mình, men say ngay lập tức mất đi hết bảy, tám phần, đột nhiên ý thức hỗn loạn trở nên tỉnh táo hẳn.

Cô mở mắt ra, liếc mắt thì thấy Bạch Thế Huân đang cởi áo somi.

Sợ đến mức hét to, "Bạch...Bạch Thế Huân! Anh... làm sao anh lại ở đây chứ? Sao anh lại cởi quần áo hả? Anh muốn làm gì tôi?"

Bạch Thế Huân nghe vậy, tức giận đến mức mặt mày trắng bệch!

Cái người phụ nữ đáng chết này ngày hôm nay dẫn hắn thành như vậy, còn dám lớn lối cắn ngược hắn, nghi ngờ hắn quấy rối cô hay sao hả?

Ha ha ha, nghĩ hắn không đối phó được với cô hay sao vậy hả?

Bạch Thế Huân quyết đoán giật một cái khăn mặt ra, nhanh chân đi đến trước mặt của Phương Tử Thiển, nhếch miệng cười tà mị.

"Cô nói xem? Cô cố ý đến câu lạc bộ Secret, còn giả bộ uống say, không phải vì muốn quyến rũ tôi hay sao hả? Bây giờ tôi đã mang cô về nhà mình rồi, cô còn giả bộ rụt rè cái gì nữa hả? Đêm xuân ngắn ngủi lắm, hay chúng ta vẫn nên tiết kiệm thời gian, nói không chừng còn có thể làm đến mấy lần đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giảm Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Nước miếng sắp nhỏ đến trên mặt của tôi rồi

Phuong Từ Thiên trợn tròn hai mắt, bờ môi khẽ run.

Cô không nhớ ra được, làm sao chính mình lại về cùng Bạch Thế Huân.

Không phải cô nên ở trong câu lạc bộ Secret, cùng Lạc Thần Hi một chỗ hay sao?

Nhìn Bạch Thế Huân càng ngày càng đến gần, Phuong Từ Thiên vội vàng chống bòn tằm lớn, muốn bỏ chạy.

Nhưng, vì cô còn trong người, mà cả người cô không hề có sức, đứng loạng choạng một chút, sau đó trượt ngã, càng thêm rối rắm hơn ở trong bòn tằm lớn.

"Này... này!"

Lưng cô đập vào đá cẩm thạch cứng rắn phía sau, khiến Phuong Từ Thiên đau đến mức sắp phát khóc.

Bạch Thế Huân phì cười một tiếng, tiến lên vài bước.

Nhưng thấy rõ hơn đáng về bây giờ của Phuong Từ Thiên, thì cô hòng của hắn không nhìn được trượt lên trượt xuống, lời trào phúng cay nghiệt đến bên miệng không biết nói ra như thế nào nữa.

Ở bên trong của bòn tằm lớn có một người phụ nữ nhỏ bé ướt đẫm, vồn chiếc váy đuôi cá đã bao quanh người rồi, bây giờ như một lớp da thịt thứ hai, dính sát vào người của cô, làm cho đường cong duyên dáng đẹp để hoàn toàn lộ ra ngoài.

Chiếc váy được thiết kế rất mỏng, sau khi bị ướt, thì lập tức trở nên trong suốt.

Thậm chí có thể nhìn thấy được rõ ràng đồ lót của cô nữa.

Hô hấp của Bạch Thế Huân hơi dừng lại, ánh mắt không sao dời khỏi ngực của cô được, máu nóng trong cơ thể như tuôn trào phía dưới người.

"Bạch Thế Huân, anh cái đồ cầm.. A!"

Tiếng máng của Phuong Từ Thiên im bặt.

Cô trợn to mắt, không dám tin tưởng nhìn khuôn mặt tuấn tú kia đột nhiên phóng to trước mặt mình.

Bạch Thế Huân lại... cường hèn cô sao!

A a a a!

Đây là nụ hôn đầu của cô mà, sao lại bị chôn vùi trên tay của cái người đàn ông phong lưu đa tình này được cơ chứ!

Phuong Từ Thiên liều mạng gầy dựa, dưới tình thế cấp bách, trực tiếp cắn mạnh.

"Chết tiệt!"

Bạch Thế Huân bỗng nhiên thả cô ra, che miệng lại, khóe miệng còn có vết máu đỏ tươi, "Cô lại cắn tôi sao??"

Con mắt của Phuong Từ Thiên đỏ ửng, vào giây phút này, không còn là nữ thư ký chuyên nghiệp của ngày bình thường nữa.

"Anh cứ đi! Anh đang cường bạo đấy! Tôi cảnh cáo anh...tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Mặt của Bạch Thế Huân đen sì như mực.

Có bao nhiêu thiên kim nhà giàu, mình tính đang "hot" tranh giành nhau muốn bò lên trên chiếc giường mà cô đang nằm, nhưng Phuong Từ Thiên chỉ là một nữ thư ký bé nhỏ mà thôi, còn dám từ chối hắn, nói hắn cường bạo cô!

"Cố nghĩ tôi thực sự coi trọng cô hay sao há? Mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy cô thì tôi đều phát ngán lên rồi,, vốn dĩ chẳng có một chút xúi hướng thú nào đâu! Đây chỉ là dạy cho cô một bài học mà thôi.

Sau này nếu dám mật báo với lão già nhà tôi, thì xem tôi sẽ trừng trị cô như thế nào!"

Bạch Thế Huân nói, ép bản thân mình quên đi cái loại rung động xa lạ kia, quay đầu bước ra khỏi phòng tắm.

...

Một đêm trôi qua.

Sáng ngày thứ hai, Lạc Thần Hi tỉnh lại trong một chiếc chăn mềm mại ấm áp.

Mơ màng nằm bên trong, cô cảm thấy chiếc gối nằm ngày hôm qua, cực kỳ thoải mái, không nhìn được cọ thêm mấy lần nữa, mới mở mắt ra.

Kết quả, hình ảnh đập vào mắt, làm cho cô suyết chút nữa sợ hãi la to.

Người nằm bên cạnh cô, lại là Mục Diệc Thần!

Mới vừa rồi cái gối mà cô cọ lâu ời là lâu đó..là lồng ngực của hắn trần như nhộng, cường tráng rắn chắc sao....

Trời ạ, làm sao cô lại ngủ cùng với Mục Diệc Thần cơ chứ? Ngày hôm qua... Đúng rồi...

Lạc Thần Hi bỗng nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua ở Secret.

Ngày hôm qua cô ở trong phòng khách ngủ, không biết làm sao Mục Diệc Thần có thể mang cô về, nhưng chắc là bạn họ không làm chuyện gì không hợp với thiếu nữ đâu, nếu không thì cô đã tỉnh từ sớm rồi.

Sau khi yên tâm trong lòng, thì Lạc Thần Hi có chút nhàn hạ thoải mái, mà ngắm nhìn thưởng thức cảnh đẹp tuyệt sắc kia.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn đáng về ngủ say của Mục Diệc Thần đấy.

Trước khi bọn họ từng ngủ chung với nhau, nhưng, mỗi một lần, Mục Diệc Thần đều thức dậy sớm hơn cô.

Khi Mục Diệc Thần nằm ngủ, không hề có khí chất lãnh khốc ngày thường, mà toàn bộ đường nét trên khuôn mặt trên nền rất dịu dàng.

Đặc biệt là khi hắn nhắm mắt lại, lông mi dài rủ xuống, ở trước mắt của hắn để lại bóng râm, so với con gái còn xinh đẹp hơn nữa.

"So với tôi còn dài hơn nữa sao! Thật ghen tỵ mà!"

Lạc Thần Hi chu môi một cái, duỗi đôi tay heo của mình, muốn rút nó.

Nhưng cô vừa mới đưa tay lên có một nửa, thì Mục Diệc Thần bỗng nhiên mở mắt ra.

"Cô muốn làm cái gì hả? Nước miếng sắp nhỏ đến trên mặt của tôi rồi."

Thanh âm của nam nhân, mang theo một chút vừa mới tỉnh ngủ buồn ngủ vừa khàn khàn, so với bình thường thì càng trầm thấp hơn càng tình cảm hơn.

Lạc Thần Hi sững sốt mất một giây, mới lấy lại tinh thần, theo bản năng lau lau bên mép miệng

Kết quả... không lau được cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Em trai em gái phải nhiều lần mới có được

"Mục Diệc Thần, anh đùa tôi!"

Lạc Thần Hi cắn răng, hận không thể đánh hấn một quyền.

Mục Diệc Thần chậm rãi ngồi dậy, dù bản vẫn ung dung đất nói: "Nếu không phải do tôi có lòng tốt mà nhắc nhở cô, thì chờ thêm chút nữa cô sẽ chảy nước miếng mà thôi, tôi chỉ đề phòng chuyện đó xảy ra mà thôi."

Khi hắn đứng dậy, cả cơ thể trần trụi lộ ra bên ngoài không khí.

Lạc Thần Hi không nhịn được ngấm thêm vài lần.

"Nước miếng kia..."

"Anh mới chảy nước miếng á!" Lạc Thần Hi lờm hẩn một cái, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, "Đừng rồi, anh... làm sao anh lại ở trên giường của tôi chứ? Chúng ta không phải đã chia phòng rồi hay sao hả?"

Mục Diệc Thần ním môi mỉm cười, vẻ mặt ngay lập tức lạnh mấy phần.

Rất tốt, hẩn xuất ngoại lâu như vậy, người phụ nữ này chỉ nhớ rõ bọn họ đã chia phòng ngủ mà thôi!

"Ngày hôm qua khi tôi ôm cô trở về, thì cô không chịu để tôi rời đi, cần tôi ngủ cùng cô mà. Tôi sợ cô làm ồn quá mức, đánh thức Đường Đường, nên không còn cách nào khác mới nằm lại." Biểu hiện của Mục Diệc Thần lạnh lùng, mặt không hề biến sắc mà nói.

"Cái...cái gì chứ?! Không thể nào! Tôi mới không tin chuyện hoang đường mà anh kể ấy!" Lạc Thần Hi trợn to hai mắt.

Mục Diệc Thần vén chăn lên, bước xuống giường.

"Cô có tin hay không thì tùy, sự thực vẫn là sự thực mà thôi."

Hắn bước nhanh vào phòng tắm.

Đề lại Lạc Thần Hi cau mày, sầu khổ nhớ lại hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Vừa nãy đúng là cô nằm trong lòng ngực của Mục Diệc Thần, lấy trình độ người đàn ông này ghét bỏ cô mà nói, thì chắc chắn không thể nào chủ động ôm cô được.

Lẽ nào...

Ngày hôm qua cô thật sự ra tay đối với Mục Diệc Thần hay sao?

Hai người rửa mặt xong xuôi, đi xuống phía dưới lầu.

Bánh bao nhỏ đã rời giường từ rất sớm, ngồi ở phía trước bàn ăn cơm.

Vừa nhìn thấy Lạc Thần Hi xuất hiện cùng Mục Diệc Thần, thì bé con đã vui mừng ngay tức khắc.

Vui sướng mà lớn tiếng bắt chuyện: "Chị ơi, chị trở về với ba ba lúc nào thế? Không phải ngày hôm qua hai người muốn đi tạo em trai em gái hay sao ạ?"

"Khụ khụ!"

Lạc Thần Hi bị sặc bởi chính nước miếng của mình.

Bánh bao nhỏ khẽ lắc đầu, nhìn trái, nhìn phải, với một vẻ mặt vô cùng nghi ngờ: "Hai người không mang em trai em gái về sao ạ?"

"Khụ khụ khụ khụ!"

Lạc Thần Hi vừa mới ho khan xong, nghe đến chuyện này, thì lại tiếp tục sặc nữa.

Về mặt của Mục Vi Vi như bị táo bón, Mục Diệc Lăng thì hai chi hống hót viết lên trên mặt luôn.

Quần gia cùng những nữ hầu được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ chăm chú làm công việc của bản thân, không ai nhìn bọn họ cả.

Nhưng vai lại bất ngờ co rúm, như thể muốn cười lại không dám cười.

So với họ, thì Mục Diệc Thần có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, hẩn vỗ lưng của Lạc Thần Hi, giúp cô thuận khí, đồng thời chuyển hướng sang bánh bao nhỏ, bình tĩnh giải thích: "Em trai em gái phải nhiều lần mới có được, không thể một lần có thể tạo ra. Vì thế, sau này Đường Đường phải ngoan biết không, hãy cố gắng ngủ một mình."

Về mặt của bánh bao nhỏ ngay lập tức cau có, quay quay những ngón tay.

"Nhưng mà, muốn nghe chị kể chuyện xưa cơ..."

Làm sao mới tốt đây chứ, vừa muốn chị chơi cùng, lại vừa muốn có em trai em gái, làm sao làm sao đây chứ?

Lúc này Lạc Thần Hi đã tỉnh táo lại, nghe Mục Diệc Thần thuận miệng lừa bánh bao nhỏ, thì tức giận mà lờm hẩn một cái.

Nhanh chóng ngồi bên cạnh bánh bao nhỏ, ôm lấy bé, "Không sao đâu, Đường Đường, sau này mỗi ngày chị sẽ kể cho em nghe chuyện xưa, ngày hôm qua chị là chuyện bắt ngờ mà thôi, sau này chị sẽ về sớm một chút nha."

"Chị thật tốt mà! Đường Đường thích nhất chị luôn đó!"

Bánh bao nhỏ hôn một cái trên mặt của cô, thật vui vẻ ngồi ăn cơm.

Cuối cùng cũng nghe bé không nhắc đến em trai em gái, thì Lạc Thần Hi cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn xong, Lạc Thần Hi cùng bình thường như bao ngày, đưa bánh bao nhỏ đi nhà trẻ.

Cửa của nhà trẻ, Bạc Thiếu Hiền đang đứng chờ.

"Anh Thiếu Hiền ơi!"

Bánh bao nhỏ vui vẻ chạy về phía trước vài bước, bỗng nhiên dừng bước chân lại, chạy trở về.

Kéo quần áo của Lạc Thần Hi, ý muốn cô khom lưng xuống.

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mập mạp của bé, mà cười hỏi:

"Đường Đường, em còn muốn nói gì với chị hay sao hả?"

Về mặt của bánh bao nhỏ nghiêm túc gật gù, "Chị ơi, Đường Đường nghĩ ra một biện pháp rất hay nha. Sau này, chị tạo em trai em gái với ba ba ban ngày đi! Như vậy, buổi tối chị có thể chơi cùng với Đường Đường được rồi!"

Từ lúc ăn cơm đến giờ, thì bé đã suy nghĩ ra cái chủ ý tuyệt vời này!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tầng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Nằm trên giường, một đêm bảy lần

Lạc Thần Hi lập tức cứng lại rồi.

Hóa ra bánh bao nhỏ không phải chuyện em rai em gái, mà suy nghĩ này giờ!

Chưa kịp để cô phản ứng lại, thì bánh bao nhỏ đã lớn tiếng nói: "Vậy cứ quyết định như vậy nhé! Chị cùng ba ba nhất định phải cố gắng hơn nha!"

Nói xong, bé xoay người, cùng với anh trai nhỏ tụ họp.

Lưu lại Lạc Thần Hi trong lòng ngồn ngang.

Trở lại trên xe, Lạc Thần Hi nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, nhanh chóng cầm điện thoại đi động lên, gọi điện thoại cho Phương Tử Thiển.

"Tiểu Thiển Thiển, tối ngày hôm qua, cậu có bình an về đến nhà hay không?"

"Tiểu Hi Hi, cậu không có chuyện gì, quá... Hắt xì! A... Hắt xì!"

Phương Tử Thiển còn chưa nói dứt lời, thì đã liên tiếp hắt xì vài cái.

Lạc Thần Hi cau mày, "Tiểu Thiển Thiển, cậu làm sao vậy hả? Cảm mạo hay sao? Tối ngày hôm qua rõ ràng không lạnh mà? Đã có chuyện gì xảy ra vậy hả?"

Phương Tử Thiển xoa chiếc mũi đỏ ửng của mình, nghĩ đến Bạch Thế Huân ngày hôm qua khiến cô dính vào nước lạnh, hại cô khi trời sáng bị cảm mạo nặng hơn, suýt chút nữa tức điên luôn.

Chỉ là, trước mặt Lạc Thần Hi, cô vẫn giả vờ mọi chuyện vẫn ổn, "Không có chuyện gì, chỉ là mấy ngày trước quá mệt mỏi, có chút cảm lạnh mà thôi. Tớ không có chuyện gì đâu, cậu yên tâm đi!

Ngược lại cậu đó, ngày hôm qua Mục đại thiếu có phải rất tức giận hay không hả? Sẽ không đánh cậu chứ?"

Lạc Thần Hi nói: "Cậu nói cái gì vậy chứ? Mục đại thiếu là giảng đạo lý, tôi đã giải thích với hắn rồi, thì hắn có thể làm gì tôi được chứ?"

Tuy nói như vậy, nhưng cô vẫn theo bản năng mà sờ khòe miệng mình.

Ngày hôm qua Mục Diệc Thần dưới con giận dữ của mình mà cắn cô bị thương, có chút đau đớn.

"Không phải chứ? Chuyện này không khoa học lắm thì phải? Mục đại thiếu nhà cậu vừa nhìn đã thấy là tổng giám đốc lạnh lùng tàn khốc tà mị bá đạo cơ mà, đối phó với yêu tinh nhỏ gây bất an như cậu, không phải nên đẩy ngã xuống giường, ngày đêm không ngừng làm làm làm, một đêm bảy lần, ít nhất cũng phải ba ngày ba đêm hay sao? Đến khi cậu không phạm sai nữa hay sao?"

Khòe miệng của Lạc Thần Hi giật giật, "Phương Tử Thiển, cậu làm gì thế hả? Có phải xem nhiều truyện tiểu thuyết ngôn tình máu chó hay không hả?"

Còn cái gì mà... Một đêm bảy lần... Ba ngày ba đêm cơ chứ...

Trong đầu của Lạc Thần Hi bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh ngày hôm qua Mục Diệc Thần dè gẽ cô trên sofa.

Lúc đó, cảm giác nóng rực do Mục Diệc Thần kẻ sát cô, dường như vẫn còn lưu lại ở trên người của cô...

Mặt của cô lập tức đỏ lên, nhanh chóng lắc đầu, "Được rồi mà, nếu như cậu đã không sao hết, thì tớ cúp máy đây, tớ còn phải trở lại thiết kế quần áo nữa!"

"Được rồi, tớ cũng phải đi làm đây."

Ngày hôm nay nhìn thấy Bạch Thế Huân, trong lòng của Phương Tử Thiển tràn đầy lửa giận.

Dám thừa dịp cô say rượu mà chinh cô như vậy à, hãy cứ chờ xem!

...

Nhắm mắt, hai mươi ngày đã trôi qua.

Đã đến ngày cuối cùng của trận thi đấu bán kết giải Hoa Phong rồi.

Lạc Thần Hi cuối cùng cũng sửa xong hết bộ cuối cùng, nhìn sân khấu một lượt, rồi cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm một cái.

Cô lấy quần áo may sẵn đến tập đoàn SL xem trước ba ngày, bận bịu không ngừng nghỉ, mới hoàn thành hết tất cả.

Nhờ có phúc khí của Mục Diệc Thần, năm bộ trang phục dành cho nam của cô đều được hoàn thành tương đối hoàn mỹ.

Mục đại thiếu không chỉ làm người mẫu tại Secret cho cô ngày hôm ấy, mà sau đó mất rất nhiều thời gian giúp cô vẽ nữa.

"Lần này đúng là nhờ có hắn, hóa ra hắn cũng không xấu xa như mình tưởng tượng! À, khi trận đấu kia kết thúc, thì mình phải nghĩ cách cảm ơn hắn mới được..."

Lạc Thần Hi vừa cân nhắc, vừa đi ra bên ngoài.

Vi để tránh cho các vị nhà thiết kế lúc trình diễn các bộ trang phục bị ảnh hưởng lẫn nhau, nên mỗi người bọn họ ở phía bên cạnh sân khấu của mình, có sử dụng mảnh vải treo lên.

Vào lúc chính thức trình diễn, thì tất cả mọi người sẽ không nhìn thấy tác phẩm của người khác.

Nhưng mà, Lạc Thần Hi vừa nhắc tấm vải treo lên, thì thấy có người bên ngoài nhìn vào sân khấu của mình, nhìn lên một cách đảo dác.

"Tà Hiểu Tinh, cô đang nhìn cái gì vậy hả?" Cô lạnh lùng mở miệng.

Tà Hiểu Tinh thấy hành vi nhìn trộm của mình bị phát hiện, thì quyết đoán đứng dậy, lời lẽ rất hùng hồn mà nói: "Cô đừng có mà buồn cười như vậy, tôi làm sao lại nhìn lên cô chứ? Đừng nghĩ tôi không biết, cô vốn không thiết kế được trang phục cho nam. Lần này thì bản kết cần năm bộ trang phục cho nam đấy! Cô nhất định sẽ bị đào thải. Tôi chỉ nhìn lên một người sẽ bị đào thải mà thôi."

Lạc Thần Hi cười như không cười mà lườm cô ta, "Vậy phiền cô rời khỏi sân khấu của tôi xa một chút, nếu không thì, rất dễ khiến người khác hiểu lầm đó nha."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Cái loại người rác rưởi bị nghỉ học

Tả Hiếu Tĩnh nhìn miệng của Lạc Thần Hi cười vô cùng xinh đẹp, trong lòng đổ kị, phần hận không ngừng.

Chỉ cần nghĩ đến ngày đó chuyện xảy ra ở chợ vải, thì cô ta đã thấy ngực mình chất đầy bực dọc, nếu không phải kiêng kỵ đây là nơi diễn ra giải thi đấu Hoa Phong, thì cô ta hận không thể xé tan Lạc Thần Hi ra tại nơi này.

Sau khi trở về, mặc kệ cô ta làm nũng cầu xin như thế nào đi nữa, thì Trần Tuấn Kiệt cũng không hề quay lại với cô ta.

Cô ta quyến rũ thật vất vả mới được một vị hôn phu con nhà giàu, chỉ cần thêm một chút nữa là bước vào cửa của nhà giàu quyền thế rồi, nhưng bởi vì Lạc Thần Hi, mà đã đun nước sôi còn để vịt bay đi mất!

Cái con người xấu xa chết tiệt này không phải có cái mặt hồ ly tinh hay sao chứ?

Thật sự tự coi chính mình có chỗ đặc biệt hay sao hả?

Tả Hiếu Tĩnh nghiêng rằng nghiêng lợi, "Lạc Thần Hi, cô tưởng cô qua được vòng loại, thì sẽ giành được giải thưởng của giải thi đấu Hoa Phong hay sao hả? Nằm mơ đi! Các nhà thiết kế vào đến vòng bán kết, ai mà không có năng lực chứ? Hơn nữa, thiên tài thiết kế còn chưa đến dự thi đấy! Nếu tôi mà là cô, thì ngày hôm nay vốn dĩ không còn mặt mũi mà đến nữa rồi!"

Lạc Thần Hi nhún vai một cái, "Cô mà còn có mặt mũi đến, vậy thì tôi không đến sao được cơ chứ?"

"Cô...!"

Đúng lúc này, cửa lớn của phòng triển lãm truyền đến tiếng rối loạn ồn ào.

Một người phụ nữ mặc bộ trang phục Chanel màu trắng, ở giữa đám người chen chúc, đi vào.

Các nhà thiết kế trong phòng triển lãm, đều nghe tiếng mà nhìn sang.

"Ồ. Vậy là ai ta? Sao lại thấy quen mắt như vậy nhỉ? Là bạn giám khảo ngày hôm nay hay sao vậy?"

"Ngay cả cô ấy mà anh cũng nhận không ra sao hả? Đó là Ngô Linh San đấy! Tôi đã sớm nghe nói, Ngô Linh San đã báo danh tham gia giải thi đấu Hoa Phong này, tôi còn nghĩ chỉ là tin đồn thôi, không ngờ lại là sự thật! Có cô ấy ở đây, người khác đừng hòng mà có giải thưởng!"

"Cái gì chứ? Lại là cô ấy sao? Tiêu rồi, lần này chúng ta đến có thể coi là công cốc rồi!"

Nghe được tiếng xì xào bàn tán của những người xung quanh, Lạc Thần Hi khẽ cau mày.

Tả Hiếu Tĩnh nhìn thấy cô đang nghi ngờ, thì không khỏi cười lạnh: "Cô thực sự ở lâu trong cá trường học dở tệ kia rồi mà, ngay cả Ngô Linh San cũng không nhận ra sao hả! Ngô Linh San dù sao cũng là đàn em khóa dưới của Thịnh Dục đó, năm ngoái vừa tốt nghiệp hệ thiết kế thời trang của đại học Saint George, hơn nữa còn đạt giải nhất tốt nghiệp nữa. Đầu năm nay mới về nước, thành lập nhãn hiệu độc lập của bản thân, có chút danh tiếng ở trên mạng đó."

"Hơn nữa, ba của Ngô Linh San Ngô Anh Dịch là cổ đông lớn của tập đoàn SL, mẹ từng là người mẫu nổi danh trong nước. Xuất thân của cô ấy như vậy, thật sự là tiêu thư là ngọc cảnh vàng! So với cái loại bị học viện nghệ thuật hoàng gia đuổi học, chỉ có thể dựa vào quyền rũ kim chủ đề dối lấy tiền mua cửa hàng vải như cô, thì đúng là một người trên trời một kẻ dưới đất đó!"

Tả Hiếu Tĩnh khiêu khích mà nhìn Lạc Thần Hi.

Tự mãn nghĩ cô sẽ xấu hổ đến mức không có chỗ trốn.

Nhưng Lạc Thần Hi chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô ta, "Hừm, rất lợi hại đó nha, nhưng liên quan gì tới tôi hả?"

Tả Hiếu Tĩnh không nghĩ cô ngay cả một chút phản ứng cũng không có, tức giận đến cắn răng, không có biện pháp chút nào.

Lập tức hừ lạnh một tiếng, đi về hướng của Ngô Linh San.

Lúc này, bên cạnh của Ngô Linh San đã có rất nhiều người bao vây xung quanh.

Cô ta hiện nay là nhà thiết kế nhãn hiệu, bối cảnh thân phận sau lưng của cô ta, càng khiến nhiều người đổ xô chạy đến.

Rất nhiều người chen chúc không theo thứ tự, rồi khỏi sân khấu của mình, bỏ tìm bỏ gan đi lấy lòng Ngô Linh San.

Tả Hiếu Tĩnh đi đến, "Ngô tiểu thư, đã lâu không gặp. Mấy ngày trước chúng ta từng gặp nhau trong một bữa tiệc đấy, cô còn nhớ không?"

Ngô Linh San có chút lạnh nhạt gật đầu, "À, là cô sao... Cô cũng tiến vào trận bán kết của giải thi đấu Hoa Phong sao? Thật sự không dễ dàng."

"Ngô tiểu thư, cô thực sự quá khen rồi!" Tả Hiếu Tĩnh khiêm tốn cười nói.

Dù cho Ngô Linh San chỉ nói với cô ta khách sáo hai câu, nhưng vẫn khiến cho các nhà thiết kế xung quanh hăm mộ không ngớt.

Ngô Linh San cực kỳ lạnh lùng, vừa nãy không có phản ứng với ai cả.

Tả Hiếu Tĩnh lộ vẻ đắc ý.

Cô ta muốn hiệu quả như vậy đây, không uống công cô ta bỏ ra nhiều tâm tư như vậy, liều mạng nịnh nọt quỳ liếm thiên kim của các tầng lớp cấp cao của tập đoàn SL!

Cô ta cố ý nhìn sang Lạc Thần Hi.

Nhưng mà, Lạc Thần Hi vốn không hề chú ý cô ta, chỉ lo cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Sắc mặt của Tả Hiếu Tĩnh cứng đờ, lập tức cười lạnh, đến gần bên người của Ngô Linh San.

"Ngô tiểu thư, thật trùng hợp làm sao! Cô là sinh viên tuổi trẻ tài cao của trường đại học Saint George, mà ở đây cũng đúng lúc có một người dự thi cũng là học sinh học viện hoàng gia đấy! Lần này tại giải thi đấu Hoa Phong, trở thành nơi quyết đấu đỉnh cao của hai học viện lớn rồi!"

Ngô Linh San ngay lập tức nhủ mảy, "Cô nói cái gì chứ? Học viện nghệ thuật hoàng gia sao? Ở đâu cơ chứ?"

Tả Hiếu Tĩnh chỉ về phía Lạc Thần Hi, "Là người ở vị trí số 7 kia kìa."

Cô ta đứng lại một chút, rồi bỏ sung: "Chỉ là... hình như cô ta nhập học có vài tháng, thì đã bị học viện nghệ thuật hoàng gia đuổi học rồi."

Ngô Linh San vốn như gặp kẻ địch lớn, nghe xong lời này, lộ vẻ kinh thường ngay lập tức.

"Cô có làm hay không vậy hả? Còn dám so tôi với cái người rác rưởi bị nghỉ học sao? Cái gì mà quyết đấu đỉnh cao, thực sự si nhục tôi mà!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giã Múc Xì Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 125: Làm sao vậy hả? Cô không phục sao?

"Ngô tiểu thư là thân phận gì kia chứ hả? Giải thưởng giải thi đấu Hoa Phong lần này, ngoại trừ cô ấy ra, còn có thể có ai giành được cơ chứ?"

"Dù cho cái người ở vị trí số 7 kia, từng học ở học viện nghệ thuật hoàng gia thì thế nào hả? Còn không phải bị đuổi học hay sao? Vốn không cùng một đẳng cấp với Ngô tiểu thư mà!"

"Không sai, nói không chừng, trên người cô ta còn có cái lịch sử đen tối gì nữa đấy! Nếu không phải như thế, thì làm sao có thể bị đuổi học được cơ chứ?"

Nghe được mấy câu này, trên mặt của Tà Hiểu Tinh nở một nụ cười.

Bây giờ tất cả mọi người đều biết Lạc Thần Hi bị đuổi học rồi, cô ta muốn nhìn xem cô còn có thể giả vờ bình tĩnh như vậy được hay không.

Âm thanh của các cô rất to, cố ý muốn người khác nghe thấy.

Lạc Thần Hi cũng thực sự nghe được, để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn sang.

Ngô Linh San nhìn thấy cô, thì sững sốt một chút.

Không nghĩ đến, cái người ở vị trí số 7 này lại xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn rất có khí chất nữa.

Từ trước đến giờ cô ta luôn tự coi mình là tài mạo song toàn, nhưng bây giờ, chỉ ít ở phương diện ngoại hình này, thì đã bị nạnh mẽ hạ thấp xuống.

Ngô Linh San biết vậy nên không thích, trừng mắt nhìn Lạc Thần Hi, "Làm sao vậy hả? Cô không phục sao?"

"Phục hay không phục không quan trọng, đây là cuộc thi, hãy dùng tác phẩm mà nói chuyện đi." Lạc Thần Hi không hề để ý một chút nào.

Ngô Linh San cười gằn, "Cô dù sao cũng bị đuổi học, còn muốn so với tôi sao hả? Được, chờ một chút cho cô nhìn xem, cái gì mới là thiên tài thiết kế chân chính!"

Không bao lâu, Thịnh Dục và các nhân viên ở giữa đám người chen chúc, đi vào trong.

Ngô Linh San nhìn thấy hắn, ánh mắt sáng lên, vội vàng đến đón.

Khuôn mặt còn lạnh như băng hồi nãy, trong nháy mắt chất đầy nụ cười, "Thịnh sư huynh, đã lâu không gặp. Có phải anh không nghĩ em sẽ đến tham gia Hoa..."

"Ngô tiểu thư, ngày hôm nay là trận đấu chính thức, xin cô trở lại vị trí dự thi của thí sinh đi. Muốn ôn chuyện cũ, thì kết thúc thi đấu hãy nói tiếp nhé."

Thịnh Dục lạnh lùng cắt ngang cô ta.

Ngô Linh San ngay lập tức lúng túng, "Híc, tốt thôi... Được rồi, là do em bất cẩn."

Thịnh Dục lạnh nhạt như vậy, không chỉ khiến cô ta mất mặt, còn khiến cô ta có chút bị thương.

Là sinh viên người Hoa xuất sắc nhất trong trường đại học Saint George, Thịnh Dục là nam thần trong lòng của biết bao nhiêu đàn em nữ đấy.

Ngô Linh San cũng không ngoại lệ.

Lần này, cô báo danh thi giải đấu Hoa Phong, có một nguyên nhân khác, là muốn thể hiện chính mình ở trước mặt của Thịnh Dục, lôi kéo sự chú ý của hắn.

Thịnh dục không nói tiếp nữa.

Giơ tay ra hiệu cho nhân viên.

Công nhân viên lập lại quy tắc của trận đấu thêm một lần nữa, tuyên bố trận thi đấu bán kết chính thức bắt đầu.

Ban giám khảo do Thịnh Dục đứng đầu còn bảy vị nhà thiết kế hàng đầu của Hoa Quốc tạo thành.

Mỗi một người dự thi đều phải biểu diễn tác phẩm của bản thân mình, đồng thời trình bày ý tưởng thiết kế của bản thân mình.

Do giám khảo chấm điểm, dựa vào bảng điểm từ cao đến thấp, tuyển chọn ra mười người dự thi, bước vào vòng chung kết.

Vừa mới bắt đầu thi các tác phẩm của người dự thi, đã bị đánh điểm thấp rồi.

Bảy vị giám khảo đều dằn dạn kinh nghiệm, trình độ cao, nói chuyện cực kỳ trực tiếp, thậm chí có cô gái còn khóc ngay tại đó nữa.

Khiến cho những người dự thi phía sau, càng cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Đến lượt của Tà Hiểu Tinh rất nhanh.

Cô ta nhanh chóng chạy lên, kéo tấm vải dài xuống, đè nén thấp thòm trong lòng xuống, bắt đầu giới thiệu.

"Kính thưa các vị giám khảo, chủ đề thiết kế lần này của tôi là "tự nhiên". Sinh hoạt của người hiện đại có áp lực vô cùng to lớn, mỗi ngày đều cảm thấy không thở nổi Vì thế, ý tưởng của tôi là, thông qua bộ trang phục, có thể khiến người ta cảm nhận trở về với tự nhiên, giải phóng áp lực..."

"Tôi xin cắt ngang một chút." Thịnh dục mở miệng, "Cái mà cô gọi trở về với tự nhiên, là sử dụng loại vải vóc như lấy từ bãi rác đến đây làm quần áo hả?"

"Ày... Tôi, tôi..."

Tà Hiểu Tinh lúng túng cúi đầu.

Cô ta cũng biết mình lựa chọn những loại vải vóc này quá rẻ, không hề có một chút cảm xúc gì cả.

Nếu như đổi lại là một tháng trước, thì cô ta ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đâu.

Nhưng mà, sau khi chia tay với Trần Tuấn Kiệt, thì trong một đêm cô ta nghèo rớt mồng tơi, còn thiếu nợ trong thẻ đến hơn 20 vạn nhân dân tệ.

Hầu như mượn hết tất cả bạn bè, mới miễn cưỡng làm ra được mấy bộ đồ này.

Còn có thể đòi hỏi loại vải nào xa hoa nữa cơ chứ?

Một vị khác giám khảo cũng mở miệng, "Vốn dĩ, việc sử dụng các loại vải giá rẻ, cũng không phải không được, nhưng vải giá rẻ thì lại hướng đến các khách hàng kiểu khác, độ bền và tính thực tiễn của bộ quần áo nên được tổ điểm nhiều hơn, cái thiết kế chuông và còi này của cô, không phù hợp với các loại vải này!"

"Nếu như thiết kế giống như cô, thì sẽ không có quần áo để mặc trên thị trường rồi!"

"Tôi chỉ có thể cho 2 điểm!"

Dù cô vẫn đang nghe điện thoại di động, nhưng, nghe thấy Tả Hiểu Tinh bị đánh giá điểm thấp nhất.

Tả Hiểu Tinh cá giận nói: "Vây thì thế nào hả? Cô ngay cả trang phục cho nam cũng không thiết kế được, lẽ nào điểm cô lại cao hơn tôi được sao?"

Lạc Thần Hi nhin không được cười lớn, "Lời nói này có vẻ như quá mức...nếu so với điểm của cô còn thấp hơn, thì chuyện này có chút khó khăn đấy? 1 điểm 2 điểm, điểm số có cá tính như vậy, tôi nghĩ chắc mình không có được đâu?"

Tả Hiểu Tinh tức giận đến mức dòi mạng.

Lúc này, đám quần chúng đối diện họ, bỗng nhiên truyền ra âm thanh tán phục không ngừng.

"Trời ạ! Không hổ là đồ do Ngô tiểu thư thiết kế, quá đẹp đúng không?"

"Quá thần kỳ rồi! Không nghĩ đến chuyện, trong đám người cùng lứa tuổi với chúng ta, đã có người có thể làm ra thiết kế như vậy!"

"Có thể nhìn thấy thiết kế của Ngô tiểu thư, dù cho không tiến vào bán kết, thì ngày hôm nay của tôi cũng không uổng phí mà!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giấc Mơ Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Người đứng đầu ngày hôm nay đã xuất hiện rồi!

Lực chú ý của Lạc Thần Hi cũng bị bị dòi đi.

Tả Hiểu Tinh không phản ứng lại, trực tiếp đi đến sân khấu của Ngô Linh San.

Ngô Linh San trình diễn đồng loạt mười bộ trang phục dạ hội theo phong cách retro.

Tất cả những bộ trang phục dạ hội này đều lấy màu vàng và màu đen làm màu chủ đạo, xa hoa cực kỳ, thù thù công vô cùng tinh tế, không chỗ nào không thể hiện ra khí chất cao quý cả.

Ngay cả những bộ trang sức, cũng đều là những châu báu vô cùng quý báu xa xỉ từ các nhãn hiệu lớn.

Ở phía dưới ánh đèn chiếu xuống, cô ta thể hiện trọn vẹn bộ thiết kế tỏa sáng rực rỡ, bắt mắt vô cùng.

Lạc Thần Hi nhìn thấy, cũng có chút kinh ngạc.

Ngô Linh San thực sự rất có thiên phú về thiết kế, nhưng càng quan trọng hơn là, cô ta thật sự có quá nhiều tiền!

Những loại vải và châu báu này, đoán chừng hơn cả triệu đấy.

Những bức thuê tính vào như thế, bản thân Ngô Linh San không thể tự mình làm xong được, chắc đã mời người thuê cao cấp, còn là một số lượng không hề nhỏ đâu.

Người ta hay nói thiết kế thời trang là trò chơi của người có tiền, thực sự không sai!

Dưới ánh mắt hâm mộ nhìn chăm chú của những người xung quanh, Ngô Linh San mỉm cười, chậm rãi nói.

"Tin là mọi người cũng đã nhìn ra rồi,chủ đề của tác phẩm thiết kế lần này tôi làm là "Xa hoa đôi truy", lấy cảm hứng từ bộ phim cũ (Bến Thượng Hải). Hy vọng dựa vào những bộ trang phục mà tôi thiết kế, có thể khiến mọi người thấy được sự xa hoa đôi truy cách xa chúng ta mười dặm..."

Nghe cô ta giới thiệu xong, thì các giám khảo đều gật đầu liên tục.

"Không tệ, thật không hổ là Ngô Linh San, ánh mắt thực sự cực kỳ độc đáo."

"Tác phẩm của Ngô Linh San, bất kể là bản thiết kế cá nhân, hay trình độ chế tác trang phục tinh xảo, đều vượt qua hầu hết các nhà thiết kế khác!"

"Có trình độ thiết kế như vậy, nhãn hiệu cá nhân của Ngô tiểu thư, sau này nhất định sẽ rộng mở."

Ngay cả đầy mắt của Thịnh Dục cũng toát ra một tia kinh ngạc, lên tiếng: "Không tệ."

Dù cho chỉ là hai từ đơn giản thôi, về mặt của Thịnh Dục không hề có chút biểu cảm này cả, nhưng, về mặt của Ngô Linh San rất vui vẻ.

Từ khi bắt đầu trận bán kết đến bây giờ, thì Thịnh Dục chỉ khen ngợi một mình cô ta mà thôi.

Xem ra, cô ta thật sự thành công hấp dẫn ánh mắt của Thịnh Dục rồi!

Rất nhanh sau đó, giám khảo đã chấm điểm xong.

Hai người 10 điểm, bốn người 9 điểm, chỉ có Thịnh Dục một mình cho 8 điểm mà thôi.

Tổng cộng 64 điểm

Các nhà thiết kế than thở một hồi.

"64 điểm, vậy mà lại 64 điểm! Xem ra, người đứng đầu ngày hôm nay đã xuất hiện rồi!"

"Còn cần phải nói sao? Vừa nãy điểm cao nhất cũng là 44 điểm, Ngô tiểu thư lập tức cao hơn 20 điểm, thực sự áp đảo hoàn toàn luôn, không thể có người cao hơn cô ấy!"

Giám khảo bình luận sôi nổi.

Đúng như mọi người dự đoán, tiếp theo, không hề có tác phẩm nào xuất hiện sánh ngang với Ngô Linh San.

Cao nhất cũng là 50 điểm.

Rốt cục, giám khảo cũng đi đến phía trước sân khấu của Lạc Thần Hi

"Số bảy Thần Tinh, số 7 Thần Tinh đâu rồi hả? Đến lượt cô rồi đấy."

Lạc Thần Hi đi đến.

Tả Hiểu Tinh nhìn bóng lmg của cô, cười lạnh thành tiếng: "Ha ha, đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy, cái người phụ nữ đê tiện kia xấu mặt như thế nào rồi!"

Không chỉ có cô ta, còn có không ít người nhận ra Lạc Thần Hi, chỉ chỉ chỏ chỏ ở phía sau lưng của cô.

"Chính là cô ta! Người bị học viện hoàng gia đuổi học đó!

"Nghe nói cô ta còn không phục Ngô tiểu thư nữa, thực sự buồn cười quá đi mà, cô ta chỉ là một người bị đuổi học mà thôi, tưởng mình ghê gớm hay sao hả?"

"Bây giờ thì tốt rồi, cô ta sẽ hiện nguyên hình! Ngược lại tôi muốn nhìn xem, thiết kế của cô ta như thế nào, đoán chừng so với Ngô tiểu thư đến nửa điểm cũng không được ấy chứ!"

Khóe miệng của Ngô Linh San hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Cô thật sự có thể thiết kế trang phục cho nam sao!

Lạc Thần Hi đối với những lời bình luận của mọi người đều ngoảnh mặt làm ngơ, ung dung không vội mà đi đến phía trước sân khấu.

Thịnh Dục nhích miệng, "Cô gái dễ thương của học viện hoàng gia nghệ thuật đây mà, cô đã chuẩn bị xong chưa hả? Hi vọng biểu hiện của cô hôm nay, đừng làm cho tôi quá thất vọng nhé!"

Lạc Thần Hi nghĩ đến chuyện đề thi lần này là do Thịnh Dục ra đề, thì nói giận trong bụng.

Muốn cô thiết kế trang phục dành cho nam, hại cô suốt chút nữa thì bị con sói kia ăn luôn vào bụng!

Trường đại học Saint George, quả nhiên không có một người nào tốt đẹp mà!

Cô cười gượng hai tiếng: "Ha ha, cảm ơn sự ưu ái của Thịnh tổng, tác phẩm của tôi lần này, là tác phẩm thiết kế hài lòng tôi nhất kể từ trước đến nay đây!"

Nghe được Thịnh Dục đột nhiên mở miệng, tất cả các nhà thiết kế ở đây đều kinh hãi.

Vừa nãy ngay cả Ngô Linh San muốn thấy sang bắt quàng làm họ với Thịnh Dục, cũng đều bị hấn ngăn lại.

Chẳng ai nghĩ tới, hấn lại đột nhiên nói chuyện cùng mới cô gái chứ biết tên này, còn dùng giọng điệu quen thuộc như vậy nữa.

Nhưng mà, càng khiến bọn họ kinh ngạc còn ở phía sau.

Lạc Thần Hi cùng công nhân viên cùng, kéo tấm vải che trước sân khấu lên.

Lộ ra mười bộ trang phục ở trong sân khấu.

Vốn dĩ các nhà thiết kế đều đang chờ để xem kịch vui, nhìn chăm chú tác phẩm của cô, nhưng đến nửa ngày vẫn không nói được lời nào.

Lời trào phúng đến ngay miệng, nhưng nhất thời đều bị nghẹn trong cổ họng của mình.

Lạc Thần Hi quay sang giám khảo, bình tĩnh nói: "Kính thưa các vị giám khảo, chủ đề thiết kế ngày hôm nay của tôi là "Nhã trí". Đó là tao nhã đích thực không đến từ những gì xa hoa phù phiếm bên ngoài, mà từ tâm hồn cao quý. Những thiết kế của tôi ngày hôm nay, cố gắng xé gọn quần áo một cách nhu hòa nhất, để phô bày nét quý tộc cùng khí chất tao nhã..."

Cô đã từ bỏ hai bộ thiết kế dành cho nam có phong cách ở nhà rồi.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy cái mặt kia của Mục Diệc Thần không chân thực quá rồi.

Cô không muốn phơi bày ra trước mặt người khác.

Vì thế, cô đến lúc Mục Diệc Thần đang ở văn phòng, về bù thêm vài bản thiết kế khác, tập hợp thành một tập luôn.

Lạc Thần Hi nói xong, thì đứng bình tĩnh ở một bên, chờ giám khảo chấm điểm cho cô.

Nhưng mà đợi một hồi lâu, vẫn không nghe thấy có ai nói chuyện cả.

Cô cau mày, vừa định lại nói chút gì đó, thì nhìn thấy một người giám khảo trong đó đi về phía cô,

"Thần Tinh tiểu thư, tôi có thể sờ một chút những bộ trang phục này hay không, nhìn kỹ cấu trúc thiết kế của nó một chút?"

"Hả, cái gì?"

Lạc Thần Hi không nghĩ đến hấn ta sẽ hỏi vấn đề như vậy.

Lúc trước những này giám khảo này đều đứng cách xa mà nhìn, rồi chấm điểm cho người dự thi, ngay cả tác phẩm của Ngô Linh San cũng tương tự như vậy.

Nhưng, họ lại hỏi cô như vậy.

Lạc Thần Hi chỉ có thể gật đầu, "Không thành vấn đề, ông cứ việc xem!"

Tiếng nói của cô vừa dứt, thì mấy cái giám khảo đồng thời đứng dậy, đi đến sân khấu, vây xung quanh những bộ trang phục mà cô thiết kế, nhìn từ đầu đến cuối, mò đông mò tây.

Trong miệng còn nói lầm bầm.

"Cô ta hoàn toàn thiết kế ra một loại kết cấu mới đó! Cách cắt xẻ như thế này có thể phô bày phong cách cường đại, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đây!"

"Vải cũng rất được chú trọng nha! Loại vải này không đặc biệt quý hiếm, nhưng sử dụng ở đây lại vừa hợp!"

"Thật sự quá tuyệt! Những dịp quan trọng đều có thể sử dụng được, tôi cũng muốn có ấy may cho mình một bộ!"

Giám khảo nhìn đến mê mẩn, Lạc Thần Hi ở bên cạnh yên lặng phun máu.

Cô nghĩ vừa nãy chỉ có một vị giám khảo muốn chạm thử quần áo, nên cô mới đồng ý!

Nhưng mà, ông ta chỉ là người đại diện mà thôi.

Nhiều người chạy đến sờ trang phục của cô như vậy.

Có làm hay không chứ? Sáng sớm hôm nay cô phải tỉ mỉ làm từng món cho thật tốt, vậy mà bị bọn họ sờ nhần!

Nhưng, cô lại không thể ngăn cản những vị giám khảo này làm thế, tư cách cô có vào chung kết hay không nằm ở trên tay bọn họ đó.

Chỉ có Thịnh Dục chấp tay đứng bên mình cô, không có đến xem trang phục, mà nhủu mày đối với cô.

"Cô thật sự có thể thiết kế trang phục cho nam, hơn nữa, so với trang phục cho nữ càng sáng tạo, càng có linh khí hơn! Tôi đã bị cô lừa rồi!"

Lạc Thần Hi trong lòng biết, nếu không có Mục đại thiếu, thì lần này cô sẽ bị Thịnh Dục lừa thâm rồi.

Chẳng qua, cô sẽ không ngốc đến mức nói ra.

"Thịnh tổng, ai bảo anh coi thường người khác chứ? Thiết kế trang phục cho nam gì đấy, đều chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi. Học viện nghệ thuật hoàng gia chúng tôi cũng không phải ăn không ngồi rồi đâu!"

"Rất tốt, tôi thừa nhận, lần này tôi nhìn nhầm rồi."

Thịnh Dục nhìn cô sâu xa, bỗng nhiên lên tiếng: "Mấy vị đại sư, các ông nếu như thích những thiết kế này như vậy, thì sau này có thể đến xem. Bây giờ, chúng ta cần phải xem rất nhiều tác phẩm nữa đây, trước tiên chấm điểm cho Thần Tĩnh đi."

"Há, đúng đúng đúng, chúng ta quên mất chấm điểm rồi!"

Mấy vị nhà thiết kế lúc này mới tỉnh táo lại, không cam lòng mà rời khỏi sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Điểm tuyệt đối!

"10 điểm! Tôi cho 10 điểm! Cái này còn cần phải nói nữa sao?"

"Có thể nhìn thấy trình độ tác phẩm như thế này ở giải thi đấu Hoa Phong, thật sự khiến người ta bất ngờ mà! Cái lão già như ta có chút xấu hổ mà, thế hệ sau vượt xa thế hệ trước mà!! 10 điểm!"

"Tôi cũng cho 10 điểm! Chuyện đương nhiên thôi!"

Giám khảo dồn dập chấm số điểm.

Chỉ có Thịnh Dục vẫn không mở ra miệng.

Lạc Thần Hi sốt sắng mà nhìn hắn.

Dù sao thì Thịnh Dục cũng khó để cô nhiều lần rồi, ở thời khắc quan trọng này, sẽ không có ý phá cô đấy chứ?

Thịnh Dục lườm cô, lúc này mới chậm rãi nói: "Ý kiến của tôi là... nhất trí cùng các giám khảo khác, cũng 10 điểm!"

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi mới thở phào nhẹ nhõm.

Những người dự thi ở trong phòng triển lãm, lúc này đều xôn xao.

Mỗi người giám khảo đều chấm 10 điểm, thậm chí bao gồm Thịnh Dục luôn nghiêm khắc nữa.

Chuyện này có nghĩa là, điểm của Lạc Thần Hi là 70 điểm tuyệt đối!

Ngay cả Ngô Linh San cũng bị bỏ lại đằng sau!

"Tại sao lại như vậy chứ? Thậm chí ngay cả Thịnh tổng đều cho điểm tuyệt đối.."

"Thiết kế của cô ta đích thực rất tuyệt vời, nhưng tôi không ngờ, cô ta lại lợi hại đến như vậy, cô ta thực sự bị học viện hoàng gia đuổi học hay sao?"

"Tôi cũng thừa nhận, cô ta thiết kế rất tốt, nhưng điểm tuyệt đối có phải có chút khoang trương rồi hay không?"

"Nói như vậy, cô ta còn lợi hại hơn so với Ngô tiểu thư nữa hay sao?"

Nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người, sắc mặt của Ngô Linh San khỏi nói khó coi biết bao nhiêu.

Cô ta vẫn cảm thấy bản thân nhất định là số một, vốn chưa hề để những người dự thi khác ở trong mắt, dưới ánh mắt của cô, thì những người này chẳng qua làm nền cho cô mà thôi.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, thật sự có người có thể vượt qua được cô ta.

Hơn nữa, còn là điểm tuyệt đối nữa chứ!

Người yêu cầu nghiêm khắc như Thịnh Dục, cho cô ta chỉ mới có 8 điểm, vậy mà cho cái con Thần Tĩnh kia 10 điểm sao!

Sao có thể như vậy được cơ chứ?

Đầu óc của cô ta nóng lên, bước dài đến trước mặt Thịnh Dục, chần hấn lạ.

"Thịnh... Thịnh tổng! Tôi cảm thấy chấm điểm không công bằng!"

Bước chân của Thịnh Dục dừng lại, nhướn mày, "Không công bằng sao?"

Ngô Linh San bị con người đen thâm trầm của hần nhìn chằm chằm, trong lòng có chút bồn chồn.

Nhưng vẫn dừng cảm nói: "Đừng vậy, không hề công bằng! Thiết kế của Thần Tĩnh tiểu thư, đúng là rất tốt, nhưng bất kể vài được lựa chọn, hay trình độ thuê may chế tác tinh xảo, thì tác phẩm của cô ta không thể nào so với em được cả. Vậy mà cô ta lại được điểm tuyệt đối sao? Như vậy mà nói công bằng hay sao?"

Thịnh Dục lạnh lùng nói "Nếu cô nói thế, vậy thì tôi sẽ nói rõ cho cô nghe nhé."

"Cô nhìn xem thiết kế của mình một chút..." Hắn quay đầu lại chỉ sân khấu của Ngô Linh San,

"Những trang phục dạ hội này của cô, nói thật về thiết kế thì không có gì mới mẻ cả, đơn giản là chọn loại vải đắt đỏ mà thôi, hơn nữa mời thợ thuê thủ công xuất sắc, vì thế khiến bộ trang phục mang lại hiệu quả tốt hơn mà thôi.Nhưng để thiết kế được như vậy, thì rất có hạn! Tôi cho cô 8 điểm, vẫn còn nể mặt ba ab của cô đấy!"

"Mà tác phẩm của Thần Tĩnh, về thiết kế thật sự có đột phá rất lớn, bất kể ở đâu thì xét về kết cấu, luôn có ý tưởng mới mẻ. Đây mới thực sự là thiên tài thiết kế!"

"Tôi cảm thấy tổng điểm của cô ấy chỉ cao hơn cô có 6 điểm, còn quá thấp đây! Đáng tiếc không có cách nào cao hơn điểm tuyệt đối nữa."

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Lạc Thần Hi.

Không nghĩ đến chủ tịch nhà thiết kế có tầm ảnh hưởng nhất Hoa Quốc, lại đánh giá cô ta cao như vậy!

Chính bản thân của Lạc Thần Hi cũng có chút mơ màng.

Chết tiệt, chuyện này...đây là tình huống gì vậy hả? Ngày hôm nay Thịnh Dục uống nhầm thuốc hay sao vậy? Không chỉ không phá cô, mà còn khen cô sao!

Thịnh Dục nói xong, không có liếc nhìn Ngô Linh San, xoay người rời đi sang cái sân khấu kế tiếp.

Mặt của Ngô Linh San đỏ bừng lên, giận dữ và vô cùng xấu hổ.

Từ sau khi về nước, tất cả đều tán dương thiết kế của cô ta, xưng tụng cô ta là người đứng đầu trong thế hệ các nhà thiết kế trẻ tuổi nhất của Hoa Quốc.

Vậy mà lại bị một người mới tùy tiện hạ thấp chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1 Tỷ*: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Dám cướp vị trí số một của cô ta sao, hãy chờ xem!

Nhưng người nói những lời này lại là Thịnh Dục.

Cho dù Ngô Linh San có không cam tâm như thế nào đi nữa, thì cũng không cách nào thay đổi được quyết định của hắn.

Hơn nữa, cô ta còn phát hiện, dù vì bối cảnh của cô ta, không ai dám lớn tiếng bàn luận, nhưng mà, ánh mắt của những người dự thi nhìn cô ta không giống như trước đây nữa.

Thậm chí còn có mấy người chủ động đến bên cạnh Lạc Thần Hi, gần gũi với cô.

Ngô Linh San tức giận, ngực bị nghẹn khí, suýt chút nữa ngạt chết luôn.

Nhìn thấy Lạc Thần Hi bị nhiều người bao vây xung quanh, nhìn không được, xoay người đi ra bên ngoài của phòng triển lãm.

Muốn nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng, vừa đi đến cửa, thì bỗng nhiên cô ta thấy có cái bóng người quen thuộc trong góc.

Tà Hiểu Tinh ngó dáo dác nhìn xung quanh đám người kia, đáy mắt đều tràn đầy sự thù hận cùng không cam lòng.

Bước chân của Ngô Linh San dừng lại, hơi nheo mắt.

Trong lòng hiện lên một kế hoạch mới.

"Tà Hiểu Tinh!" Cô ta mở miệng kêu lên.

"A? Ngô... Ngô tiểu thư, cô đang gọi tôi sao?"

Tà Hiểu Tinh được sủng ái mà lo sợ.

Ngô Linh San đi đến bên cạnh cô ta, liếc nhìn cô ta, "Lần này điểm của cô thấp như thế, nhất định sẽ bị đào thải rồi. Tôi muốn hỏi cô, xem cô có muốn tham gia thi đấu trận chung kết giải Hoa Phong hay không?"

Tà Hiểu Tinh rõ ràng sững sốt một chút, con mắt lập tức sáng lên.

"Cái...cái gì cơ? Tôi còn có thể tham gia trận chung kết sao? Ngô tiểu thư, cô phải có cách gì hay không..."

Ngô Linh San nói: "Ngày hôm nay điểm của cô đứng đầu từ dưới đếm lên, để cô một mình vào trận chung kết thì tất nhiên không thể được rồi, không còn gì để nói. Chỉ là, nếu như cô chịu giúp tôi một chuyện, thì tôi có thể giúp cho cô ó thân phận trợ thủ của tôi, tiến vào trận chung kết."

Giai đoạn trận chung kết, tác phẩm của mỗi một người dự thi đều phải biểu diễn trên chương trình biểu diễn thời trang.

Chuyện này không thể chỉ dựa vào một mình nhà thiết kế mà có thể hoàn thành, cần thợ trang điểm, người mẫu cùng một số lượng lớn các nhân viên hỗ trợ.

Vì thế, trận chung kết cho phép người dự thi mời trợ lý.

Dù trợ lý không phải người dự thi chính thức, nhưng một khi nhà thiết kế giành được giải thưởng, thì giá trị của người trợ lý cũng sẽ như nước lên thì thuyền lên.

Tà Hiểu Tinh vốn cảm thấy bản thân mình không còn cơ hội, không ngờ, còn có cơ hội như vậy.

Cô ta lập tức kích động, "Ngô tiểu thư, tôi đồng ý, tôi đương nhiên đồng ý! Nếu như cô có thể để cho ta làm trợ lý của cô, thì cô muốn tôi làm cái gì cũng được hết á!"

Nhìn dáng vẻ nịnh nọt chân chó của Tà Hiểu, tâm tình phiền muộn của Ngô Linh San mới khẽ giảm đi một chút.

"Được rồi, không phải cô rất ghét cái người số bảy kia hay sao hả? Cô chỉ cần làm như tôi nói, thì cô có thể thờ phào nhẹ nhõm rồi!"

Ngô Linh San vừa bàn giao cùng Tà Hiểu Tinh, vừa lạnh lùng liếc nhìn Lạc Thần Hi.

Dám cướp vị trí số một của cô ta sao, hãy chờ xem!

...

Một giờ trôi qua, bảy vị giám khảo nhìn bao quát sân khấu thêm một lần nữa.

Tất cả mọi người cũng rất rõ ràng.

Người đứng đầu lần này, tuyệt đối là số 7 Thần Tinh!

Hơn nữa cô có lẽ là người duy nhất được điểm tuyệt đối trong lịch sử của giải thi đấu Hoa Phong.

Thịnh Dục cầm lấy bảng thống kê mà nhân viên đưa cho, khẽ ho khan một tiếng.

"Khụ khụ, tôi tuyên bố với mọi người phía dưới danh sách các nhà thiết kế bước vào vòng chung kết như sau: Người thứ nhất, số 7 Thần Tinh, tổng điểm 70 điểm; người thứ hai, số 1 Ngô Linh San, tổng điểm 64 điểm; người thứ ba..."

Những người dự thi đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng, người bị đào thải vẫn cực kỳ thất lạc.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ ao ước nhìn Lạc Thần Hi.

Dù trận chung kết còn chưa bắt đầu, nhưng, cô ta có thể có được Thịnh Dục tán dương như vậy, thì sau này nhất định sẽ là tài năng trẻ triển vọng ở trong giới thời trang này.

"Mười người trên, sẽ bước vào vòng chung kết của giải thi đấu Hoa Phong, sau khi mọi người trở về..."

Nói đến một nửa, thì bỗng nhiên có người lớn tiếng kêu lên: "Thịnh tổng, xin ngài chờ một chút! Tôi có một chuyện quan trọng muốn nói!"

Thịnh Dục liếc mắt một cái, phát hiện ra người đang nói chuyện là Tà Hiểu Tinh, không khỏi cau mày, "Xin cô hãy giữ yên lặng đi."

"Thịnh tổng, chuyện của tôi thật sự rất quan trọng, nhất định phải nói bây giờ!" Tà Hiểu Tinh cúi tay, chỉ vào Lạc Thần Hi, "Tôi muốn báo cáo số 7 Thần Tinh! Phẩm hạnh của cô ta thấp kém, không có tư cách tham gia vòng chung kết đấu!"

Mặt của Thịnh Dục sa sầm, "Có ý gì hả?"

Tà Hiểu Tinh nâng cằm, "Vừa nãy tôi tận mắt nhìn thấy, cô ta thừa dịp tất cả mọi người đều nghe lời bình của ban giám khảo, trộm một sợi dây chuyền kim cương của sân khấu số 1 đấy!"

Chương 131: Diễn trò thực sự rất thông thạo nha

"Cái gì chứ?!"

Trong phòng triển lãm ngay lập tức rối loạn lên.

"Sân khấu số 1, không phải là sân khấu của Ngô Linh San hay sao?"

"Nghe nói lần này Ngô Linh San phối hợp trang sức, đều là châu báu thuộc các nhãn hiệu lớn xa xỉ, mỗi một món đều là thật đấy, quý giá đến mức hù chết người luôn!"

"Thần Tinh trộm sợi dây chuyền kim cương của Ngô tiểu thư sao? Không thể nào đâu?"

"Không biết, nhưng chuyện như thế này, thì sao có thể nói chơi được chứ?"

Thịnh Dục hoàn toàn không nghĩ đến chuyện, Tà Hiểu Tinh lên án Lạc Thần Hi trộm đồ.

Sững sốt một chút, mới nhưn mày nói: "Cô nói Thần Tinh trộm sợi dây chuyền kim cương kia, cô xác định không nhìn nhầm chứ?"

"Đúng đấy, cô xác định chứ? Tôi cũng không chú ý đã có người tới gần sân khấu của tôi đâu." Ngô Linh San đứng lúc đi đến, vẻ mặt kinh ngạc.

Tà Hiểu Tinh dậm chân khoa trương, "Ngô tiểu thư, cô... Ài, cô cũng quá sợ ý rồi, không tin cô đi nhìn qua một chút, dây chuyền của cô đã mất rồi đấy!"

Mặt của Ngô Linh San vẫn rất mơ hồ, đi vào sân khấu số 1.

Tất cả mọi người đều đi phía sau lưng cô ta.

Khi Ngô Linh San đến gần sân khấu, thì các con mắt đều nhìn chăm chú, bộ dáng sợ hãi hết hồn, chạy đến sân khấu, dừng lại trước một bộ trang phục.

"Ngô tiểu thư, rốt cuộc thì tình huống thế nào vậy? Có phải là thật hay không làm mất đồ?" Công nhân viên chạy tới hỏi.

Sắc mặt của Ngô Linh San trắng bệch, "Đúng vậy, sợi dây chuyền kim cương của tôi...dây chuyền thật sự bị mất rồi! Tại sao lại như vậy chứ? Sao lại biến mất?"

Thịnh Dục vừa nghe, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, đi đến, "Cô xác định bị người khác lấy đi, còn có thể mất ở đâu không hả?"

Ngô Linh San nói: "Dây chuyền của em treo trên cổ tay của bộ lễ phục này mà, cũng lúc trình diễn ra hết. Nếu như có người đến trộm đi, thì chắc chắn sẽ không bắt gặp được. Đúng rồi, chỗ em có bức ảnh!"

Cô ta nói, rồi lấy điện thoại di động ra, tìm bức ảnh biểu diễn cho mọi người nhìn.

Đó là lúc cô ta một mình chụp bức ảnh có bộ trang phục này, chiếc dây chuyền có nạm kim cương này dưới ánh đèn sáng trưng, đặc biệt chói mắt.

"Đúng rồi, tôi nhớ ra, lúc giám khảo chấm điểm ở phía trước, thì tôi đã chú ý ngay cái dây chuyền này, thực sự rất đẹp đấy!"

"Nếu như tôi nhớ không lầm, đó là châu báu Bảo Sĩ loại mới nhất năm nay đúng không vậy?"

"Châu báu Bảo Sĩ sao! Trị giá đến mấy chục vạn đấy!?"

Về mặt của Ngô Linh San chán nản mà gắt đầu, "Đúng là châu báu của Bảo Sĩ, hơn nữa còn lại món đồ giới hạn toàn cầu nữa, toàn thế giới chỉ có một cái mà thôi, lúc tôi mua nó, phải bỏ ra hơn bảy triệu đấy..."

Không ít người tại chỗ hít vào một ngụm khí lạnh.

Hơn bảy triệu đấy, đối với phần lớn người ở đây thì nó là cái con số trên trời.

Ngô Linh San lại sử dụng châu báu quý giá đến như thế phô diễn, thật không hổ danh xuất thân nhà giàu quyền thế mà!

Bây giờ, sợi dây chuyền này lại bị mất...

Tà Hiểu Tinh lại lần nữa bước ra, chỉ vào Lạc Thần Hi, lớn tiếng nói: "Thần Tinh, cô có nghe chưa hả?"

Sợi dây chuyền kim cương mà cô trộm đi, đáng giá đến 7 triệu lượng đấy! Lá gan của cô cũng lớn quá rồi đấy? Nhanh trả sợi dây chuyền lại cho Ngô tiểu thư, nếu không, trộm món đồ đắt tiền như vậy, đủ để cô ngồi tù rồi đấy! Nhanh lên, tôi là bạn học cũ của cô, chuyện này cũng vì tốt cho cô mà thôi!"

Lạc Thần Hi vẫn khoanh hai tay trước ngực, đứng ở một bên, lẳng lặng mà nhìn các cô biểu diễn.

Nghe nói như thế, rốt cục nhìn không được mà cười to.

"Tà Hiểu Tinh, cô thật sự không ngại nói hết ra, vì muốn tốt cho tôi hay sao? Tôi không hề có người bạn học cũ tùy ý vu oan giá họa cho tôi, giọt nước bắn lên đầu bạn mình như thế đâu nhé!"

"Cô có ý gì hả? Bây giờ chứng cứ xác thực như vậy rồi, cô còn trả treo hay sao hả?" Vẻ mặt của Tà Hiểu Tinh cực kỳ căm phẫn.

Cô không ít nhà thiết kế đều tin lời mà cô ta nói.

"Đến cùng tình huống thế nào chứ? Nếu như thật sự trộm nó, vậy thì nhanh lên giao ra đi chứ."

"Đã bị người ta vạch trần như thế rồi, cũng không kết thúc hay sao hả?"

Tà Hiểu Tinh nói: "Có nghe hay không hả? Ánh mắt của quần chúng là sáng như tuyết đấy!"

"Bóp bóp bóp bóp!"

Lạc Thần Hi ra sức vỗ tay, như cười như không mà nói: "Tà Hiểu Tinh, quen biết cô nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi phát hiện ra, không ngờ kỹ thuật diễn xuất của cô lại tốt đến như vậy, diễn trò thực sự rất thông thạo luôn nha! Tôi thấy cô đứng làm thiết kế làm gì nữa, đôi nghề làm diễn viên luôn đi. Oscar còn nợ cô một tượng vàng người tỷ hon đấy!"

Chương 132: Bây giờ bằng chứng cao như núi

Tà Hiểu Tinh có chút chột dạ, nhưng vẫn nhắm mắt nói: "Người già vờ già vịn là có ý chứ! Lại còn quay ra cắn ngược tôi sao? Cô đừng có ở chỗ này ba hoa chích chòe nữa, nhanh chóng giao sợi dây chuyền ra, xin lỗi Ngô tiểu thư

đi!"

Lạc Thần Hi không có để ý đến cô ta, mà quay sang Thịnh Dục.

Giọng thành khẩn nói: "Thịnh tổng, tôi thực sự không cảm sọi dây chuyền kim cương của Ngô Linh San. Tôi nghỉ trong phòng triển lãm này sẽ có camera giám sát mà đúng không? Không bằng xem camera giám sát một chút đi, có thể trả lại thành danh trong sạch cho tôi."

Thịnh Dục cũng có ý định này từ sớm, lập tức gạt đầu, dẫn dò nhân viên bên cạnh mình đến phòng camera lấy video.

Ngô Linh San cũng gạt đầu đi theo, "Xem ra em vì gấp gáp mà hồ đồ rồi, không sai, nhìn camera giám sát sẽ biết cuối cùng ai lấy, chúng ta cũng không thể oan uổng cho người khác được!"

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô tay, hơi nhường mày.

Ngô Linh San cũng ủng hộ xem camera giám sát sao?

Cô ta muốn vu oan giá họa cho mình, không phải nên phản đối xem camera giám sát hay sao?

Lẽ nào có âm mưu gì sao?

Rất nhanh, video giám sát đã được đưa đến.

Thịnh Dục ở trước mặt mọi người, sử dụng Laptop bật lên video trong khoảng thời gian gần nhất.

Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm màn hình một lúc, cuối cùng cũng rõ ràng, tại sao vì sao Ngô Linh San lại có biểu hiện như vậy.

Cái vị trí đặt bộ trang phục dạ hội kia, vừa đúng lúc có một mảnh vải che khuất, máy thu hình không có cách này thu được hình ảnh trực tiếp của sợi dây chuyền kia.

Nhưng nhìn theo góc của camera giám sát, thì ngoại trừ Ngô Linh San thu dọn quần áo ở bên ngoài, thì chỉ có Lạc Thần Hi đứng đó khi giám khảo đưa ra lời bình luận, bên cạnh bộ trang phục đó, còn những người dự thi khác không hề đến gần.

Video còn chưa kết thúc, thì phòng triển lãm đã ồn như ong vỡ tổ rồi.

"Chứng cứ đã có ở đây rồi, sợi dây chuyền là do Thần Tinh trộm!"

"Không nghĩ đến, nhà thiết kế thiên tài như thế, lại là tên trộm, thực sự là đồ thôi nát mà!"

"Thiên tài thì thế nào chứ? Nhân phẩm thấp kém như thế, cho dù là thiên tài cũng chỉ là tên xấu xa mà thôi, chẳng trách bị học viện hoàng gia nghệ thuật đuổi học, nói không chừng cũng vì nguyên nhân này đấy!"

Ánh mắt của mọi người tràn ngập sự xem thường.

Về mặt của Thịnh Dục nghiêm túc, mỗi móng mím lại, "Thần Tinh, có muốn nói gì không."

Lạc Thần Hi ngăn người.

Cô còn tưởng, Thịnh Dục từ trước đến giờ chán ghét cô, nên khi nhìn thấy video giám sát thì nhất định coi cô là kẻ trộm, không ngờ hẳn lại hỏi như vậy.

Cô lấy lại bình tĩnh, thần nhiên giải thích: "Thịnh tổng, tôi chỉ có thể nói, sợi dây chuyền này không phải tôi trộm. Hơn nữa, cái video giám sát này cũng không có bằng chứng trực tiếp, chứng minh tôi trộm mà."

"Bây giờ bằng chứng cao như núi rồi, cô còn biện hộ hay sao hả? Da mặt cô cũng quá dày rồi đấy nhé?" Tà Hiểu Tinh nháy ra nói.

Ngô Linh San hoàn toàn lộ ra vẻ thương tâm, "Thần Tinh tiểu thư, cô... tại sao cô lại làm như vậy chứ?

Cô có thiên phú như vậy, tương lai rộng mở, sau này nhất định kiếm được tiền mua thứ mà mình yêu thích mà, tại sao lại phải đi trộm cơ chứ?"

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, cười cực kỳ dụ dăng,"Không sai, tôi có thiên phú, tương lai rộng mở, cho nên mới có người ghen tỵ tôi, nhất định phải gọi nước bắn lên người của tôi, quy chụp cho tôi tội danh phẩm hạnh thấp kém, để tôi không có tư cách tham gia vòng chung kết của giải thi đấu Hoa Phong. Ngô tiểu thư à, tôi nói có đúng hay không vậy?"

Ngô Linh San không nghĩ đến, Lạc Thần Hi không chỉ có không có bối rối, mà trái lại còn rất bình tĩnh nói thẳng ra mục đích của cô ta.

Vi thế trong nháy mắt, cô ta suýt chút nữa không được duy trì được vẻ mặt điềm đạm đáng yêu luôn.

Về mặt trở nên hơi dữ tợn, "Cô... Cô nói cái gì chứ hả?"

Lạc Thần Hi nói: "Vừa nãy mọi người đều nhìn thấy camera giám sát, đúng thực tôi đứng ở bên cạnh bộ trang phục đó, người qua người lại không ngừng mà, Ngô đại tiểu thư không phải cũng bước qua hay sao? Hơn nữa, cô ta còn ở lại trong tấm vải kia lâu như vậy nữa."

Ngô Linh San tỉnh táo lại, dụi dụi mắt, diễn tiế[

"Thần Tinh, cô có ý gì hả? Cô... Dù cô muốn biện hộ chống chế thế nào, thì cũng không nên nói xấu tôi như thế chứ?"

Viên mặt của cô ta hồng hồng, lập tức hiện lên bộ dáng muốn khóc, khiến không ít người đồng tình, bắt đầu chỉ trích Lạc Thần Hi.

"Tôi nói tôi không trộm, cô nói nói tôi không thể nói xấu cô, nếu cả hai đều không nhận...thì chỉ còn cách tiếp theo là thôi." Khóe miệng của Lạc Thần Hi nhếch lên.

Ngô Linh San thấy cô nở nụ cười như thế, đột nhiên cảm giác thấy có chút hoảng rồi.

Bây giờ cũng đã như vậy rồi, cái con nhóc chết tiệt này còn có cách trở mình hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Đạt đến trình độ cực hạn của vô liêm sỉ

Editor: Wave Literature

"Cô có cách gì hả?" Thịnh Dục nháu mày.

Lạc Thần Hi nói: "Nói không rõ ràng, thì cũng chỉ có thể báo cảnh sát mà thôi."

"Báo cảnh sát sao?"

Lạc Thần Hi cười cợt, "Đúng vậy, báo cảnh sát không phải cách hữu hiệu nhất, hợp lý nhất sao? Dù sao, lần này mất châu báu trị giá đến bảy triệu, đây là một vụ án hình sự thật sự đấy, hơn nữa còn liên quan đến số vàng rất quan trọng nữa. Vụ án lớn như vậy, không báo cảnh sát thì làm sao bây giờ hả?"

Nghe nói như thế, lúc này sắc mặt của Tà Hiểu Tinh thay đổi.

Cô ta còn tưởng, sau khi điều tra camera giám sát, thì dù Lạc Thần Hi có trăm cái miệng cũng không thể bảo chữa, chỉ có thể xin lỗi Ngô Linh San, chủ động rút lui ra khỏi giải thi đấu mà thôi.

Vốn không nghĩ đến việc Lạc Thần Hi muốn báo cảnh sát!

Nếu như cảnh sát đến rồi, thì sẽ thành vụ án hình sự rồi.

Lỡ như tra ra cô ta lừa gạt sau lưng thì...

Ánh mắt cầu cứu của cô ta nhanh chóng hướng về phía Ngô Linh San.

Nhưng Ngô Linh San không hề liếc mắt nhìn cô ta, chỉ khiếp sợ trừng mắt nhìn Lạc Thần Hi. "Thần Tinh, sao cô phải khổ sở như vậy chứ? Tôi thấy cô rất có thiên phú thiết kế, chỉ vì chuyện này mà lưu lại án tích, thì tôi cũng thấy đáng tiếc cho cô. Hay là thôi đi, chỉ cần cô nói lời xin lỗi, thì chuyện này coi như xong đi, đừng để ảnh hưởng đến tương lai sau này của cô..."

Lần này cô ta tỏ rõ thái độ, chính khí hiên ngang, ra vẻ coi trọng Lạc Thần Hi.

Khiến không ít người cảm động.

"Ngô tiểu thư thật không hổ danh thiên kim nhà giàu có mà, sự độ lượng này, người bình thường sao có thể so sánh được chứ!"

"Thần Tinh trộm sọi dây chuyền đều tay của cô ấy, sao cô ấy có thể coi trọng tương lai của Thần Tinh như thế cơ chứ, quá thần kỳ rồi!"

"Thần Tinh còn cần ngược lại Ngô tiểu thư một cái, làm người đến mức như này, cũng thật tuyệt quá đi!"

Lạc Thần Hi cũng chấn kinh rồi.

Từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp người không biết xấu hổ đến như vậy luôn!

Ngô Linh San thực sự là đạt đến trình độ cực hạn của vô liêm sỉ luôn rồi.

Cô lắc đầu, "Ngô tiểu thư, cô thực sự nhiều tiền lắm của ghê đó nha, sọi dây chuyền kim cương trị giá đến bảy triệu không tìm thấy, cô lại chỉ cần tôi xin lỗi hay sao? Đừng nói với tôi là, cô thực sự không cần tìm sọi dây chuyền này nữa nha?"

Ngô Linh San hơi dừng lại, ý thức được lời nói của mình có vấn đề, nhanh chóng sửa lại: "Cái này...dây chuyền của tôi thì tất nhiên tôi muốn tìm về rồi, nhưng mà..."

"Được rồi, ít nói nhảm, lập tức báo cảnh sát. Tất cả mọi người ở lại chỗ này, chờ sau khi cảnh sát điều tra lấy chứng cứ kết thúc, thì mới được rời khỏi phòng triển lãm!"

Thịnh Dục đột nhiên chen vào, trực tiếp gọi nhân viên, bảo hấn ta gọi điện thoại báo cảnh sát.

Ngô Linh San còn muốn nói điều gì, nhưng mà, sau khi đối diện với ánh mắt thâm trầm của Thịnh Dục, thì yên tĩnh lại.

Quên đi, bây giờ cứ kiên trì như vậy đi, nếu khiến Thịnh Dục nghi ngờ, thì mất nhiều hơn được.

Ngược lại camera giám sát ở đây đã như thờ rồi, cho dù cảnh sát đến, thì cũng chỉ có thể nhận định là Lạc Thần Hi trộm mà thôi!

Hơn nữa, ba bà của cô ta Ngô Anh Định cũng quen biết rất nhiều người, quen biết cục trưởng cục cảnh sát nữa, cho dù có vấn đề gì, thì cũng có thể đè ép xuống.

Lạc Thần Hi nếu như nghĩ báo cảnh sát có thể trở mình, vậy thì quá ngây thơ rồi đấy!

"Cục cảnh sát của thành phố T sao ạ? Chỗ này của chúng tôi bị trộm cướp, mất một món đồ trị giá bảy triệu...Không sai, anh không nghe lầm đâu, đúng là bảy triệu đấy...Ừm, mời các anh nhanh chóng cho người đến đây, địa chỉ là..."

Nhân viên cúp điện thoại, trong phòng triển lãm ngay lập tức rơi vào yên tĩnh.

Bên ngoài trời cũng tối rồi, thời gian ăn cơm tối đã trôi qua.

Nhưng, xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không dám bỏ đi.

Trong lúc chờ đợi tẻ nhạt, thì không ít người lấy điện thoại di động ra, mà giết thời gian.

Bỗng nhiên, có người hô lên, "Ngô Linh San vừa nãy có đăng Weibo này!"

"Câu nói này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Đăng Weibo sao? Đăng cái gì Weibo cơ chứ?"

"Còn cần phải nói sao? Nhất định là nói chuyện vừa rồi chứ còn gì nữa? Chỉ là cũng có thể hiểu được rồi, vô duyên vô cớ bị mất một món châu báu bảy triệu, kẻ làm ra thì lại không chịu nhận, khiến tôi tức chết mà!"

"Tôi xem một chút, tôi xem một chút... Ngô tiểu thư vẫn rất kìm chế nha, chỉ là, bạn bè đều không ngờ, họ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra. Dù sao thì Ngô tiểu thư có trăm vạn fan thời thượng đại V hâm mộ, lần này Thần Tinh nhất định bị mắng chết luôn rồi!"

"Vậy cũng đáng đời cô ta mà! Xin lỗi sớm một chút không phải tốt hơn sao há?"

Lạc Thần Hi không nghĩ tới, Ngô Linh San lại làm đến mức này, không nhịn được cau mày.

Cô cầm điện thoại di động, muốn nhìn một chút rốt cuộc Ngô Linh San đăng cái gì.

Màn hình sáng ngời, cô phát hiện mình nhận được đến bảy, tám cuộc gọi đến, vừa nãy tất âm thanh nên không nghe thấy.

Lạc Thần Hi ngẩn người.

Đúng lúc này, trên màn ảnh hiện ra ba chữ lớn "Mục Diệt Thần".

Mục Diệt Thần sao?

Tại sao lúc này hấn lại gọi điện thoại đến cơ chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tập 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Còn dám cúp điện thoại của hấn nữa sao?

Editor: Wave Literature

Vô số ánh mắt xung quanh nhìn chằm chằm vào cô, lúc này không phải lúc thích hợp để nghe điện thoại.

Lạc Thần Hi phản ứng đầu tiên là từ chối không nhận.

Nhưng, dưới tầm phiền ý loạn, ngón tay không cần thận hấn vào nút nghe cuộc gọi.

"Bây giờ cô đang ở đâu vậy hả? Gọi cho cô nhiều cuộc như vậy, vì sao không nhận?"

Nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh thiếu kiên nhẫn của Mục đại thiếu, trong lòng Lạc Thần Hi hơi hồi hộp một chút.

Tiêu dõir rồi!

Vừa nãy lẽ nào những cuộc điện thoại vừa nãy đều do Mục Diệc Thần gọi đến sao?

Trước đây Mục đại thiếu không hề gọi điện cho cô, ngày hôm nay không biết uống lộn thuốc gì, thậm chí còn gọi nhiều như thế nữa?

"Này, Thần Tinh, cô đang lên lút gọi điện thoại cho ai đấy hả? Có phải Ngô tiểu thư đăng Weibo, thì cô thấy sợ rồi hay không hả? Tôi cho cô biết nhé, bây giờ cô sợ hãi thì cũng đã muộn rồi, tìm ai giúp cũng không cứu được cô đâu!" Tà Hiều Tinh lớn tiếng nói.

Cô ta nhìn thấy Ngô Linh San bình tĩnh như thế, còn đăng Weibo, cũng bỏ trái tim muốn rớt ra ngoài trở về.

Lạc Thần Hi nhủ mảy, nhỏ giọng nói: "Mục Diệc Thần, tôi còn đang ở trong tập đoàn SL, nơi này có chút chuyện bất ngờ xảy ra, khi nào tôi giải quyết xong thì tôi sẽ về nhà. Anh giải thích với Đường Đường giúp tôi nha, ngày hôm nay tôi không thể ăn tối cùng với bé được."

Nói xong, cô cúp điện thoại.

Trong suy nghĩ của cô, thì Mục Diệc Thần gọi đến, nhất định bởi vì Đường Đường muốn tìm cô mà thôi.

Tùy tiện giải thích hai câu là được rồi.

...

"Người phụ nữ đáng chết này!"

Ở bên ngoài của tổng bộ tập đoàn SL, chỗ ghế ngồi chỗ lái xe của chiếc Maybach, người đàn ông đẹp trai đập mạnh vào tay lái.

Hiếm khi hắn có lòng tốt tự lái xe đến đón người.

Kết quả, đợi cả nửa ngày, người phụ nữ kia không thấy tăm hơi, gọi điện thoại cũng không nhận nữa.

Thật vất vả nhận cuộc gọi, thì cô lại dám cúp điện thoại của hắn..

Mục Diệc Thần không cam lòng gọi lại lần nữa, truyền đến lại là tiếng nhắc nhở "Người bạn gọi đã cúp máy".

Hắn cảm điện thoại di động, nhớ đến tạp âm vừa nãy trong điện thoại truyền ra.

Cái người phụ nữ kia hình như cãi nhau với người nào đó, mà đối phương còn nhắc đến Weibo thì phải?

Mục Diệc Thần theo bản năng mà mở ra Weibo, phát hiện mình vốn không hề biết Lạc Thần Hi Weibo là cái gì, đang muốn thoát ra, thì bỗng nhiên, tin tức nóng hổi nhất đập vào mắt mình.

Việc mất trộm trong giải thi đấu Hoa Phong # thời thượng đại Ngô Linh San đăng Weibo, nói khi kết thúc kì thi đấu bán kết của giải Hoa Phong mình tham gia, bị trộm mất một cái dây chuyền kim cương Bảo Sĩ phiên bản giới hạn toàn cầu trị giá bảy triệu, mà người ăn cắp là người dự thi cùng cô là nhà thiết kế @ Thần Tinh Hi Quang..

...

Khoảng cách từ cục cảnh sát đến tổng bộ của tập đoàn SL khá xa.

Trong phòng triển lãm, các nhà thiết kế đợi hơn nửa tiếng, từng người từng người đều bụng đói cồn cào, vừa mệt vừa đói.

Oán hận đối với Lạc Thần Hi càng nặng.

"Thật không hiểu nổi, tại sao phải liên lụy những người vô tội ở đây chịu tội chứ, sao không thừa nhận sai lầm, mà giao ra sợi dây chuyền cơ chứ?"

"Đúng vậy! Ngô tiểu thư có nhiều tiền như vậy, sao có thể hăm hại người khác được cơ chứ? Ngược lại đồ mà Thần Tinh mặc trên người lại là hàng rất phổ thông mà thôi, vừa nhìn là biết người không có tiền rồi, đoán chừng cả đời còn chưa thấy được bảy triệu nữa đó! Nghĩ thế nào cũng biết, nhất định cô ta thấy tiền mà nổi lòng tham đấy mà!"

"Có lẽ cô ta cảm thấy Ngô tiểu thư không sẽ dễ ý một sợi dây chuyền nhỏ như thế bị mất đi đúng không? Không nghĩ đến chuyện đây là sợi dây phiên bản giới hạn toàn cầu."

Bỗng nhiên, một tiếng bước chân vội vã trong hành lang truyền đến.

Tất cả mọi người bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn.

Rót cục cảnh sát cũng đến rồi!

Bọn họ chờ đến mức thiếu kiên nhẫn luôn rồi.

Nhưng mà, vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ là, người đến không phải cảnh sát, mà là một người đàn ông quần áo chỉnh tề.

Nhìn kỹ, còn thấy khá quen mặt nữa.

"Giám đốc Dư sao? Không ngờ là ông! Ngày hôm nay làm sao ông lại rảnh rồi đến tập đoàn SL chứ? Cũng không gọi điện trước cho tôi nữa?"

Sắc mặt của Thịnh Dục lộ vẻ kinh ngạc, bước nhanh từ trong phòng triển lãm ra ngoài.

Nghe được hắn ta mở miệng, không ít người đều phản ứng lại.

Vị đàn ông trung niên lịch lãm trước mắt, chính là tổng giám đốc thương hiệu châu báu Bảo Sĩ Dư Khắc Cần.

Trong giới thời trang, đây là nhân vật lớn thuộc về truyền thuyết đấy.

Có thể tận mắt nhìn thấy Dư Khắc Cần, các nhà thiết kế ở đây đều trở nên kích động.

Dư Khắc Cần hướng về Thịnh Dục gật đầu, "Thịnh tổng, đã lâu không gặp! Chỉ là, ngày hôm nay tôi không phải đến thăm cậu, mà là muốn tìm một vị tên là Lạc tiểu thư. Xin hỏi Lạc tiểu thư là vị nào"

Lạc Thần Hi mơ hồ nhìn hai bên, thấy không ai nhận lời, mới đứng dậy.

"Giám đốc Dư, ông nói... Sẽ không là tôi đấy chứ hả?"

Dư Khắc Cần ngay lập tức lộ ra nụ cười, "Không tệ, Lạc tiểu thư, tôi đã thấy bức ảnh của cô rồi. Có một vị tiên sinh, đặt hàng loại mới của Bảo Sĩ chúng tôi năm nay, là châu báu phiên bản giới hạn toàn cầu, bảo tôi tự mang đến đưa cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Sợi dây chuyền đeo tay này vì sao quen mắt như vậy nhỉ?

Editor: Wave Literature

Cả đám người ngay lập tức rối loạn.

Chẳng một ai nghĩ đến, Dư Khắc Cần lại chỉ tìm đến Lạc Thần Hi.

Còn là đến đưa trang sức!

Lạc Thần Hi cũng có chút không phản ứng kịp, "Cái...cái gì cơ? Ông nói cái gì chứ? Có người đưa trang sức cho tôi sao? Tôi có thể biết... Là ai đưa được không?"

Dư Khắc Cần cười cợt, "Lạc tiểu thư, cô đang nói đùa sao? Chuyện này còn phải hỏi sao? Vị tiên sinh là khách quý cao cấp nhất của Bảo Sĩ chúng tôi đây, tôi biết anh ta mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta tặng trang sức lấy lòng một cô gái đây."

Trong nháy mắt thì Lạc Thần Hi, cảm thấy càng u mê hơn.

Người cô quen biết, có thể tặng cô trang sức của Bảo Sĩ, cũng chỉ có Mục Diệc Thần mà thôi.

Chỉ là, mỗi ngày Mục đại thiếu đầu ghét bỏ cô hay sao, làm sao có khả năng lấy lòng cô cơ chứ?

Người mà tổng giám đốc Dư nói, nhất định không phải là hắn đâu!

Dư Khắc Cần không hề nói tiếp, mà hai tay nâng một cái hộp trang sức tinh xảo mỹ nghệ, đưa đến trước mặt Lạc Thần Hi.

Tất cả mọi người trong phòng triển lãm đều bao vây xung quanh

Dư Khắc Cần mở ra hộp đựng đồ trang sức ra.

Một sợi dây chuyền đeo tay kim cương sáng lấp lánh, đang lấp ló nằm trong hộp.

Dây chuyền đeo tay này được thiết kế bởi các nhánh hoa quăn xung quanh, điều khắc chế tạo các nhánh hoa tinh xảo, trong đó còn nạm khảm các đóa hoa vừa to vừa nhỏ, có nụ hoa chòe bung nở, có đóa hoa nở rộ ngạo nghễ, nhưng đều giống nhau ở chỗ, các cánh hoa của những đóa hoa này đều khảm nạm kim cương.

Những hạt kim cương này đều được cắt thành những mặt cắt vò cùng hoàn mỹ, ở dưới ánh đèn đang chiếu sáng, phản chiếu ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Trong phòng triển lãm lúc này truyền ra những tiếng hít không khí liên tiếp.

"Trời ạ! Quá xinh đẹp, thật sự là quá xinh đẹp luôn!"

"Không hổ là trang sức của Bảo Sĩ! Lại có thể thiết kế một chiếc dây chuyền đeo tay tinh xảo như vậy, lợi hại quá rồi!"

"Ngày hôm nay tôi thật đúng là mở mắt mắt rồi!"

Không ít người lên kút nhìn về phía Lạc Thần Hi, thấp thòm nhiều hơn mấy phần.

Vừa nảy ý tứ trong lời nói của Dư Khắc Cần rất rõ ràng, dây chuyền đeo tay này là do người theo đuổi Lạc Thần Hi tặng.

Cũng không biết phải là nhân vật thuộc dạng gì, mới có thể trở thành thành khách quý cao cấp trong miệng của Dư Khắc Cần, có thể mua được đồ trang sức quý báu như vậy, còn để cho đích thân giám đốc Dư mang đến nữa chứ.

Lạc Thần Hi biết điều như vậy, không nghĩ tới lại có bối cảnh như vậy!

Bỗng nhiên, có người ập a ập úng mở miệng, "Kỳ quái... Tại sao tôi cảm thấy cái sợi dây chuyền đeo tay này nhìn quen mắt như vậy nhỉ?"

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn dây chuyền đeo tay kia càng thêm chăm chú, nhìn một lúc thì không ít người lộ ra vẻ nghi ngờ.

"Đừng vậy! Vừa nói như thế, chiếc vòng tay này rất quen thuộc! Có phải từng gặp ở đâu hay không?"

Làm sao tôi không nhớ ra được cơ chứ?"

"Tôi biết rồi! Chuyện này... Chuyện này... Không phải chúng ta vừa nhìn thấy hay sao? Nó giống sợi dây chuyền mà Ngô Linh San bị mất đấy phải không?"

"Đừng suy đoán nữa có được hay không hả? Có không nghe tổng giám đốc Dư nói hay sao hả? Đây là sợi dây chuyền đeo tay phiên bản giới hạn toàn cầu đấy, chỉ là cái sợi dây chuyền đeo tay của Ngô Linh San không phải cũng là bản giới hạn toàn cầu hay sao hả? Sao có thể như vậy được chứ?"

Thương hiệu trang sức Bảo Sĩ làm sao có thể lừa dối khách hàng như vậy được cơ chứ?"

"Nhưng thật sự rất giống mà! Không tin chính anh nhìn xem!"

Sợi dây của Ngô Linh San tuy chưa nhìn thấy, nhưng, bản thân cô ta vừa đăng Weibo, đúng lúc có thể lấy ra mà đối chiếu.

Rất nhiều người nghĩ đến điểm này, đều lập tức móc điện thoại di động ra.

Vào giờ phút này, sắc mặt của Ngô Linh San đã trắng bệch như tờ giấy rồi!

Vừa nảy khi Dư Khắc Cần mở ra hộp đựng đồ trang sức hộp ra, thì trong đầu của cô ta vù một cái!

Cái sợi dây chuyền đeo tay mà cô ta mơ ước thiết tha kia, vào đúng lúc này, lại xuất hiện ở đây!

Những người dự thì kia nhớ không lầm.

Sợi dây chuyền mà cô ta vu oan cho Lạc Thần Hi, thực sự giống như đúc với cái này.

Chỉ có điều, cái kia của cô ta là hàng nhái.

Cho dù trong nhà của Ngô Linh San có tiền, nhưng không đến nỗi xem trang sức bảy triệu như trang sức pha lê, tùy tiện mang đến nơi có nhiều người âm ỉ như thế này.

Hơn nữa, món đồ phiên bản giới hạn toàn cầu của Bảo Sĩ, chỉ có thể bán cho khách quý nhà giàu chân chính mà thôi.

Chút của cái của nhà cô ta, vốn không thể nào mua được.

Đừng nói mua, liếc mắt nhìn cũng không nhìn thấy.

Ngô Linh San vốn cho là, trang sức thật dù có bán, thì hơn một nửa sẽ không bán ở Trung Quốc, cho nên mới dám không kiêng kị mà khoe lác khoe khoang như vậy.

Nằm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ xuất hiện tình huống lung tung như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Giả tức là giả

Editor: Wave Literature

Tiếng bàn luận trong đám đông, khiến Dư Khắc Cần chú ý.

Hắn đem đồng hộp đựng đồ trang sức lại, đút vào trong tay của Lạc Thần Hi.

Xoay người đi đến một nhà thiết kế nữ đang cầm điện thoại bên người, "Xin hỏi... Vừa nãy các người đang nói cái gì vậy hả? Hình như tôi nghe được là, các người nói trang sức Bảo Sĩ lừa dối khách hàng?"

Nhà thiết kế nữ này hết sức khó xử, "Híc, cái này thì..."

Cô ta cũng không dám nói Dư Khắc Cần lừa dối khách hàng, thế nhưng, nhìn hình ảnh đăng trên Weibo, hai sợi dây chuyền thật sự gần như giống nhau!

Dư Khắc Cần thấy ánh mắt cô ta sợ hãi, thì đến gần một chút, nhìn màn hình điện thoại di động của cô ta.

Một giây sau, ông choáng váng.

"Vị tiểu thư này, cô có biết hay không, bức ảnh này trên Weibo là chụp ở đâu vậy hả?"

"A? Chuyện này thì..."

Nhà thiết kế nữ kia đã đoán được cái gì đó, lén lút liếc nhìn Ngô Linh San, do dự không dám mở miệng.

"Tổng giám đốc Dư à, bức ảnh đó là chụp trong buổi xế chiều của phòng triển lãm này."

Lạc Thần Hi chậm rãi đi đến, mở miệng cười, "Nói đến đây, thì tôi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, có một nhà thiết kế đến dự thì ngày hôm nay, giờ ra bức ảnh chụp sợi dây chuyền này, còn nói nó là phiên bản giới hạn toàn cầu, có một không hai đấy. Kết quả là, vừa nãy cái mà ông đưa cho tôi xem giống cái kia y như đúc. Phiên bản giới hạn toàn cầu, rốt cuộc có đến mấy cái vậy?"

Sắc mặt của Dư Khắc Cần tái xanh, "Tại sao có thể có chuyện như vậy được chứ? Lạc tiểu thư, cô tuyệt đối đừng hiểu lầm! Phiên bản giới hạn toàn cầu chỉ có một cái mà thôi, chuyện này tôi có thể dùng danh sự của tôi mà đảm bảo! Trang sức Bảo Sĩ sẽ không làm ra chuyện gian trá như vậy! Hình ảnh của sợi dây chuyền đeo tay kia chắc chắn là giả!"

Ngay lập tức, hiện trường ồ lên một trận.

"Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Sợi dây chuyền đeo tay của Ngô Linh San là giả sao?! Làm sao có thể chứ?"

"Có cái gì không thể chứ? Không nghe tổng giám đốc Dư nói hay sao? Thân phận của tổng giám đốc Dư như thế kia, không lẽ lại oan uổng cho cô ta hay sao chứ?"

"Nhưng... Nhưng mà, tại sao Ngô Linh San muốn gạt người chứ hả? Cô ta rõ ràng có tiền như vậy cơ mà!"

"Có tiền thì thế nào hả? Người có tiền thì sẽ không lừa người sao? Vừa nãy tôi đã cảm thấy kỳ quái, trang sức 7 triệu mất rồi, cô ta còn không hề vội vã, còn giả vờ làm thánh mẫu Bạch Liên Hoa? Xem ra cũng bởi vì sợi dây chuyền kia là giả mạo, vì thế mới không hề đau lòng!"

Mọi người ở đây đều cảm giác mình bị Ngô Linh San giờ trò, lên tiếng chỉ trích cô ta dồn dập.

Chỉ có Tả Hiểu Tinh, mặt mẽ trừng mắt nhìn Lạc Thần Hi, vẻ mặt không cam lòng!

Á phụ nữ đề tiền kia sao có thể có người theo đuổi nhiều tiền như vậy được chứ? Còn đưa cho cô ta trang sức quý báu như vậy nữa?!"

Cô ta dựa vào cái gì chứ hả?

Giả, đây nhất định đều là giả mà thôi!

Cô ta tức giận nói: "Được rồi! Loại quý nghèo như các người, có biết Ngô tiểu thư có bao nhiêu tiền hay không hả? Cô ấy mà lại đi mua hàng giả hay sao? Lạc Thần Hi, tôi thấy chuyện này nhất định do cô giờ trò ở phía sau lưng mà thôi, người có kẻ thông đồng hỗ trợ, cô ý bịa đặt nói sợi dây chuyền đeo tay của Ngô tiểu thư là giả, muốn che lấp chuyện cô trộm đồ!"

Nghe nói như thế, Ngô Linh San suýt chút nữa ngất tại chỗ luôn.

Cô ta ngay cả một câu cũng không dám nói, lén lút lui vào trong góc của phòng triển lãm, muốn trốn đi, không gây sự chú ý của người khác đến mình.

Chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi.

Không nghĩ đến, cái đồ ngớ ngẩn không có đầu óc Tả Hiểu Tinh này, còn dám nói câu như thế nữa!

Lần này, cô ta đã bị cái loại ngu xuẩn này cho hại chết rồi mà!

Quả nhiên, nghe được lời chỉ trích của Tả Hiểu Tinh, Lạc Thần Hi còn chưa nói gì, thì Dư Khắc Cần đã nhin không được.

"Các người công khai trộm bản thiết kế độc nhất của công ty chúng tôi, còn dám cãi ngược hay sao hả? Tưởng tôi không có chứng cứ hay sao? Chứng cứ đều nằm bên trong bức ảnh này đây!"

Ông ta tức giận trừng mắt nhìn Tả Hiểu Tinh, đi đến giữa đám người, giờ tay lên.

"Mọi người hãy nhìn xem, bức ảnh trên Weibo này,những cánh hoa quần quanh mép vòng tay đều rất rõ ràng, có vài chỗ còn chưa được đánh bóng tron tru, mà cái của Lạc tiểu thư ở đây, mỗi một chỗ đều cực kỳ hoàn mỹ, còn có những viên kim cương được mài cắt này nữa, so ra rất rõ ràng vật thật nhỏ hơn, ánh sáng tỏa ra cũng kém hơn nữa...Nhìn chỗ này nữa..."

Dư Khắc Cần chỉ nói có mấy câu, thì mọi người đã hoàn toàn rõ ràng.

"Không sai, nhìn kỹ, thì cái này của Ngô Linh San thô ráp hơn nhiều so với vật thật đấy..."

"Thực sự là không sợ không biết nhìn hàng, chỉ sợ không biết so sánh hàng mà thôi, ngày hôm nay thật sự mở mang hiểu biết mà!"

"Giả tức là giả, so với cái thật, hoàn toàn không thể nhìn nổi nữa!"

...

"Huống chi, trang sức Bảo Sĩ chúng tôi từ lúc nào không đáng giá như vậy cơ chứ? Phiên bản giới hạn toàn cầu mà chỉ có trị giá 7 triệu thôi sao? Hừ, cho dù thêm một chữ số nữa cũng mua không được đâu!" Dư Khắc Cần lạnh lùng nói bổ sung.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Lạc Thần Hi rốt cục cũng gặp vận rủi lớn rồi!

Editor: Wave Literature

"7 triệu thêm một chữ số không, thì không phải là... 70 triệu sao!"

Tất cả mọi người ở đây đều bị chấn động bởi con số này rồi.

Chỉ là một sợi dây chuyền nho nhỏ mà thôi, mà giá lại trên trời như vậy sao!

Mặt của Ngô Linh San đỏ bừng lên, vẻ cứng gặn dữ và xấu hổ, cảm giác mỗi một câu một chữ của Dư Khắc Cần, giống như lòng bàn tay đánh lên trên mặt của cô ta vậy.

Ngay cả Lạc Thần Hi cũng kinh hãi.

Dây chuyền đeo tay đến 70 triệu luôn sao...

Phá sản như thế, cô có thể xác định là Mục Diệc Thần không sai rồi.

Cuối cùng tại sao hắn muốn đưa thứ quý trọng như thế cho cô chứ?

Dư Khắc Cần khinh thường liếc nhìn Ngô Linh San, đi đến trước mặt của Lạc Thần Hi, thái độ lập tức trở nên dịu dàng như gió mùa xuân.

"Lạc tiểu thư, nếu như cô thích trang sức của Bảo Sĩ của chúng tôi, cứ gọi điện cho tôi, chuyên gia của chúng tôi sẽ mang đến để cô tự mình lựa chọn. Phiên bản toàn cầu không chỉ có một mình cái này, còn có rất nhiều những thiết kế xuất sắc khác, nhất định cô sẽ thích."

Lạc Thần Hi nhận lấy danh thiếp mà Dư Khắc Cần đưa đến, tiễn ông ta rời đi.

Trong lòng vẫn là cảm giác rất tốt.

Làm sao cô lại gạ cho ông xã phá sản như thế chứ, vung tay một chút là tiêu xài đến 70 triệu, trước đó ngay cả nói chuyện cũng không thêm nói!"

"Thần Tinh." Thịnh Dục nghi ngờ không thôi mà nhìn cô, "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy hả?"

Đối với Tam thiếu gia của Thịnh gia mà nói, thì 70 triệu cũng không tính là giá trên trời gì.

Ở trong ấn tượng của hắn, thì Lạc Thần Hi nhìn như thế nào cũng không giống thiên kim nhà giàu, chỉ vì một câu phi báng của Ngô Linh San, mà mua món đồ trang sức đắt đỏ như thế...

Chuyện này cũng quá khó tin rồi đây?

Lạc Thần Hi cười gượng hai tiếng, còn chưa nói, thì cánh cửa lớn của phòng triển lãm bị người ta thô bạo đẩy vào.

Mấy cái người thanh niên mặc đồng phục cảnh sát nhanh chóng lao vào.

"Xảy ra chuyện gì vậy hả? Vừa nãy chúng tôi nhận được tin báo cảnh sát, nói nơi này có vụ án trộm cắp xảy ra trị giá 7 triệu. Ai có thể nói rõ tình hình cụ thể hay không?"

Cảnh sát chậm chạp không xuất hiện, lại chạy đến ngay lúc này.

Thịnh Dục đi lên phía trước, "Mấy vị sĩ quan cảnh sát, thật xin lỗi, chuyện của chúng tôi nơi đây đã điều tra xong rồi, để mọi người phải đi tay không một chuyến rồi..."

"Ai nói mọi chuyện đã được điều tra rõ ràng cơ chứ?" Tà Hiểu Tinh từ trong đám người chen ra ngoài, "Mấy vị sĩ quan cảnh sát à, nơi này của chúng tôi có người trộm đi một dây chuyền đeo tay kim cương, nhưng không chịu nhận, mới các anh nhất định cố gắng điều tra cho rõ ràng nhé!"

Thịnh Dục nhướn mày, con người đen ấn chứa gợn dữ, "Tà Hiểu Tinh, cô có ý gì đây hả? Đã chứng minh được cái sợi dây chuyền kia là giả rồi, cô còn muốn thế nào nữa hả?"

Tà Hiểu Tinh bị ánh mắt bén nhọn của hắn nhìn lại gần, thì có chút chột dạ.

Nhưng, cô ta nghĩ lần này bản thân chắc chắn phải bị đảo thái rồi, dù cho vị trí trợ lý cho Ngô Linh San cũng không được.

Cô ta quyết tâm liều mạng, không thềm đếm xỉa, lớn tiếng nói: "Mặc dù sợi dây chuyền kia mô phỏng theo, nhưng cũng là kim cương chân thật mà đúng không? Nói không chừng cô ta chút tiền lẻ cũng không buông tha thì sao đây hả? Huống chi, camera giám sát cũng chỉ ra Thần Tinh thực sự đến gần sân khấu mà, ai có thể chứng minh cô ta không trộm cắp kia chứ?"

Tương lai của cô ta đã phá hủy rồi, Lạc Thần Hi dựa vào cái gì sống đến mức tốt như vậy cơ chứ?

Cô ta nhất định phải lôi Lạc Thần Hi xuống nước cùng!

Cảnh sát bị cuộc nói chuyện giữa bọn họ làm rối loạn, cau mày hỏi: "Đến cùng xảy ra chuyện gì hả?"

Đến cùng có xảy ra vụ án trộm cắp hay không hả?"

"Có!"

"Có!"

Tà Hiểu Tinh bật thốt lên, không ngờ, còn có người trả lời như thế nữa.

Cô ta quay đầu nhìn lại, ngay lập tức kinh ngạc.

Nói lời này, lại là Lạc Thần Hi!

Lạc Thần Hi đi đến trước mặt của sỹ quan cảnh sát, mỉm cười nói: "Nơi này thực sự có vụ án trộm cắp đã xảy ra, dù chỉ trị giá có 7 triệu mà thôi, nhưng mà, nhất định phải điều tra rõ ràng! Trên sân khấu của giải thi đấu Hoa Phong, không thể có tên trộm nào được!"

Tà Hiểu Tinh tròn to hai mắt, không tin lỗ tai của mình.

Thịnh Dục nhủ mày ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn thấy đáng vẻ ung dung không vội trên mặt của Lạc Thần Hi, thì đáy mắt đen kịt của hắn xoẹt qua một tia hứng thú.

"Nói không sai, giải thi đấu của Hoa Phong không thể có kẻ trộm được... Vậy thì phiền các vị sỹ quan cảnh sát rồi."

Cảnh sát lập tức tỏa ra bắt đầu điều tra.

Nhìn video camera giám sát, cùng với sau khi hỏi cung một vòng.

"Thần Tinh tiểu thư, bây giờ xem ra, cô là hiềm nghi lớn nhất, phiền cô theo tôi về sở cảnh sát một chuyến."

Nghe nói như thế, Tà Hiểu Tinh mừng rỡ như điên.

Quá tốt rồi, Lạc Thần Hi rốt cục cũng gặp vận rủi lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Cả hai người Bạch Liên hoa cùng bước vào sở cảnh sát

Editor: Wave Literature

"Cô không nghe sỹ quan cảnh sát nói hay sao? Đi nhanh đi, đừng làm phiền người khác nữa!" Tà Hiểu Tinh liếc mạng giục cô.

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, "Tà Hiểu Tinh, vụ án còn chưa điều tra rõ ràng, mà cô lại vội vã muốn tôi đến cục cảnh sát như vậy, có phải là trong lòng có quỷ hay không hả?"

Tà Hiểu Tinh nghẹn một cái, "Cái...cái gì có quỷ cơ chứ? Tôi đây là người tuân thủ luật pháp nhé!"

Lạc Thần Hi không để ý đến cô ta, ngược lại nói với cảnh sát: "Anh cảnh sát à, tuy tôi đứng gần sân khấu nhất, nhưng tôi vốn không đụng đến sợi dây chuyền đeo tay kia, làm sao có thể nói tôi hiềm nghi đây chứ? Tôi thấy các anh nên thay đổi hướng tư duy đi."

"Hướng tư duy cái gì cơ?"

"Tôi nghĩ các anh nên tư duy nghịch hướng một chút, Khi án trộm cắp xảy ra, thì người ở trong phòng triển lãm, không một ai rời đi cả. Nói cách khác, sau khi kẻ bị hiềm nghi gây án trộm dây chuyền đeo tay xong, thì nhất định không có cách nào mang nó đi đâu được cả, dây chuyền đeo tay nhất định vẫn còn ở trong phòng triển lãm! Nếu như có thể tìm ra dây chuyền đó, thì nói không chừng có thể tìm ra nghi phạm đấy."

Con mắt của sỹ quan cảnh sát nhất thời sáng lên, "Không sai, đây quả thật là một cách hay."

Bước thứ nhất là kiểm tra ba lô của mọi người.

Lạc Thần Hi chủ động mở ba lô của mình ra, chỉ có bóp tiền điện thoại đi động và chìa khóa.

Cảnh sát gật gù, "Không sao rồi, người kế tiếp!"

Lạc Thần Hi lùi qua một bên, quay đầu nhìn Tà Hiểu Tinh cùng Ngô Linh San một chút.

Sắc mặt của hai người đều không dễ chịu.

Đặc biệt là Tà Hiểu Tinh, ánh mắt cứ láo liên, vừa nhìn đã biết trong lòng có quỷ rồi.

Rất nhanh, ba lô túi xách của tất cả mọi người đều bị kiểm tra, không có tìm được dây chuyền đeo tay.

Ngược lại chuyện này không nằm ngoài ý muốn của Lạc Thần Hi, Ngô Linh San cũng không phải người ngớ ngẩn, làm sao có thể mang theo dây chuyền đeo tay trên người mình được chứ?

Chỉ là, tình huống bây giờ đến mức như vậy, tìm được sợi dây chuyền đeo tay, là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, một vị cảnh sát trẻ tuổi hưng phấn hô lên, "Tôi đã tìm được sợi dây kim cương đeo tay rồi! Nó bị vứt trong đồng hồ vật bên trong phòng riêng đấy!"

Người sĩ quan cảnh sát đi đầu bỗng cảm thấy phấn chấn, "Quá tốt rồi, nhanh coi camera giám sát phòng riêng, xem trong khoảng thời gian đó có ai đi vào hay không!"

Sắc mặt của Tà Hiểu Tinh trắng bệch, lén lút lui ra khỏi đoàn người, lại dụng lực hỗn loạn mà trốn thoát.

"Tà Hiểu Tinh, không phải cô muốn biết, đến cùng ai trộm đi sợi dây chuyền đeo tay nhất hay sao hả? Khi sắp có kết quả, thì cô lại đi sao?" Lạc Thần Hi đứng lúc ngăn cản đường đi của cô ta, cười như không cười mà nói.

"Tôi... Cô... Cô tránh ra cho tôi!"

Tà Hiểu Tinh hoảng loạn muốn tránh cô ra.

Nhưng vào lúc này...

"Tìm được rồi! Người vứt sợi dây chuyền đeo tay vào phòng riêng, mặc quần màu lam áo màu trắng... không phải Tà Hiểu Tinh hay sao?!"

Nghe như thế, tất cả mọi người đều quay đầu, nhìn

về phía Tà Hiểu Tinh.

Mọi người cũng không phải người ngu, sau khi hết khiếp sợ, thì lập tức hiểu ra vấn đề.

"Người trộm đồ lại là Tà Hiểu Tinh! Bản thân cô ta trộm cắp, còn nói là Thần Tinh trộm, trộm còn muốn bắt trộm hay sao!"

"Chết tiệt, chuyện này quá thật miêu tả đến mức hoàn hảo ba chữ không biết xấu hổ!"

"Chẳng trách cô ta vẫn khẳng định chắc chắn, dây chuyền đeo tay kia là Thần Tinh trộm, chính là để che giấu tội ác của mình mà!"

Cảnh sát đi đến, "Tà tiểu thư, cô còn có lời gì muốn nói không? Vậy theo chúng ta đến sở cảnh sát đi!"

"Không! Tôi không thể đến sở cảnh sát... Tôi không thể đi!" Tà Hiểu Tinh liếc mạng lắc đầu, sợ hãi.

Một khi bị chứng minh ăn cắp, thì cô ta sẽ công theo cái danh bản thù đó, cả đời này đều bị phá hủy! Nó còn nghiêm trọng gấp trăm lần so với việc bị đào thải ra khỏi trận đấu vừa rồi!"

Cô ta đảo mắt cầu cứu về phía của Ngô Linh San.

Thế nhưng, Ngô Linh San chỉ muốn rũ sạch bản thân, làm sao có thể phản ứng lại cô ta được chứ?

Tà Hiểu Tinh vô cùng tuyệt vọng, vừa tức vừa vội, la to, "Tôi thật sự không có trộm cái kia! Sợi dây chuyền đeo tay kia là Ngô Linh San cho tôi, do cô ta đồ kỵ với Thần Tinh, bảo tôi đem giấu sợi dây này đi, vu oan giả họa cho Thần Tinh trộm cắp!"

"Cái gì chứ?!"

Tất cả xôn xao.

Sắc mặt của Ngô Linh San tái xanh, hung dữ trừng mắt nhìn Tà Hiểu Tinh, "Cô đứng ngấm máu phun người! Rõ ràng là cô trộm đồ, thì lên quan gì đến tôi chứ hả?"

Tà Hiểu Tinh vội vàng giải thích: "Thật mà, những lời tôi nói đều là sự thật! Các người xem camera giám sát đi, người đến gần sân khấu ngoại trừ Thần Tinh, thì chính là Ngô Linh San! Nếu không phải cô ta đưa dây chuyền đeo tay cho tôi, thì chẳng lẽ tôi có thể lấy được nó hay sao hả?"

Lần này phòng triển lãm thật sự loạn hết cả lên.

"Trời ạ, Ngô Linh San lại làm chuyện như vậy!"

"Thực sự không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được mà, nhân phẩm quả thực là quá thấp kém luôn không phải sao?"

"Không bằng người khác thì vu oan giả họa cho người ta! Chúng ta tuyệt chút nữa thì oan uổng cho Thần Tinh rồi đấy..."

Ngô Linh San bị người ta chỉ chỉ chò chò, tức giận đến mức suýt chút nữa phun máu, chống đỡ không thừa nhận lời lên án của Tà Hiểu Tinh.

Cả hai bên thì bên nào cũng cho mình đúng, chỉ trích lẫn nhau.

Cảnh sát không hiểu, dứt khoát nói: "Đừng cãi nhau nữa, chuyện này, hai người các cô đều không thể không liên quan đến nhau, mang tất cả đi đi!"

...

Sau khi trò khôi hài kết thúc, thì cuối cùng Ngô Linh San cùng Tà Hiểu Tinh song song tiến vào sở cảnh sát.

Lạc Thần Hi chậm rãi đi ra khỏi tập đoàn SL, cảm giác lần này, so với chạy Marathon một hồi còn khổ cực hơn.

Sắc trời đã đen kịt rồi.

"Ting Ting!" Âm thanh của còi ô tô đột nhiên vang lên.

Lạc Thần Hi sợ hết hồn, vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy một chiếc Maybach dừng ở phía sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1 Tỷ* *1 Tỷ*: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Làm sao tôi có thể cưới người phụ nữ ngu ngốc như cô được cơ chứ?

Editor: Wave Literature

Cửa xe ô tô hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết của Mục Diệc Thần.

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, "Mục... Mục Diệc Thần!"

Hắn nhú mày, nhận không được nói: "Còn đứng đờ ra đó làm gì hả? Còn không mau lên xe?"

Lạc Thần Hi nhanh chóng vòng sang bên kia của xe ô tô, đến vị trí ghế phụ bên cạnh lái xe ngồi vào.

Cô vừa mới ngồi vững vàng, xe đã chạy đi ngay.

Lạc Thần Hi nghiêng đầu đánh giá người đàn ông bên cạnh.

Xương gò má của hắn như điêu khắc hoàn mỹ, sống lưng thẳng tắp, ngón tay thon dài cầm tay lái.

Cho dù chỉ là lái xe mà thôi, cũng để lộ ra một loại khí chất tao nhã tự phụ.

"Tại sao anh lại ở chỗ này chứ?" Lạc Thần Hi chớp mắt một cái, nghi ngờ hỏi.

Mục Diệc Thần không hề liếc mắt nhìn cô một chút, mắt vẫn nhìn phía trước, "Đường Đường vẫn là hết muộn cô về nhà cùng nó ăn cơm, đúng lúc tôi có việc ở gần chỗ này, nên tiện đường qua đây.

Đừng suy nghĩ nhiều, tôi không phải cố ý tới đón cô đâu."

"Ồ..."

Lạc Thần Hi gật gù, không biết tại sao, cảm thấy có chút buồn bã.

Chỉ là, nghĩ đến Đường Đường, cô vừa vội nói, "Mục Diệc Thần, anh lái nhanh một chút! Đường Đường còn ở nhà chờ chúng ta đấy, đã muộn như vậy, bé nhất định cực kỳ đói bụng luôn đó!"

Sắc mặt của Mục Diệc Thần rõ ràng đen thêm một chút.

Người phụ nữ này... Tại sao trong lòng chỉ có Đường Đường thôi vậy hả?!

Lạc Thần Hi nói tiếp: "À đúng rồi, Mục Diệc Thần, vừa nãy tổng giám đốc Dư của trang sức Bảo Sĩ là do anh mời đến sao? Anh thật sự giúp tôi một chuyện vô cùng to lớn luôn ấy! Cảm ơn anh nhé!"

Cho dù không có sợi dây chuyền đeo tay kia, thì cô cũng có thể dẫn dắt các sỹ quan cảnh sát phá được vụ trộm cắp này, khiến chân tướng rõ ràng.

Nhưng, nhất định không có dễ dàng như lúc đó đâu.

Nếu như sợi dây chuyền đeo tay của Ngô Linh San không bị vạch trần, thì sợ sẽ có rất nhiều người đứng về phía của cô ta, mặc kệ Lạc Thần Hi giải thích như thế nào, thì cũng không ai chịu tin.

"Chỉ là, làm sao anh biết tôi bị Ngô Linh San nói xấu chứ? Hình như tôi không có nói cho anh biết thì phải?" Lạc Thần Hi nghi hoặc.

Mục Diệc Thần nghe được cô nói cảm ơn, sắc mặt đã tốt lên không ít.

Hơi nghiêng đầu, tầm mắt dừng lại ở trên gương mặt trắng nõn béo mạp của Lạc Thần Hi, môi mông nâng lên, "Người phụ nữ này, cô nghĩ tôi cũng ngu ngốc như cô hay sao hả? Cô bị người ta mắng trên Weibo kia, một đám anh hùng bàn phím thì nhau chửi cô đến mức máu chó hắt đầy đầu, còn nói để nhân vật quan trọng làm thật cô nữa đấy. Tại sao cô không biết chứ? Làm sao tôi có thể cưới người phụ nữ ngu ngốc như cô được cơ chứ?

"A, đúng rồi, Weibo!"

Lạc Thần Hi bỗng nhiên nhớ ea, Ngô Linh San còn đăng trên Weibo.

Cô còn chưa kịp xem qua, cũng không biết rốt cuộc cô ta đăng cái gì.

Lạc Thần Hi vội vàng lấy điện thoại di động trong túi xách ra, lướt trên Weibo nóng hổi của Ngô Linh San.

Cô ta đăng hai tấm hình, một tấm là khi sợi dây chuyền đeo tay còn ở trên người nẫu rất xinh đẹp, một tấm hình khác là đáng vẻ trống rỗng của mình khi bị mất sợi dây chuyền đeo tay.

Đồng thời còn viết chữ: "Không nghĩ đến tham gia giải thi đấu Hoa Phong có một lần, mà sợi dây chuyền đeo tay tôi yêu thích nhất lại có thể không cánh mà bay. Nếu như thật sự không tìm về được, hi vọng chủ nhân mới có thể đủ tốt để bảo hộ nó. @ Thần Tinh Hi Quang.

Ngô Linh San có hơn triệu fans trên Weibo, là một trong những người hot nhất thời thượng đại V đấy.

Cô ta vừa đăng Weibo, thì lập tức gây có vô số người quan tâm.

Cô ta cố gắng nói mập mờ không rõ, để người hâm mộ suy đoán câu chuyện phía sau, đến tận khi có người hỏi "Có phải sợi dây chuyền đeo tay bị trộm cắp hay không", thì cô ta mới đáp lại khuôn mặt khốc lớn.

Lần này bình luận nổ tung.

"Dù sao cũng là trang sức Bảo Sĩ phiên bản giới hạn toàn cầu mà! Ánh mắt của cái à để tiện kia không ngờ rất tốt đấy, trộm một lần lại trộm cái quý giá nhất!"

"Linh San của chúng ta cũng quá có tu dưỡng rồi, còn không hề trách cái à để tiện rác rưởi kia! Nếu là tôi ấy hả, người kia nếu chuẩn bị vào ăn cơm tù đi nhé!"

"Ăn cơm tù gì chứ? Sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy được cơ chứ? Có phải hay không muốn trang sức để đem đi bán? Còn trộm đồng trộm tây nữa chứ!"

"Bán sao? Cho dù cô ta làm như thế, thì có thể bán được 7 triệu hay sao hả? Thật sự coi những kẻ có tiền đều ngu si hết hả?"

Cái gì cũng nói, còn có người theo Ngô Linh San Ngã Đặc, tìm đến Weibo của Lạc Thần Hi, cố gắng ra sức chửi mắng.

Cô ta chỉ cần đăng một cá Weibo, đã có mấy ngàn bình luận, đều mắng cá nhà của cô rồi.

Khóc miệng của Lạc Thần Hi co quắp một trận.

Là một công dân luôn tuân thủ pháp luật, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sức mạnh bạo lực của Internet đấy.

Mặc dù biết những người này đều bị Ngô Linh San giấu diếm, nhưng mà, trong lòng vẫn cực kỳ phiền muộn.

"Thế nào? Muốn tôi hỗ trợ sao?" Mục Diệc Thần bất thành linh mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tầng 1: Giã Dứt Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Làm sao tôi có thể cưới người phụ nữ ngu ngốc như cô được cơ chứ?

Editor: Wave Literature

Cửa xe ô tô hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết của Mục Diệc Thần.

Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, "Mục... Mục Diệc Thần!"

Hắn nhàu mày, nhin không được nói: "Còn đứng đờ ra đó làm gì hả? Còn không mau lên xe?"

Lạc Thần Hi nhanh chóng vòng sang bên kia của xe ô tô, đến vị trí ghế phụ bên cạnh lái xe ngồi vào.

Cô vừa mới ngồi vững vàng, xe đã chạy đi ngay.

Lạc Thần Hi nghiêng đầu đánh giá người đàn ông bên cạnh.

Xương gò má của hắn như điêu khắc hoàn mỹ, sống lưng thẳng tắp, ngón tay thon dài cầm tay lái.

Cho dù chỉ là lái xe mà thôi, cũng để lộ ra một loại khí chất tao nhã tự phụ.

"Tại sao anh lại ở chỗ này chứ?" Lạc Thần Hi chớp mắt một cái, nghi ngờ hỏi.

Mục Diệc Thần không hề liếc mắt nhìn cô một chút, mắt vẫn nhìn phía trước, "Đường Đường vẫn la hét muốn cô về nhà cùng nó ăn cơm, đúng lúc tôi có việc ở gần chỗ này, nên tiện đường qua đây.

Đừng suy nghĩ nhiều, tôi không phải có ý tới đón cô đâu."

"Ồ..."

Lạc Thần Hi gạt gù, không biết tại sao, cảm thấy có chút buồn bã.

Chỉ là, nghĩ đến Đường Đường, cô vừa vội nói, "Mục Diệc Thần, anh lái nhanh một chút! Đường Đường còn ở nhà chờ chúng ta đấy, đã muộn như vậy, bé nhất định cực kỳ đói bụng luôn đó!"

Sắc mặt của Mục Diệc Thần rõ ràng đen thêm một chút.

Người phụ nữ này... Tại sao trong lòng chỉ có Đường Đường thôi vậy hả?!

Lạc Thần Hi nói tiếp: "À đúng rồi, Mục Diệc Thần, vừa nãy tổng giám đốc Dư của trang sức Bảo Sĩ là do anh mời đến sao? Anh thật sự giúp tôi một chuyện vô cùng to lớn luôn ấy! Cảm ơn anh nhé!"

Cho dù không có sợi dây chuyền đeo tay kia, thì cô cũng có thể dẫn dắt các sỹ quan cảnh sát phá được vụ trộm cắp này, khiến chân tướng rõ ràng.

Nhưng, nhất định không có dễ dàng như lúc đó đâu.

Nếu như sợi dây chuyền đeo tay của Ngô Linh San không bị vạch trần, thì sợ sẽ có rất nhiều người đứng về phía của cô ta, mặc kệ Lạc Thần Hi giải thích như thế nào, thì cũng không ai chịu tin.

"Chỉ là, làm sao anh biết tôi bị Ngô Linh San nói xấu chứ? Hình như tôi không có nói cho anh biết thì phải?" Lạc Thần Hi nghi hoặc.

Mục Diệc Thần nghe được cô nói cảm ơn, sắc mặt đã tốt lên không ít.

Hoi nghiêng đầu, tầm mắt dừng lại ở trên gương mặt trắng nõn béo mập của Lạc Thần Hi, môi mồm nâng lên, "Người phụ nữ này, cô nghĩ tôi cũng ngu ngốc như cô hay sao hả? Cô bị người ta mắng trên Weibo kia, một đám anh hùng bán phỉm thì nhau chửi có đến mức máu chó hắt đầy đầu, còn nói để nhân vật quan trọng làm thật có nửa đấy. Tại sao cô không biết chứ? Làm sao tôi có thể cưới người phụ nữ ngu ngốc như cô được cơ chứ?

"A, đúng rồi, Weibo!"

Lạc Thần Hi bỗng nhiên nhớ ea, Ngô Linh San còn đăng trên Weibo.

Cô còn chưa kịp xem qua, cũng không biết rốt cuộc cô ta đăng cái gì.

Lạc Thần Hi vội vàng lấy điện thoại di động trong túi xách ra, lướt trên Weibo nóng hổi của Ngô Linh San.

Cô ta đăng hai tấm hình, một tấm là khi sợi dây chuyền đeo tay còn ở trên người mẫu rất xinh đẹp, một tấm hình khác là đáng vẻ trống rỗng của mình khi bị mất sợi dây chuyền đeo tay.

Đồng thời còn viết chữ: "Không nghĩ đến tham gia giải thi đấu Hoa Phong có một lần, mà sợi dây chuyền đeo tay tôi yêu thích nhất lại có thể không cánh mà bay. Nếu như thật sự không tìm về được, hi vọng chủ nhân mới có thể đủ tốt để bảo hộ nó. @ Thần Tinh Hi Quang.

Ngô Linh San có hơn triệu fans trên Weibo, là một trong những người hot nhất thời thượng đại V đấy.

Cô ta vừa đăng Weibo, thì lập tức gây có vô số người quan tâm.

Cô ta cố gắng nói mập mờ không rõ, để người hâm mộ suy đoán câu chuyện phía sau, đến tận khi có người hỏi "Có phải sợi dây chuyền đeo tay bị trộm cắp hay không", thì cô ta mới đáp lại khuôn mặt khóc lỏ.

Lần này bình luận nổ tung.

"Dù sao cũng là trang sức Bảo Sĩ phiên bản giới hạn toàn cầu mà! Ánh mắt của cái à để tiện kia không ngờ rất tốt đấy, trộm một lần lại trộm cái quý giá nhất!"

"Linh San của chúng ta cũng quá có tu dưỡng rồi, còn không hề trách cái à để tiện rác rưởi kia! Nếu là tôi ấy hà, người kia nếu chuẩn bị vào ăn cơm tù đi nhé!"

"Ăn cơm tù gì chứ? Sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy được cơ chứ? Có phải hay không muốn trang sức để đem đi bán? Còn trộm đồng trộm tây nữa chứ!"

"Bán sao? Cho dù cô ta làm như thế, thì có thể bán được 7 triệu hay sao hả? Thật sự coi những kẻ có tiền đều ngu si hết hả?"

Cái gì cũng nói, còn có người theo Ngô Linh San Ngã Đạc, tìm đến Weibo của Lạc Thần Hi, cố gắng ra sức chửi mắng.

Cô ta chỉ cần đăng một cá Weibo, đã có mấy ngàn bình luận, đều mắng cá nhà của cô rồi.

Khóe miệng của Lạc Thần Hi co quắp một trận.

Là một công dân luôn tuân thủ pháp luật, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sức mạnh bạo lực của Internet đấy.

Mặc dù biết những người này đều bị Ngô Linh San giấu diếm, nhưng mà, trong lòng vẫn cực kỳ phiền muộn.

"Thế nào? Muốn tôi hỗ trợ sao?" Mục Diệc Thần bất thành linh mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tập 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Cái người phụ nữ này, tên của cô là dối trá!

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi hoàn toàn không có chú ý, mặt của người đàn ông ngồi bên cạnh mình đã đen như than.

Cô chăm chú lướt Weibo, không ngừng đầu, còn vui vẻ nói: "Quá tốt rồi, vấn đề đều được giải quyết hết rồi. Có Thịnh tổng đứng ra, thì không cần phiền toái đến anh nữa. Lần này anh không lo lắng tôi làm mất mặt anh đấy chứ hả?"

Trong lòng của Mục Diệc kim lửa giận, không thể nào bộc phát ra được.

Vì phiền muộn trong lòng, mà đột nhiên đạp chân ga.

Xe thể thao như mũi tên rời cung, lập tức lao lên phía trước.

Lạc Thần Hi không thể ngồi vững vàng, thân thể bỗng nhiên động đậy một cái, suýt chút nữa đụng vào khung cửa sổ phía trên xe.

"Mục Diệc Thần, anh... Anh lái xe nhanh như vậy làm cái gì chứ? Chậm một chút, như thế này không an toàn quá rồi đấy!"

Mục Diệc Thần nghiêng mặt, không để ý đến cô, trái lại tốc độ xe càng đến cực hạn.

"Chậm... Chậm một chút, Mục Diệc Thần... Anh lái chậm một chút có được hay không? Tôi đau đầu quá..."

Xe thể thao lao nhanh như chớp, đến khi vào trong sân của biệt thự Mục gia, mới ngừng lại.

Khi xe dừng lại, Mục Diệc Thần không nói một câu nào, trực tiếp xuống xe, nhanh chóng đóng sầm cửa xe lại, đi vào trong biệt thự.

Lạc Thần Hi chứng lại hai giây.

Nhìn thấy Mục Diệc Thần phản ứng như thế, cuối cùng cô cũng ý thức được, người đàn ông này đang tức giận đấy.

Nhưng mà, cuối cùng thì hấn tức giận cái gì cơ chứ?

Lạc Thần Hi nhướn mày, "Lẽ nào vì mình nói cảm ơn Thịnh tổng, nên hấn ghen sao?"

"Không không không, cái này không thể nào xảy ra được!" Cô nhanh chóng lắc đầu, vứt cái suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu, "Đoán chừng vì mình mãi mê lướt Weibo, không nói cảm ơn với hấn đúng không? Ài, đều do Ngô Linh San khiến mình tức giận như vậy, quên mất chuyện này luôn..."

Ngày hôm nay Mục Diệc Thần đã bỏ ra bao nhiêu tiền để giải vây cho cô, đã giúp cô rất lớn luôn.

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng xuống xe, đuổi theo Mục Diệc Thần.

"Mục đại thiếu, anh chờ tôi một chút!"

Mục Diệc Thần không nói một lời, không ngừng lại, nhưng mà, bước chân lại chậm hơn.

Lạc Thần Hi chỉ lo hấn bỏ lại bản thân mình, quyết đoán ôm chặt lấy cánh tay của hấn.

"Mục đại thiếu thân mến, ngày hôm nay thật sự rất cảm ơn anh! Nếu không có anh hỗ trợ, thì tôi cũng không biết nên làm gì nữa, có ông xã tốt như vậy, đúng là tôi quá may mắn rồi mà. Cho anh 10.000 like!"

Mắt to tròn của cô sáng lấp lánh, nịnh nọt nhìn người đàn ông trước mắt.

Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc nhìn cô, hình như có chút không thích.

Nhưng về mặt tức giận, đã dần dần dịu bớt đi.

Lạc Thần Hi bị ánh mắt mãnh liệt của hấn nhìn như thế, đột nhiên ý thức được, đột nhiên bản thân mình ôm lấy người ta, ban đầu muốn anh ta bất ngờ.

Không thành công mà còn chọc đến vị đại thiếu gia tính khí thất thường này nữa chứ.

Cô nhanh chóng thả cánh tay của Mục Diệc Thần ra, cười khan nói: "Ừm, cái này... Tôi chỉ không cẩn thận ôm một chút thôi mà, anh bỏ qua cho... Được rồi, chúng ta đã về đến nhà, nhanh chóng vào ăn cơm thôi! Có phải anh cũng đói bụng rồi không?"

Cơ thể mềm mại của người phụ nữ đột nhiên rời đi, khiến sắc mặt tuyết tan vừa nãy của Mục Diệc Thần, lại trầm xuống.

Làm sao vậy? Hấn là quái thú hay sao hả? Vừa chạm vào đã vội vàng buông tay rồi!

Hon nữa, còn nói 10.000 like gì đấy nữa chứ?

Cái người phụ nữ này, tên của cô là dối trá!

Mục Diệc Thần làm mặt lạnh, nhanh chân đi về hướng của biệt thự.

Lạc Thần Hi hoàn toàn không hiểu nổi đại thiếu gia như hấn lại khó chịu nơi nào nữa, chỉ có thể chậm chậm đi theo.

"Chị ơi!"

Hai người vừa vào cửa, đã nghe đến tiếng kêu vui sướng của Đường Đường.

Sau đó, bánh bao nhỏ mặc chiếc áo khoác bông bù xù chạy về phía của Lạc Thần Hi.

"Chị ơi, ngày hôm nay chị lại về nhà muộn rồi nha!"

Lạc Thần Hi ngồi xổm xuống, ôm bánh bao nhỏ vào lòng, bánh bao nhỏ thì lập tức hôn cô bẹp một cái.

Nhưng người đàn ông chuyên tâm công tác, để nuôi gia đình trở về, thì lại khóc không ra nước mắt không được ngó ngang đến...

"Khụ khụ! Khụ khụ!"

Âm thanh ho khan của Mục Diệc Thần nặng nề vang lên, thì hai mẹ con kia mới chú ý đến hắn, cùng xoay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Lễ nào đi sinh em bé sao?

Editor: Wave Literature

Hai đôi mắt to tròn giống nhau như đúc nhìn sang hắn, cùng nghiêng đầu giống nhau.

Mục Diệc Thần đang buồn bã, lập tức dần tan biến.

Ai, thực sự bị thất bại với hai mẹ con cô mà.

Bánh bao nhỏ giống như lúc này mới chú ý đến ba ba, theo dõi hắn một lúc, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ba ba, không phải ba cùng chị đi sinh con hay sao? Em trai em gái của Đường Đường đâu rồi?"

"Khụ khụ khụ khụ!"

Lần này, đến lượt Lạc Thần Hi ho khan.

Vì sao chấp niệm của bánh bao nhỏ với em trai em gái lại sâu như thế chứ! Tại sao lại nói đến vấn đề này chứ?

"Không chuyện này, Đường Đường, ngày hôm nay chị đi công tác, ba ba của em chỉ tiện đường đến đón chị mà thôi. Không có những chuyện như em suy nghĩ đâu!"

"Nhưng ba ba..." Bánh bao nhỏ nghĩ hoặc, "Vừa nãy chú có nói vậy mà? Chú nói ba ba cùng chị muộn như vậy chưa về, có lẽ nào đi sinh em bé sao..."

"Đường Đường!"

Mục Diệc Lăng nhanh chóng lao đến, muốn ngăn bánh bao nhỏ nói tiếp.

Nhưng, đã chậm.

Hắn ngừng đầu lên, nhìn đáng về tái nhợt của anh trai ruột của mình, khóc không ra nước mắt, cảm giác mình thực sự oan uổng!

Hắn chỉ là cảm thấy chú đầu về nhà muộn quá, tiện thể oán hận một câu, kết quả bị bánh bao nhỏ nghe được, còn đi cáo trạng trước mặt của Mục Diệc Thần nữa chứ.

Lần này, hắn bị lừa thâm rồi!

Quả nhiên, âm thanh của Mục Diệc Thần lạnh như băng, "Anh thấy em mỗi ngày đều quá nhàn hạ rồi đấy! Đứng lúc công ty có một hạng mục cần làm ở Seberia, vậy giao cho em đi. Nếu như phá hỏng...thì em ở chỗ đó luôn đừng về nữa!

"Cái...cái gì chứ?! Anh, đừng mà!" Về mặt của Mục Diệc Lăng như đưa đám.

Cái nơi Seberia kia ngay cả chim còn không thèm ị.

Ở đó gốc một ngày cũng khiến hắn phát điên rồi!

Hắn nhanh chóng nhìn sang Lạc Thần Hi, "Chị dâu, chị nhanh giúp em cầu xin đi mà! Chị chắc sẽ không làm ngơ nhìn em bị dày đến cái chỗ quỷ quái kia chứ hả?"

"Hic, cái này..."

Lạc Thần Hi rất muốn nói, nhưng cô cũng không phải thực sự là Mục phu nhân, cầu xin cũng không có tác dụng gì cả.

Nhưng mà, nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Mục Diệc Lăng, nên cô do dự một chút, thấp giọng nói: "Mục Diệc Thần, nhị thiếu chỉ thuận miệng một chút mà thôi, cũng không tính là cái gì lớn lao cả, thế mà anh lại tức giận đến như thế?"

Mục Diệc Thần mạnh mẽ trừng mắt nhìn cô.

Tại sao hắn lại tức giận, không lẽ người phụ nữ nhỏ này không biết hay sao hả, còn mang cái vẻ mặt ngây thơ vô số tội đó nữa!

"Dù cho không đến Severia, thì em cũng không thể ăn không ngồi rồi như thế mãi được. Ngày mai đến báo danh tại công ty đi."

Nói xong, hắn trực tiếp lên lầu, đi đến thư phòng.

Mục Diệc Lăng thở phào một hơi, cảm kích nhìn về phía Lạc Thần Hi, "Chị dâu à, vẫn là chị nói có tác dụng! Bình thường anh trai không nghe ai nói đâu, cũng chỉ có chị đàn áp được anh ấy mà thôi.

Đáng thương cho em, địa vị ở nhà này càng ngày càng thấp mà!"

Lạc Thần Hi cười gượng hai tiếng, "Nhị thiếu, em nói quá rồi"

Cô thật sự không cảm thấy, cái người đàn ông mỗi ngày đen mặt nhìn cô, sẽ nghe lời cô đâu.

Ngày hôm nay chỉ hoàn toàn do trùng hợp mà thôi.

Không sai, trùng hợp mà thôi.

"Chị ơi? Đường Đường nói sai cái gì hay sao ạ?"

Bỗng nhiên, bánh bao nhỏ kéo làn váy của cô, nghi ngờ mà mở miệng.

Lạc Thần Hi nhanh chóng ôm lấy bé con, "Không thể nào. Đường Đường rất ngoan mà. Đứng rồi, chúng ta nhanh chóng đi ăn cơm thôi, em đói bụng lâu như vậy rồi, lẽ như sau này đau bụng thì phải làm thế nào bây giờ? Sau này, không thể như vậy, có biết hay không?"

"A? Đường Đường đã ăn cơm rồi mà?" Bánh bao nhỏ chớp mắt một cái.

"Cái gì chứ?!"

Lạc Thần Hi bắt ngờ.

Bánh bao nhỏ đã ăn rồi?!

Nhưng, Mục Diệc Thần rõ ràng nói bánh bao nhỏ đang chờ bọn họ về nhà ăn cơm mà?

Lẽ nào cô nghe lắm hay sao?

Tuy nghi ngờ, nhưng cô không dám truy cứu, vẫn ôm Đường Đường đến nhà ăn.

Lúc Lạc Thần Hi ăn cơm tối, thì bánh bao nhỏ cũng ăn thêm một chút, khiến cái bụng nhỏ trở nên tròn vo.

Sau khi ăn xong, Lạc Thần Hi cùng chơi game với bé tại phòng một lúc lâu, sau đó bánh bao nhỏ thấy mệt mỏi, mới bò lên giường ngủ say.

Lạc Thần Hi đi ra khỏi phòng dành cho em bé xong, thì đóng cửa phòng lại.

Vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy lão quân gia đứng ở sau lưng cô.

"Trần quân gia, ông có chuyện gì hay sao?"

"Thiếu phu nhân, sau khi đại thiếu gia trở về, vẫn trong thư phòng làm việc, đến bây giờ cũng chưa ăn tối nữa. Cô cũng biết, thư phòng là nơi cấm địa, người ở như chúng tôi không thể nào đi vào, vì thế...Có thể phiền cô vào đưa cơm tối cho cậu ấy được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1: Giã Dứt Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Người đàn ông đang yêu nồng cháy thực sự đáng sợ mà!

Editor: Wave Literature

Trong thư phòng, Mục Diệc Thần ngồi trước bàn làm việc, mà cau mày.

Đề đến đón Lạc Thần Hi, hần đã bỏ lại một đống lớn công việc chưa có xử lý xong.

Nhưng mà, hần lại không để tâm đến những thứ văn kiện này, mà vẫn đang suy nghĩ đến chuyện vừa xảy ở trên xe.

Người phụ nữ này thật sự không biết phân biệt nặng nhẹ quá rồi!

Có phải đã quên bản thân mình là ai, quên ai mới là người đàn ông của cô ấy rồi sao hả!

Thịnh Dục chỉ tiện tay sang một cái Weibo mà bình luận, cũng khiến cô ấy cảm kích thành như thế sao?

Cô ấy coi ông xã của mình là người chết rồi hay sao hả?

Mục Diệc Thần càng nghĩ càng giận, lão quân gia đến bảo hần đi ăn cơm, còn bị hần nhện không được đuổi đi.

Đang lúc này, chuông điện thoại di động vang lên.

"Chuyện gì hả? Nói mau!"

Đối phương bị giọng điệu giận dữ của hần làm sợ hết hồn, chần chờ một lúc, mới cẩn thận từng chút một nói: "Mục đại thiếu à, tôi là Dư Khắc Cần của Bảo Sỹ đây. Mạo muội quấy rầy cậu một chút nhé, lúc trước cậu có bảo tôi, muốn tôi đăng Weibo làm sáng tỏ giúp cho Lạc tiểu thư, xin hỏi, bây giờ có thể đăng hay chưa?"

Mục Diệc Thần vốn để ông ta nghe lệnh rồi mới đăng, nhưng, Dư Khắc Cần đợi mấy tiếng rồi, mắt thấy sắp đến nửa đêm, sợ lỡ việc, nên mới gọi điện thoại đến.

Nghe nói như thế, tâm tình của Mục Diệc Thần càng thêm tức giận.

"Đăng cái gì mà đăng chứ? Thịnh Dục đã giúp cô ta làm sáng tỏ rồi, còn cần tôi phải nhiều chuyện hay sao hả?"

Lời nói này tràn ngập mùi thuốc súng.

Dư Khắc Cần là một người đã thành tinh rồi, dường như thấy trong lời nói phảng phất chút gì đó không hề bình thường, nhanh chóng nói, "Được rồi, tốt thôi, tôi hiểu rồi, vậy tôi sẽ không đăng nữa.

Tôi cúp..."

"Chờ đã!" Mục Diệc Thần bỗng nhiên mở miệng, môi mòng phun ra một câu, "Đăng cho tôi! Lập tức đăng đi!"

Hần muốn cho người phụ nữ kia biết, sức ảnh hưởng của Thịnh Dục vốn không đáng để nhắc đến ở đây!

"À... dạ, dạ..."

Mồ hôi lạnh trên trán của Dư Khắc Cần đều xuất hiện, ngay cả một giây đồng hồ cũng không để trễ, lập tức cúi đầu đăng Weibo.

Người đàn ông đang yêu nồng cháy thực sự đáng sợ mà!

Không trêu chọc nổi, không trêu chọc nổi mà!

"Cốc cốc cốc!"

Cửa phòng bị người khác gõ vang lên.

Mục Diệc Thần không nhện được nói: "Tôi nói rồi, đừng làm phiền tôi!"

"À..."

Lạc Thần Hi do dự một chút, có chút không dám đi vào.

Nhưng tưởng tượng đến việc Mục Diệc Thần vì đi đón cô mà chưa ăn tối, thì cô vẫn mở miệng nói:

"Mục đại thiếu à, Trần quân gia nói anh chưa ăn tối nữa, tôi đến đưa cơm tối cho anh nè. Tôi biết anh bận rộn công việc, nhưng, không thể không ăn cơm tối nha? Tôi biết thư phòng là nơi cấm địa, nên như thế này đi, tôi mang cơm tối vào, thì lập tức đi ngay, anh xem..."

"Làm sao còn nói nhiều như vậy nữa hả? Muốn vào thì đi vào đi!"

"A?!"

Lạc Thần Hi sững sốt một giây, mới ý thức được, Mục Diệc Thần đã đồng ý cho cô bước vào

Cô nhanh chóng đẩy cửa ra, nhẹ nhàng bước, đi vào bên trong.

Thư phòng của Mục Diệc Thần so với trong tưởng tượng của tôi còn to hơn, gần như chiếm một nửa không gian của lầu hai rồi.

Ngoại trừ khu vực làm việc bên ngoài, thì còn có một phòng hội nghị có thể chứa được bảy, tám người, hơn nữa, có một bức tường với màn hình LCD, sử dụng cho việc mở video hội nghị quốc tế.

Lạc Thần Hi nhìn lướt qua, thì không nhìn thêm nữa, mà trực tiếp đi đến chỗ người đàn ông người phía sau bàn làm việc.

"Những thức ăn này mới nấu xong đây, vẫn còn rất nóng! Anh nhanh chóng ăn đi, sau khi ăn no thì lại làm việc tiếp. Vậy tôi để ở chỗ này nhé..."

Cô đem khay để lên bàn, xoay người muốn rời đi.

"Đứng lại!" Thanh âm trầm thấp của Mục Diệc Thần truyền đến từ phía sau lưng của cô, "Làm sao vậy hả, bỏ xuống như thế, có chút phép tắc nào hay không hả?"

"Anh nói ai không có phép tắc hả?" Lạc Thần Hi suýt chút nữa nhịn không được mà tức giận.

Người đàn ông này sao không nói được câu nào êm tai hết vậy hả? Muốn cùng cô đối đầu với nhau đúng không?

Cô bỏ đồ ăn xuống, còn không phải vì thư phòng là nơi cấm địa của hắn hay sao?

Cô tự giác biết điều đến mức như thế rồi, thì hắn còn tức giận gì nữa chứ? Còn không hiểu nữa hay sao!

Mục Diệc Thần ngược mắt nhìn cô một cái, ghét bỏ đẩy khay com sang một bên, "Đây là món gì vậy chứ, cũng mang cho tôi ăn sao? Hoàn toàn không muốn ăn một chút nào cả, mang đi đi!"

"Anh đang làm cái gì vậy hả? Đây rõ ràng đều là món anh thích ăn mà? Anh còn có chỗ nào không hài lòng nữa hả?" Lạc Thần Hi cau mày.

Mục Diệc Thần nhiu mày.

Người phụ nữ nhỏ này còn biết hắn thích ăn cái gì hay sao?

Tâm tình của hắn trong nháy mắt thay đổi, nhưng giọng điệu vẫn ghét bỏ như trước, "Ngày hôm nay không muốn ăn cái này."

"Vậy anh muốn ăn cái gì?"

"Hừm, thì là... cá sốt chua ngọt!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Tiểu Hi Hi à, cậu đang hot kìa

Editor: Wave Literature

"Cá sốt chua ngọt sao?!"

Lạc Thần Hi sững sốt một chút.

Dựa vào khoảng thời gian mà cô quan sát, thì Mục đại thiếu không hẳn là người thích ăn đồ ngọt đâu.

Ngay cả Đường Đường ngẫu nhiên lấy lòng ba bà của mình, đưa cho hắn ăn bánh pudding ô mai mà bé thích nhất, thì hắn cũng chỉ miễn cưỡng ăn một miếng mà thôi.

Bây giờ hắn lại nói muốn ăn cá sốt chua ngọt hay sao?!

Khóc niêng của Lạc Thần Hi giật giật, "Anh có thể hay không đừng hành người khác nữa? Hôm nay đã trễ như vậy rồi, các nữ hầu đều đi nghỉ hết rồi, không ai làm cá sốt chua ngọt cho anh ăn đâu."

Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc nhìn cô, "Nữ hầu nghỉ rồi, không phải còn có cô hay sao hả? Đừng nói với tôi, ngay cả món đơn giản thế này mà cô cũng không biết làm nha?"

"Có ý gì hả? Tôi nói cho anh biết, tôi có khả năng nấu ăn rất tốt nhé!" Lạc Thần sợ hắn khinh bỉ mình.

"Thật sao?" Mục Diệc Thần xem thường.

"Anh không tin sao? Vậy anh chờ nhé, tôi đi nấu cho anh xem!"

Lạc Thần Hi tức giận đập cửa đi ra.

Đi đến nhà bếp, bỗng nhiên tỉnh táo lại, ngay lập tức cảm thấy ảo não không thôi.

"Tại sao mình phải nấu ăn cho anh ta cơ chứ? Anh ta lại không phải không ăn cái này cái kia, rõ ràng bản thân kén chọn, chết đói cũng đáng đời lắm! Quà nhiên là Mục đại thiếu mà, không quý trọng lao động của người khác gì cả, đây là tật xấu không thể thay đổi mà!"

Tuy nói như vậy, nhưng Lạc Thần Hi đứng trong nhà bếp, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến một tháng trước...

Khi cô quên ăn com bị bệnh bao tử, thì Mục đại thiếu cũng từng đứng ở chỗ này, rất nề nếp cô.

Lúc đó, trong hơi nóng mặt mờ, thì hiện lên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, toát ra vẻ dịu dàng hiếm có, mãi đến khi nhớ lại, vẫn khiến tim của cô đập nhanh hơn bình thường.

Lạc Thần Hi che lại khuôn mặt có chút nóng ran, tự mình lẩm bẩm, "Tính một chút thì, coi như trả lại ân tình ngày đó của anh ta vậy."

Hành động của cô rất nhanh gọn, nhanh chóng xử lý xong một con cá rồi.

Không bao lâu sau, thì bùng cá lên lửa, ngay cả cửa cũng không gõ, bước vào thư phòng.

Cô đặt mâm com trước mặt của Mục Diệc Thần, hást cằm, "Cá sốt chua ngọt đây! Ai nói tôi không làm được chứ? Bây giờ anh tính nói thế nào đây hả?"

Mục Diệc Thần nhìn lướt qua, nhìn bên ngoài, thì món ăn này được làm cực kỳ hoàn mỹ, bất kể màu sắc, hình dạng hay mùi thơm, đều có một chút khuyết điểm nào, khiến cho người không hề thích đồ ngọt như hắn, cũng cảm thấy thơm nhỏ dãi.

Nhưng mà...

"Nhìn cũng tạm tạm, nhưng... Thật sự có thể ăn sao?"

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi nổi giận, nhét chiếc đĩa vào tay hắn, "Ăn đi, bây giờ ăn đi!"

Lúc này thì Mục Diệc Thần mới nhận chiếc đĩa, gấp một miếng, chậm rãi bỏ vào trong miệng

Lạc Thần Hi khẩn trương nhìn chăm chăm mặt của hắn, chờ hắn đánh giá.

Nhưng mà, Mục Diệc Thần không nói gì, chỉ ăn cá trong miệng xong, thì lập tức lại gấp tiếp, tiếp tục ăn.

Hành vi ăn com của hắn không nhanh không chậm, thông dong lại tạo nhẽ, hoàn toàn vui tai vui mắt.

Nhìn từng chi tiết nhỏ, đều thể hiện phong độ của quý công tử có tu dưỡng của nhà giàu quyền thế.

Lạc Thần Hi theo dõi hần một lúc lâu, khi tỉnh táo lại, thì mới phát hiện cá sốt chua ngọt đã bị ăn hết sạch bánh!!

Rõ ràng hành vi của Mục Diệc Thần không nhanh, nhưng tốc độ ăn cơm lại không chậm một chút nào.

"Anh..." Lạc Thần Hi trợn to hai mắt.

"Miễn cưỡng có thể, chi là bỏ giấm nhiều quá, quá chua. Lần sau chú ý nhé!" Mục Diệc Thần đột nhiên mở miệng.

Lạc Thần Hi úp cái mám cơm lên đầu của hần.

Còn lần sau nữa sao! Ai lần sau làm cho hần nữa chứ hà?!

Ghét bỏ cô làm cá qua chua, vậy mà hần còn ăn sạch sẽ đến như thế! Hần bị cưỡng tra tấn chính mình hay sao hả?

Cô hít sâu đến mấy lần, nhắc nhở bản thân: 70 triệu 70 triệu 70 triệu... Hãy vì 70 triệu kia, đừng đánh anh ta, phải dằn dằm...

Lạc Thần Hi miễn cưỡng để con tức giận xuống, xoay người rời đi.

Mục Diệc Thần không có lên tiếng giữ cô lại, nhưng, khóe miệng lại không tự chủ cong lên.

Cũng không biết có phải liên quan đến no bụng hay không, hần chỉ cảm thấy vẫn kiện trong tay cũng thuận mắt lên hần, cuối cùng cũng có tâm trí tiếp tục xử lý.

Mãi đến tận nửa đêm 12 giờ, thì Mục đại thiếu mới xử lý xong công việc, trở lại phòng ngủ chính.

Ở trên giường ngủ lớn của hần, người phụ nữ nhỏ bé kia đã tắm rửa thơm tho, mặc áo ngủ tơ tằm, ôm gối, ngủ say đến mức quen thuộc luôn rồi.

Ánh mắt của Mục Diệc Thần tối lại, sau khi bỏ lên giường, thì ném đi cái gối trong ngực của Lạc Thần Hi, đến tận dưới giường ngủ.

Lạc Thần Hi cảm giác trong lòng trống rỗng, văng trán thanh tú cau lại, nhắm mắt lại giờ tay sờ sờ, muốn kiểm chiếc gối trở về.

Kết quả, tìm thấy một cơ thể ấm áp lại còn co dãn, hài lòng ôm lấy.

"Trời à, lại bắt đầu rồi đây!"

Về mặt của Mục đại thiếu ghét bỏ, ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, tắt đèn.

...

Sáng ngày thứ hai, Lạc Thần Hi tỉnh lại trong tiếng chuông điện thoại di động đang oanh tạc lỗ tai chính mình.

Cô chôn mặt trong gối, không muốn để ý đến, nhưng đối phương quá cố chấp.

Cô chỉ có thể lấy điện thoại di động ra, con mắt vẫn còn khép một nửa.

"Này?"

Tiểu Hi Hi à, cậu đang hot kìa! Cậu thật sự rất hot đây!"

Âm thanh cực kỳ kích động của Phương Tử Thiên truyền ra từ bên trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 145: Quỳ lạy chị gái bé nhỏ này

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi mơ màng không hiểu.

"Hot gì? Cái gì hot cơ chứ?"

Phương Tử Thiên nói: "Có phải cậu không xem Weibo hay không hả? Cậu thật ghê gớm nha, ngày hôm qua sau khi bị Ngô Linh San vu hại, không chỉ có Thịnh tổng lên tiếng giúp cậu làm sáng tỏ mọi chuyện, mà ngay cả tổng giám đốc của trang sức Bảo Sĩ, còn đến công an thành phố T nói chuyện giúp cậu. Chà chà, lần này mặt của Ngô Linh San hoàn toàn sẽ bị đánh đến sưng đỏ luôn!"

Đầu óc của Lạc Thần Hi mơ hồ, nhưng, đã tỉnh táo hoàn toàn trở lại.

"Rốt cuộc tình huống như thế nào vậy hả?"

"Không nói đâu, chính cậu lên trên Weibo mà xem đi!"

Lạc Thần Hi từ trên giường ngồi dậy, lướt Weibo.

Vụ án trộm cắp của giải thi đấu Hoa Phong # cái đề tài này vẫn còn đang rất hot đứng vị trí thứ ba trên bảng xếp hạng.

Chỉ có điều, ở bên dưới Weibo kia, cũng không phải do Ngô Linh San đăng.

@ trang sức Bảo Sĩ Dư Khắc Cần: Nhân dịp Internet lưu truyền hình ảnh phiên bản giới hạn toàn cầu của công ty chúng tôi những ngày gần đây, thì chúng tôi sẽ làm sáng tỏ như sau: sọi đây chuyện đeo tay của @ Ngô Linh San không phải do chính công ty chúng tôi thiết kế, mà chỉ là hàng nhái mà thôi. Đối với hành vi xâm phạm bản quyền này, thì công ty chúng tôi sẽ sử dụng sự can thiệp của pháp luật.

@Trang mạng công an của thành phố T: Vấn cục công an ngày hôm qua thu được người báo án của tổng bộ tập đoàn SL, đã điều tra rõ ràng vụ án, bắt được người trộm cắp là người phụ nữ họ Ngô (nữ, 23 tuổi), người phụ nữ họ Tạ (nữ, 22 tuổi), xin phổ biến cho người dân phải giữ tỉnh táo, không được tin tưởng, những tin đồn, hãy làm đúng theo thông báo của cơ quan địa phương.

Sau khi hai cái Weibo này được đăng lên, đều trong tối ngày hôm qua, vào lúc cô vừa trở về nhà không lâu.

Chỉ là, sau khi cô về nhà rất bận rộn, đồ dành bánh bao nào ăn xong thì lại nịnh nọt đại thiếu gia ngoa kiêu kia, khi hết bận rộn thì ngủ say, vì thế vốn không hề phát hiện.

Lạc Thần Hi lướt xuống, phát hiện phía dưới hai cái Weibo này đều có mấy vạn lời bình luận.

Thậm chí so với cái Weibo mà Ngô Linh San đăng còn nhiều hơn.

Không ít người không biết đến Ngô Linh Sanm cũng không biết câu chuyện ly kỳ trong này, vụ án lại bất ngờ biến đổi bất ngờ tại đây, dồn dập suy luận như Sherlock Holmes, phân tích những tin tức để lộ ra trong hai cái Weibo này.

"Sọi đây chuyện đeo tay của Ngô Linh San là hàng nhái sao?! Tại sao có chuyện như vậy chứ?!"

Không phải cô ta nói đó là phiên bản giới hạn thế giới hay sao há? Khi cô ta mua nó cũng gửi nhiều hình chứng minh sự giàu có của mình mà! Vậy mà lại là giả hay sao? Tam quan của tôi đúng là bị hủy mất rồi mà!"

"Người phụ nữ họ Tạ này không biết là ai, nhưng, người phụ nữ họ Ngô này...không phải là Ngô Linh San đấy chứ? Không phải cô ta cáo buộc người khác ăn cắp hay sao? Làm sao lại bị phản pháo ngược như vậy chứ?"

"Tôi nhìn thấy sự việc đã sáng rõ rồi đấy, Ngô Linh San cầm sợi dây chuyền đeo tay đi hăm hại người khác, kết quả bị chú cảnh sát dùng ánh mắt sắc bén tra ra được, cuối cùng vào ăn cơm nhà tù!"

"Không thể nào như thế được? Tại sao cô ta phải làm như vậy chứ?"

"Còn có thể vì cái gì chứ há? Vì đồ lị mà thôi! Bạn học của cháu ngoại của thúc thúc của chị tôi đang làm việc tại tập đoàn SL, có nói, vị Thần Tinh tiểu thư kia đạt được giải nhất trong vòng bán kết giải thi đấu Hoa Phong, cướp mất danh tiếng của Ngô Linh San, kết quả thì việc như vậy xảy ra đây!"

Càng ngày càng có nhiều nhân viên của tập đoàn SL ra mặt, sự thật dần dần lộ ra.

Ngô Linh San lập tức bị trở thành chuột chạy qua đường, bị vô số cư dân mạng chửi đến máu chó đầy mặt.

Mã ngược lại, nhân khí của Lạc Thần Hi lập tức tăng vọt.

Vốn chỉ có mấy trăm fans nho nhỏ, trong một đêm thêm năm mươi mấy vạn fans, hơn nữa tốc độ còn không ngừng tăng lên thêm mấy vạn mỗi giờ nữa.

Cái Weibo này là để phối hợp tuyên truyền cho giải thi đấu Hoa Phong, có quãng thời gian trước cô đăng vài bộ đồ thiết kế, còn có kế hoạch may đồ nữa.

Lúc đó, bình luận rất ít ỏi, hầu như không có ai quan tâm.

Nhưng bây giờ hoàn toàn khác rồi.

Mỗi một tấm hình phía dưới, đều có vô số người bình luận.

"Oa, cái thiết kế này thật sự quá xinh đẹp mà, chị gái nhỏ bé này quá có tài luôn á, chẳng trách có thể giành số một trận thi bán kết!"

"Quá xinh đẹp a a a, nếu như tôi có thể mặc bộ lễ phục này mà kết hôn, thì tôi không còn bất cứ mong ước nào nữa rồi!"

"Quý lady chị gái bé nhỏ này...nhà thiết kế xuất thần đến thế..."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giấc Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Sợ người mẫu nam quá mức tuần tú sẽ bị người khác cướp đi

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi càng xem càng cao hứng.

Tuy cô rất tin tưởng tác phẩm thiết kế của mình, nhưng đây là lần đầu tiên, được nhiều bạn bè trên mạng ca ngợi và yêu thích nó như vậy.

"Chị gái bé nhỏ ơi có còn cái thiết kế nào không, nhanh chóng đăng lên cho chúng tôi thưởng thức với!"

Nhìn thấy cái bình luận này, Lạc Thần Hi chợt nhớ ra cái gì đó.

"Đúng rồi, lần trước mình có làm được hai bộ quần áo ở nhà, còn chưa có đăng Internet nữa."

Lần trước lúc có Mục Diệc, đột nhiên linh cảm của cô xuất hiện, nên đã thiết kế hai bộ quần áo đó.

Sau đó cô cũng tự may đồ, còn để cho Mục Diệc Thần mặc thử nữa.

Lúc Mục đại thiếu mặc mấy bộ đồ đó, còn ra vẻ ghét bỏ này nọ, nhưng kết quả thì, sau khi mặc xong quần áo đó thì giữ ở đó luôn.

Lạc Thần Hi tức giận đến mức giơ chân múa tay, cũng không thể cướp quần áo trở về được nữa.

Nhưng, quần áo dù không ở đây, thì lúc đó cô có chụp một vài bức ảnh còn trong điện thoại di động của cô.

Lạc Thần Hi lướt thư viện ảnh một chút, chọn ra một số các bức ảnh của Mục đại thiếu, sau đó cắt đi, đăng trên Internet.

Hầu như ngay sau khi cô đăng, thì tiếng nhắc nhở cứ vang liên tiếp không ngừng trong điện thoại di động.

Trong vòng một phút, bên dưới cái Weibo của cô có mấy trăm bình luận rồi.

"Thần Tinh đại nhân nhanh như thế mà đã có tác phẩm mới, lại còn là trang phục dành cho nam sao!!"

"Bộ trang phục này quá đẹp luôn? Tôi cũng muốn mua cho bạn trai một bộ nữa."

"Mọi người có phát hiện hay không, không chỉ có quần áo đẹp, mà dáng người của người mẫu nam này cũng siêu đồ con luôn nhé!"

"Lầu trên +1, tôi đã sớm chú ý đến rồi. Bằng ánh mắt nhiều năm yêu thích trai đẹp của tôi mà nói, người đàn ông này nhất định là soái ca cực phẩm luôn đấy, chân này, eo này, cơ ngực này, chà chà..."

"Thật sự quá đẹp trai quá đẹp trai mà, nhìn dáng người của anh ấy thì muốn yêu anh ấy ngay lập tức luôn ý! Thần Tinh đại naysao không chụp một cơ chứ!"

"Há, tôi biết rồi, người mẫu nam này nhất định là bạn trai phiếu com của Thần Tinh đại nhân đấy, đại nhân sợ bạn trai phiếu com quá tuần tú sẽ bị người khác cướp mất, nên mới cố ý không chụp một!"

"Gào, cảm giác tôi bị nhét thật lớn một ngụm thức ăn cho chó nha..."

Lạc Thần Hi nhìn những cái bình luận này, khỏe miệng co quắp một trận.

Có phải những cô bé con này cũng quá mê trai rồi hay không? Cô đã cố ý xóa hết chỗ mà Mục Diệc Thần lộ mặt rồi đấy, thậm chí trong hình không có tổng thể toàn bộ, mà chỉ có vài chi tiết nhỏ mà thôi.

Cho dù như vậy, các em ấy cũng có thể nhìn ra được giá trị nhan sắc mạnh mẽ của Mục đại thiếu trong bức hình hay sao chứ??

Ngay cả quần áo cũng không hề xem cẩn thận được sao?

Còn có, nói cái gì mà sợ bạn trai phiếu com quá tuần tú sẽ bị cướp đi chứ há?

Cô vốn không có bạn trai có được hay không há!

...

Cùng lúc đó, trong tập đoàn Mục thị.

Điện thoại di động của Mục Diệc Thần vang lên tiếng nhắc nhở.

Hắn giờ tay ra hiệu cho Trác Phong đang báo cáo công tác dừng lại, cầm lấy điện thoại di động ở trên bàn.

Ngày hôm qua hắn nhìn thấy Ngô Linh San Ngã Đặc Lạc Thần Hi Weibo, thuận tiện nhấn vào nút theo dõi, còn đặc biệt theo dõi phần đăng bài.

Cho nên ngày hôm nay Lạc Thần Hi đăng Weibo, thì ngay lập tức hắn đã nhận được.

Vừa nhấn vào nhìn, thì hắn lập tức nhủ mầy.

"Lại đăng bức ảnh của mình, còn không cho lộ mặt. Cái này thì có ích lợi gì chứ? Dân đen muốn chết, ngay cả thể hiện tình cảm cũng không làm, hử!"

Hắn lướt đến một cái bình luận, tất cả những câu nói ca ngợi kia hiện lên trong mắt hắn.

Khóe miệng không khỏi lăm hiện lên một nụ cười đắc ý.

Hóa ra người phụ nữ nhỏ này sợ hắn bị cướp đi, nên mới cố ý không chụp mặt, lo sợ vì hắn như thế, mà lúc bình thường lại giả bộ như không hề để ý.

Trác Phong báo cáo được một nửa, bị đột nhiên kêu dừng lại, còn tưởng mình đã nói sai cái gì, mồ hôi lạnh đổ phía sau lưng vô cùng căng thẳng, chỉ lo bị tổng giám đốc nghiêm khắc trừng trị.

Nhưng ai biết, Mục Diệc Thần lại cầm lấy điện thoại di động, suy tư cả nửa ngày, thậm chí còn lộ ra cái loại nụ cười quái dị như thế kia nữa.

Ai không biết, sợ còn nghĩ hắn đang yêu đấy!

Trác Phong đứng ngốc trước bàn làm việc, tiền không được mà lùi cũng không xong.

Tổng giám đốc rõ ràng đã quên sự tồn tại của hắn, nhưng, báo cáo của hắn còn chưa kết thúc mà, nếu cứ như vậy mà rời thì không được hay cho lắm...

Đúng lúc này, bỗng nhiên mặt của Mục Diệc Thần thay đổi, nặng nề đập bàn một cái.

"Mặt của những người này đều mù cả hay sao hả? Tôi có chỗ nào giống với tên rác rưởi Thịnh Dục kia chứ?"

"A?" Trác Phong sợ hết hồn, "Tổng giám đốc, anh đây là..."

Mục Diệc Thần lại không hề chú ý đến hắn, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chú điện thoại di động.

Các bình luận trên Weibo, lúc đầu thì nói hắn đẹp trai, nhưng sau đó, thì bắt đầu suy đoán thân phận của người đàn ông bên trong bức ảnh.

"Các người đừng đoán mò nữa, tôi thấy, thân phận của người mẫu này quá rõ ràng rồi, nhất định là Thịnh công tử đấy! Ngày hôm qua Thịnh công tử còn đăng Weibo làm sáng tỏ mọi chuyện thay cho Thần Tinh đại nhân mà, hai người bọn họ nói không chừng là quan hệ bạn trai bạn gái đấy!"

"Không thể nào? Chỉ là anh vừa nói như thế, tôi càng nhìn càng giống như... đáng người của Thịnh công tử thật đấy, là dáng hình cái móc quần áo tiêu chuẩn luôn, mặc cái gì đều đẹp mất hết!"

Mục Diệc Thần càng nhìn càng tức giận, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Không biết xấu hổ gì, mà ôm chặt lấy đùi chị dâu qua điện thoại di động rồi

Editor: Wave Literature

Những người này lại so sánh với Thịnh Dục sao!

Thịnh Dục chẳng qua là Tam Thiếu ăn không ngồi rồi của Thịnh gia mà thôi, rốt cuộc có tư cách gì so sánh với hắn chứ hả?

Còn nói Thịnh Dục có quan hệ bạn trai bạn gái với vợ của hắn nữa, có nhìn kỹ hay không vậy hả?

Không khí xung quanh Mục Diệc Thần ngày càng thấp, Trác Phong đứng trước bàn làm việc, sau lưng quần áo đã ướt nhẹp mồ hôi lạnh.

"Gọi Mục Diệc Lăng đến đây cho tôi!"

Nghe thấy mệnh lệnh của Mục Diệc Thần, Trác Phong nhanh chóng đáp lời một tiếng, rồi vô cùng lo lắng chạy đi kêu người.

Không bao lâu, thì Mục Diệc Lăng đã gõ cửa đi vào, "Anh, anh tìm em sao? Ngày hôm nay em đi làm đúng giờ mà, vừa đến đây đã vào văn phòng làm việc rồi, bận bịu đến giữa trưa ngay cả trà còn không được uống một ngụm nữa đây, ngoan như chó con luôn..."

Hắn vừa vào cửa, đã không thể chờ đợi được thay mình làm chủ.

Ngày hôm qua nói sai một câu rồi, treu chọc chị dâu chỉ có một câu, mà đã bị anh trai đẩy mưu mô của mình thù dai, ra lệnh cường chế ngày hôm nay hắn phải bắt đầu đến công ty đi làm mỗi ngày rồi đấy.

Chuyện này quả thật so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Để có thể sớm ngày lấy lại được tự do, thì Mục nhị thiếu đã không thêm đến xia, chuẩn bị không biết xấu hổ gì, mà ôm chặt lấy đùi chị dâu qua điện thoại di động rồi.

"Được rồi!" Mục Diệc Thần không chút lưu tình mà cắt ngang lời của hắn.

Lúc này Mục Diệc Lăng mới phát hiện, vẻ mặt của anh trai hắn rất âm trầm, nhiệt độ trong phòng làm việc của tổng giám đốc còn thấp hơn mấy độ so với bên ngoài.

Chẳng trách lúc Trác Phong tìm đến hắn, lại vội vàng như vậy, không nói mấy câu, đã đẩy hắn đi đến phòng làm việc rồi, khiến hắn phải chạy cấp tốc đến đây!

Hóa ra anh trai hắn đang nổi nóng, nên Trác Phong kéo hắn để đây để gánh trách nhiệm thay.

Chết tiệt, hắn bị hãm hại rồi!

"Cho em mười phút, lập tức bôi đen những người này cho anh, kể cả Thịnh Dục, cũng bôi đen luôn!" Mục Diệc Thần vút điện thoại di động lên trên bàn.

Đứa em trai này của hắn, dù bình thường không ra thế thống gì, nhưng cũng là Hacker đứng đầu quốc tế, chỉ có rất ít người biết mà thôi.

Mục Diệc Lăng không nhận được than khổ, "Anh à, anh đang làm khó em sao hả? Nhiều người như vậy cơ mà, chỉ có mười phút thôi sao? Em làm sao mà làm kịp được cơ chứ?"

"Em còn có chín phút... Hoặc em rất muốn đến Seberia nh?"

"... Chín phút thì chín phút, anh ruột à anh yên tâm đi, em bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Sắc mặt của Mục Diệc Lăng cứng lại, lập tức lộ ra nụ cười chân chó, nhận lấy điện thoại di động.

Nhìn kỹ những bản luận của mọi người trên Weibo, thì hắn mới biết, anh hai của hắn lại tức giận đến như thế là vì chị dâu.

Quả nhiên, vẫn là đôi của chị dâu to nhất mà...

...

Sau ba ngày, Lạc Thần Hi nhận được thông báo tập đoàn của SL, báo cô đến tổng bộ của tập đoàn để chọn người mẫu.

Lúc cô chạy đến, thì trong phòng họp đã đầy áp người.

Lần trước ngoài sự có mặt của các nhà thiết kế lọt vào vòng trong trận bán kết, thì còn có, không ít người mẫu xinh đẹp sáng sủa, chân dài miên man.

Lúc Lạc Thần Hi xuất hiện, thì ánh mắt của tất cả mọi người sáng lên, nhìn về phía của cô.

Đã ba ngày trôi qua, vụ án trộm cắp trong giải thi đấu Hoa Phong đã hạ nhiệt, nhưng mà, Lạc Thần Hi cũng đã tích lũy được đến trăm vạn fans.

Trận chung kết còn chưa bắt đầu, cô đã trở nên rất hot rồi.

Khiến cho những người dự thi khác đều hâm mộ không thôi.

Nhân viên hướng nói rõ với cô: "Thần Tinh tiểu thư, tình huống chung, như đã viết bên trong thông báo đấy, tôi nói rõ lại cho cô một lần nữa nhé. Người mẫu biểu diễn trong vòng chung kết, trên nguyên tắc phải do chính cô chọn lựa. Chỉ là, phần lớn người dự thi đều là nhà thiết kế mới vào nghề, đến đối với giới người mẫu còn chưa quen thuộc lắm, vì thế, tập đoàn của chúng tôi đã liên hệ với mấy công ty môi giới người mẫu đến hợp tác, báo bọn họ đề cử người, ngày hôm nay sẽ đến đây, cô có thể thương lượng cùng với bọn họ."

"Đương nhiên, nếu như có có cách, có thể liên lạc với người mẫu khác thích hợp hơn, thì cũng được nhé, không nhất định phải chọn những người ở đây."

Lạc Thần Hi gật đầu, "Tôi hiểu rõ rồi, cảm ơn anh."

Màn trình diễn thời trang của vòng chung kết giải thi đấu Hoa Phong, sẽ tổ chức vào đúng tuần lễ thời trang quốc tế tại thành phố T, đối với tập đoàn SL mà nói, thì đây là một cơ hội tuyên truyền.

Vì để tránh việc nhà thiết kế non trẻ không tìm được người mẫu ưu tú, ảnh hưởng lớn đến chất lượng của buổi trình diễn thời trang, nên tập đoàn SL mới nhất trí đề cử.

Sau khi Lạc Thần Hi quét mắt một lượt xung quanh phòng hội nghị, thì rất nhanh đã vờ ý một người mẫu nam cao ráo chân dài.

Tuy không cao như Mục đại thiếu, ngũ quan càng không thể so sánh, nhưng tỷ lệ vóc dáng tương đối ổn.

Lạc Thần Hi bước nhanh đến, lễ phép hỏi dò: "Xin chào, tôi là nhà thiết kế số 7 Thần Tinh, tôi nghĩ..."

"Tôi không muốn hợp tác với cô."

Cô còn chưa nói hết lời, thì người mẫu nam kia đã kiên quyết từ chối cô.

Lạc Thần Hi nhú mày, có hơi thất vọng, nhưng cũng không để ý.

Người mẫu cùng nhà thiết kế, phải hai bên cùng đồng ý, cô vừa ý người khác, nhưng người khác chướng mắt cô, đây cũng là chuyện rất bình thường mà thôi.

Cô rất nhanh chọn một mục tiêu khác: "Xin chào, tôi muốn mời anh làm người mẫu biểu diễn thời trang trong trận chung kết."

"Xin lỗi!"

Lại bị cự tuyệt sao!

Lạc Thần Hi tiếp tục hỏi thăm, nhưng kết quả, hỏi đến người thứ bảy, thứ tám, thì cứ vừa mở miệng đã bị từ chối ngay lập tức.

Đến lúc này, thì rốt cuộc cô cũng ý thức được mọi chuyện có gì đó không đúng lắm.

Dù sao thì cô cũng là người đứng đầu trong trận bán kết, gần đây còn rất hot ở trên Internet nữa, đối với các người mẫu mà nói, thì có thể làm người mẫu trình diễn cho cô, rất có thể sẽ nổi danh nhất.

Làm sao có thể có nhiều người từ chối cô như vậy được cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Cô không xứng làm một nhà thiết kế!

Editor: Wave Literature

"Thần Tinh, cô đứng ngốc ở đây làm cái gì vậy hả? Không phải cô là nhà thiết kế trẻ loại hay nhất hay sao hả? Lê nào không tìm được người trình diễn cho mình hay sao?"

Một thanh âm quen thuộc từ phía sau lưng truyền đến.

Lạc Thần Hi nhú mày, quay đầu nhìn lại.

Ngô Linh San đứng ở trước mặt của cô.

So với ba ngày trước, thì vẻ mặt của Ngô Linh San hiển nhiên chênh lệch rất nhiều, phía dưới mắt còn có quầng thâm đen thui, dù dậm rất nhiều lớp phấn dày, cũng không che giấu được đáng vẻ tiêu tụy của mình.

Lạc Thần Hi kinh ngạc nói: "Ngô Linh San, sao cô có thể thoát ra nhanh như vậy chứ?"

Không phải cô ta bị bắt vô cục cảnh sát hay sao?

Nghe nói như thế, thì Ngô Linh San tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé nát Lạc Thần Hi ra!

Ngày hôm đó bị bắt đến cục cảnh sát, còn bị các cư dân mạng phát hiện ra bộ mặt thật, trở thành vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời mình.

Chẳng qua, cô ta còn đủ thông minh, mặc kệ các sỹ quan cảnh sát ép hỏi ra sao, cô ta đều cố gắng không thừa nhận mình sai khiến Tã Hiểu Tinh ăn cắp.

Sau đó ba ba của cô ta đã phải luật sư đến đó.

Máy camera giám sát cũng chứng thực không có hình ảnh cô ta không đến lấy sợi dây chuyền đeo tay kim cương, vì thế, cuối cùng không có bằng chứng cụ thể mà cô ta được thả ra.

Oan ức thì cũng chỉ có một mình Tã Hiểu Tinh gánh mà thôi.

"Tôi có thể được thả ra, tất nhiên vì tôi vô tội rồi! Cô đừng tưởng cô kích động cư dân mạng gọi nước bắn lên tôi, thì có thể đòi trừng phạt được nhé!" Ngô Linh San hất cằm lên, nói ra những lời lẽ rất chỉ là hào hùng.

Khóe miệng của Lạc Thần Hi giật giật, "Vậy phải chúc mừng cô đấy, có thể đến cục cảnh sát một lần trong đời, đây thật sự là một trải nghiệm mà người bình thường không có được đâu."

Cô tùy tiện đoán một chút, cũng có thể đoán ra được chuyện gì xảy ra.

Ngô Linh San thấy cô bình tĩnh, đáy mắt xoẹt qua sự âm u lạnh lùng. "Thần Tĩnh, tôi trực tiếp nói cho cô biết, những người mẫu ở đâu không thể nào hợp tác với cô đâu! Cô chỉ có thể tự mình đi tìm người bên ngoài mà thôi! Ngược lại không phải cô có người theo đuổi rất có tiền hay sao hả? Sợ đây chuyện đeo tay đáng giá 70 triệu đấy, nếu muốn tìm cho cô siêu mẫu quốc tế, thì cũng rất dễ dàng nha!"

Lạc Thần Hi nhủ mảy.

Hóa ra Ngô Linh San đã động chân động tay ở sau lưng.

Cha mẹ của Ngô Linh San đề là danh nhân nổi tiếng trong giới thời trang, nếu có ý định muốn trút giận thay cho con gái, thì sử dụng thế lực của mình khiến những người mẫu này không dám trình diễn giúp cô, cũng là chuyện có thể làm được.

Sắc mặt của cô trầm xuống. "Ngô Linh San, chẳng lẽ cô không cảm thấy bản thân mình quá vô liêm sỉ hay sao? Cô muốn dùng cách này, để ép tôi rút lui khỏi trận đấu chung kết sao hả?"

"Vô liêm sỉ ư? Chỉ cần có thể lấy được giải thưởng, thì cách nào tôi cũng không để ý!" Ngô Linh San cười lạnh nói: "Cô vẫn nên dứt khoát rút lui khỏi giải thi đấu này đi, tuyệt đối sẽ không có ai trình diễn thời gian cho cô đâu!"

"Ha ha ha, cô lợi hại thật đấy, cô còn có thể thừa nhận mình không biết xấu hổ là gì, thì tôi còn có thể nói gì được đây hả? Chẳng qua, nếu như cô nghĩ sử dụng thủ đoạn hèn hạ thấp hèn này có thể lấy được giải thưởng, vậy thì có thực sự không xứng làm một nhà thiết kế đâu!"

Lạc Thần Hi nghe xong lời này, ngay cả mắg cô ta cũng không muốn nữa

Ngô Linh San đã quen thuộc từ lâu tất cả mọi người coi cô ta là trung tâm, không chịu nhận bản thân mình thất bại.

Bây giờ không khác gì so với người điên.

Cô cũng không dây dưa nữa, xoay người bước ra khỏi phòng họp.

Trên đường đi, cô bắt đầu suy nghĩ bước kế tiếp nên làm gì.

Những lời mà Ngô Linh San nói không phải nói dối đâu, các người mẫu ở đó không ai dám hợp tác với cô cả.

Mà đối tượng hợp tác của tập đoàn SL, đã bao trọn hết những công ty mới giới người mẫu trong thành phố T này rồi, nếu như không tuyển được người ở đây, thì bản thân cô rất khó tìm được nhân tuyển thích hợp khác.

Trừ phi ném một số tiền lớn mời siêu mẫu đẳng cấp.

Nhưng siêu mẫu cấp bậc của Bạch Tâm Hành ngay cả lệ phí đi chuyến cũng mất ít nhất mấy triệu, cô không thể nào chịu nổi.

Lạc Thần Hi cảm điện thoại di động lên, nhìn tên của Mục Diệc Thần trong danh bạ, lòng cực kỳ xoắn xýt.

Chẳng lẽ mình phải vay tiền Mục Diệc Thần thật sao?

Nhưng mà, tiền của Mục đại thiếu nhà người ta cũng không phải gió to thổi đến,sao phải cho cô mượn chứ?

Lúc này, điện thoại di động của cô bỗng nhiên vang lên, khiến cô sợ hết cả hồn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Sẽ không phải trốn ở nơi nào khóc lóc đấy chứ?

Editor: Wave Literature

Ngón tay lướt qua nhận cuộc gọi.

"Cô bé dễ thương à, cô đi đâu rồi hả? Tôi tìm cô rất lâu vẫn không tìm thấy, chắc không phải không chịu được đã kích, trốn đi đâu ngồi khóc đấy chứ?"

Âm thanh lời bình trêu tức của Thịnh Dục vang lên.

Lạc Thần Hi hoàn toàn bất ngờ, "Thịnh tổng, sao anh lại tìm tôi chứ?"

"Nếu như cô còn muốn tìm thấy người mẫu, thì đến văn phòng của tôi đi. Tôi chỉ chờ cô năm phút thôi đấy nhé."

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi không chút do dự chạy đến tập đoàn SL.

"Chà chà, quả nhiên đứng năm phút, một giây không đến muộn. Cô bé dễ thương à, xem ra cô rất muốn tham gia trận chung kết nhỉ?"

Lạc Thần Hi thờ hồng hộc, trừng mắt nhìn Thịnh Dục, "Đương nhiên, dựa vào thực lực của tôi bước vào trận chung kết, tại sao phải từ bỏ chứ? Không phải anh muốn giới thiệu người mẫu cho tôi hay sao hả?"

Cánh tay của Thịnh Dục hướng về phía trên bàn, thân thể nghiêng về phía trước, đáy mắt tràn ngập hứng thú, không nhanh không chậm nói: "Giới thiệu cho cô một người mẫu... là chuyện không thể nào rồi. Ngô Anh Định đã đánh tiếng, không cho một người mẫu nào được hợp tác với ông, ông ta cũng là một trong những cổ đông của tập đoàn SL, tôi làm sao có thể đối nghịch với ông ta được chứ?"

Lạc Thần Hi nghẹn họng, "Vậy còn còn gọi tôi đến đây là gì hả?"

Chẳng trách bạn học của cô đều gọi Thịnh Dục là ác ma.

Hắn đúng là quá tệ nhạt mà, không nhìn thấy cô sốt ruột đến mức tức giận, còn cố ý khiến cô nghẹn họng!

Thịnh Dục nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ bé của cô một chút, cười ha ha, "Gấp cái gì vậy chứ? Tôi còn chưa nói hết câu mà. Tuy tôi không thể giới thiệu người mẫu cho cô, nhưng mà, cũng không phải chỉ có người mẫu chuyên nghiệp mới được trình diễn, có phải hay không?"

"Có ý gì hả?"

"Cô có từng suy nghĩ đến việc, sử dụng nghệ sỹ làm người mẫu của cô?"

"Nghệ sỹ sao?." Lạc Thần Hi sững sốt một chút, "Điều này cũng không phải là không thể, nhưng mà, ngay cả người mẫu tôi còn không tìm được, có thể tìm được trong giới nghệ sỹ hay sao?"

Thịnh Dục nói: "Vừa đúng lúc tôi có một nhân tuyển thích hợp cho cô đây."

Nói xong, hắn chỉ phía sau của Lạc Thần Hi, "Em họ của tôi Thiệu Minh Dật, không biết làm nghệ sỹ như thế nào, mà đến bây giờ còn là một ca sỹ không nổi tiếng được. Gần đây đến tìm tôi, muốn chuyển hướng phát triển sang ngành thời trang. Tôi cảm thấy... thích hợp với thiết kế lần này của cô đấy."

Lạc Thần Hi quay đầu, nhìn theo hướng ngón tay mà Thịnh Dục chỉ.

Một người thanh niên đẹp trai ngồi trên ghế salông phía sau cô.

Nhìn thấy tuổi còn nhỏ hơn cô nữa, lớn lên rất tuấn tú, thậm chí còn có dáng vẻ e lệ, mỗi một cử chỉ đều toát lên khí chất tao nhã chỉ có người xuất thân nhà quyền quý mới có.

Hắn gật đầu nhìn Lạc Thần Hi nói," Thần Tĩnh tiểu thư, không biết tôi có vinh hạnh, làm người mẫu của cô hay không?"

Lạc Thần Hi hơi run run, lập tức lộ ra nụ cười vui mừng.

"Cậu không phải là ca sỹ hát chính của nhóm SLY Thiệu Minh Dật hay sao? Tôi và cả bạn thân của tôi đều rất thích cậu hát đấy!"

"A? Thật sao? Cảm ơn..." Thiệu Minh Dật được ưu ái mà thấy lo sợ, "Tôi còn nghĩ tôi vốn không có fan ca nhạc của chính mình nữa đấy!"

Lượng tiêu thụ đĩa nhạc của SLY rất âm thầm, đến mức sắp bị công ty từ bỏ, nếu không vì thế, thì cậu cũng không đến cầu Thịnh Dục, tìm cơ hội chuyển mình.

"Cậu nói cái gì vậy? Cậu hát rất khá, tuyệt đối không nên từ bỏ!" Lạc Thần Hi nhìn thấy thần tượng của mình, ngay lập tức trở nên hưng phấn, "Cậu thực sự muốn trình diễn thời trang cho tôi sao? Không được đấy ы nhé!"

"Đương nhiên." Thiệu Minh Dật gật đầu, cũng lộ ra nụ cười tươi.

Lúc này Thịnh Dục bày tỏ mình sẽ huấn luyện Thiệu Minh Dật đi catwalk, giúp cho Lạc Thần Hi an tâm làm tốt việc thiết kế.

Tâm tình của Lạc Thần Hi rất tốt, lúc bước ra khỏi tập đoàn SK, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngay cả nửa đường gặp phải khiêu khích của Ngô Linh San, thì tâm tình của cô cũng không hề bị ảnh hưởng.

"Thiệu Minh Dật so với hình dáng người mẫu mà mình dự tính, chênh lệch rất nhiều, so với cả người mẫu nam chuyên nghiệp, thì cậu ấy không được cao như vậy, hơn nữa còn gầy hơn, vì thế, mấy bộ đồ này phải sửa hết. Cách traten đầu không còn mấy ngày nữa, mình phải tận dụng cơ hội mới được."

Chẳng qua, dù người mẫu không phải Thiệu Minh Dật, thì những bộ quần áo của cô cũng phải sửa chữa một lần rồi.

Ngày hôm nay lúc chọn người mẫu tại phòng hội nghị, thì cô đột nhiên phát hiện, những bộ trang phục này đều làm theo vóc dáng của Mục Diệc Thần, nhưng trên thực tế thì, dù là người mẫu nam cao cấp trong nước, cũng không cao được như hắn...

Vì thế, những bộ trang phục kia vốn dĩ không ai mặc được cả.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lạc Thần Hi lại vang lên một lần.

Cô còn nghĩ Đường Đường đang gục cô về nhà, không hề liếc mắt nhìn, nhận luôn.

"Alo?"

"Thần Hi hả, tối hôm nay con về nhà một chuyến nhé. Lâu như vậy mà không có trở về, ba ba rất nhớ con đó."

Mặt của Lạc Thần Hi thay đổi, "Lạc An Quốc! Ông lại muốn làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Trở về thăm thì bên gối với Mục đại thiếu

Editor: Wave Literature

Đầu bên kia của điện thoại, Lạc An Quốc cười ha ha.

"Thần Hi, con đang nói gì vậy chứ? Ba ba muốn con gái, về nhà ăn một bữa cơm, đây là chuyện hết sức bình thường mà con."

Lạc Thần Hi cười gằn, "Lạc An Quốc, ông ít dùng đến chiêu này đi, tôi không rảnh rồi diễn kịch với ông đâu. Rốt cuộc có chuyện gì? Không nói thì tôi cúp máy đây."

"Há, con đừng cúp mà! Phẫu thuật ghép tim cho Lục Văn Quân có tiến triển, con về nhà một chuyến, ba nói con nghe chi tiết."

Lạc Thần Hi cúp điện thoại, đề báo tài xế lão Lưu chuyển hướng sang Lạc gia.

Mặc dù không biết Lạc An Quốc có ý định gì, nhưng mà, hắn đang lấy việc giải phẫu của Lục Văn Quân làm cái cớ, cô chỉ có thể đi một chuyến mà thôi.

Lạc gia.

"Con gái ngoan, mau vào mau vào đi nào! Sao con đến sớm thế? Com tối còn chưa làm nữa! Con muốn ăn cái gì để ba ba bảo đầu bếp đi làm cho con."

Trên mặt của Lạc An Quốc hiện rõ nụ cười, vừa nhìn, như thể cha đang nhớ con gái vậy.

Lạc Thần Hi đứng ở cửa, không có muốn đi vào chút nào.

"Mẹ của tôi rốt cuộc như thế nào rồi? Ông nói thẳng đi."

"Này, con đứng ở cửa thì ba làm sao nói được chứ? Bước vào đi, ăn com tối nào..."

"Quy định của Mục gia rất nghiêm, Mục Diệc Thần không cho phép tôi ăn com bên ngoài." Lạc Thần Hi chẳng muốn dây dưa với ông ta nữa, quyết định chuyển sang Mục đại thiếu máu lạnh kia.

Lạc An Quốc vừa nghe, cười càng vui vẻ hơn.

"Con gái ngoan ời, con và Mục đại thiếu cảm tình tốt như vậy, thì ba ba yên tâm rồi."

"Ba đã dùng quan hệ, sắp xếp trung tâm chữa bệnh và cơ sở vật chất cho bà Lục rồi, hiện tại đang xếp hạng nhất đấy, chỉ cần có người hiện thích hợp, thì lập tức có thể giải phẫu. Con yên tâm đi nhé, không còn lâu nữa đâu!"

Lạc Thần Hi nghe nói như thế, sắc mặt hơi thà lỏng một chút, "Coi như ông còn có chút lương tâm."

Trái tim được hiền đều ở người đã chết đồng ý hiển, rồi đến gia đình cũng đồng ý, vì thế, cũng không biết bao giờ thì mới có người hiến thích hợp nữa.

Có thể đến bệnh viện số một, thì vấn đề nan giải này đã được giải quyết một nửa rồi, còn lại chỉ có thể trông chờ vào vận may mà thôi.

Lạc An Quốc cau mày, rồi nói: "Chẳng qua, số tiền tiến hành thì cần rất lớn, không đến mấy triệu thì không thể thực hiện được, tình huống của Lạc gia thì...Ai! Thực sự là một lời khó nói hết!"

Lạc Thần Hi trong nháy mắt hiểu được, đây mới là đề tài chính của ngày hôm nay.

Cô nướong khóe miệng, "Nếu một lời khó nói hết, vậy thì đừng nói nữa. Được rồi, tôi về đây."

"Chờ đã!" Lạc An Quốc kéo cô lại, cũng không quanh co lòng vòng nữa, mà trực tiếp nói: "Tập đoàn Mục thị muốn khai phá một mảnh đất ở Thành Đông, cũng là một hạng mục lớn, Lạc thị chúng ta vẫn luôn muốn hợp tác cùng với bọn họ, nhưng người cạnh tranh quá nhiều, niềm tin của ba ba có chút không chắc chắn..."

Hai tay của Lạc Thần Hi khoanh trước ngực, "Tôi tin năng lực của Lạc tổng."

Lạc An Quốc suyt chút nữa nghẹn họng.

Vội vàng ho khan hai tiếng: "Thần Hi, con trở về thì thăm bên gối của Mục đại thiếu, báo hân giao cái hạng mục này cho Lạc gia nhé."

"Lạc tông, ông có làm không vậy? Mục đại thiếu vốn không coi tôi là phu nhân của hắn, lời nói của tôi hoàn toàn vô dụng thôi. Ông tốt hơn nên chuẩn bị trả tiền cơ sở vật chất đi."

Lạc Thần Hi xoay người bước đi.

Sắc mặt của Lạc An Quốc lập tức thay đổi, lớn tiếng kêu lên: "Đứng lại cho tao!"

"Lạc Thần Hi, mày đừng nghĩ đôi cánh của mày cứng cáp rồi, có thể bỏ Lạc gia qua một bên nhé. Tao nói rõ ràng với mày, nếu không lấy được hạng mục của Lạc gia, thì tao sẽ lấy lại hết cơ sở chữa bệnh cho Lạc Văn Quân! Đến lúc đó dù cho mày có làm gì, thì sợ rằng Lạc Văn Quân cũng không trụ được lâu nữa đâu."

"Ông..."

Sắc mặt của Lạc Thần Hi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Có phải chị muốn theo đuổi ba ba nhà em hay không?

Editor: Wave Literature

Nửa giờ sau, Lạc Thần Hi rời khỏi Lạc gia.

Mắt thấy sắp tới lúc phải giải phẫu cho Lạc Văn Quân, thì bây giờ là thời điểm quan trọng, tuyệt đối không được có bất kỳ một sai lầm nào cả.

Nếu như bởi vì có nhất thời kích động, mà khiến cho bệnh tình của Lạc Văn Quân trở nặng, thì cả đời cô cũng không thể tha thứ cho bản thân mình được.

"Nhiều nhất chỉ một tháng, nhất định có thể tìm được người hiệp thích hợp, trong khoảng thời gian này...Chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi! Chờ đến khi phẫu thuật thành công, thì sẽ tìm Lạc An Quốc tính sổ sau."

Lạc Thần Hi tự nói phải tinh táo, cau mày bắt đầu cân nhắc.

"Bây giờ phiền phức là, Lạc An Quốc nói về mấy cái dự án nhận thầu này, không thể kéo dài mãi được. Mục Diệc thần không nghe mình, lẽ nào...Thật sự phải thì thăm bên gối sao?!"

Nhưng Mục đại thiếu lạnh lùng như vậy, cho dù cô có thì thăm bao nhiêu, thì đoán chừng cũng vô dụng mà thôi?!

Trở về biệt thự Mục gia.

"Chị ơi!! Rốt cục chị cũng trở về rồi! Chị cũng giống như ba ba, không ai chơi cùng Đường Đường cả, Đường Đường thật đánh thương quá mà!"

Vừa vào cửa, bánh bao nhỏ đã chạy đến, ôm lấy bắp đùi của cô.

Nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên tươi cười của Đường Đường, bao nhiêu buồn bực bị Lạc An Quốc uy hiếp, đều giảm đi mấy phần rồi.

Lạc Thần Hi ôm lấy thân thể mềm nhũn của bé, hơi kinh ngạc, "Đường Đường ngày hôm nay không có đi nhà trẻ sao?"

Bởi vì thời gian tập hợp ở tập đoàn SL quá sớm, nên ngày hôm nay cô chưa kịp đưa bánh bao nhỏ đi.

Nữ hầu di Trần đi đến, cười nói: "Thiếu phu nhân quên thật sao? Ngày hôm nay là thứ bảy, nhà trẻ nghỉ. Hôm nay đại tiểu thư và nhị thiếu gia từ sáng sớm đã ra ngoài, ngài cùng đại thiếu gia cũng không ở đây, nên chỉ có cô chủ nhỏ này buồn chán một mình mà thôi."

Lạc Thần Hi cúi đầu vừa nhìn, thì thấy bánh bao nhỏ quả nhiên mếu máo, vô cùng đáng thương mà nhìn cô.

Cô lập tức cảm thấy tội ác ngập trời.

"Đường Đường ngoan nhà, chị không đi ra ngoài nữa, chỉ ở nhà chơi với em, có được hay không?"

Hai con mắt của bánh bao nhỏ lập tức sáng lên, ôm lấy cổ của cô, hôn bẹp một cái trên mặt của cô, "Chị thật tốt, yêu chị nhất nhà!"

"Đưa bé gọi nịnh này!" Lạc Thần Hi cười cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ của bé.

Quay đầu nhìn thấy di Trần, thì bước chân của cô dừng lại.

"Di Trần, nếu hôm nay là thứ bảy, thì vậy hôm nay mọi người nghỉ một ngày đi. Di giúp con thông báo với mọi người trong biệt thự, bây giờ có thể về nhà được rồi."

Di Trần ngăn người, lập tức, mỉm cười lộ ra một chút mờ ám.

"Ha ha, thiếu phu nhân, ngài muốn cùng thiếu gia hẹn hò sao ạ?"

Lạc Thần Hi bị di ấy nhìn ra thì mặt già đỏ ửng, "Khụ khụ, di Trần, di hiểu lầm rồi..."

Trần tẩu nói: "Thiếu phu nhân đừng xấu hổ mà, di Trần cũng là người từng trải! Cảm tình giữa ngài và thiếu gia ngày càng tốt, thì chúng tôi cũng sẽ vui vẻ."

"Thật sự... Không phải như di nghĩ..."

Lạc Thần Hi rất muốn giải thích, nhưng vừa nghĩ, thật giống cũng không có cách nào giải thích cho đúng được cả.

Cô thật sự muốn cùng Mục Diệc Thần hai người ở chung...

"Có muốn tôi mang tiểu tiểu thư ra ngoài chơi một ngày hay không? Tiểu tiểu thư trước đây cũng đến nhà tôi chơi rồi, ngài có thể yên tâm." Di Trần nhiệt tình nói.

Lạc Thần Hi nhanh chóng ôm chặt bánh bao nhỏ, "Cảm ơn di, không cần đâu ạ! Đường Đường vẫn nên ở cùng con đi ạ!"

"Thật sự không cần sao?" Di Trần muốn nói lại thôi.

"Thật sự thật sự mà!"

Lạc Thần Hi gật đầu liên tục.

Cô cũng không phải thật sự hẹn hò với Mục Diệc Thần, bánh bao nhỏ không phải là kỷ đã cân nhắc, mà là cô bùa hộ mệnh đó nha! Làm sao có thể để bé dễ dàng rời khỏi người được chứ.

Không bao lâu, người hầu trong biệt thự đều rời đi.

Lạc Thần Hi ôm bánh bao nhỏ ngồi ở trên ghế salông, chỉ day tận tâm cho bé: "Chờ một chút lúc ba ba của em về nhà, thì chị sẽ như vậy... Như vậy... Sau đó em sẽ như vậy... Như vậy... Cuối cùng thì nói... Hiểu không nào?"

Mặt của bánh bao nhỏ trong nháy mắt lăm vào mẹ man, miệng hơi chu lên.

Lẽ nào quá phức tạp rồi sao?

Lạc Thần Hi tỉnh lại, dự định thay một cách nói đơn giản pháp hơn

Đúng lúc này, bánh bao nhỏ nâng tay rồi nắm lấy tay của cô nói, "Chị, có phải chị muốn theo đuổi ba ba nhà em hay không há?"

"Em nói cái gì vậy chứ?! Theo... đuổi ba ba nhà em sao... Khụ khụ khu..."

Lạc Thần Hi suy nghĩ nửa bị sặc chết bởi chính nước miếng của mình.

Về mặt của bánh bao nhỏ trở nên nghiêm túc, gật đầu, "Cô em nói, khi thích người khác mà mời ăn cơm, thì như vậy gọi là theo đuổi đấy."

Nói xong, ánh mắt của bé nhìn thẳng liệt vào Lạc Thần Hi, "Vị thế, chị thích ba ba nhà em, còn muốn theo đuổi ba ba có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Cô uống lộn thuốc rồi hả?

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi ho khan hai tiếng, "Khụ khụ, cô của em nói không đúng, nên đừng nghe cô của em nha."

Bị cặp mắt to tròn hồn nhiên kia nhìn chăm chăm, không biết tại sao, đột nhiên cô cảm giác có chút chột dạ.

Theo đuổi Mục Diệc Thần sao...

Làm sao có thể chứ?

Dù cho sắc đẹp của Mục đại thiếu có thể thay cơm, nhưng mà, tính khí thực sự khiến người ta không dám khen luôn đấy.

Nếu như cô thật sự theo đuổi Mục đại thiếu, thì hẳn nhất định sẽ mang một vẻ mặt ghét bỏ rồi lướt qua cô, để không cho cô tưởng bở cho mà xem.

"Chị ơi?"

Mặt của bánh bao nhỏ bỗng nhiên dính sát vào.

Lạc Thần Hi lúc này mới phát hiện, bản thân nghĩ về Mục Diệc Thần đến bản thân luôn.

Cô nhanh chóng vỗ vỗ lên khuôn mặt có chút nóng của mình, đứng dậy, "Được rồi, chị đi nấu cơm, Đường Đường muốn ăn cái gì nào?"

Chân ngắn của bánh bao nhỏ bước từng bước nhỏ, vui vẻ theo sát ở sau lưng cô, "Em muốn ăn bánh pudding ô mai, sườn xào chua ngọt, còn có..."

Lạc Thần Hi cười híp mắt gật đầu, "Đều có đều có."

Trong phòng bếp, đủ loại nguyên liệu nấu ăn đã được chuẩn bị tốt rồi.

Lạc Thần Hi nhớ lại khẩu vị của Mục Diệc Thần, chọn ra các món ăn mà hắn thích, có ý chọn một con cá lớn nhất, định làm cá sốt chua ngọt.

Lúc về nhà, thì cô chỉ nghĩ đến một việc, đó là muốn lấy lòng Mục Diệc Thần mà thôi.

Chỉ lúc tâm tình của hắn tốt, sẽ nói vụ đầu thầu dự án ra, nói không chừng Mục Diệc Thần có thể suy nghĩ một chút.

Để đạt được mục đích, cô còn cố ý thông đồng cùng bánh bao nhỏ nữa.

Chỉ là, bánh bao nhỏ rõ ràng chạy đi đâu rồi, không biết rốt cuộc có nghe hiểu hay không, có thể phối hợp với cô hay không nữa.

Bánh bao nhỏ vô cùng hứng thú với nấu ăn, luôn ngó đảo dáo.

Lạc Thần Hi sợ khói dầu mỡ ám lên người bé, nên đưa cho bé mấy củ cà rốt, bảo bé đi rửa sạch.

"Chị ơi, em rửa sạch rồi nè!"

Không bao lâu, bánh bao nhỏ ôm củ cà rốt chạy trở về, như ôm báu vật đưa đến trước mặt cho Lạc Thần Hi.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi sáng lên.

Ngày hôm nay đúng lúc bánh bao nhỏ nhà cô mặc một chiếc áo ngủ bằng lông màu trắng, do cô làm cho Đường Đường một tuần trước.

Phía sau còn có hai cái lỗ tai thỏ, trên tay ôm cà rốt, nhìn qua thật sự giống như một con thỏ trắng nhỏ.

Lạc Thần Hi nhanh chóng lấy điện thoại đi động ra, "Đường Đường nhìn bên này nào, cười một cái..."

Gào, quá đáng yêu đi mất!!"

Nhìn bánh bao nhỏ ngọt ngào nở nụ cười, Lạc Thần Hi cảm giác cõi lòng mình như muốn tan ra luôn.

Lúc này, cửa truyền đến tiếng mở ra.

Mục Diệc Thần trở về rồi!

Mục đại thiếu sau khi vào cửa, tâm tình cũng không phải rất tốt.

Nghe nói ngày hôm nay Lạc Thần Hi lại đến tập đoàn SL, nên hắn cố ý qua đón, dự định cảnh cáo Thịnh Dục một chút, đừng có ý đồ với người có chồng.

Kết quả lại hụt hẫng.

"Người phụ nữ chết tiết kia, sáng sớm mình đã nói sẽ đi đón cô ta, vậy mà như gió thoảng ngay tại vậy đấy!"

Mục đại thiếu ngao kiêu nâng cằm, chuẩn bị chút nữa dạy dỗ người phụ nữ nhỏ kia quy củ một chút.

Nhưng đúng lúc này...

"Mục đại thiếu, anh về nhà rồi! Ngày hôm nay công tác cực khổ rồi, bên ngoài có phải gió lớn lắm đúng không? Đến đây, mau cởi áo khoác ra, tôi treo lên giúp anh."

Mặt Lạc Thần Hi nở một nụ cười rạng rỡ, như một cô hầu gái đi đến, đưa tay ra cầm lấy áo khoác của hắn, treo trên giá.

Mục Diệc Thần ngẩn ra, bật thốt, "Có uống lộn thuốc hả?"

Có lắm hay không vậy chứ?

Người phụ nữ nhỏ này bình thường không khiến hấn tức chết là may lắm rồi, sao ngày hôm nay lại đối xử với hấn nhiệt tình như vậy chứ?

Lạc Thần Hi suýt chút nữa không kiềm chế được.

Miệng mồm của người đàn ông này dường có mà độc ác như thế có được hay không?

Đối xử tốt với hấn thì tức là uống lộn thuốc hay sao hả?!

Cũng may, ngay khi cô suýt chút nữa không khống chế được chính mình muốn đánh người, thì bánh bao nhỏ chạy đến.

Cầm một đôi dép trong tay, đặt ở dưới chân của Mục Diệc Thần.

"Ba ba ơi thay dép đi ạ"

Về mặt của Mục Diệc Thần vì được thương yêu mà lo sợ nói, "Đường Đường thật ngoan nha."

Lạc Thần Hi ở trong lòng cho Đường Đường 32 điểm tán thưởng!

Xem ra, những điều mà cô cần dặn vừa này, Đường Đường đều nghe hiểu, cũng đều nhớ kỹ.

Có thiên thần nhỏ này trợ giúp, ngày hôm nay cô nhất định có thể chinh phục được Mục đại thiếu rồi!

Lạc Thần Hi cấp tốc điều chỉnh trạng thái tốt hơn, cười vui vẻ với Mục Diệc Thần, "Mục đại thiếu à, anh có mệt hay không? Trước tiên ngồi trên ghế salông một chút, ăn chút hoa quả, tôi đang nấu com, chỉ cần chờ thêm một chút là có thể ăn rồi đây."

Cô kéo Mục Diệc Thần, cho hấn ngồi ở trên ghế salông, rồi mang đến một đĩa trái cây được làm vô cùng tinh xảo vào đẹp đẽ để trước mắt của hấn.

Bánh bao nhỏ chạy đến, tự mình cầm một cái đĩa cắm trái cây, đưa đến trước mặt câu hấn, "Miếng dưa này ba ba ăn đi, rất ngọt đấy ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giã Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Bánh bao nhỏ ngừng diễn tiếp!

Editor: Wave Literature

Mục Diệc Thần kinh ngạc nhàu mày.

Hoàn toàn không rõ, ngày hôm nay này hai cái con người này bị làm sao?

Con bé nhà hấn từ trước đến nay đều thích ăn vặt cũng cực kỳ bảo hộ đồ ăn, lúc ăn sao có thể nghĩ đến người làm ba như hấn được cơ chứ?

"Ba ba?" Bánh bao nhỏ gờm đĩa ăn, tay môi, không nhìn được chu môi một cái.

Mục Diệc Thần nhanh chóng đến gần, ăn một miếng dưa

"Humm, thật sự rất ngọt."

Bánh bao nhỏ hoàn thành nhiệm vụ, đem đĩa ghim trái cây vào tay ba ba mình, "Cho ba ba này!"

Sau đó thì chạy vào phòng bếp nhìn chị của bé.

Lạc Thần Hi nhìn thấy bánh bao nhỏ chạy vào nhà bếp, thì ngẩn người.

Cô đã dặn với Đường Đường, bảo bé ở trong phòng bếp cùng ăn hoa quả với Mục đại thiếu, nhưng kết quả, thì bé lại không chịu ngồi im.

"Ba ba em đâu rồi?"

"Ba ba lớn rồi, tự bản thân ba ba cũng ăn được hoa quả." Bánh bao nhỏ chớp mắt.

Lạc Thần Hi đi đến bên cạnh cửa phòng bếp, nhìn trong phòng khách một chút.

Bộ đồ tây mà Mục Diệc Thần mặc vẫn chưa thay đổi, ngồi ngay ngắn ở trên ghế salông, ngón tay thon dài đẹp đẽ của một tay thi cầm đĩa ăn, còn tay kia thì đọc báo, bộ dáng người đàn ông đang ở nhà, vẫn toát ra khí chất tao nhã thông dong của công tử nhà giàu quyền thế như cũ.

Bỗng nhiên, dường như hấn cảm nhận được cái gì, lông mi thật dài nhấc lên, cặp mắt thâm trầm như mực đen trầm kìa chạm phải ánh mắt của Lạc Thần Hi.

Trong nháy mắt, trái tim Lạc Thần Hi nhảy tung tung, nhanh chóng lù vào trong nhà bếp.

Dưới sự giúp đỡ qua loa không ngừng của bánh bao nhỏ, thì thời gian nấu com của Lạc Thần Hi lâu thêm một chút nữa.

Chẳng qua cuối cùng cô cũng nấu xong một mâm đầy đủ năm món ăn, bưng lên bàn ăn.

Lạc Thần Hi nháy mắt với bánh bao nhỏ, thì bánh bao nhỏ lập tức chạy đến bên cạnh Mục Diệc Thần.

"Ba ba, ăn com thôi ạ!"

Mục Diệc Thần bỏ tờ báo xuống, cất bước đi đến bàn ăn.

Thứ ăn trên bàn, ngoại trừ bánh pudding ô mai Đường Đường trước mặt, thì tất cả đều là món mà Mục đại thiếu thích ăn.

Hấn dăm chiêu, nhìn lướt qua người phụ nữ nhỏ đang ngồi thẳng lưng ở phía đối diện một chút, khóe miệng không nhìn được nhếch lên.

"Mục đại thiếu, gần đây anh công tác cực khổ rồi. Tôi có ý làm những món ăn này, cho anh bồi bổ cơ thể đấy, anh ăn nhiều một chút nhé!" Lạc Thần Hi cười đặc biệt vui tươi.

"Ba ba ăn nhiều chút nha!" Bánh bao nhỏ cũng phụ hoạ theo.

Mục Diệc Thần còn chưa kịp nói chuyện, thì một miếng thịt kho tàu được gấp vào trong bát của hấn.

Hấn nhàu mày, nhìn thấy đôi mắt mèo quynn rũ của Lạc Thần Hi mờ to, trông chờ nhìn hấn.

Mục Diệc Thần nín thở, theo bản năng mà cúi đầu cắn một cái.

Không thể không nói, khả năng nấu nướng của người phụ nữ này, thật sự rất tốt...

Lạc Thần Hi thấy hần ăn rất nhanh, trong lòng âm thầm vui vẻ.

Xem ra, Mục Diệc Thần rất hài lòng với các món ăn của cô, kế hoạch ngày hôm nay được thực hiện cực kỳ thuận lợi, cô cũng bánh bao nhỏ phối hợp quá ăn ý rồi!

Cô gấp cho Mục Diệc Thần mỗi món một lần, cuối cùng, ánh mắt cúi nhìn món lớn nhất ở trong mâm cơm.

Màu sắc trong cái mâm kia vô cùng thơm, hương vị cá sốt chua ngọt rất rất mới mẻ, là món chính của ngày hôm nay, hao tổn rất nhiều công sức của cô mới làm xong, cô đã nếm qua một chút rồi, mùi vị số một luôn đó!

Mục Diệc Thần lần trước muốn ăn món này, nói rõ hần rất thích, nên nhất định phải cho hần ăn nhiều thêm chút nữa.

Lạc Thần Hi vừa nghĩ đến, thì gấp một miếng thịt cá lớn phần bụng, bỏ vào bát của Mục Diệc Thần.

"Mục đại thiếu, đây là cá sốt chua ngọt mà anh thích nhất nè, anh ha ha nếm thử đi?"

Mục Diệc Thần cúi đầu nhìn thịt cá ở trong bát, rồi ý tứ sâu xa nhìn Lạc Thần Hi, lúc này mới nhấc đũa.

Đang lúc này, một thanh âm non nớt bên người truyền tới: "Ba ba..."

Hai người lớn quay đầu, lúc này mới phát hiện, bánh bao nhỏ nhìn cá ở trong bát của Mục Diệc Thần vô cùng khát khao.

Lạc Thần Hi trong lòng hơi hồi hộp một chút.

Đột nhiên nhớ ra, cá sốt chua ngọt cũng là món ăn Đường Đường yêu thích nhất!

Bây giờ, cô lại gấp phần lớn thịt cá cho Mục Diệc Thần, trong đĩa cá chỉ còn dư lại phần đuôi và một số bộ phận khác mà thôi.

Lạc Thần Hi nhìn Mục đại thiếu, rồi lại nhìn bánh bao nhỏ, lập tức lúng túng.

Nếu như bản thân cô, thì nhất định lập tức đưa cá cho bánh bao nhỏ nhưng mà, bây giờ thịt cá đang nằm trong bát của Mục đại thiếu...

Mục Diệc Thần trầm mặc trong chốc lát, nhướn môi mỉm cười. "Đây là món chị của con làm cho ba, con muốn ăn, thì để ngày mai đi Trần làm cho con ăn mười lần luôn!"

Nghe nói như thế, bánh bao nhỏ òa khóc.

"Ba ba hư hư, chán ghét ba ba! Đường Đường cũng muốn ăn cá sốt chua ngọt do chị làm mà!"

Bé con đẩy chén của mình ra, từ trên ghế dành cho trẻ em nhảy xuống, chạy về phòng mình.

Để lại Lạc Thần Hi mơ màng không hiểu, khóc không ra nước mắt.

Chuyện này... Đây là tình huống như thế nào vậy chứ?

Cô còn có cánh quân trọng cần bánh bao nhỏ biểu diễn mà!

Kết quả, bánh bao nhỏ lại bởi vì một đĩa cá sốt chua ngọt mà ngừng diễn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Lời nói của Đường Đường không tính, vậy cô thì sao hả?

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi ngồi ngay ngắn trước người đàn ông kia.

Có phải quá trẻ con hay không vậy chứ?

Vậy mà lại cướp cá của con gái mình để ăn sao!

Nếu là bình thường, thì cô đã sớm không nhận được mà nhỏ nước bọt rồi.

Thế nhưng bây giờ... chính mình còn có việc cầu xin người ta, nên có đầu dấm dặc tội với Mục đại thiếu cơ chứ.

"Chuyện này... để tôi đi xem Đường Đường thử coi, dường như bé sắp khóc..."

Lạc Thần Hi không yên lòng, đứng dậy đi lên trên lầu.

Vừa bước vào phòng em bé vừa nhìn thấy, bánh bao nhỏ đang ngồi ở trên giường, đã không còn khóc, nhưng vành mắt vẫn cứ hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì ba ba mà oan ức, nên mới chu chu.

"Đường Đường ngoan nào, đừng buồn nhé, do ba ba của em quá ngây thơ, chúng ta không cần để ý đến!"

Cô ngồi ở mép giường, ôm bánh bao nhỏ vào trong ngực, thấp giọng dụ dỗ bé.

Bánh bao nhỏ vùng vẫy một lúc lâu, không có tránh ra, mà trực tiếp vui mặt vào cổ của Lạc Thần Hi.

"Ồ ô ô, chị ơi, Đường Đường cũng muốn ăn cá sốt chua ngọt."

"Được được được, em đừng khóc nữa, chị sẽ làm cho em, hiện tại luôn nè, có được hay không hả? Hôn nữa chúng ta không làm chua ngọt nữa, mà làm nước sốt cá chua! Cùng là món chua ngọt, nhưng ba ba em vẫn chưa từng được ăn đâu nha!"

Bánh bao nhỏ lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Lạc Thần Hi nhanh chóng bước xuống lầu làm món cá sốt cá chua cho bé.

Bánh bao nhỏ đặc biệt thích thú, một mình mà ăn hết cả một con cá.

Sau đó, bé vuốt ve chiếc bụng nhỏ tròn vo, thì thầm sát bên tai Lạc Thần Hi, "Chị ơi, ba ba thật đáng ghét mà! Chị đừng thích ba nữa, không cần theo đuổi ba ba có được hay không ạ?"

Lạc Thần Hi bật cười nói: "Chị vốn không thích ba ba em, cũng không muốn theo đuổi nha?"

Lần này bánh bao nhỏ thoả mãn.

Ngày hôm nay bé chơi nguyên buổi trưa, mệt từ lâu, ăn uống no đủ xong thì ngủ rất nhanh chóng.

Lạc Thần Hi đỡ dành bánh bao nhỏ xong, thì cầm mâm cơm, đi ra ngoài.

Kết quả vừa đứng lên thì nhìn thấy cửa phòng không khóa, hơn nữa Mục Diệc Thần đang đứng ở hành lang phía bên ngoài cửa, một nửa dựa vào lan can, từ xa nhìn cô cùng bánh bao nhỏ.

Lạc Thần Hi sững sốt một giây, rồi cười gượng nói: "Khụ khụ, Mục đại thiếu, làm sao anh lại đứng trước cửa vậy? Lúc nào đến vậy chứ?"

Gương mặt đẹp trai của Mục Diệc Thần hoàn toàn vô cảm, đôi môi mỏng khẽ hé: "Cũng không lâu đâu, đứng lúc con gái của tôi nói chán ghét tôi đấy."

Lạc Thần Hi xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, "Cái này... Lời trẻ con nói không suy nghĩ mà thôi, anh không cần coi là thật đâu, ngày mai bước xuống giường thì bé sẽ quên ngay ấy mà."

Mục Diệc Thần liếc nhìn cô sâu xa, "Lời nói của Đường Đường không tính, vậy cô thì sao hả?"

"A?" Lạc Thần Hi mờ mịt.

Mãi đến khi Mục Diệc Thần xoay người xuống lầu, thì cô mới phản ứng lại.

Đều mà Mục Diệc Thần muốn hỏi, sẽ không phải cái câu "sẽ không thích hẳn" đấy chứ?

Không thể nào, không thể nào, nhất định là cô suy nghĩ quá nhiều rồi!

Mục đại thiếu còn ước gì cô đừng dây dưa với hắn nữa ấy chứ!

Đi xuống dưới lầu, thì Lạc Thần Hi phát hiện, thức ăn trên bàn còn chưa đụng đến, vẫn còn nguyên trong mâm cơm.

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Mục Diệc Thần, "Sao anh không ăn đi chứ? Món ăn không hợp khẩu vị hay sao?"

Mục Diệc Thần mặt lạnh nói, "Chính cô cũng không ăn cơm tối, còn quán chuyện người khác có ăn hay không à? Đứng ngốc ở đó làm gì? Nhanh ngồi xuống ăn cơm đi, các món ăn đều nguội hết rồi kia!"

Lạc Thần Hi bị hắn nói như thế, cũng ngồi xuống, bưng bát lên ăn cơm.

Com vậy mà vẫn còn nóng sao!!

Chẳng lẽ Mục Diệc Thần hâm nóng? Đại thiếu gia như hắn mà còn làm chuyện săn sóc người khác như vậy hay sao?!

Lạc Thần Hi cầm bát ăn cơm, không nhận được liếc trộm Mục Diệc Thần vài lần, nhưng nhìn về mặt lạnh băng trên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông này, cô không dám mở miệng.

Com nước xong xuôi, Mục Diệc Thần cũng không đi thư phòng làm việc như ngày thường, trái lại ngồi ở trên ghế salông xem TV.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi sáng lên, ý thức được kế hoạch hôm nay của bản thân vẫn chưa hoàn toàn thất bại.

Dù không có bánh bao nhỏ trợ giúp, thì Mục đại thiếu cũng biết hâm com nóng, chỉ rõ tâm tình của hắn không tệ lắm có đúng hay không?

Lạc Thần Hi đi đến phía sau của Mục Diệc Thần, hít sâu vài lần, rồi mở miệng ra một lần nữa, đổi thành âm thanh ngọt ngào nhất của bản thân.

"Mục đại thiếu, tôi thấy cô của anh rất cứng nhắc, có phải bình thường áp lực rất lớn hay không? Vừa đúng lúc mấy ngày hôm nay tôi có học cách xoa bóp, giúp anh xoa một chút, sẽ thoải mái hơn rất nhiều đấy."

Cô nói xong, thì một đôi tay nhỏ tinh tế đặt trên cổ của Mục Diệc Thần, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Tề..."

Trong nháy mắt, một loại cảm giác vừa đau nhức vừa thoải mái xông thẳng lên trên trán của hắn, khiến Mục Diệc Thần than nhẹ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp

Editor: Wave Literature

Vừa mới bắt đầu, thì lưng của Mục Diệc Thần rất cứng nhắc, chỗ bị Lạc Thần Hi xoa nắn, suýt chút nữa hiện lên vết sưng.

Nhưng dần dần, khi cơ thể bắt đầu thả lỏng, thì đau nhức cũng tan biến đi, cảm giác của hắn càng ngày càng nhạy cảm hơn nữa.

Đôi tay nhỏ khi sờ tới sờ lui trên cổ của hắn, giống như điện giật vậy.

Hơi thở mà Lạc Thần Hi thổi ra ở phía sau tai của hắn, một luồng hơi thở thơm tho ưu nhã quanh quẩn mũi của hắn, không xa tan được.

Hồ hấp của Mục Diệc Thần từ bình thường biến thành ồ ồ...

Lạc Thần Hi ẩn đi ẩn lại, phát hiện cơ thể của người đàn ông này vốn dĩ đang thả lỏng lại trở nên cứng nhắc.

Khi cảm thấy có chút kỳ quái, thì bỗng nhiên, tay cô bị dè lại.

Bàn tay của Mục Diệc Thần mạnh mẽ cầm lấy cánh tay nhỏ bé của cô, dùng thêm chút lực, thì đã có thể kéo cô lên phía trước sô pha rồi.

Lạc Thần Hi không đứng thẳng được, cơ thể chơi vơi, ngã trong lòng ngực của Mục Diệc Thần.

"Anh... Anh muốn làm gì?"

Đụng phải cơ ngực rắn chắc của người đàn ông, Lạc Thần Hi có chút bối rối.

Mục Diệc Thần nhìn chằm chằm cô từ cao xuống dưới, "Phải là tôi hỏi cô muốn làm gì mới đúng chứ? Ngày hôm nay cô cắt hoa quả cho tôi ăn, lúc sau lại nấu cơm, bây giờ thì xoa bóp cho tôi nữa?Cuối cùng thì cô có mục đích gì hả?"

Lạc Thần Hi bất thành lời bị hắn vạch trần, mặt già đỏ ửng, vội vàng ho khan hai tiếng.

"Khụ khụ, Mục đại thiếu, thật sự anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Tôi chỉ cảm thấy anh làm việc mệt đến như vậy, cho nên muốn giúp anh thả lỏng một chút mà thôi..."

Mục Diệc Thần hừ lạnh, "Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp."

Lạc Thần Hi: "..."

Có thể đừng nói rõ ràng đến mức như thế được hay không?

Cái đáng về đàn ông ăn nói trực tiếp như hắn không tìm được vạy là chính xác!

Mục Diệc Thần liếc nhìn cô, "Thật sự không có mục đích gì sao?"

"Thật sự!" Lạc Thần Hi gật đầu liên tục.

Mục Diệc Thần đẩy cô sang một bên, ra vẻ muốn đứng dậy, "Nếu không có chuyện gì nữa, thì tôi đi thư phòng làm việc đây, cô cứ tùy ý đi."

Lạc Thần Hi vừa nhìn thấy hần muốn rời đi, thì gấp lên, nhanh chóng đưa tay kéo lưng áo của hần lại, "Anh chờ một chút!"

Bước chân của Mục Diệc Thần dừng, quay đầu lại nhìn cô.

"Tôi..."

Lời nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng của Lạc Thần Hi, thì bỗng nhiên cô lại chần chừ.

Thực giác nói cho cô biết, Mục Diệc Thần không thích cô hỏi đến chuyện của công ty, cái yêu cầu của Lạc An Quốc, ngay cả chính cô, cũng cảm thấy quá đáng nữa.

Mục Diệc Thần nhướn môi mỉm, "Cho cô một cơ hội cuối cùng đây, nếu không nói, thì khỏi nói đi."

"Há, ừm ừm! Tôi là có chuyện... muốn nhờ anh giúp." Lạc Thần Hi cắn môi, liếc trộm Mục Diệc Thần một chút.

Ngoài ý muốn, thì tâm tình của Mục đại thiếu dường như không tệ.

Hần ngồi trên ghế salông một lần nữa, tay chân giăng ra, tư thế ngồi nhìn vừa hung hăng lại bá đạo, ngoắc tay với Lạc Thần Hi.

"Lại đây ngồi đi, muốn cầu người khác giúp đỡ phải có thái độ của người đi nhờ vả chứ."

Đây là cái hành động kêu mèo con hay chó con vậy hả?

Khóe miệng của Lạc Thần Hi ngắc ngứ, đi đến phía trước sô pha.

Vừa nhìn, thì đã thấy người người trên sô pha đối diện, đã chiếm hết một nửa ghế rồi.

Cô muốn ngồi ở đây, thì mặc kệ ngồi như thế nào, đều sẽ dán sát vào hần.

Lạc Thần Hi nhắm mắt ngồi xuống bên cạnh hần, khí tức hormone của đàn ông trên người hần tỏa ra, làm cho cô có chút khó thở.

Mục Diệc Thần trên mặt thì vô cảm, nhưng trong lòng lại không ngừng đắc ý.

Nói không chừng người phụ nữ nhỏ này nổi tiếng sau khi tham gia cái cuộc thi đấu thiết kế thời trang kia, thì rốt cuộc cũng ý thức được giá trị của ông xã quốc dân như hần rồi, muốn tìm đến hần làm người mẫu.

Hiếm khi nhìn thấy thỏ trắng nhỏ tự chui đầu vào lưới, nhất định phải khiến cô ân cần nhiều hơn nữa, thì mới được đồng ý.

Lạc Thần Hi cẩn thận từng li từng tí nói với hần: "Mục đại thiếu, chuyện là như vậy..."

Cô vốn định nói lúc có bánh bao nhỏ ở đây, dù cho Mục Diệc Thần có không muốn, thì cũng sẽ không nổi giận trước mặt của cô công chúa nhỏ nhà mình đâu.

Hon nữa, để bánh bao nhỏ dẫn dắt câu chuyện của ông ngoại nhà mình, thì sẽ có vẻ tự nhiên một chút.

Nhưng bây giờ, thì bánh bao nhỏ đã bỏ cuộc rồi, cô chỉ có thể một mình mà đối diện với Đại ma vương phía trước mình mà thôi.

"Nghe nói, tập đoàn Mục thị đang tìm người hợp tác hạng mục khai phá bất động sản ở Thành Đông, xí nghiệp của Lạc thị cũng tham gia gọi thầu. Lạc... khuê, ba bà của tôi muốn tôi hỏi qua anh một chút, có thể ưu đãi cho Lạc thị một chút được hay không?"

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, thì chính Lạc Thần Hi cũng cảm giác được, không khí xung quanh phảng phất trong nháy mắt đông cứng lại.

Vừa ngẩng đầu, cô đã đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Mục Diệc Thần, không nhịn được rung mình một cái.

Ngoại trừ buổi tối đêm tân hôn hôm ấy, thì cô chưa bao giờ thấy, vẻ mặt lạnh lùng mà nghiêm nghị như vậy của Mục Diệc Thần!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Nếu như cô có thể thuyết phục tôi ở trên giường thì...

Editor: Wave Literature

"Lạc Thần Tâm! Ngày hôm nay cô cố gắng hết sức lấy lòng tôi, có phải vì cái hạng mục bất động sản kia hay không hả?"

Âm thanh của Mục Diệc Thần tựa như rít trong kẽ răng đi ra.

Lạc Thần Hi ý thức được tình huống không ổn, hơi co lại, "Ừm... Cái này... ngày hôm nay ba tôi gọi tôi về này, nói chuyện này, tôi cũng không thể không nghe mà phải không? Chuyện của công ty tôi không hiểu lắm, nếu như anh không muốn, thì..."

Cô theo bản năng mà nói "Vậy thì".

Nhưng, lời chưa kịp ra khỏi miệng, thì trong đầu của cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh thoải mái nằm trên giường bệnh của Lạc Văn Quân.

Hết thây đều ghen ở trong cổ họng.

Bao nhiêu lời nói, cũng không nói ra được một câu!

Mục Diệc Thần lạnh lùng nhếch môi, "Vậy thì cái gì hả?"

Lạc Thần Hi khẽ nói, "Anh thật sự không thể suy nghĩ một chút hay sao hả? Hạng mục này giao cho Lạc thị, thì Lạc thị nhất định sẽ cố gắng hết sức hoàn thành, đạt được thành tích."

"Lạc Thần Tâm, cuối cùng coi như cô cũng lộ bộ mặt thật này rồi! Trong khoảng thời gian này, cô giả vờ cũng thật ghê gớm đấy, tôi còn tưởng cô đổi tính rồi chứ! Kết quả thì, một cái hạng mục lớn hàng chục tỷ, cô đã không nhịn được nữa rồi."

Con mắt của Mục Diệc Thần đen sâu không thấy đáy, sắc mặt nham hiểm, dường như mưa to gió mạnh sắp đến.

"Cô không thể nào không biết, khoảng thời gian này tôi cho Lạc Thị bao nhiêu hạng mục, Lạc Thị đã phá nát bao nhiêu đúng không hả! Nhìn thấy cô đối xử hết mình với Đường Đường trong khoảng thời gian này, tôi đều mất nhắm mắt mở cho qua, bây giờ còn dám nhìn đến hạng mục bất động sản ở Thành Đông nữa hay sao hả?"

Lạc Thần Hi trợn to mắt, không nghĩ đến chuyện Mục Diệc Thần sẽ nói như vậy.

Lạc An Quốc vốn không nói cho cô, Mục đại thiếu đã cho ông ta rất nhiều cơ hội, càng không nhắc đến những chuyện phiền phức mà ông ta gây ra cho Mục Diệc Thần.

"Tôi... Tôi không biết..."

Nhưng mà, Mục Diệc Thần hoàn toàn không hề tin cô.

"Được rồi, cô không cần biện hộ nữa. Đến cùng thì cô sử dụng cái tâm kế gì để gài vào Mục gia chúng tôi, thì trong lòng chúng tôi đều rõ rồi. Không phải cô muốn tiền hay sao hả? Không phải vì tiền mới lấy lòng tôi hay sao hả? Nói không chừng do trong khoảng thời gian này tôi đối xử với cô tốt quá, nên cô mới quên mất thân phận của mình đúng không!"

Âm thanh của Mục Diệc Thần dần dần bình tĩnh lại, tức giận trong mắt dường như trút đi mấy phần.

Nhưng về mặt như vậy của hắn, khiến cho Lạc Thần Hi bỗng nhiên nhảy lên một cái, trong lòng bỗng khủng hoảng vô cùng.

Luôn cảm thấy có thứ gì đó đưa tay có thể chạm đến, lại chạy trốn đi trong lòng bàn tay của cô.

Cô vội vàng nói: "Không, không phải, Mục Diệc Thần! Tôi không phải bởi vì tiền... Chỉ là... Ân, chỉ muốn cảm ơn anh mà thôi..."

Điều này cũng không phải lời nói dối.

Khi trận thi đấu bán kết kết thúc, cô đã nghỉ tự mình xuống bếp làm một bữa tiệc lớn, cảm ơn Mục đại thiếu đã giúp đỡ cô trong khoảng thời gian này.

Cô để tâm mà chuẩn bị tất cả những thứ này ngày hôm nay như thế, nguyên nhân chủ yếu là hạ hạ mục, nhưng chưa chắc không có không thể cho ai biết tâm ý riêng của chính mình.

"Cảm ơn tôi sao? Không bằng cô nói, cô thích tôi, nên mới đối tốt với tôi?" Mục Diệc Thần phì cười một tiếng.

Lạc Thần Hi á khẩu không thể trả lời được.

Ngực cuộn cuộn cảm giác chua xót, khiến cho cô suy yếu nửa không thể thở được.

"Tôi..."

Cô mới mở miệng, thì đã bị Mục Diệc Thần cắt ngang. "Được rồi, cô không cần gạt tôi nữa, những lời vừa nãy cô nói với Đường Đường, tôi đều nghe thấy hết rồi."

Người đàn ông này cong môi nói.

Nhớ đến câu nói "sẽ không thích hắn" của người phụ nữ chết tiệt này.

Xem ra, không chỉ là lời nói dối dành cho Đường Đường, mà còn là lời nói thật lòng của cô nữa!

Dù sao thì, Lạc Thần Tâm là con người như thế nào, không phải hắn đã sớm biết rồi hay sao?

Cô thích, nói là hắn, chỉ bằng nói là quyền thế tiền tài phía sau lưng của hắn đi, cùng với danh tiếng vinh quang và địa vị của thiếu phu nhân Mục gia nữa.

Sắc mặt của Mục Diệc Thần lạnh hơn chút nữa.

Lạc Thần Hi lúc này đã hối hận vô cùng.

Cô thật sự không biết Lạc Thần Tâm rốt cuộc đã làm gì, mà khiến cho Mục Diệc Thần cảnh giác cô ta đến mức thế này nữa!

Mấy phút trước Mục đại thiếu người đàn ông này vẫn còn rất tốt, lập tức thay đổi, trở thành ma vương mặt lạnh khiến người khác cực kỳ nể mặt kia nữa.

Nếu biết sớm như vậy, thì có thể cô sẽ không mở miệng nói đến vấn đề này.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn màng rồi.

Lạc Thần Hi nhanh chóng nói: "Vậy thì... tôi hiểu ý của anh rồi, anh cứ coi như tôi chưa từng nói cái gì cả...A!"

Cô vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên tay căng thẳng, bị Mục Diệc Thần trời lại, nằm ở trên ghế salông.

Mắt tôi sầm lại, cảm bị người khác cầm lấy, ép buộc cô ngừng đầu.

Thần thể người đàn ông cao to cường tráng đè ép phía trên cô, khiến người ta cực kỳ cảm thấy ngọt ngào.

Đôi mắt đen lạnh lùng thăm trầm nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh của cô, "Nếu muốn cái hạ hạ mục kia, cũng không phải không được. Nếu như cô có thể thuyết phục tôi ở trên giường thì..."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giã Dối Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Hận không thể xé quần áo của cô thành hai mảnh

Editor: Wave Literature

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi trợn to hai mắt, không dám tin nhìn người đàn ông trước mắt của mình.

"Mục... Mục Diệc Thần! Anh còn nói như thế nữa sao! Anh... Anh coi tôi là người như thế nào vậy hả?!

Mục Diệc Thần nhếch miệng châm biếm cười.

"Cô nói xem? Cô vừa nhìn đã biết là loại phụ nữ lăng nhăng chơi bời thấy tiền sáng mắt, tôi còn có thể hi vọng cô thành cái dạng người gì nữa chứ? Nếu như không phải xem trọng khuôn mặt và cơ thể này của cô, thì tôi cũng sẽ không ở đây phí lời với cô! Chẳng qua là, tôi cũng không tốt đến như vậy đâu, nếu như kỹ thuật của cô không tốt, thì đừng hi vọng tôi sẽ hạ hạ mục này cho cô."

Sắc mặt của Lạc Thần Hi lúc trắng lúc xanh, đáy mắt hiện lên sự tức giận và tủi nhục xấu hổ.

Mặc dù lời nói của Mục Diệc Thần không rõ ràng lắm, nhưng ý của hắn đã quá rõ rồi.

Hắn coi cô giống như gái điểm lợi dụng nhan sắc của mình!

Muốn cho cô sử dụng cơ thể của mình để đổi lấy hạ hạ mục này.

Một trận lửa giận xông thẳng lên trán, cô thở bần rãng mà gơ tay, lòng bàn tay đánh lên gương mặt tuấn tú của Mục Diệc Thần.

Nhưng mà, Mục đại thiếu phản ứng rất nhanh, chụp được ngay cổ tay của cô, kéo lên trên đỉnh đầu của cô.

Cái tư thế này, khiến Lạc Thần Hi bị nằm gọn trong sô pha.

Người đàn ông phía trên ở tư thế như một con sư tử chờ đợi khi săn mồi, ánh mắt nhìn cô giống hệt như nhìn con mồi rơi vào cạm bẫy, thăm trầm, còn nguy hiểm hơn nữa.

Lạc Thần Hi cảm giác được rõ ràng sức mạnh to lớn của Mục Diệc Thần, tay bị hắn cầm đau đớn, khiến cô nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

"Mục... Mục Diệc Thần, anh... Anh quá phận quá đáng! Anh đi ra đi, thả tôi ra! Anh đang cưỡng bạo tôi đấy!"

Lạc Thần Hi ra sức vận vẹo cơ thể, muốn thoát khỏi sự ràng buộc của người đàn ông này.

Dù sao thì, cô cũng học Tae Kwon Do nhiều năm như vậy, từ trước đến giờ thân thủ nhạy bén, nhưng trước mặt của Mục Diệc Thần lại hoàn toàn không có một chút tác dụng gì, hoàn toàn bị hấn áp đảo.

Lạc Thần Hi vừa tức vừa vội, vận vẹo càng thêm kịch liệt.

Người đàn ông đè trên người cô, khí tức ngày càng trở nên nặng hơn.

Người phụ nữ nhỏ bé này!

Rõ ràng đang cố ý quyến rũ hấn mà!

Dựa vào chuyển động của cô, đôi chân thon dài của cô ma sát nửa người dưới của hấn, khiến cơ thể của hấn trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Cúc áo trên người cũng bị nói lỏng ra, theo sự gầy dựa của cô, hai con thỏ trắng không ngừng nhảy nhót, khiến Mục Diệc Thần hận không thể trực tiếp xé quần áo của cô thành hai mảnh!

Ánh mắt của Mục đại thiếu càng thêm u ám, hầu kết trượt lên trượt xuống, âm thanh trầm khàn mà nói: "Tôi bỏ ra cũng được thôi. Chỉ là, tôi có thể chắc chắn với cô hạng mục này tuyệt đối không cho Lạc gia bất kỳ cơ hội nào! Chính bản thân cô lựa chọn đi!"

Nghe nói như thế, động tác của Lạc Thần Hi dừng lại, trợn to hai mắt, nhìn Mục Diệc Thần.

Mục Diệc Thần cũng nhìn cô.

Thân thể cứng ngắc đến đau đớn, hận một giây sau đè ngã người phụ nữ bé nhỏ này ngã trên giường, làm tùy ý, nhưng mà, tận sâu trong lòng của hấn, lại mơ hồ hi vọng cô có thể từ chối đề nghị này.

Lạc Thần Hi cắn môi, do dự rất lâu, rất lâu.

Nếu như chỉ là hạng mục của Lạc thị, thì cô đã sớm đá bay Mục Diệc Thần rồi!

Thế nhưng...

Cái đề nghị trên người cô, không phải là hạng mục bất động sản, không phải cái hạng mục được đầu tư hơn chục tỷ đồng, mà là...sự sống của mẹ cô!

Năm đó khi cô ở trong viện mồ côi, gần chính mình suýt chút biến thành con bé gầy gò ốm yếu, là do chính Lục Văn Quân mang cô về nhà, cho cô có một người mẹ yêu thương hết mực, cho cô ăn mặc như cô công chúa nhỏ, dạy cô đọc sách viết chữ, ủng hộ cô học vẽ làm nhà thiết kế...

Chỉ cần có thể, cô đồng ý trả giá tất cả, để mẹ mình được sống tiếp.

Càng đừng nói đến việc...

Lạc Thần Hi ngược mắt, nhìn người đàn ông lạnh lẽo ở phía trên mình.

Dù đang tức giận, nhưng Mục đại thiếu vẫn đẹp trai như cũng, hoàn mỹ khiến người khác ngưỡng mộ.

Thực ra trong đêm tân hôn bọn họ đã ngủ trong với nhau rồi, còn...rất gần nữa...

Khuôn mặt nhỏ của Lạc Thần Hi trở nên nóng bừng, không cách nào thừa nhận cô còn nằm mơ đến đêm kích tình đó nữa.

Cô cắn môi, "Nếu như anh muốn như thế, thì tôi...không sao đâu."

Nói xong, cô nhắm hai mắt lại.

Mục Diệc Thần nghe nói như thế, tưởng như bị một thùng nước lạnh dội từ trên đầu xuống, cả người cứng ngắc một lúc lâu.

Một giây trước thân thể của hấn còn nóng bỏng như lửa, hận không thể lập tức đè áp đảo người phụ nữ dưới thân này, nhưng trong nháy mắt nghe được đáp án kia, tất cả ngọn lửa đều bị dập tắt hết.

Trong mắt của hấn như muốn phun ra lửa, nhìn chằm chằm Lạc Thần Hi, cười lạnh nói: "Được đấy, rất tốt, quả nhiên tôi không nhìn lầm cô!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Chương 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Đây đều là thói quen mà thôi!

Editor: Wave Literature

Mục Diệc Thần lập tức đứng dậy từ trên ghế sa lông, ngay cả áo khóa cũng không cảm theo, trực tiếp bước ra khỏi biệt thự.

Cửa lớn bị đóng sầm lại.

Không bao lâu, truyền đến tiếng khởi động xe thể thao trong sân biệt thự.

Đến lúc này, Lạc Thần Hi mới mở mắt ra.

Chống đỡ bản thân ngồi dậy, nhưng sức lực toàn thân dường như bị cướp hết, chỉ có thể xụi lơ trên ghế sa lông.

Vừa nãy cô cũng đã cảm giác được Mục đại thiếu cứng rắn rồi căng thẳng chống đỡ phía trên cô, tưởng chỉ cần, một giây sau, Mục Diệc Thần sẽ trực tiếp đè ngã cô xuống.

Nhưng ai biết được, hấn lại trực tiếp đứng dậy rồi đi rồi.

"Anh... Rốt cuộc tại sao chứ..."

Lạc Thần Hi tự lẩm bẩm, nhớ đến âm thanh lạnh lùng trước lúc đi của Mục đại thiếu, bỗng nhiên ngực nhói lên một chút.

Một loại cảm giác khủng hoảng xa lạ này hiện lên trong lòng.

Trong nháy mắt, cô mới nhớ đến việc lao ra cửa, ngăn cản Mục Diệc Thần, để hấn không đi.

Nhưng cuối cùng, cô chỉ vui mặt vào đệm ghế sofa mà thôi.

"Rốt cuộc mình suy nghĩ gì vậy hả? Lê nào thật sự đối với hấn... Lạc Thần Hi,này tính táo lại một chút được hay không hả! Người đàn ông như Mục Diệc Thần, cũng không phải người mày có thể chọc vào được!"

...

Ở một nơi khác, chiếc xe thể thao chạy như bay.

Vượt vài cái đèn đỏ, dừng lại trước cầu lạc bộ Secret.

"Mục đại thiếu, ngày hôm nay sao ngài lại rảnh rồi đến đây vậy ạ?"

Vừa thấy được Mục Diệc Thần xuất hiện, thì quản lý tự mình dẫn hắn đến căn phòng cao cấp nhất.

"Mục đại thiếu, ngài có muốn thêm chút gì hay không? Có cần gọi mấy cô gái đến hay không? Gần đây câu lạc bộ của chúng tôi có mấy người mới đứng đầu bảng, lớn lên đẹp..."

"Cút ra ngoài, đừng đến phiền tôi!"

Mục Diệc Thần mặt lạnh, đuổi người quản lý đang lấy lòng bên cạnh, lấy một chai rượu đỏ bên trong tủ rượu ra, rót vào ly, ngửa đầu uống cạn.

Không bao lâu, trước mắt của hắn xuất hiện những chai rượu rỗng.

Nhưng hắn từ trước đến nay luôn có danh hiệu là ngán chén không say, trước đây bọn Bạch Thế Huân cùng nhau ép hắn, nhưng đều bị hắn ép ngược lại.

Uống càng nhiều, thì đầu của hắn càng tỉnh táo hơn.

Những chuyện xảy ra vừa nãy, từng hình ảnh đều hiện lên trước mắt của hắn.

Tối hôm nay khi hắn về nhà, thì người phụ nữ nhà kia đối xử với hắn rất nhiệt tình, dù biết rõ nhất định cô có mục đích, nhưng hắn vẫn không nhận được cứ chìm đắm trong đó.

Nhìn thấy cô dẫn theo bánh bao nhỏ vào trong nhà bếp nấu ăn, còn thỉnh thoảng ló chiếc đầu nhỏ ra ngoài, nhìn lên hắn đang ngồi trong phòng khách.

Mục Diệc Thần có loại ảo giác, dường như bọn họ thực sự là một nhà ba người, cực kỳ hạnh phúc viên mãn, là gia đìnhấm tốt hay được tuyên truyền trên TV.

Bây giờ nghĩ lại, đây chỉ là thói quen mà thôi!

Chỉ có riêng hắn mới bị người phụ nữ kia lừa gạt mà thôi.

Mục Diệc Thần uống rất nhiều, cảm thấy có chút buồn chán, quan trọng là uống thế nào cũng không say, muốn thử cảm giác say như chết cũng không được.

Hắn lấy điện thoại di động ra, gọi cho Bạch Thế Huân.

"Tôi đang ở câu lạc bộ Secret, cậu đến đây uống rượu với tôi."

Nghe như như thế, Bạch Thế Huân ngăn người, cố ý đem điện thoại di động nhìn lại lần nữa, nhìn cái tên hiện trên màn hình.

"Mẹ kiếp, thật sự là cậu à! Diệc Thần, vậy mà cậu lại chủ động đến Secret, không lẽ mặt trời mọc hướng tây rồi sao? Trước đây không gọi cậu, thì không bao giờ đến, sau khi cưới con hồ ly tinh Lạc Thần Tâm kia, thì cho dù gọi cậu mười lần, không được đến tám lần. Ngày hôm nay bị làm sao vậy hả?"

"Ít nói nhảm đi, cậu có đến hay không hả?" Mục Diệc Thần cắt ngang việc nói thao thao bất tuyệt của hắn ta.

Bạch Thế Huân nghẹn họng, lập tức thờ dài liên tục, "Ài, tôi cũng rất muốn đến, nhưng... Tôi đang tăng ca!"

Nhìn đến đồng văn kiện chất như núi trên bàn làm việc, hắn có cảm giác kích động phun máu.

Lần trước nhìn thấy bộ mặt thật khi say rượu của Phương thư ký, hắn còn tưởng nắm được nhược điểm của người phụ nữ này.

Kết quả là, Phương Tử Thiên lại tỏ như chưa từng xảy ra chuyện gì, mỗi ngày vẫn ăn mặc y hệt giáo viên chủ nhiệm, mở miệng đóng miệng đều khiến hắn tức chết.

Mấy ngày trôi qua, trực tiếp đưa đơn xin nghỉ việc cho hắn.

Bạch Thế Huân nhìn sắc mặt của cô, nhanh chóng đồng ý ký tên, muốn thanh tỉnh mấy ngày.

Nào có biết, lúc này ác mộng mới bắt đầu.

Mất đi Phương thư ký, mỗi ngày hắn đều mệt như chó, cũng không giải quyết hết công việc.

Đừng nói uống rượu tán gái, ngay cả ngủ cũng thành xa xỉ, mỗi ngày tăng ca đến đêm khuya.

"Diệc Thần à, tôi đã nói với cậu, Phương Tử Thiên đúng là đồ phụ nữ quá..."

Hiếm khi thấy bạn tốt gọi điện cho mình, Bạch Thế Huân định bụng than khổ một chút.

Nhưng ai biết, hắn mới nói, thì bên kai truyền đến tiếng "Tít Tít Tít".

Mục Diệc Thần làm gì có tâm tình, nghe nói hắn ta không đến được, không do dự tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Trang 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Cậu sẽ không... Yêu Lạc Thần Tâm chứ?

Translator: Wave Literature

Gọi cuộc điện thoại thứ hai, gọi cho Bạc Đình Uyên.

"Đình Uyên, đến câu lạc bộ Secret đi."

Ngược lại Bạc đại thiếu không có nói nhảm nhiều như vậy.

Hai mươi phút sau, bóng dáng cao to mặc âu phục màu xám nhạt, xuất hiện tại cửa phòng khách.

Mục Diệc Thần nghe được tiếng bước chân của hắn ta, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục không nhanh không chậm rót một ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

Bạc Đình Uyên không nhận được nhủu mày.

Hắn ta nhận được điện thoại, còn tưởng một đám anh em tập hợp, không nghĩ đến, đi đến nơi này, thì chỉ nhìn thấy một mình Mục Diệc Thần.

Hơn nữa, Mục Diệc Thần luôn muốn chuốc say chính mình.

Hắn ta đẩy hứng thú ngồi phía đối diện, nhìn Mục Diệc Thần không nói một lời nào, cứ uống một ly rồi một ly.

Rõ ràng Mục Diệc Thần gọi hắn ta đến, kết quả thì, ngay cả câu cũng không nói với hắn ta, khiến hắn ta một mình.

Nhìn thấy các chai rượu rỗng trên bàn ngày càng nhiều, thì Bạc Đình Uyên nhận không được lên tiếng: "Nếu cậu mà uống nữa, thì Thế Huân sẽ phát điên mất, những chai rượu này đều do hắn giấu đấy!"

Mục Diệc Thần nói: "Uống của cậu ta mấy chai rượu mà cũng không nỡ, thế nào gọi là anh em à?"

Thấy hân lại muốn cầm ly rượu lên, thì Bạc Đình Uyên dè lại mu bàn tay của hân, "Được rồi mà, rốt cuộc cậu xảy ra chuyện gì vậy hả? Nhìn đáng về này... không lẽ cậu thất tình sao hả?"

"Thất tình gì?!"

Nghe nói như thế, Mục Diệc Thần sững sờ một giây, lập tức khịt mũi khinh thường, "Yêu còn chưa yêu, làm sao có thể thất tình?"

Bạc Đình Uyên cười cợt, "Không phải sao hả? Cậu dám nói ngày hôm nay cậu đến đây uống rượu, không có liên quan đến Lạc Thần Tâm một chút nào đi?"

Mục Diệc Thần cười gằn, "Liên quan đến cô ta thì thế nào chứ? Người phụ nữ chết tiệt đó, thực sự đến chết cũng không thay đổi! Tôi nên sớm nghe lời của các cậu, từ lúc bắt đầu nên cho cô ta biết thế nào là quy củ, cho cô ta hiểu rõ thân phận của chính mình một chút! Không cho cô ta cơ hội được vui thì đời tiền!"

Bạc Đình Uyên cau mày, "Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì?"

Mục Diệc Thần nói đơn giản một lần hết chuyện tối hôm nay.

Còn chưa nói xong, thì trên mặt Bạc Đình Uyên lộ ra sự kinh ngạc.

"Diệc Thần, cậu sẽ không... yêu Lạc Thần Tâm chứ?"

Sắc mặt của Mục Diệc Thần trong nháy mắt lạnh xuống, ánh mắt đen trầm trầm đầy tức giận.

"Cậu giống kiểu gì thế hả? Sao tôi có thể yêu cái loại phụ nữ như cô ta chứ? Tôi đối xử tốt với cô ta, chỉ vì Đường Đường mà thôi, không khiến cho nó không vui."

Không có một chút do dự, lập tức lên tiếng phủ nhận.

Bạc Đình Uyên tiếp tục hỏi: "Đã như vậy thì... vừa này Lạc Thần Tâm cũng đã đồng ý ngủ chung với cậu rồi, để đổi cái hạng mục kia. Sao cậu không đồng ý chứ? Dù sao thì đây cũng là điều kiện mà cậu chính miệng nói ra mà?"

Nghe nói như thế, thân thể của Mục Diệc Thần trong nháy mắt cứng ngắc một chút.

Trong đầu lại lên hình ảnh người phụ nữ nằm trên ghế sa lông, hai mắt nhắm nghiền, mặt vẻ hiền lành, mềm mại nói ba chữ "Không sao cả".

Nhiệt độ trong phòng dường như tăng thêm mấy độ.

Hắn kết trượt lên trượt xuống một chút, cắn răng mở miệng: "Tôi có bệnh thích sạch sẽ! Cậu nghĩ tôi là công tử phong lưu đa tình như Bạch Thế Huân hay sao hả? Cái loại phụ nữ vì tiền mà lấy lòng tôi, thì sao mà tôi ngủ được?"

"Thật sao? Cậu mạnh miệng như thế, cẩn thận sau này hối hận." Bạc Đình Uyên nói.

Hắn đã hối hận rồi đấy!

Rõ ràng "nhuyễn ngọc ôn hương" gần ngay trước mắt, ôm vào trong lòng dễ như trở bàn tay, vậy mà hân một mình chạy đến đây cho gió lạnh thổi?

Cho dù ngủ với người phụ nữ chết tiệt kia, sau đó hân đối ý không đưa hạng mục, thì cô cũng không có cách nào cả.

Quyền chủ động tất cả đều nằm trong tay hân.

Vừa này rốt cuộc hân đã suy nghĩ cái gì vậy chứ?

Người phụ nữ kia đã đưa lên đến cửa như vậy, còn không ngủ nữa chứ.

Mục Diệc Thần liếc nhìn Bạc Đình Uyên, "Làm sao hả? Cậu trở thành thầy giáo về tình cảm rồi à? Một người sắp ly hôn, có tư cách gì giáo huấn tôi chứ?"

Sắc mặt của Bạc Đình Uyên lập tức trở nên hơi trắng bệch, hiển nhiên bị chọc trúng chỗ đau.

Lập tức lắc đầu, "Quên đi, cậu không nghe thì thôi. Uống rượu đi."

Hắn chủ động mở một chai rượu đỏ, rót một chén cho cả Mục Diệc Thần cùng mình.

Sau đó, cùng nhau trầm mặc uống hết.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tập 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Cô cũng không phải là Mục phu nhân thực sự mà!

Editor: Wave Literature

Mục đại thiếu đi suốt một đêm không về.

Lạc Thần Hi nằm ở trên giường, lẩn qua lộn lại, không ngủ nguyên một buổi tối.

Sáng thứ hai, mặt cô hiện lên hai quầng thâm, chai đầu cho bánh bao nhỏ ở trong phòng dành cho trẻ em, thì nghe thấy âm thanh của Trác Phong phát ra phía dưới lầu.

"Chú Trần thúc, tối hôm qua tổng giám đốc qua đêm ở câu lạc bộ Secret, hôm nay vội đến công ty, nên bảo tôi đến lấy âu phục."

"Được, tôi đi lấy rồi đưa cho cậu ngay bây giờ."

Trần quản gia bước nhanh lên trên lầu, vuốt chút nữa đụng phải Lạc Thần Hi đang đứng trong hành lang.

"Thiếu... Thiếu phu nhân!"

Ông ấy kinh ngạc nhìn Lạc Thần Hi.

Ngày hôm qua thiếu phu nhân cho bọn họ về nhà, thì ông ấy còn tưởng cô muốn bồi dưỡng tình cảm với đại thiếu gia nhà họ đây.

Đầu có biết, tối hôm qua thiếu gia không về nhà, thiếu phu nhân lại mang dáng vẻ tiêu tụy như vậy cơ chứ...

Không phải hai cái miệng nhỏ này cãi nhau đấy chứ?

Bỗng nhiên, Trần quản gia thay đổi sắc mặt.

Ngay rồi, vừa này Trác trợ lý nói đại thiếu gia đến câu lạc bộ Secret, không biết thiếu phu nhân có nghe thấy không nữa?

Sắc mặt của Lạc Thần Hi như thường, tránh ra vài bước, "Chú Trần, chú làm việc của chú đi, không cần để ý đến con đâu."

"Hà, được, được..."

Trần quân gia như trút được gánh nặng, nhanh chóng rời đi.

Về mặt của Lạc Thần Hi trong nháy mắt âm đạm.

Mục Diệc Thần tối ngày hôm qua ở lại một đêm tại câu lạc bộ Secret sao...

Cũng khó trách, lúc hân rời đi, như thể tên đã lắp vào cung, cô còn tưởng Mục Diệc Thần không để ý đến suy nghĩ của cô mà chiếm đoạt, nhưng kết quả thì, người đàn ông kia lại mạnh mẽ từ trên người cô đứng dậy, quay đầu rời đi.

Hắn đi đến nơi như hộp đêm kia, cũng là bình thường mà phải không?

Sao có lại không thấy thoải mái chút nào vậy nhỉ?

Cô cũng không phải là Mục phu nhân thực sự mà!

Tuy nói như thế, cô vẫn cảm thấy phiền lòng, lúc may đồ mất tập trung, suýt chút nữa còn cắt luôn phôi ngón tay mình.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, thì cô vẫn không nghĩ được, làm sao để đối mặt với Mục Diệc Thần.

Ngày hôm qua Mục đại thiếu tức giận như thế, giữa hai người bọn họ, không thể tiếp tục khôi phục lại trạng thái ở chung như trước kia được nữa.

Người mà nể mặt cô, làm người mẫu cho cô Mục đại thiếu, có thể sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lạc Thần Hi liền có chút chua xót.

"Mặc kệ đi, coi hân như ông chủ cao cao tại thượng, sợ hãi tránh xa ra là được mà!" Cô tự mình thôi miên.

Nhưng mà, buổi tối hôm đó, Mục Diệc Thần vẫn không về nhà.

Mấy ngày sau, cũng không thấy tăm hơi Mục đại thiếu đâu cả.

Lạc Thần Hi lúc đầu thì còn thấp thòm bất an, nhưng dần dần thì bình tĩnh lại.

Ngược lại chỉ có bánh bao nhỏ cùng cô là tốt rồi, người đàn ông tính tình thất thường kia, không trở về là tốt nhất rồi!

Sau ba ngày, Lạc An Quốc lại gọi điện thoại đến.

"Thần Hi à, chuyện gọi thầu dự án, bây giờ thế nào rồi? Nghe nói, mấy ngày nay Mục đại thiếu đều mở cuộc họp cấp cao, trong hai ngày nữa sẽ có kết quả đấy."

Sắc mặt của Lạc Thần Hi trầm xuống, "Tôi đã nói với Mục đại thiếu chuyện này, anh ta nói đã cho Lạc thị rất nhiều hạng mục, nhưng đều bị ông phá nát hết, lần này sẽ không thương lượng của sau đâu. Ông muốn có được hạng mục này, thì bản thân tự chuẩn bị cẩn thận đi, đừng suy nghĩ gian dối nữa!"

Giọng điệu của Lạc An Quốc lập tức trở nên lạnh lùng, "Lạc Thần Hi, con đang nói cái gì vậy hả? Nếu không có Lạc gia, chỉ bằng con như thế, mà có thể ngồi vào chiếc ghế thiếu phu nhân của Mục gia hay sao hả? Bây giờ con gả vào nhà giàu quyền thế rồi, thì qua cầu rút ván mặc kệ nhà mẹ đẻ hay sao hả? Đừng quên, Lục Văn Quân còn đang nằm bên trong bệnh viện đấy nhé!"

Nghe Lạc An Quốc nhắc đến Lục Văn Quân, Lạc Thần Hi chỉ có thể dè dặt lừa gạt trong mình lại.

"Mục đại thiếu cũng đã từ chối tôi, thì tôi còn có thể làm sao hả?"

"Cha thấy con vốn dĩ chưa cố gắng hết sức! Ba nghe nói, Mục đại thiếu mấy ngày nay tăng ca xử lý công việc suốt đêm, làm vợ như con, mà không biết đến công ty thăm cậu ta, thật sự không hiểu chuyện chút nào! Người ta đương nhiên không thể đem hạng mục cho con được rồi."

Lạc An Quốc giáo huấn cô một trận, yêu cầu cô đến tập đoàn Mục thị, nỗ lực lần cuối.

Lạc Thần Hi do dự một chút, "Được rồi."

Dù sao thì đi đến tập đoàn Mục thị một chuyến mà thôi, chỉ ra về cho Lạc An Quốc nhìn mà thôi, cô có nói đến chuyện hạng mục hay không, thì sao mà Lạc An Quốc biết được chứ?

"Mình chỉ vì mẹ mới đi mà thôi, anh ta làm gì, không quan hệ đến mình!"

Lạc Thần Hi mỉm cười, không muốn thừa nhận, bản thân cô cũng muốn gặp Mục Diệc Thần.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Cô đi xuống nhà bếp ở phía dưới lầu, tự mình làm vài món thức ăn, đặt trong hộp cơm.

Sau đó để Trần quân gia chuẩn bị xe, đưa cô đến tập đoàn Mục thị.

Trần quân gia vui cười hơn hờ đưa cô ra ngoài, "Thiếu phu nhân đi thông thả nhé, đi đường cẩn thận!"

Thiếu gia cùng thiếu phu nhân chiến tranh lạnh lâu như vậy, khiến lão gia như ông ấy lo lắng phát khóc luôn rồi.

Cuối cùng thiếu phu nhân cũng coi như chịu chủ động cúi đầu, hi vọng thiếu gia nhà bọn họ tuyệt đối đừng kiêu ngạo quá mức, nếu không bà xã chạy mất tình phải làm sao đây chứ!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Cái gì Lạc tiểu thư chứ? Không quen!

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi cầm theo hộp cơm, đi vào tập đoàn Mục thị.

Vừa mới vào cửa, đã bị người ta ngăn cản lại, "Tiểu thư, cô tìm ai vậy?"

"Tổng giám đốc của các cô, Mục Diệc Thần."

Nghe nói như thế, cô gái trang điểm xinh đẹp đứng trước đại sảnh không nhận được nhìn cô thêm vào lần, "Tìm tổng giám đốc sao? Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có hẹn trước hay không?"

"Hẹn trước sao?"

Lạc Thần Hi sững sốt một chút, này mới nhớ ra, cô quên gọi điện thoại cho Mục Diệc Thần.

Mới vừa rồi bị Lạc An Quốc làm tức giận, hơn nữa còn vội vã ra ngoài, nên quên mất chuyện này.

Người ta đương nhiên là tổng giám đốc Mục đại thiếu, thực sự không phải là ai cũng gặp được.

"Cô chờ một chút."

Lạc Thần Hi lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mục Diệc Thần.

Nhưng mà, tiếng chuông mới vang lên nửa tiếng, đã bị tắt rồi.

Sắc mặt của Lạc Thần Hi ngay lập tức tái nhợt.

Nghĩ đến chuyện Mục Diệc Thần không nghe máy, nhưng không nghĩ, hẳn sẽ từ chối lưu loát không nhận như vậy!

Thực sự giống như luôn chờ chực bên cạnh điện thoại di động, để tắt điện thoại của cô vậy!

"Tiểu thư, tình huống thế nào rồi? Tổng giám đốc đồng ý gặp cô chưa?"

Cô gái trước quầy lễ tân liên tục nhìn chăm chăm vào cô, thấy cô cầm điện thoại di động cau mày, thì đáy mắt không khỏi hiện ra vài phần xem thường.

Tổng giám đốc của bọn họ có danh xưng ông xã quốc dân, có bao nhiêu người phụ nữ muốn leo lên trên giường của ngài ấy chứ, tìm không biết bao nhiêu lý do trà trộn vào bên trong công ty, mỗi tuần cũng có đến mấy người đấy.

Rất hiển nhiên, trước mắt chính là một người nữa.

Lớn lên quyền rũ như thế, vừa nhìn đã biết là hồ ly tinh rồi, không chừng là loại minh tinh bé nhỏ địa vị thấp kém đây mà.

Trong tay còn cầm theo cái hộp đồ ăn, muốn giả bộ hiền lành sao hả?

"Nếu là không có hẹn trước, thì phiền cô tránh ra, đứng đứng ở trước công ty của chúng tôi, chúng tôi còn phải làm việc nữa đây!"

Cô gái đứng trước đại sảnh không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách

Lạc Thần Hi không dịch chuyển, suy nghĩ một chút, nói: "Vậy tôi tìm trợ lý tổng giám đốc Trác Phong được không, cậu ta thì không cần hẹn trước mà phải không?"

"Cô còn biết Trác trợ lý sao?" Cô gái trước quầy lễ tân có chút bất ngờ.

"Đúng đấy, cô nói với cậu ta, tôi là người quen, họ Lạc, nhất định cậu ta sẽ gặp tôi."

Lạc Thần Hi tự tin tràn đầy.

Cô tốt xấu gì thì cũng là Mục thiếu phu nhân mà, cho dù Mục Diệc Thần cãi nhau với cô, thì Trác trợ lý không thể coi như cô không hề tồn tại được.

Cô gái ở quầy lễ tân nửa tin nửa ngờ, bấm số điện thoại của Trác Phong.

Vì sát bên, nên âm thanh của Trác Phong hiện lên rõ và có thể nghe thấy được: "Lạc tiểu thư gì hả? Không quen! Tôi bận đến mức ngay cả thời gian gặp nhau còn không có, đi đâu mà nhận thức một cô gái chứ hả?"

Lạc Thần Hi suýt nữa phun máu.

Trác Phong bình thường không phải như thế mà?

Thậm chí ngay cả phu nhân của ông chủ mà cậu ta cũng không biết hay sao há!!

Cô gái ở quầy lễ tân cúp điện thoại, lại lần nữa nhìn về phía Lạc Thần Hi, đáy mắt không che giấu được sự trào phúng.

"Lạc tiểu thư, người phụ nữ như cô tôi đã thấy nhiều rồi, muốn leo lên giường của tổng giám đốc chúng tôi sao? Cũng không suy nghĩ một chút cô có thân phận gì hả, có chỗ nào xứng với tổng giám đốc chứ? Ánh mắt của tổng giám đốc cao như thế, cô có dính sát cũng uống công mà thôi. Đi nhanh lên, đừng ép tôi gọi bảo vệ đến đây!"

Lạc Thần Hi vốn không muốn tính toán với một cô gái lễ tân nho nhỏ, nên những lời nói trước đó của cô ta, coi như chưa từng nghe thấy.

Nhưng không nghĩ đến, lời nói của cô gái ở bàn lễ tân này ngày càng quá đáng.

Sắc mặt của cô cũng chìm xuống.

"Làm sao vậy hả? Đây là quầy lễ tân của tập đoàn Mục thị, đây là thái độ đuổi khách đi à? Chỉ là một nhân viên phục vụ mà thôi, ai không biết còn tưởng cô là bạn gái của Mục Diệc Thần đấy! Hay là nên nói...cô đã ảo tưởng như thế từ lâu lắm rồi?"

"Những câu mà cô vừa nói, nếu truyền đến tai của quản lý nhà cô, thì cô còn muốn tiếp tục làm ở đây nữa hay không hả?"

"Cò..."

Nghe nói như thế, sắc mặt của cô gái quầy lễ tân hơi thay đổi.

Không nghĩ đến Lạc Thần Hi liếc mắt cũng nhìn ra được chút tâm tư nhỏ của cô ta.

Cô ta nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai ở xung quanh, mới thờ phào nhẹ nhõm, "Cô đừng nghĩ đến chuyện uy hiếp tôi! Tôi ngăn cản người phụ nữ như cô giúp cho tổng giám đốc, chính là làm hết trách nhiệm công ty giao cho."

"Đừng nhìn thấy, bên cạnh không có ai nhé, dù sao, thì trong đại sảnh này cũng có camera giám sát đấy. Tôi muốn trách tội cô, thì cũng có bằng chứng!"

Cô gái ở quầy lễ tân lại khần trương thêm một lần nữa.

Lạc Thần Hi lợi dụng lúc cô ta thất thần, thì nhanh chân lướt qua cô ta, đi về phía văn phòng bên trong.

"A? Đây này, cô đứng lại đó cho tôi!"

Cô gái ở quầy lễ tân muốn kéo cô lại, nhưng Lạc Thần Hi rất nhanh, lắc người đã bước vào trong thang máy.

"Văn phòng của tổng giám đốc... chắc là ở tầng cao nhất nhì."

Tốc độ của thang máy rất nhanh, trong chớp lát đã đến tầng cao nhất.

Lạc Thần Hi vừa mới bước ra thang máy, đã nhìn thấy cuối hành lang một cánh cửa mở ra, một nam một nữ từ trong bước ra cùng nhau.

Chính là Mục Diệc Thần cùng Bạch Tâm Hinh!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Còn chưa ly hôn, mà đã mang người thứ ba đến phô trương rồi sao?

Lạc Thần Hi lập tức sững sốt.

Khi cô chưa kịp phản ứng lại, thì Mục Diệc Thần cùng Bạch Tâm Hinh đã xoay đầu nhìn lại.

Mục Diệc Thần nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp ngay bên cạnh thang máy, thì con mắt co lại.

Lại là cô!

Từ sau khi hai người cãi nhau ngày đó, hắn không về nhà liên tục vài ngày, cũng không thấy cô hỏi thăm một chút gì.

Bây giờ thì... rốt cục ý thức được mình làm sai, chuẩn bị đến xin lỗi rồi sao?

Ha, sao không đến sớm cơ chứ?

Mỗi móng của Mục Diệc Thần nhếch lên, hàm dưới căng thẳng, không nói gì.

Bạch Tâm Hinh thì lại âm thầm cắn răng, hung ác trừng mắt nhìn Lạc Thần Hi.

Cô nghe anh hai nói Mục Diệc Thần đang cãi nhau với vợ mình, mới lập tứ chạy đến tập đoàn Mục thị, mượn dịp mà thể hiện một chút.

Kết quả là, người phụ nữ đề tiện này không biết từ chỗ nào lao ra đây!

"Anh Mục à, không phải anh không có thời gian hay sao? Chúng ta đi nhanh thôi!" Tiếng nói của Bạch Tâm Hinh có thể nói là mềm như nước chảy.

Mục Diệc Thần gật đầu, cùng cô ta đi cùng một hành lang, đến chỗ thang máy.

Không thể tránh khỏi, việc hai người đi lướt qua Lạc Thần Hi.

Nhưng mà, Mục đại thiếu lại như thể không hề nhìn thấy cô, vẻ mặt lạnh lùng như cũ, mắt nhìn thẳng phía trước, ưu nhã bước đi.

Lạc Thần Hi có chút mờ to mắt, nhìn gò má lạnh lẽo hoàn mỹ của Mục Diệc Thần cùng vẻ đắc ý không che giấu được trên mặt của Bạch Tâm Hinh, bỗng nhiên lửa giận trong lòng bay lên.

"Mục Diệc Thần, anh đứng lại đây!"

Người đàn ông này thật sự quá phận quá đáng mà!

Còn chưa ly hôn, mà đã mang người thứ ba đến phô trương rồi sao?

Nếu như cô có thể nhịn, thì cô sẽ mang họ của hắn luôn

Mục Diệc Thần nghe thấy âm thanh tức đến nổ phổi của người phụ nữ kia, thì bước chân dừng lại, nâng cằm, khóe miệng còn nở ra một nụ cười.

Bạch Tâm Hinh vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Mục Diệc Thần, thấy hắn nở nụ cười, trong lòng tự biết mọi chuyện không ổn rồi.

Cô ta quyết định thật nhanh, lập tức kêu lên một tiếng hét kinh hãi "Ồ!"

Thân thể loạng choạng vài lần, ngã về phía của Mục Diệc Thần, vừa vặn ngã trúng ngực của Mục đại thiếu.

Người đẹp có dáng người nóng bỏng ngã vào người, thì đáy mắt của Mục Diệc Thần hiện ra một chút căm ghét.

Mùi nước hoa nồng nặc tỏa ra khiến hắn bị xóc đến ngất luôn, hoàn toàn không thể so sánh với mùi thơm cơ thể thanh tân tươi mát của người phụ nữ nhỏ kia được.

Hắn theo bản năng muốn đẩy Bạch Tâm Hinh ra, nhưng khóe mắt lấy thấy Lạc Thần Hi đang đứng góc một bên, thì hắn đổi ý.

Giơ cánh tay lên, giả vờ đỡ phía sau lưng của Bạch Tâm Hinh, "Cẩn thận một chút, em bị sao vậy? Có bị thương không?"

Mục Diệc Thần chỉ làm cho ra vẻ mà thôi, sau đó thì buông ra, khiến Bạch Tâm Hinh suýt nữa ngã chổng vó.

Cũng còn may, cô ta nhớ đến chuyện quyến rũ thất bại lần trước ở thư phòng, lần này, không bị ngã lần nữa, không chế cơ thể, xiêu xiêu vẹo vẹo mà dựa vào trên người đàn ông.

Chẳng qua, dù không ngã, thì, bởi vì Mục Diệc Thần không phối hợp cùng, nên cô ta duy trì cái tư thế này cũng vô cùng khổ cực.

Một lúc sau, thì cô ta cảm thấy eo mình vẹo vẹo.

Bạch Tâm Hinh thẹn thùng cúi đầu.

"Anh Mục, vừa nãy em bị trật chân, may mà anh ôm em kịp đấy. Anh đối với em thật tốt! Chân em đau quá, không biết có phải trật đến muốn bị thương hay không..."

Cô ta vừa nói, một vừa ngẩng đầu, đắc ý nhìn sang Lạc Thần Hi

Tướng sẽ thấy vẻ mặt khiếp sợ, đau lòng và thất lạc của Lạc Thần Hi.

Nhưng mà...

"Tách tách" tiếng chụp hình vang lên.

Đèn flash chói mắt sáng lên trước mắt của cô ta.

Lạc Thần Hi thu hồi điện thoại di động, nhìn hai người, cười híp mắt nói: "Bạch tiểu thư, cô cũng biết gần đây tôi đang túng thiếu, cố ý cho tôi tiền nữa sao? Đây là bằng chứng siêu mẫu đang "hot" Bạch Tâm Hinh làm kẻ thứ ba, có thể là tin đầu báo của mục giải trí đây nhì! Nếu như bán cho tạp chí lá cải, thì không biết bán được bao nhiêu tiền nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Lần này thật sự bị trật chân!

Editor: Wave Literature

Sắc mặt của Bạch Tâm Hinh đột biến, "Cô... Cô muốn làm cái gì vậy hả? Dám chụp trộm tôi sao?!"

Lạc Thần Hi chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt vô tội, "Chuyện này sao lại nói là chụp trộm cơ chứ? Tôi là quang minh chính đại chụp mà! Cô cố ý bày ra tư thế đó trước mặt tôi, không phải hi vọng tôi giúp cô tuyên truyền sao hả? Nha, đúng rồi, quen nói tiếng cảm ơn với cô nữa đây!"

Bạch Tâm Hinh tức giận đến mặt mày đỏ bừng.

Nhìn thấy Lạc Thần Hi đang cầm điện thoại di động, dường như muốn tung bức ảnh này ra ngoài, thì cô ta lập tức gấp lên.

Cô ta bây giờ đang cố gắng xây dựng, một hình ảnh thanh cao trong giới thời trang.

Nếu bức ảnh này mà truyền ra ngoài, thì hình ảnh mà cô ta xây dựng sẽ bị phá hủy hết.

Đến lúc đó, sự nghiệp nhiều năm qua sẽ bị ảnh hưởng nặng nề!

Đầu của Bạch Tâm Hinh nóng lên, nhào về phía của Lạc Thần Hi, muốn giật lấy điện thoại di động của cô.

Nhưng mà, Lạc Thần Hi từ nhỏ đã có thể đánh được những côn đồ bất nạt chính mình trong viện mồ côi, nên thân thủ rất khỏe, vốn người mẫu gãy tro xương như Bạch Tâm Hinh không thể so sánh được.

Cô nghiêng người một cái, né tránh.

Sau đó, né sang bên cạnh Bạch Tâm Hinh.

Bạch Tâm Hinh trong nháy mắt mất đi cân bằng, thân thể quay cuồng.

Mặt cô ta lộ vẻ vẻ kinh hoảng, một tay liều mạng đuổi về phía trước, muốn bắt được cái gì, nhưng lại bất huy, móng té xuống dưới sàn nhà.

"Bốp" một tiếng động nhỏ vang lên.

Một cơn đau nhức như bị xé rách truyền đến, mặt của Bạch Tâm Hinh trong nháy mắt vận vện, ngay cả nước mắt cũng hiện lên.

Chân của cô ta lần này bị trật thật rồi!

"Đau đau đau... Đau quá đi!"

Bạch Tâm Hinh kêu la thảm thiết, quay đầu hung dữ trừng mắt về phía Lạc Thần Hi, thực sự hận không thể đem cô xé ra.

Lạc Thần Hi lại hoàn toàn không coi đó là chuyện to tát, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, "Bạch tiểu thư, sao cô lại không cẩn thận như vậy chứ hả, lại ngã thành thế này rồi!"

Bạch Tâm Hinh tức giận đau nhức, lúc quay đầu nhìn về phía Mục Diệc Thần, thì hai mắt đỏ ửng, lộ ra vẻ mặt đẫm đẫm đáng yêu.

"Anh Mục à, anh nhìn Lạc Thần Tâm đi! Cô ta... vừa nãy cô ta làm em loang choang, ngã đau như vậy đấy. Chân của em bị trật rồi, đều do cô ta cả! Anh làm chủ thay cho em với!"

Nhìn thấy đáng vẻ muốn khóc nhưng lại không khóc của cô ta, thì Lạc Thần Hi cũng không nhịn được vỗ tay vì cô ta!

Bạch Tâm Hinh làm người mẫu thực sự là lãng phí nhân tài mà.

Cô phải làm diễn viên mới đúng chứ, nếu diễn bán chất Bạch Liên Hoa của mình, thì đảm bảo tuyệt đối cô ta sẽ nổi tiếng ngay lập tức!

Lạc Thần Hi cong môi cười, "Bạch tiểu thư à, cô đây là nói oan cho tôi rồi đấy. Không phải chân của cô vừa nãy đã bị tạo rồi hay sao hả? Mục đại thiếu còn vừa diu cô nữa cơ mà! Cô nói cô bị trật chân, còn không cố đi đi, nhất định phải chạy đến đây ngã thêm một lần nữa hay sao hả?"

Nghe nói như thế, Bạch Tâm Hinh suýt chút nữa không biết nói gì.

Vừa nãy cô ta muốn gây xích mích trong mối quan hệ của Mục Diệc Thần cùng Lạc Thần Hi, nên chính miệng nói mình bị trật chân.

Nhưng không nghĩ đến chuyện, Lạc Thần Hi bây giờ lại nhắc đến câu nói này.

Rõ ràng hai cô ta bị trật chân, lại hoàn toàn rũ bỏ sạch sẽ trách nhiệm!

Bạch Tâm Hinh tức muốn chết, nhưng lại không có cách nào phản bác, cũng không thể nói vừa rồi mình không bị trật chân, lừa gạt Mục đại thiếu được đúng không?

Cô ta chỉ có thể lại lần nữa nhìn sang Mục Diệc Thần, biểu hiện càng thêm yếu ớt đáng thương.

"Anh Mục ơi, chân của em đau quá, không có cách nào đi được, anh có thể diu em một chút được không?"

Mục Diệc Thần sớm nhìn thấy hết những chuyện vừa nãy xảy ra.

Nhìn bờ môi béo mạp của Lạc Thần Hi cong lên cười, con mắt sáng lấp lánh, bộ dáng hoàn toàn phấn chấn tinh thần

Trong lòng hần hơi động, cảm thấy bộ dạng này của cô thật cực kỳ đẹp.

Nhưng mà...

Cô có phải quá vui vẻ hay không vậy hả?

Ông xã mấy ngày không về nhà dựa vào người phụ nữ khác, mà cô lại có dáng vẻ này hay sao chứ?

Nghe tới đây, sắc mặt của Mục đại thiếu trầm xuống.

Đi về phía của Bạch Tâm Hinh.

Bạch Tâm Hinh lập tức lộ vẻ mừng rỡ, đưa tay ra về phía của Mục Diệc Thần, chờ hần ôm mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Độc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Xương đều mềm một nửa

Editor: Wave Literature

Thấy thế, mặt của Lạc Thần Hi hoàn toàn đen thui.

"Mục Diệc Thần, anh muốn làm gì hả?"

Mục đại thiếu đi tới trước mặt của Bạch Tâm Hinh, giữa hai người cách nhau chỉ có nửa mét, thì khom lưng như muốn ôm người ta.

Nghe thấy Lạc Thần Hi nói, thì bước chân của hần dừng lại.

Ánh mắt lướt qua mặt của cô, lạnh lùng nói, "Tôi muốn làm gì, còn cần phải giải thích với cô sao hả?"

Bạch Tâm Hinh không nhịn được đắc ý, suýt chút nữa bật cười.

Chẳng qua, cô ta vẫn cố nhịn, tiếp tục bày ra vẻ mặt đáng thương vô cùng kia mà thôi.

"Anh Mục... anh Mục à, anh đừng vì em, mà... cãi nhau với Lạc tiểu thư. Dù cho cô ấy hại em ngã, trật chân, nhưng dù sao cô ấy cũng là bà xã của anh. Em... em có thể hiểu được mà..."

Ngoài miệng thì cô ta nói như vậy, nhưng thân thể thì đến gần Mục Diệc Thần hơn nữa, hận không thể trực tiếp nhào vào trong lòng của Mục Diệc Thần.

Cô ta cố ý nói lời ám muội như thế, tưởng như câu khai cầu xin giúp cho Lạc Thần Hi, nhưng sự thực thì ám chỉ quan hệ thân mật giữa Mục Diệc Thần và cô ta.

Đoán chừng người phụ nữ dễ tiện này nghe thấy như thế, nhất định sẽ tức chết mà thôi!

Bạch Tâm Hinh trong lòng mừng thầm

Đúng lúc này, Mục Diệc Thần bỗng nhiên bị người ta kéo lại phía sau, lùi về sau vài bước.

"Bạch tiểu thư à, cô nói như thế thì quá đúng rồi, dù sao thì tôi cũng là bà xã của Mục Diệc Thần, thiếu phu nhân nhà Mục gia, tôi đương nhiên quan tâm ông xã nhà tôi rồi, tôi còn không thích anh ấy áp sát người phụ nữ khác quá gần nữa kia, càng không thích anh ấy ôm người khác. Do đó cô có thể hiểu được như vậy là tốt lắm rồi."

Lạc Thần Hi ôm lấy cánh tay của Mục Diệc Thần, đứng ở bên cạnh hắn, nhìn từ trên cao mà nhìn xuống Bạch Tâm Hinh, mỉm cười nói.

Bạch Tâm Hinh lập tức ghen hòng.

Vừa nãy bản thân cô ta chỉ giả vờ rộng lượng, nói có thể hiểu được mà thôi.

Không nghĩ đến, Lạc Thần Hi không chỉ không bị cô ta chọc tức, trái lại còn dựa vào đó, nói ngược lại cô.

Về mặt yếu đuối của cô ta sắp không duy trì được nữa, nhanh chóng nhìn sang Mục Diệc Thần.

"Anh Mục à, nếu Lạc tiểu thư đã nói như vậy, thì em... bản thân em tự đi thôi..."

Cô ta sử dụng chiêu giả vờ nói lòng dễ buộc chặt hơn này, còn để viên mắt đỏ ửng, tự cho rằng có thể kích thích bản năng muốn bảo hộ của Mục Diệc Thần.

Nhưng mà, Mục Diệc Thần ngay cả nhìn cũng không nhìn cô ta, mắt vẫn dõi theo Lạc Thần Hi.

Vừa nãy người phụ nữ nhỏ này lao đến, hắn còn muốn né sang một bên.

Quyết định cho cô một bài học, khiến cho cô biết, hắn không phải không thể không có cô, cô không cần phải nằm mơ đến như thế!

Nhưng ai biết, Lạc Thần Hi vừa mở miệng, đã nói cô là bà xã của hắn, còn nói cô "quan tâm ông xã nhà cô"!

Những câu nói này của cô nói ra mềm mại đến mức, khiến hắn bị chấn động trong lòng, trong nhất thời quên mất đẩy cô ra ngoài.

Lạc Thần Hi nhìn cảm xúc ở trên mặt của Mục Diệc Thần, cũng không thấy hắn nói gì, tưởng vợ nhân kẻ không hiệu quả, tiếp tục phóng đại thêm nữa.

Ôm lấy cánh tay của Mục Diệc Thần rồi lắc qua lắc lại, "Ông xã à, Bạch tiểu thư người ta cũng đã nói không sao rồi đây, để bảo vệ lại dây dưa cô ấy là được rồi, đừng ảnh hưởng chúng ta nói chuyện yêu đương có được không. Nhìn nè, em còn có tình mang bữa trưa đến cho anh nữa đây, đều là món ăn anh thích ăn hết đấy! Ông xã à, chúng ta đi thôi nào!"

Cô lớn lên có cả khuôn mặt thanh thuần và xinh đẹp, cùng giọng nói mềm mại ngọt ngào không chút giả tạo, lộ ra đáng yêu vui mừng cười tươi, cũng khiến cho người ta không thể nào chống đỡ được.

Mục Diệc Thần bị cô gọi một tiếng ông xã, ngay cả xương cốt cũng muốn mềm ra một nửa nửa rồi.

Cứ phải nhắc nhở trong lòng, đừng để người phụ nữ thấy tiền sáng mắt này lừa gạt, nhưng không cách nào dời mắt khỏi khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"Trác Phong, tìm hai người lại đây, đưa Bạch tiểu thư xuống lầu đi, đưa em ấy về đi."

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi mới phát hiện cửa thang máy vừa mở ra, thì đúng lúc Trác Phong đi vào.

"A? Dạ... vâng, thưa tổng giám đốc!" Trác Phong lên tiếng.

Sắc mặt của Bạch Tâm Hinh trắng bệch, không thể tin được, nhìn vừa nãy Mục Diệc Thần tức giận như vậy, lại bị vài ba câu nói ngọt ngào của Lạc Thần Hi dỗ dành rồi.

Mục Diệc Thần bị Lạc Thần Hi kéo đi, trở về văn phòng của tổng giám đốc.

Vừa vào cửa, Lạc Thần Hi đã buông tay ra.

Hương thơm quen thuộc đột nhiên rời xa, Mục Diệc Thần có chút không vui.

Hắn ngồi xuống ghế salông, vẻ mặt lạnh lùng, liếc nhìn người phụ nữ đứng ở phía cửa.

"Ai cho phép cô đến tập đoàn Mục thị hả? Còn dám tự xưng là bà xã của tôi nữa chứ? Cô cho rằng mình mang vài ba món ăn đến đây, thì tôi sẽ tha thứ cho cô sao hả?"

Đề thời gian lâu như thế rồi, mới đến công ty xin lỗi.

Đừng hòng hắn dễ dàng tha thứ cho cô.

Nhưng mà, mới vừa rồi Lạc Thần Hi còn lần lần trong lòng ngực của hắn, bây giờ như biến thành một người khác, nụ cười vui vẻ hoàn toàn biến mất, cười lạnh một tiếng.

"Mục đại thiếu à, hình như anh hiểu lầm rồi thì phải, tôi đến công ty, không hề tìm anh, những thức ăn này cũng không phải cho anh ăn."

Khuôn mặt của Mục Diệc Thần trong nháy mắt cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Không ăn thì cho chó ăn đi!

Editor: Wave Literature

"Cô nói cái gì?" Âm thanh của Mục Diệc Thần dường như nghiêng ngã nghiêng lợi mà nói, "Vậy cô đến đây tìm ai hả?"

"Tôi tìm..." Lạc Thần Hi nhìn thấy Trác Phong tiến người xong, thì đúng lúc đi ngang qua cửa phòng, lập tức chỉ tay vào hắn ta, "Tôi tìm Trác trợ lý đây."

"A?!" Trác Phong hoàn toàn không ngờ tới, sẽ bị thiếu phu nhân chỉ vào mình, vẻ mặt mơ màng khó hiểu.

Lạc Thần Hi cười híp mắt nói: "Trác trợ lý à, vừa nãy tôi có báo quầy lễ tân gọi cho cậu, cậu làm sao có thể nói không quen biết tôi đây hả? Nhưng mà tôi cố ý làm những món ăn này, cảm ơn cậu đã chăm sóc tôi trong thời gian này đây."

Trác Phong đã cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo của tổng tài đại nhân nhìn mình, nhất thời giật mình.

"Thiếu... Thiếu phu nhân... Ngồi đây là ngồi..."

Lời nói của hắn một chút cũng không hề lưu loát, sau đó thông minh hơn một chút, không nhận được nói: "Bảo cáo thiếu phu nhân, tôi đã ăn cơm trưa rồi, thực sự ăn không vô nữa. Đứng rồi, tổng giám đốc của chúng tôi còn chưa ăn nữa ngài nên đưa cho ngài ấy ăn đi ạ..."

Trác Phong lau mồ hôi trên trán, âm thầm tán thưởng sự thông minh nhanh trí của mình.

Nhưng ai biết, Lạc Thần Hi lại cười càng thêm hòa ái dễ gần.

"Ăn không vô cũng không sao đâu, cậu giúp tôi đỡ cho chó ven đường ăn là được rồi."

Cô đưa hộp đồ ăn cho Trác Phong xong, thì quay đầu bước đi.

Trác Phong ngáy người.

Vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của tổng giám đốc nhìn hắn ta, mặt đen sì chẳng khác nào nhò ra được mực vậy.

Người của hắn ta run run một cái, suýt chút nữa quý xuống.

"Tổng... Tổng giám đốc, ngài nghe tôi giải thích a... Chuyện này không... thật sự không liên quan đến tôi đâu..."

"Giải thích cái gì chứ? Okì, nhìn thấy cậu vì tôi làm việc nhiều năm như thế, trước tôi ném cậu đến Thái Bình Dương cho ăn cá mập, thì cho cậu một phút để giải thích." Mục Diệc Thần lạnh lẽo nói.

Trác Phong bỗng nhiên nhớ lại Lạc Thần Hi.

Quầy lễ tân...điện thoại...không quen biết...

Đệt!

Nửa giờ trước, quầy lễ tân gọi điện thoại cho hắn ta, nói hắn có cô gái họ Lạc tìm gấp, chính là thiếu phu nhân sao!

Trà thù, đây là trần trụi trà thù mà!

Trác Phong khóc không ra nước mắt, lấp ba lấp bấp giải thích một lần, hai tay đưa hộp đồ ăn lên.

"Tổng giám đốc, bữa trưa của ngài, tôi... tôi để ở chỗ này..."

Tuy thiếu phu nhân đưa hộp đồ ăn cho hắn ta, nhưng mà dù hắn ta có mười cái lá gan, cũng không dám thật sự ăn nó đâu?

Nhưng mà, Mục Diệc Thần không có đưa tay nhận lấy, trái lại lạnh lùng nói, cong môi mỉm cười, "Nếu thiếu phu nhân cố ý đưa cho cậu, thì cậu cảm ơn đi, không thể phụ lòng tốt của cô ta được!

Người phụ nữ chết tiệt, lại dám nói nếu Trác Phong không ăn thì cho chó ăn!

Nếu như hắn ăn, thì chẳng phải biến thành chó hay sao?

Mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng của Trác Phong.

Trời ạ, ai đến cứu hắn ta đi!

Tại sao đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân cãi nhau, xui xẻo lại là hắn, ngay cả năm cũng trúng đạn a!

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trác Phong vang lên.

Điện thoại này đến thật đúng lúc!

Hắn ta nhanh chóng tiếp lên, "Chuyện gì?"

"Trác trợ lý! Chuyện lớn rồi! Vừa nãy quầy lễ tân có lại đây báo cáo, nghi ngờ một người phụ nữ gián điệp thương mại trà trộn vào trong công ty chúng ta, có nhan sắc xinh đẹp hơn cả minh tinh. Bây giờ toàn bộ công ty của chúng ta đang điều tra, cậu có thể phối hợp hay không..."

Điện thoại gọi được, thì giọng của quản lý bên bộ phận an ninh lên tiếng.

"Cái gì? Cái gì gián điệp thương mại chứ? Tôi không thấy ai đến tìm tôi cả..."

Nói được nửa câu, hắn ta bỗng nhiên phản ứng lại, "Chờ đã, không phải gián điệp thương mại đâu, mà là..."

Nhưng mà, không chờ hắn nói xong, điện thoại di động của hắn ta bị người khác cầm lấy.

Mục Diệc Thần sắc mặt âm trầm, giọng nói càng âm trầm hơn, "Lúc nào thì bà xã của tôi trở thành gián điệp thương mại vậy hả? Mọi hai người không có đầu óc như vậy, công ty còn giữ các ông làm gì nữa hả?"

Nghe được âm thanh của Mục Diệc Thần, quản lý của bộ phận an ninh sợ đến mức suýt chút nữa nhảy lên.

"Cái...cái gì? Bà xã của tổng...tổng giám đốc sao ạ!?"

"Nếu như bà xã của tôi không vui, thì các ông cũng có thể về nhà được rồi đấy!"

Mục Diệc Thần nói xong, thì trả lại điện thoại di động cho Trác Phong, "Đi xem cái hạng mục bất động sản Thành Đông kia, tất cả tư liệu của công ty đều đem hết đến đây cho tôi!"

Trác Phong chỉ ngây ngốc đần độn nói: "A? Thế nhưng, tổng giám đốc, ngài muốn đi máy bay sao? Coi như vì thiếu phu nhân, vậy..."

"Ai nói vì người phụ nữ kia chứ? Đừng tự cho mình thông minh, bảo cậu đi lấy thì đi đi!" Mục Diệc Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta.

Trác Phong ý thức được bản thân lại nói nhảm, nhanh chóng ngậm miệng lại, xoay người thoát thân.

Hộp đồ ăn của thiếu phu nhân bị hắn "quên" ở trên bàn.

- -

Cầu vế ~

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tạng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 166: Làm sao cô ta có thể là phu nhân của tổng giám đốc được cơ chứ?

Editor: Wave Literature

Lạc Thần Hi đi thang máy xuống lầu một.

Cho đến lúc này, thì cô mới có thể bình tĩnh lại.

Vừa này nhìn thấy Mục Diệc Thần muốn ôm Bạch Tâm Hinh, đầu óc của cô nóng lên, lao đến ôm lấy hắn.

Bấy giờ suy nghĩ kỹ một chút, thì Mục đại thiếu kết hôn với cô cũng chỉ là nhu cầu của hai bên mà thôi, cô cần gì phải quản Mục Diệc Thần ở chung với ai cơ chứ?

Không được làm như thế nữa, nếu không Mục Diệc Thần tưởng cô yêu hắn nữa thì chết!

Chuyện về hạng mục bất động sản, cũng quên hỏi luôn rồi.

Chẳng qua, có biết, việc này dù cho nói ra cũng vô dụng mà thôi, lần trước Mục Diệc Thần cũng đã cho thấy thái độ của hắn về chuyện này rồi, chắc chắn sẽ không nể tình riêng đâu.

"Quên đi, dù sao thì mình cũng đã tới tập đoàn Mục thị rồi, Lạc An Quốc hội, cũng có thể có cái mà nói với ông ta."

Nếu như Lạc An Quốc còn không hài lòng, thì cô cũng không có cách khác, nồn nóng mà ép cô, thì chỉ có thể hai bên cũng tổn hại, tất cả mọi chuyện đều hòng hết mà thôi.

Chuyện này với cả hai bên đều không hề có lợi gì, nói không chừng lão hồ ly già Lạc An Quốc kia không ngốc như vậy đâu.

Lạc Thần Hi vừa cân nhắc, vừa đi ra bên ngoài.

Mới vừa đi đến đại sảnh của tòa nhà, thì nghe một tiếng quát lớn.

"Tốt lắm, người phụ nữ đề tiện chết tiết này, cuối cùng thì cô cũng xuất hiện rồi, nhanh chóng đứng lại cho tôi!"

Bước chân của Lạc Thần Hi dừng lại, cô kinh ngạc quay đầu.

Cái cô gái ở quầy lễ tân vừa này tức nổ phôi chạy về phía cô.

"Lại dám lợi dụng lúc tôi không chú ý, mà can quấy xông vào công ty của chúng tôi! Bấy giờ nhìn xem cô có thể chạy đi đâu!"

Cô ta ngăn cản Lạc Thần Hi đi, còn lấy điện thoại di động ra gọi.

"Cô là gián điệp thương mại của công ty nào phải đến hả? Coi tập đoàn Mục thị chúng tôi là nơi nào hả? Còn dám giả mạo làm khách của tổng giám đốc công ty chúng tôi hay sao hả! Ha ha, tôi nói cho cô biết, tôi đã thông báo với bộ phận an ninh của công ty tại cửa này rồi, ngày hôm nay cô đừng hòng nghĩ có thể chạy thoát nhé!"

Lạc Thần Hi nghe vậy, nhũn mảy, "Tôi là gián điệp thương mại sao? Chỉ số thông minh của cô là số âm hả? Có gián điệp thương mại nào mà đường đường chính chính đi vào công ty của các cô sao, để cô nhìn một cái cũng có thể nhìn ra sao?"

"Cô..." Cô gái quầy lễ tân kia nghẹn họng, lập tức cười gằn, "Vậy thì cô chính là loại phụ nữ ngành đến để quyến rũ tổng giám đốc của chúng tôi! Hừ xem nào, vừa nhìn dáng người này của cô, thì đã biết là loại phụ nữ không đáng hoàng rồi, chẳng trách nhìn thấy người đàn ông nào cô tiền cũng muốn lao vào! Đáng tiếc nha, ánh mắt của tổng giám đốc của chúng tôi cao như thế, bao nhiêu tiểu thư nhà giàu đến công ty, còn không được tổng giám đốc nhìn ngó đến, làm sao ngài ấy có thể để ý đến loại phụ nữ như cô được chứ?"

Cô gái ở quầy lễ tân kia khoanh hai tay trước ngực, đánh giá Lạc Thần Hi, đáy mắt tràn đầy vẻ khinh thường chế giễu.

Bởi vì mới vừa rồi cô bị Mục Diệc Thần khiến cho tức giận, nên sắc mặt hiện tại của Lạc Thần Hi còn rất khó coi.

Hon nữa, lúc này còn động tay chân với Bạch Tâm Hinh, nên quần áo có chút xộc xệch.

Trong mắt của cô gái ở quầy lễ tân này, đây chính là vì không quyến rũ được tổng giám đốc của cô ta, nên đây mới là bằng chứng cô bị đuổi thẳng cổ ra đây!

Lạc Thần Hi còn chưa kịp nói chuyện, thì phía sau truyền đến một trận bước chân hỗn loạn.

Cô gái ở quầy lễ tân cười gằn liếc nhìn Lạc Thần Hi, rồi quay sang người quản lý kia.

"Hàn quản lý, chính là người phụ nữ này nè! Vừa này lúc, em nhìn thấy cô ta có gì đó khá nghi, thì cô ta không nghe khuyên bảo mà xông vào, đến tầng cao nhất của thang máy. Cô ta nhất định đã đến quầy rầy tổng giám đốc rồi, mau bắt cô ta lại đi nha!"

Với thân phận là quầy lễ tân, thì cô ta quen rất thân với người trực cửa bên bộ phận an ninh, lại thêm việc dung mạo xinh đẹp cùng dẻo miệng, nên Hàn quản lý bình thường rất săn sóc cô ta.

Cô gái ở quầy lễ tân tướng lẫn này Lạc Thần Hi gặp xui xẻo rồi, khóe miệng nhếch lên.

Nhưng mà, Hàn quản lý lại không hề để ý đến cô ta, mà trực tiếp đến trước mặt của Lạc Thần Hi, về mặt kinh sợ hiện rõ.

Cúi đầu xuống, cúi chào cô.

"Thiếu phu nhân, thật sự vô cùng xin lỗi, là do tôi quản lý nhân viên dưới trướng không tốt, khiến ngài kinh sợ rồi."

Nghe nói như thế, Lạc Thần Hi đều có chút bất ngờ, "Ông biết tôi sao?"

Hàn quản lý cười tươi hết mức có thể, "Ngài là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn nhà chúng tôi mà, làm sao tôi có thể không biết ngài được chứ? Những người này đều là người mới đến, nên không hiểu chuyện chút nào, tôi nhất định sẽ tăng cường chỉ dạy thêm, mong ngài tha thứ chuyện này."

Lạc Thần Hi suy nghĩ, hẳn là Trác Phong đã nói gì đó với Hàn quản lý này rồi.

Cuối cùng thì hộp cơm trưa cũng coi như phát huy chút xú tác dụng, còn mạnh hơn việc cho chó ăn nữa.

Có câu nói, không ai lại đánh mặt người cười.

Do thái độ của Hàn quản lý tốt như vậy, nên cô cũng không muốn tính toán, "Được rồi, tôi cũng có lỗi, lần sau trước tiên tôi nên hẹn gặp ông xã trước cho cẩn thận, vậy tôi không ảnh hưởng đến công việc của các ông nữa."

Nói xong, cô xoay người rồi đi.

"Thiếu phu nhân, ngài đi thông thả ạ!"

Hàn quản lý ân cần tiễn cô đi ra ngoài.

"Cái gì chứ?! Làm sao có thể? Hàn quản lý à, có phải anh nhận nhầm người rồi hay không? Cái loại đàn bà hồ ly tinh như cô ta làm sao có thể là phu nhân của tổng giám đốc được cơ chứ?!" Cô gái ở quầy lễ tân kia bỗng nhiên sợ hãi kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Từ khi nào mà hắn trở nên tốt bụng như vậy chứ?

Editor: Wave Literature

Hàn quân lý quay đầu lại, trầm mặt mà nhìn cô ta trừng trừng. "Nói những nói cuội cái gì đó hả? Nhanh xin lỗi thiếu phu nhân đi!"

Cô gái ở quầy lễ tân không thể nào tin được cái cô gái nhìn như thể biết điều cực kỳ nào, vậy mà lại là phu nhân của Mục Diệc Thần, thiếu phu nhân trong truyền thuyết!

"Hàn quân lý, nhất định anh nhầm rồi! Tổng giám đốc không phải ngay cả bạn gái còn không có hay sao? Kết hôn từ lúc nào chứ? Hôn nữa, vừa nãy em hỏi người phụ nữ này thì cô ta cũng không hề hẹn trước, cô ta còn nói không có nữa mà!" Cô ta vội vàng thanh minh cho chính mình.

Lạc Thần Hi cười lắc đầu, "Lời này của cô thật nực cười mà, tôi muốn gặp ông xã của mình mà còn phải hẹn trước sao hả? Hôn nữa, cô coi chính cô là ai chứ hả? Chúng tôi kết hôn mà còn phải thông báo cho cô biết hay sao hả?"

Tuy giọng nói của Lạc Thần Hi rất ôn nhu, nhưng mà, Hàn quân lý cũng không phải người ngu, lập tức nghe ra cô đang tức giận.

Ông ta nhớ tới giọng điệu nghiêm nghị của Mục Diệc Thần vừa nãy trong điện thoại, rõ ràng là cực kỳ sùng ái cưng chiều vị phu nhân mới cưới này.

Cái người phụ nữ này bình thường rất thông minh, mà sao hôm nay lại ngu ngốc như vậy chứ, ngay cả thiếu phu nhân cũng dám đắc tội nữa!

Mặt của Hàn quân lý trầm xuống, "Nghe xem có nói gì vậy hả, dám sa nhục cả thiếu phu nhân nữa hay sao! Lập tức rút ngay cho tôi, tập đoàn Mục thị chúng ta, coi như không có nhân viên giống như cô đâu."

"Cái...cái gì chứ! Hàn quân lý, anh... Anh muốn sa thải em sao?"

Cô gái trước quầy lễ tân không dám tin tưởng trọn to mắt nhìn trần trân.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn quân lý, lúc này cô ta mới ý thức được, bản thân đã gây họa lớn rồi, nhanh chóng quay sang Lạc Thần Hi, nước mắt tèm lem.

"Thiếu phu nhân, tôi sai! Là do tôi có mắt không nhìn được núi Thái Sơn, mà mạo phạm ngài, cầu xin ngài đại nhân không chấp kè tiểu nhân như tôi..."

Lạc Thần Hi bĩu môi, "Chuyện của tập đoàn Mục thị, dù sao thì tôi cũng không có hứng thú quản rộng như vậy đâu."

Thái độ của cô gái trước quầy lễ tân này, ngay cả chuyên nghiệp cũng không có, bị sa thải là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

...

Xoay người bước ra khỏi tập đoàn Mục thị, lên xe đi về nhà.

Chuyến đi này của cô, xem như đi không công rồi.

Không, cũng không tính là không công.

Chỉ ít biết Mục Diệc Thần cùng Bạch Tâm Hinh quả nhiên có chuyện mờ ám gì đó!

Mục thị không có đầu tư gì ở làng giải trí, nhưng một người mẫu nổi tiếng như Bạch Tâm Hinh, có thể móc nối với tập đoàn Mục thị như vậy, còn tìm đến tận cửa như vậy!

Chẳng trách Mục đại thiếu còn lưu luyến mà quên mất đường về, không về nhà luôn.

Lạc Thần Hi mím môi, dè dặt sự khó chịu trong đáy lòng mình, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Lấy ra nhìn, thì lại là Lạc An Quốc gọi đến.

Quả thực con người này bám dai như đĩa mỡ!

Cô lạnh lùng hừ một tiếng, nhận lấy, "Tôi đã đến tập đoàn Mục thị, chỉ là Mục Diệc Thần muốn làm gì, thì tôi cũng không thể nào can thiệp được đâu nhé, dù sao thì tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi đấy!"

Lạc Thần Hi luôn nghĩ, Lạc An Quốc sẽ khăng khăng không chịu thỏa hiệp, tiếp tục dụ dỗ ép buộc cô, đi tìm Mục Diệc Thần.

Nhưng ai ngờ, trong điện thoại lại truyền đến, âm thanh cực kỳ nhiệt tình cùng kích động của Lạc An Quốc.

"Ba biết ba biết mà, Thần Hi à, lần này may mà có con đấy! Tuy lần này Lạc thị thất bại, nhưng mà, Mục thiếu lại cho chúng ta đến hai cái hạng mục khác nha, tuy hạng mục này không kiếm được nhiều tiền như vậy, nhưng cũng ít nguy hiểm hơn."

"Xem ra, con rất được cưng chiều ở Mục gia nha! Ba ba biết ngay mà, khả năng của con như thế nào cơ chứ? Ngày nào mà con về nhà, thì cả nhà cùng nhau ăn mừng bữa cơm, chúc mừng một chút nhé?"

Lạc Thần Hi cười gằn, "Không cần đâu, cơm của ông, tôi không dám ăn đâu, sợ bị độc chết đấy!"

Sau khi cúp điện thoại, thì cô đắm chìm suy nghĩ.

Mấy ngày trước, khi cô nói chuyện này với Mục Diệc Thần, thì Mục đại thiếu đã nói rất rõ ràng với cô rồi cơ mà, không muốn có cuồng vọng nghĩ đến chuyện nhúng tay vào công ty của mình.

Mà hôm nay, cho dù cô có đến trong tâm thế ôn hòa thế nào, thì trên thực tế, vẫn chưa lấy lòng được Mục Diệc Thần, còn làm hấn giận dữ thêm một lần nữa.

Lấy kinh nghiệm của cô quen biết hấn bấy lâu nay, thì hấn không tức giận đã là may mắn rồi, còn cho Lạc thị hạng mục nào nữa hay sao?

Từ khi nào mà hấn trở nên tốt bụng như vậy chứ?

Lạc Thần Hi do dự một chút, gọi điện thoại cho Mục Diệc Thần, muốn nói với hấn một tiếng cảm ơn.

Nhưng mà...

"Làm sao lại tắt điện thoại chứ? Lê nào điện thoại di động hết pin sao?" Cô thắc mắc nhủ mày.

...

Mãi đến tận ngày thứ hai, Lạc Thần Hi mới biết chuyện từ miệng của Trần quân gia, đó là chuyện Mục Diệc Thần lại đi ra nước ngoài rồi.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngược lại chuyện như vậy lại càng tốt.

Mục đại thiếu đột nhiên cho cô hạng mục, hoàn toàn không thể nào giải thích được, khiến cho cô không biết phải đối mặt với hấn như thế nào nữa.

Trận chung kết của giải thi đấu Hoa Phong sắp diễn ra rồi, nên hấn như tắt cả thời gian của Lạc Thần Hi đều vui đùa vào công việc chuẩn bị.

Tất cả đều cực kỳ thuận lợi.

Nhưng mà, ngay một tuần trước khi trận thi đấu bắt đầu, thì bỗng nhiên trên Weibo xuất hiện một tin tức giật gân vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* 1: *Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Một đêm bỗng nhiên nổi tiếng

Editor: Wave Literature

#trận chung kết kim bài ca sỹ# #SLY# ngày hôm qua sau khi kết thúc trận chung kết của "Kim bài ca sĩ" thì có rất ít tin tức, nhưng trường nhóm nhạc SLY ở trận chung kết lại phô bày khả năng vượt trội của mình, liên tục hát ba ca khúc kinh điển, giành ngay lập tức giải vô địch.

Vị ca sỹ đi ra từ con đường ca sỹ, sau một năm im ắng, khi trở lại sân khấu mang theo giọng hát tràn đầy nội lực đến kinh người, trở thành người có triển vọng nhất trong các "cao thủ kim bài". Phía dưới là video của trận chung kết, các đại gia hãy thưởng thức một chút đi.

Lạc Thần Hi dù chỉ mới mở Weibo, nhưng đã nhìn thấy tin tức được tìm kiếm nhiều nhất!

Thiệu Minh Dật!

Đây không phải là người biểu diễn thời gian giúp cô mà Thịnh Dục giới thiệu hay sao hả?

Kể từ lúc gặp nhau ở tập đoàn SL ngày đó, thì hai người trừ việc kết bạn trên Weixin, thì vẫn chưa liên lạc lại với nhau.

Không nghĩ đến việc, Thiệu Minh Dật lại tham gia giải thi đấu "Kim bài ca sĩ".

Mà các trận đấu của chương trình này, lại là những tiết mục tổng nghệ nóng hổi được chào đón nhất trong những năm gần đây, chỉ mời các ca sỹ đã thành danh từng ra đĩa nhạc thi đấu mà thôi.

Các trận đấu trong chương trình này, độ khó rất nhiều, mỗi một kỳ phát sóng đều có khách quý bị loại.

Có thể nói là ngọn lửa thử vàng với các ca sỹ thực lực.

Mỗi một người đạt chức vô địch ở đây, sẽ có thêm vô số fan ca nhạc, sẽ nổi tiếng.

Trước đây, Lạc Thần Hi cũng theo dõi các kỳ đấu.

Nhưng năm nay có nhiều chuyện xảy ra như vậy, cô lại quá bận rộn chuẩn bị cho giải thi đấu Hoa Phong, không có quan tâm.

Mở xem video, giọng hát nhẹ nhàng có từ tính của Thiệu Minh Dật phát ra, dù cậu ta lớn lên rất tuấn tú, nhưng âm thanh lại cực kỳ trầm khàn, rất thích hợp hát tình ca.

Hơn nữa, cậu ta đứng trên sân khấu, dáng người kiên cường nghiêm nghị, khuôn mặt tuấn tú, quả thực chỉ cấp bậc nam thần mới có được.

"Gào gào gào gào! Lần đầu tiên phát hiện ra Thiệu Minh Dật hát hay đến như thế, trước đây tôi còn tưởng cậu ấy dựa vào khuôn mặt kia mà làm tiểu thụ tươi nữa chứ!"

"Thanh âm này... khiến lỗ tai của tôi muốn mang thai luôn rồi đây này!"

"Thiệu Minh Dật thực sự quá tuấn tú rồi! Trước đây sau tôi lại cảm thấy cậu ta xấu vậy chứ? Thật sự là mắt mù rồi mà!"

Trên màn hình đều bị các dòng bình luận phủ kín.

Lạc Thần Hi ý thức được, lần này Thiệu Minh Dật thật sự nổi tiếng rồi!

Cô mở Weixin lên, đang chúc mừng Thiệu Minh Dật một chút, nhưng mà, rất nhanh ý thức được, chuyện này có chút không ổn.

Cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Thịnh Dục.

"A? Cô gái dễ thương nhà cô, sao lại gọi điện cho tôi vậy?"

"Thịnh tổng, tin tức trên Weibo ngày hôm nay anh đã nhìn thấy hay chưa? Thiệu Minh Dật đã giành giải quán quân của "Kim bài ca sỹ" rồi!"

Thịnh Dục cười nhẹ một tiếng, ung dung thong thả lên tiếng: "Làm sao vậy hả? Cô có ý gọi điện đến để cảm ơn tôi hay sao? Cũng đúng nha, nếu không có tôi, thì cô cũng không thể nổi tầm nó mà biểu diễn thời trang được."

"Híc, khụ khụ... Ý của tôi là... Thịnh tổng à, anh xác định Thiệu Minh Dật còn đồng ý giúp tôi biểu diễn thời trang hay sao chứ? Cậu ấy sẽ không đổi ý ngay lập tức đấy chứ?" Lạc Thần Hi hỏi.

Nhìn thấy Thiệu Minh Dật trong một đêm đã nổi tiếng đến như vậy, cô lúc đầu cũng rất vui mừng cho cậu ấy.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì đối với cô đó không hẳn là chuyện tốt gì đâu!

Cô còn nhớ, lúc đó Thiệu Minh Dật bởi vì sự nghiệp ca sỹ gặp khó khăn, nên mới chuyển sang, dựa vào giới thời trang, quyết định biểu diễn thời trang giúp cô.

Hiện tại cậu ấy nổi tiếng như vậy, chắc chắn sẽ không muốn rồi.

Giữa hai người cũng không có hợp đồng rõ ràng, nên Thiệu Minh Dật đổi ý cũng hợp tình hợp lý mà thôi.

Nhưng cô cũng đã sửa quần áo dựa theo dáng người của Thiệu Minh Dật rồi, nếu như bây giờ mà ngày trình diễn thời trang đến, thì cô nên làm thế nào?

Thịnh Dục cười ha ha, "Cô suy nghĩ nhìn quá rồi! Minh Dật không phải người như vậy đâu! Nếu nó đã đồng ý biểu diễn thời trang rồi, thì sẽ không nửa đường đổi ý. Lần này, cô thực sự là chó ngáp phải ruồi mà!"

Lạc Thần Hi vui mừng đến mức ngay cả nói cũng không nói ra lời nữa

Chuyện này đúng là trong họa lại có phúc mà.

Nếu như không phải Ngô Linh San định kiếm việc gây rối cô, thì làm sao cô có thể hợp tác với Thiệu Minh Dật được cơ chứ?

Thiệu Minh Dật một đêm nổi tiếng, cô cũng được hưởng kè, nhất định thiết kế của cô cũng sẽ nổi tiếng hơn nữa!

Ngô Linh San nếu như biết chuyện này, nói không chừng cô ta tức chết mất.

"Chẳng qua, trận chung kết lập tức sắp bắt đầu rồi, người mẫu nữ cô đã tìm thấy chưa hả? Nếu như đã tìm được người, thì ngày mai đến diễn tập ở tập đoàn SL một chút nhé." Thịnh Dục lại nói.

Lạc Thần Hi gật đầu liên tục, "Tìm được rồi tìm được rồi! Được thôi, chiều nay chúng tôi sẽ đến!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tỷ* *Trang 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Lập tức trở về công ty cho tôi!

Editor: Wave Literature

Buổi chiều ngày thứ hai, Lạc Thần Hi dẫn Phương Tử Thiên đến tập đoàn SL.

Thịnh Dục đánh giá Phương Tử Thiên từ trên xuống dưới, "Đây chính là người mẫu nữ mà cô tìm hay sao? Nhìn là biết không xuất thân là người mẫu chính quy rồi, thật sự được hay không đấy?"

Lạc Thần Hi giải thích: "Người mẫu chuyên nghiệp thì lại không dám biểu diễn thời trang giúp tôi, tôi chỉ có thể tìm người thay thế mà thôi. Chẳng qua, trình độ biểu diễn thời trang của cô ấy rất cao, xin Thịnh tổng cứ yên tâm."

Thịnh Dục liếc nhìn cô, cười mà như không cười nói: "Tôi có cái gì mà không yên lòng cơ chứ? Dù sao thì đây cũng là trận đấu của cô mà. Tôi sẽ chờ xem cô có thể chịu đựng được đến đâu!"

"Đúng rồi, đã quên nói cho cô biết, lần này Ngô Linh San vậy mà bỏ ra một khoản tiền lớn, mời siêu mẫu hàng đầu trong nước Bạch Tâm Hinh giúp cô ta biểu diễn thời trang đấy. Nếu như trình độ người mẫu của cô mà quá kém, thì cho dù thiết kế thời trang của cô có tốt bao nhiêu, cũng sẽ không có phần thắng đâu nhé."

"Cái gì? Bạch Tâm Hinh sao?!" Sắc mặt của Lạc Thần Hi ngay lập tức đen thui.

Lại là Bạch Tâm Hinh!

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, đến chỗ nào cũng có thể đụng phải cô ta!

Thịnh Dục nhìn thấy vẻ mặt của cô, lại hiểu lầm, nhún nhai, "Thế nào vậy? Cô gái dễ thương, cô sợ sao hả?"

Lạc Thần Hi bủn rủn, "Sợ sao? Tại sao tôi lại phải sợ cơ chứ? Đừng nói là Bạch Tâm Hinh đến, cho dù là siêu mẫu Âu Mỹ muốn biểu diễn thời trang ở đây, thì tôi cũng không sợ đâu."

"Nhìn xem... Cô rất tin tưởng đứa con mà mình thiết kế nha!"

"Không chỉ tôi có lòng tin vào tác phẩm thiết kế của mình, mà tôi còn có tin tưởng với người mẫu của tôi nữa."

Năm đó, cô cùng với Phương Tử Thiên, một người giàu ước mơ trở thành nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế trong lòng, một người khát khao nổi bật lúc sáng trên sân khấu biểu diễn thời trang chữ T.

Nhưng mà, hiện thực lại tát một bạt tai cho mỗi người.

Lạc Thần Hi nghỉ học ở học viện nghệ thuật hoàng gia, mù mịt trở về nước.

Mà Phương Tử Thiên bị đụng độ mấy lần với quy tắc ngầm, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ ước mơ người mẫu, tham gia thi đại học mà thôi.

Năm năm đã trôi qua, rốt cuộc các cô đã có cơ hội biểu diễn trên sân khấu của chính mình.

Phương Tử Thiên nhìn thấy Thiệu Minh Dật, con mắt ngay lập tức sáng lên, hét lên một tiếng.

"Anh anh anh... Anh chính là Thiệu công tử! Anh chính thần tượng của tôi đấy! Là nam thần của tôi! Tôi rất thích anh, mỗi lần anh ra Album thì tôi đều mua! Có thể cho tôi xin phép chụp với anh một tấm hình được hay không vậy?"

Lạc Thần Hi nhìn không được cười rộ lên.

Mình tình mà Phương Tử Thiên thích nhất chính là Thiệu Minh Dật, lần này cô ấy cuối cùng cũng có thể vui sướng rồi.

Thiệu Minh Dật cực kỳ phối hợp, tùy ý Phương Tử Thiên lôi kéo cậu, chụp vài tấm hình, còn chọn nhiều góc chụp khác nhau, đều không hề thiếu kiên nhẫn, gương mặt đẹp trai vẫn nở nụ cười dịu dàng từ tốn.

Mắt của Phương Tử Thiên đã chứa ánh sáng cực kỳ khao khát.

Cô đứng lên vòng bạn bè của mình khoe khoang một chút.

Cùng với dòng chữ: "Ngày hôm nay thực sự là ngày may mắn nhất trong tháng này của tôi đấy, còn có thể nhìn thấy nam thần của mình! Nam thần đúng là tuần tú quá mà, soái quá đi! Lòng tôi muốn hóa thành a a a!"

Cuối cùng còn bỏ thêm vài hình dán trái tim nữa.

Khi cô nhấn chữ "Gửi đi", thì ngay sau đó ba giây, điện thoại di động đã vang lên.

Phương Tử Thiên tiện tay cầm lấy, trong điện thoại truyền đến âm thanh nói giỡn lời đính của Bạch Thế Huân.

"Phương Tử Thiên! Cô không phải nói với tôi là công tác quá áp lực mà muốn thả lỏng bản thân, nghỉ phép ra nước ngoài sao hả? Vậy thì hiện tại cô đang làm cái gì vậy hả? Đã lớn như vậy rồi, còn học người ta theo đuổi thần tượng sao hả? Có biết công việc ở công ty chất chồng như núi không, ngay cả xử lý cũng không hết hay sao hả?"

"Cô lập tức trở về công ty cho tôi! Nửa tiếng nữa, nhất định phải trở về cho tôi!"

Bạch Thế Huân!

Nguy rồi, vừa nãy lúc đang bức ảnh, quên mất chặn hân ta!

Tâm tình tốt đẹp của Phương Tử ngay lập tức biến mất rồi.

Cô sầm mặt lại, "Ông chủ, nếu như tôi nhớ không lầm, thì hiện tại còn đang ở trong giai đoạn tôi nghỉ phép mà, phiền anh lật quy định trong Luật lao động ra xem một chút, tôi chỉ đang hưởng quyền lợi chính đáng của mình mà thôi! Lúc tôi nghỉ phép mà tôi muốn làm gì, thì càng là tự do cá nhân của tôi mà thôi, vốn không có nghĩa vụ phải báo cáo cho anh biết đâu nhé."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Kết Hôn 1 Tặng 1: Giám Đốc Xin Vui Lòng Ký Nhận!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.